

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELIZABETH HOYT

Kalbin Gölgesi

Pegasus Yayınları: 1378

Bestseller Roman: 600

Kalbin Gölgesi

Elizabeth Hoyt

Özgün Adı: Thief of Shadows

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2016

ISBN: 978-605-343-897-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Nancy M. Finney, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Grand Central Publishing, New York'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

KALBİN GÖLGESİ

İngilizceden çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

En sevdiğim kayınbiraderim ve dans, tiyatro, görsel sanatlarla ilgilenen çok yönlü bir sanatçı olan Charles'a. Arada romans videolarında görünmekten de çekinmiyor. 😊

Teşekkür

Her zamanki gibi kaba bir taslağı alıp biraz okunabilecek bir metin haline getiren profesyoneller takımına teşekkür etmem gerekiyor. İşini bilir yayın hakları temsilcim Susannah Taylor, sabırlı editörüm Amy Pierpont, özenli redaktörüm Carrie Andrews. Ayrıca Amy'nin her daim iyi niyetli asistanı Lauren Plude, bir kez daha kapak tasarımıyla kendini aşan GCP tasarım departmanından Diane Luger, bu kitabı size duyurmak için elinden geleni yapan Nick Small ve Brianne Beers.

Hepinize teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

*Ah, bir araya toplanın canlarım, mumları yakın, ortalığı
aydınlatınsınlar çünkü bu akşam size St. Giles Hayaleti'nin
hikâyesini anlatacağım...*

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Londra, İngiltere

Mayıs 1738

Sokakta yatan ceset, bugünün zirvesiydi.

Isabel Beckinhall – Barones Beckinhall– sessizce içini çekti. Arabası, Londra'nın en kötü muhitinde, St. Giles'in kirli sokaklarından birinde durmuştu. Karanlığın çökmek üzere olduğu bu saatte St. Giles'ta ne işi mi vardı? Akılsızlık edip kimsesiz çocuklar yararına kurulmuş olan Leydiler Sendikası'nı yeni yetimhanenin son teftişinde temsil etmeye gönüllü olmuştu.

Asla gönüllü olma. Miden en lezzetli sıcak çörekler ve çayla dolmuş olsa bile. Sıcak çörekler belli ki ya şeytanın ya da yetimhanenin iki hamisinden biri olan Leydi Hero Reading'in işiydi. Leydi Hero, Isabel'in fincanınca çay koyarken o saf gri gözleriyle kendisine bakıp yetimhanenin asık suratlı müdürü Bay Winter Makepeace'le yeni binaya bakıp bakamayacağını sormuştu. Isa-

bel de bu teklifi çörekle tıka basa dolmuş, akılsız bir inek gibi kaygısızca kabul etmişti.

Üstelik o lanet olası adam gelmeye bile tenezzül etmemişti!

“Möö,” diye mırıldandı Isabel kendi kendine. Arabanın kapısı açılınca yardımcısı Pinkney’yi gördü.

“Hanımım?” dedi Pinkney büyük mavi gözlerini şaşkınlıkla açarak. Gerçi Pinkney’nin mavi gözleri neredeyse her zaman şaşkınlıkla bakıyordu. Yirmi bir yaşını henüz geçmiş, oldukça saf biri olmasına rağmen, Londra’nın en çok aranan hizmetçilerinden biri ve de tam bir kusursuzluk örneği idi.

“Yok bir şey,” dedi Isabel uyusuk sözlerini eliyle savuşturarak. “Ölü adamı oradan kaldırmanın neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenebildin mi?”

“Ah, evet Leydim,” dedi Pinkney. “Çünkü ölmemiş.” Koyu sarı rengindeki güzel kaşları çatılmıştı. “Yani en azından henüz ölmemiş. Uşak Harold onu kenara çekmeye uğraşıyor ve belki de inanmayacaksınız hanımım ama o bir komedyen.”

Şaşıрма sırası Isabel’deydi. “*Harold* mı?

“Ah, hayır Leydim!” dedi Pinkney. Isabel’in sert bakışını üzerinde hissedene dek gülmüştü. “Şey...” dedi hizmetçi kız boğazını temizleyerek. “Henüz ölmemiş olan adam. Hem de çok komik biri. Üzerinde bir palyaço kıyafeti gibi bir şey var, maskesi ve her şeyiyle...”

Isabel onu artık dinlemiyordu. Arabanın kapısını açarak indi. Dışarının alacakaranlığı akşamın gelmesiyle gitgide ağırlaşıyordu. Batı yakasında yükselen alevleri görüyor ve o taraftan gelen ayaklanma seslerini duyabiliyordu. Olayların olduğu yerin çok yakınındaydılar. Isabel ürpererek Harold ve diğer uşağın yerde yatan adamın üzerine eğildikleri yere yürüdü. Pinkney kostümü, adamı ve maskeyi yanlış görmüş olmalıydı.

Ama hayır.

Isabel derin bir nefes aldı. Adı çıkmış St. Giles Hayaleti'ni daha önce hiç görmemişti ama bu kişinin o olduğundan hiç şüphesi yoktu. Yerde yüzükoyun yatan adamın üzerinde kırmızı siyah, alacalı bir kostüm vardı. Yumuşak, kenarlıklı siyah şapkası arkadan sade bir atkuyruğuyla bağlanmış olan saçının üstünden aşağı düşmüştü. Yerdeki küçük hançerin yanı sıra geniş elinin altında bir de büyük kılıç vardı. Yüzünün üst kısmını kaplayan gülünç, uzun burunlu yarım maske, köşeli çenesini ve geniş dudaklarını açıkta bırakmıştı. Aralanmış dudaklarının altından muntazam beyaz dişleri görünüyordu, üst dudağı alt dudağından daha etliydi.

Isabel dönüp uşağına baktı. "Yaşıyor mu?"

Harold başını iki yana sallayarak, "Hâlâ nefes aldığımı söyleyebilirim, Leydim," diyerek karşılık verdi. "Ama ne kadar süreyle devam eder, bunu bilemem."

Yakınlarda kırılan bir camın sesi ve haykırışlar duyuldu.

"Onu arabaya taşıyın," dedi Isabel. Eğilerek yerdeki şapkayı aldı.

İkinci uşak Will'in kaşları çatılmıştı. "Fakat Leydim..."

"Hemen. Ve kılıcını da unutmayın."

Sokağın köşesini dönmekte olan insan topluluğunu görmüştü. Uşaklar birbirlerine kısaca baktıktan sonra Hayalet'i yerden kaldırdılar. Harold taşıdığı ağırlığın altında homurdansa da şikâyet etmedi.

Yolun sonunda toplanan kalabalığın arasından bağırışlar yükseliyordu. İsyancılar arabayı fark etmişlerdi.

Isabel eteklerini kaldırarak hızlı adımlarla uşakların peşinden yürüdü.

Harold kucagında taşıdığı Hayalet'i ve kılıcını güçlkle arabaya yükledi. Isabel de arabaya pek zarif olmayan hareketlerle tırmandı. Pinkney kocaman açılmış gözlerle yerde yatan Hayalet'e baksa da Isabel onu dikkate almadı. Elindeki şapkayı adamın başının

üzerine yerleştirdikten sonra koltuğunu kaldırarak altındaki gizli bölmeden iki tabanca çıkardı.

Pinkney panikle ciyakladı.

Isabel dönerek tabancaları arabanın kapısına dikilmiş olan uşaklara uzattı. “Kimsenin arabaya çıkmasına izin vermeyin.”

Harold’un çenesi gerilmişti. “Anlaşıldı, Leydim.”

Tabancaları alarak birini Will’e verdi ve arabanın arkasındaki binme tahtasını kaldırdı.

Isabel arabanın kapısını kapayıp eliyle tavanına vurdu. “Mümkün olduğunca hızlı gidelim, John.”

Araba sanki yandan bir darbe almışçasına savrularak harekete geçti.

“Leydim!” diye bağırdı Pinkney.

“Sus,” dedi Isabel.

Hizmetçi kızın koltuğundaki diz örtüsünü alarak Hayalet’in üzerini örttü. Kendi koltuğunda arkasına yaslanarak araba sokağın köşesini döndüğü anda pencerenin kenarına tutundu. Arabaya çarpan başka bir şey daha vardı. Pencerede birdenbire beliren biri, yüzünü buruşturarak cama yapıştırmıştı, dilini açık saçık hareket ettiriyordu.

Pinkney bağırdı.

Isabel adama bakarken kalbi deliler gibi atsa da adamın kan çanağına dönmüş ve öfkeden delirmiş olan gözlerine diktği bakışları sert ve sabitti. Adam, arabanın aniden sarsılmasıyla yere düştü.

Tabancalardan biri ateş aldı.

“Leydim,” diye fısıldadı Pinkney bembeyaz bir yüzle, “ölü adam...”

“Henüz tam olarak ölmemiş olan adam,” diye mırıldandı Isabel yerdeki örtüye bakarak. Arabanın içine bakan birinin St. Giles Hayaleti’ni değil de, yere sadece gelişigüzel atılmış olan bir

örtü göreceğini ümit ediyordu. Araba son hızla köşeyi dönünce Isabel kollarıyla bedenini sardı.

“Henüz tam olarak ölmemiş olan adam,” diye tekrarladı Pinkney itaatkâr bir edayla. “Kim o?”

“St. Giles Hayaleti.”

Pinkney’nin mavi gözleri daha da kocaman açıldı. “Kim?”

Isabel hizmetçi kızın yüzüne hiddetle baktı. “St. Giles Hayaleti? Londra’nın en azılı haydudunu duymadın mı? Herkese tecavüz eden bir canavar olduğunu söyleyenler olduğu gibi, bir kahraman olduğunu söyleyenler de var.”

Pinkney’nin gözleri biraz daha açılırsa, yüzünden tamamen düşecekmiş gibi görünüyordular.

“Hayır mı?” diye sordu Isabel yumuşak bir sesle, eliyle dışarıda bağırıp çağıran kalabalığı göstererek. “Yoksa herkesin ölü görmek istediği mi?”

Pinkney dehşete kapılmış bir halde yerdeki örtüye baktı. “Ama... neden, Leydim?”

İkinci tabanca da büyük bir gürültüyle patlamıştı. Pinkney yerinden sıçrayarak büyük bir korkuyla dışarıya baktı.

Yüce Tanrım, cephaneleri bitmişti. Isabel uşakların sağ olması için dua ederken, göstericilere silahsız olarak direnebilmelerini umuyordu. O bir aristokrattı ama daha geçen yıl bir vikontun arabasından zorla indirilerek dövüldüğünü ve soyulduğunu unutmamıştı.

Isabel derin bir nefes alıp elini örtünün altına uzatarak kılıcın sapını tutup çıkardı.

Pinkney ona göz ucuyla bakarken Isabel o ağır şeyi çıkarıp kucağına koydu. Hiçbir şey yapamasa bile birinin başına indirebilirdi. “Ölmesini istiyorlar çünkü daha bu sabah Yakışıklı Mickey O’Connor’ı darağacından kurtardı.”

Pinkney'nin yüzü aydınlandı. "Ah, korsan Yakışıklı Mickey! *Onun* adını daha önce duymuştum. Bir günah kadar yakışıklı olduğunu ve kraldan bile daha güzel giyindiğini söylerler.

Hizmetçisinin yakışıklı ve iyi giyimli bir korsandan haberdar olmasına şaşırmadı.

"Evet," dedi bir nesnenin sertçe çarpıp pencereyi çatlatması üzerine korkup geri çekilirken. "Onu ta Tyburn darağaçlarından buraya kadar kovalamış olmalılar, zavallı adam."

"Ah," dedi Pinkney dudaklarını ısırarak. "Sormamı mazur görün, Leydim ama biz onu niçin arabamıza aldık?"

"Eh, bir insanın ayak takımı tarafından parçalara ayrıldığını görmek çok üzücü olurdu," dedi Isabel ağır ağır, genç kıza az önce hissettiği korkuyla kalbinin hızla attığını belli etmemeye çalışırken. "Özellikle de bu kişi genç ve yakışıklı biriyse."

Pinkney Isabel'e çekinerek baktı. "Fakat Leydim, ayak takımı onu istiyorsa ve o da bizim arabamızdaysa... ah..."

Isabel gülümseyebilmek için büyük çaba sarf etti. Eli, kucağında yatan kılıcın sapını sertçe kavramıştı. "İşte tam da bu yüzden Hayalet'in bizimle olduğunu belli etmemeliyiz, öyle değil mi?"

Pinkney Isabel'in söylediğini anlamaya çalışırcasına gözlerini kırptıktan sonra gülümsedi. Genç kız gerçekten de çok güzeldi. "Ah, evet Leydim."

Genç hizmetçi her şey açıklığa kavuştuğu için artık tehlikenin de geçtiğini düşünür gibi rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Isabel perdeyi biraz yana çekerek çatlak camın ardından dışarıya baktı. Henüz iyimserliğe kapılmış değildi. St. Giles sokaklarının çoğu dar ve kıvrımlıydı, arabasının daha önce yavaş gitmesinin sebebi de buydu. Koşan kalabalık onlardan çok daha hızlı hareket edebiliyordu. Arkasına bakınca kalabalığın dağılmaya başladığını gördü. Arabacı John nihayet düz bir sokak bulmuş ve atları da tırıs koşturmaya başlamıştı. Isabel biraz olsun rahatlayarak perdeyi kapadı. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Araba aniden durdu. Bunun üzerine Pinkney küçük bir çığlık attı.

“Sakin ol,” dedi Isabel ona ciddi bir bakış fırlatarak. Saldırıya uğramak üzere olsalar bile şu an için en son ihtiyaç duyduğu şey Pinkney’nin kendini kaybetmesiydi.

Camdan dışarı baktıktan sonra kucağındaki kılıcı aceleyle örtünün altına geri koydu. Tam zamanında davranmıştı. Arabanın kapısının açılmasıyla karşılarına kırmızı üniforması içindeki sert bakışlı bir asker çıktı. Isabel dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleştirdi. “Yüzbaşı Trevillion. Sizi görmek ne güzel. Tam da az önceki şu izdihamdan kurtulduktan sonra.”

Yüzbaşının yüzü kızarmıştı ama buna rağmen arabanın içine göz atmayı ihmal etmedi. Bakışları bir an için yerdeki örtüye takılmış gibiydi.

Isabel gözlerini kaptanın yüzünden ayırmadan gülümsemeye devam etti. Ayaklarını gelişigüzel biçimde kaldırıp örtünün üzerine yerleştirdi.

Askerin bakışları Isabel’e döndü. “Hanımefendi. Sizi sağ salim gördüğüme çok memnun oldum. St. Giles bugün ortalıkta dolaşılacak bir yer değil.”

“Evet, pekâlâ, bu sabah evden çıkarken bunu bilmiyorduk tabii,” dedi Isabel nazik bir sesle, kaşlarını havaya kaldırırken. “Şu korsanı yakalayabildiniz mi bari?”

Kaptanın dudakları gerildi. “Onu yakalamamız an meselesi. Hem onu hem de St. Giles Hayaleti’ni ele geçirmek üzereyiz. Halk her ikisinin de peşine düşmüş durumda. Size iyi günler dilerim, Leydim.”

Isabel askerin arabanın kapısını kapatmasını beklerken nefes almaya bile korkarak başını eğdi. Asker arabacıya yoluna devam etmesi için bir işaret yaptı.

Pinkney küçümseyerek burnunu kıvrırdı. “Askerler. Daima modası geçmiş peruklar takarlar.”

Isabel büyük bir rahatlamayla arkasına yaslandı ve yardımcılarına gülümsedi. Araba, yaklaşık yarım saat sonra zarif malikânesinin önüne yanaşmıştı.

“Onu içeri taşıyın,” dedi kapıyı açan Harold’a.

Adam yavaşça başını eğdi. “Peki, efendim.”

“Ve Harold?” dedi Isabel elindeki kılıçla arabadan inerken.

“Leydim?”

“Çok iyi iş çıkardınız. Hem sen hem Will.” Will’e bakarak başını eğdi.

Harold’ın geniş ve gösterişsiz yüzünde çekingen bir gülümseme belirmişti. “Teşekkür ederiz, Leydim.”

Isabel evine girmeden önce onlara son bir kez hafifçe gülümseyerek baktı. Sevgili, merhum eşi Edmund, Fairmont Malikânesi’ni ölmeden kısa bir süre önce Isabel’e yirmi sekizinci yaş gününde hediye etmek üzere almıştı. Bunu, unvanının ve tüm mülkünün uzak bir kuzenine devredileceğini bildiği için karısının kendi ölümünden sonra da iyi bir hayatı olabilmesi için yapmıştı.

Isabel evi dört sene önce yeniden dekore ettirdikten hemen sonra taşınmıştı. Giriş holü artık sıcak altın rengindeki meşe panellerle kaplıydı. Zemini kaplayan ahşap parkelerin yanı sıra etrafta hoşuna giden dekoratif nesneler vardı: üzeri pembe mermerle kaplı ve altın yaldızlı ayakları olan bir sehpa ve sedef kakmalı küçük oval bir ayna. Bu eşyaları değerleri oldukları için değil de görünüşlerinden dolayı çok seviyordu.

“Teşekkür ederim, Butterman,” dedi Isabel elindeki kılıcı kolunun altına sıkıştırarak eldivenleriyle şapkasını çıkarıp uşağına uzatırken. “Yatak odasının hemen hazırlanmasını istiyorum.”

Tüm hizmetçileri gibi Butterman da son derece iyi eğitimliydi. Ne bu ani emir ne de hanımının elindeki kılca tepki göstermişti. “Elbette, Leydim. Mavi oda uygun mudur?”

“Çok iyi olur.”

Butterman'm parmaklarını şaklatmasıyla genç bir hizmetçi kız merdivenleri hızla tırmanmaya başladı. Isabel dönerek aralarında Hayalet'i taşıyan Harold ve Will'i izledi. Yumuşak şapkası göğsünün üzerindeydi.

Butterman baygın adamı görünce kaşlarını hafifçe kaldırırsa da herhangi bir yorum yapmadı. "Mavi odaya götürün, lütfen," demekle yetindi.

"Evet efendim," diye cevap verdi Harold nefes nefese.

"Eğer bir mahsuru yoksa, Leydim," diye mırıldandı Butterman, "Bayan Butterman'ın yardımı dokunabileceğini düşünüyorum."

"Bu çok iyi olur, Butterman. Bayan Butterman'ı mümkün olduğunca çabuk yukarıya gönderin lütfen," dedikten sonra Hayalet'i taşıyan uşakların peşinden merdivenleri çıkmaya başladı.

Uşaklar taşıdıkları yüklerle beraber mavi odaya girdikleri sırada hizmetçi kızlar yatağa çarşafı sermekle meşguldüler ancak şöminenin ateşi yanmaya başlamıştı.

Harold, Hayalet'in üstünün başının kirli ve kanlı olmasından dolayı tereddüt etse de Isabel onu yatağın üzerine bırakmalarını işaret etti.

Hayalet, adamların kendisini tertemiz yatağın üzerine bıraktıkları sırada homurdandı. Isabel kılıcını odanın bir köşesine bırakarak aceleyle Hayalet'in yanına gitti. Artık tehlikede olmamalarına rağmen Isabel'in kalbi yavaşlamamıştı. Olayların böylesine tuhaf bir hal alması onu heyecanlandırmıştı tabii. Ne de olsa St. Giles Hayaleti'ni kurtarmıştı. Olağan ve rutin olarak başlayan gün düpedüz maceraya dönüşmüştü.

Hayalet'in gözleri kapalıydı. Çarpık da olsa maskesi hâlâ yüzündeydi. Maskeyi dikkatle kaldırıncı altında yüzünün üst bölümünü kaplayan ince siyah bir ipek örtü görünce şaşırdı. Kumaş, burnunun köprüsünden alınca kadar olan kısmı örtmüştü. Kumaşa kesilmiş iki göz deliğiyle ikinci, daha ince bir maske oluşturulmuştu. Elindeki maskeyi inceledi. Siyah deriden

yapılmıştı. Kalkık kaşları ve tuhaf, eğik burunla maske satirik bir görünüm kazanmıştı. Maskeyi masanın yanındaki komodinin üzerine bırakarak Hayalet'e döndü. Yatağın üzerinde hareketsizce yatıyordu. Siyah çizmelerinin üzerine giydiği pantolonunda kan lekeleri vardı. Isabel dudağını ısırды. Kan yer yer taze görünüyordu.

O anda telaşla odaya giren Bayan Butterman, "Bay Butterman bana burada yaralı bir adamın olduğunu söyledi," dedi. Yatağın yanına gelerek bir an için üzerinde yatan Hayalet'e baktı. Kararlı bir şekilde başını sallamadan önce ellerini beline dayamıştı. "Evet, yapacak bir şey yok. Onu soymamız ve kanın nereden geldiğini görmemiz gerek Leydim."

"Ah, elbette," dedi Isabel. Hayaletin pantolonunun düğmelerine uzanırken Bayan Butterman da yeleğinin önünü açmaya koyuldu.

Isabel arkasında tutulan bir nefes duydu. "Ah, Leydim!"

"Ne var Pinkney?" diye sordu Isabel düğmeleri zorlukla açmaya çalışırken. Üzerinde kurumuş olan kan kumaşı sertleştirmişti.

"Sizin bu işi yapmanız hiç de uygun değil," dedi Pinkney telaşla. Sanki Isabel Westminster Katedrali'nde çıplak yürümeyi teklif etmiş gibi utanmış bir hali vardı. "O bir *erkek*."

"Daha önce de çıplak bir erkek vücudu gördüğümünden emin olabilirsiniz," diye karşılık verdi ona Isabel yumuşak bir sesle, adamın tayıtı çıkarmaya çalışırken. Altındaki iç çamaşırları kan içindeydi. Yüce Tanrım. Bir insan bu kadar kan kaybettiği halde nasıl hayatta kalabilirdi? İç çamaşırlarının bağlarını çözerken yüzünü endişeyle buruşturmuştu.

"Omuzunda ve kaburgalarında birkaç çürük ve yaranın dışında bir şey göremiyorum. Bu kadar kan kaybetmiş olması neden acaba?" dedi Bayan Butterman yeleğin önünü iyice açıp Hayalet'in gömleğini kol altına kadar çekerken.

Isabel genç adamın bedenine şöyle bir baktı ve donakaldı. Göğsü kaslarla kaplıydı ve açık teniyle tezat oluşturan kahverengi göğüs uçlarının arasında siyah ve kıvrıkcık tüyler vardı. Çıkıntılı

karnı sertti ve göbek deliğinin etrafı da aynı siyah kıvrıkcık tüylerle kaplıydı. Isabel gözlerini kırpıstırdı.

Daha önce de bir erkeği, aslında birden çok erkeği çıplak görmüştü ancak Edmund öldüğünde altmışlı yaşlarındaydı ve hiçbir zaman böyle bir görünümüne sahip olmamıştı. Ve Edmund'un ölümünden sonra da gizlice edindiği az sayıdaki sevgilileri de aristokratik erkeklerdi, yani oldukça rahattılar. Kendisinden daha fazla kasa sahip oldukları söylenemezdi. Gözleri göbek deliğinden aşağıya doğru inen ve iç çamaşırının içinde kaybolan tüylere takıldı.

Elleri de tam oradaydı.

Isabel yutkunarak giysisini çözüp bacaklarından aşağıya doğru çekerken ellerinin titremesine şaşırdı. Ortaya çıkan uyarılmamış erkekliği o halde bile kalın ve uzundu, testisleriyse ağırdı.

"Pekâlâ," dedi Bayan Buttermann, "oralarda bir sağlık sorunu olmadığı kesin."

"Ah Tanrım, evet," diye karşılık verdi Pinkney nefes nefese.

Isabel şaşkınlıkla etrafına bakındı. Hizmetçisinin Hayalet'i bu kadar yakından görecektir şekilde yaklaştığını fark etmemişti. Örtünün bir köşesiyle Hayalet'in bedenini örtterek baygın olan adamı korumak istedi.

"Çizmelerini çıkarmama ve ayaklarını tam olarak soymama yardım edin lütfen," dedi Isabel Bayan Buttermann'a dönerek. "Yarasını bulamazsak onu yüzükoyun yatırmamız gerekecek."

Ancak taytını bacaklarından aşağıya çektikleri sırada genç adamın sağ kalçasında derin bir kesik gördüler. Yaradan sızan taze kan, çamaşırının kumaşını yana çekmeleriyle birlikte bacağına damladı.

"İşte orada," dedi Bayan Buttermann. "Doktor çağırabiliriz isterseniz Leydim ama iğne ve iplik konusunda oldukça becerikliyimdir."

Isabel başını salladı. Yeniden yaraya bakıp durumun korktuğu kadar kötü olmadığını görünce rahatladı. “Lütfen size gerekli olan malzemeleri alın, Bayan Butterman ve Pinkney’yi de yardımcı olması için yanınızda götürün. Bir doktorun çağırılmasından pek memnun olacağını sanmıyorum.” Bayan Butterman aceleyle peşinden koşan Pinkney’yle birlikte odadan çıktı.

Isabel, St. Giles Hayaleti’yle birlikte odada tek başına kalmıştı. Onu niçin kurtarmıştı? Bu, neredeyse hiç düşünmeden yaptığı bir şeydi. Ayaktakımı tarafından saldırıya uğramış bir insanı savunmasız bir halde sokakta bırakma düşüncesi kendisine çok ters gelen bir durumdu. Şimdiyse burada, evindeyken bu adamı gitgide daha çok merak ettiğini anlamıştı. Nasıl bir erkek palyaço kılığına girip de hayatını riske atardı ki? O bir haydut muydu, yoksa kiralık bir katil mi? Belki de sadece delinin tekiydi.

Isabel ona baktı. Baygın olduğu halde varlığı yine de son derece baskındı, iriyarı vücudu temiz yatağın neredeyse tamamını kaplıyordu. Henüz hayatının başında olan bir erkekti, güçlü ve atletikti; Isabel neredeyse her yerini görebiliyordu. Yüzü hariç.

Genç kadın elini adamın yüzünün üstünü kapayan siyah ipek maskeye uzattı. Yakışıklı biri miydi? Yoksa çirkin mi? Belki de son derece normal bir görünümü vardı? Elini maskeye doğru indirdi. Genç adamın eli o anda hızla kalkıp genç kadının elini yakaladı. Parlak kahverengi gözlerini açmış, Isabel’e bakıyordu. “Yapmayın.”

Bugün kesinlikle planladığı gibi gitmiyordu. Winter Makepeace, Leydi Isabel Beckinhall’un zeki mavi gözlerine bakarken kendini içinde bulunduğu bu durumdan, kimliğini ele vermeden nasıl kurtulacağını tartmaya çalışıyordu.

“Yapmayın,” diye fısıldadı yeniden. Kadının eli sıcak ve nazikti ama parmaklarının altındaki kadınsı gücünü de hissedebiliyordu ve kendi kasları şu anda gereğinden fazla zayıftı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Isabel. “Ne kadar zamandır uyanıksınız?”

Elini adamın elinden çekmeye yeltenmedi.

“Taytımı çıkardığınız sırada uyandım.” *Bu*, kendine gelmesi için gerçekten de ilginç bir yöntem olmuştu.

“O zaman durumunuz korktuğumuz kadar kötü değil demek ki,” dedi genç kadın boğuk sesiyle ağır ağır.

Adam bunun üzerine homurdanarak odanın içinde etrafına bakındı. Hafif bir mide bulantısı ve baş dönmesiyle yeniden bayılacağı hissetti. “Neredeyim?”

Alçak, neredeyse duyulmayan bir fısıltı halinde konuşmaya çalışıyordu. Belki böylece genç kadının kendisini tanımasını engelleyebilirdi.

“Evimde,” dedi Isabel başını kaldırarak. “Eğer istemiyorsanız maskenize dokunmam.” Adam içinden hesaplar yaparak kadına baktı. Burada, yabancı evde yaralı ve çıplak bir halde yatıyordu. Durum pek de lehinde değildi. Genç kadın güzel kaşlarından birini kaldırdı. “Elimi bırakabilir misiniz acaba?”

Hayalet avucunu açtı. “Kusura bakmayın.”

Isabel elini ovuştururken gözlerini ağırbaşlılıkla indirdi. “Az önce hayatınızı kurtardım, insafıma kalmış durumdasınız,” dedi gözlerini genç adamın çıplak vücudunda gezdirerek, “ama ona rağmen benden özür dilerken gerçekten de samimi olduğunuzu düşünmüyordum.”

Zeki, şakacı ve son derece baştan çıkarıcı olan bakışlarını adaminkine dikti. Tehlike elle tutulur gibiydi. Winter’ın dudakları büküldü. “Belki de ben kaba herifin tekiyimdir.”

“Kaba olduğunuz kesin,” dedi Isabel. Parmağını kalçasını örten kumaşın kenarında gezdirince genç adamın bedeni arzuyla titredi. “Ama aynı zamanda iyilikten anlamaz biri misiniz?” diye sordu Isabel başını üzüntüyle sallayarak.

Winter kaşlarını kaldırdı. “Beni şu anki çıplaklığımdan dolayı ayıplamayacağınızdan eminim, hanımefendi. Sizi temin ederim ki uyandığımda bu haldeydim ve bu durumdan *sizden* başka kimi sorumlu tutacağımı da bilemiyorum.”

Isabel’in gözleri kısacık bir an için büyüdü, gülümsemesine engel olabilmek içinse dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. “Emin olun, karşı konulamaz bu merakım yalnızca yaranızı bulabilmem içindi, bayım.”

“O zaman *merakınızın* beni onurlandırdığını söylemeliyim.” Winter kendini sanki bir tepeden yuvarlanarak baş aşağı düşmüş gibi hissediyordu. Kadınlarla bu şekilde şakalaşma huyu yoktu ve Leydi Beckinhall da bundan önceki görüşmelerinde, o sadece yetimhanenin müdürü olan Winter Makepeace iken yani, kendisi hakkında pek de iyi düşüncelere sahip olmadığını açıkça belli etmişti.

Belki de bunun sebebi maskenin varlığı ve sessiz bir odada yalnız kalmış olmalarıydı.

Ya da belki de bugün, daha önce başına almış olduğu darbeden de kaynaklanıyor olabilirdi. “Aradığınız şeyi bulabildiniz mi bari?”

Isabel’in dolgun ve geniş dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Ah, evet, dileyebileceğim her şeyi buldum diyebilirim.”

Winter derin bir nefes aldı, nabızı fazlasıyla hızlanmıştı, başı dönüyordu ve erkekliği de seğiriyordu ancak o anda odanın kapısı aniden açılıverdi. Winter hemen gözlerini kapadı. Diğerlerinin uyanık ve durumun farkında olduğunu bilmemelerinin daha iyi olduğuna karar vermişti. Bu içgüdüüne mantıklı bir açıklama getirmekte zorlanıyordu ancak geçmişte birden çok defa hayatını kurtardığını bildiği için artık sorgulamaktan vazgeçmişti.

Kirpiklerinin altından dikkatlice baktı.

Görüş alanı çok kısıtlıydı ama en az iki kadın odaya girmişti.

“O nasıl?” diye sordu kadınlardan biri, aksanından hizmetçi olduğu anlaşılıyordu.

“Hiç hareket etmedi,” diye cevap verdi Leydi Beckinhall.

“Sizce maskesini çıkarmamız gerekmez mi?” diye sordu farklı, daha genç bir kadın sesi hevesle.

“Sence bu akıllıca olur mu?” diye karşılık verdi ona Leydi Beckinhall. “Eğer kimliğini öğrenirsek belki de bizi öldürmek zorunda kalacaktır.”

Winter bu aşırı varsayım karşısında neredeyse kaşlarını kaldıracaktı. Genç hizmetçi kızın ağzından küçük bir çığlık duyuldu. Leydi Beckinhall’un sesinin ne kadar sakin çıktığını fark etmemiş gibiydi. Leydi ne kadar eğlendiğini belli etmemeye çalışıyordu.

Birinci hizmetçi kadın içini çekti. “Bacağına çabucak dikerim, sonrasında ise dinlenmesi için onu rahat bırakırız.” Winter o an sonraki birkaç dakikanın ne kadar rahatsızlık verici olacağının farkına vardı. Tüm vücudu ağrıdığı için özellikle sağ kalçasının sancıyla zonkladığını fark edememişti. Belli ki Leydi Beckinhall’un aradığı yara buydu. Gözlerini tamamen kapayıp beklemeye başladı ve sakinliğini korumaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ağırlaşmış kol ve bacaklarını yatağın üzerine bıraktı.

Acıyı dayanılmaz kılan şokun kendisidir, demişti ustası yıllar önce. Onu bekle, kucakla ki acının hissettiğin ve bir yana itebileceğin herhangi bir duygudan farklı olmadığını görebilesin.

Yetimhaneyi ve yirmi sekiz çocuğun yeni yuvaya taşınma lojistiğini düşünmeye koyuldu. Açılan yarasının derisinin bir araya getirilişini, sivri bir cismin verdiği acıyı ve de sıcak taze kanın bacağına akışını hissetti. Winter acının farkında olsa da onu bir kenara iterek içinden geçip çıkmasına izin verirken yetimhanedeki çocukları tek tek gözünün önüne getirerek taşımaya verecekleri tepkiyi düşündü.

Yeni uyku odaları oldukça genişti, kocaman pencereleri ise parmaklıklarla korunuyordu. *İğnenin sivri ucu etini deliyordu.* Çocukların çoğu yeni yuvalarını çok seveceklerdi. Joseph Tinbox örneğin, on bir yaşında olmasına rağmen, uzun koridorlarında

sevinçten koşturup duracaktı. *İplik etini çekiştirerek derisinin içinden geçiyordu.* Ama Henry Putman gibi henüz yetimhaneye bırakılmış ve terk edilmiş olmayı hâlâ unutamamış olan bir çocuk için mesela bu değişiklik sorun yaratabilirdi. *İğne bir kez daha tenine battı.* Henry Putman ve onun durumunda olan çocuklara çok dikkat etmesi gerekecekti. *Yaranın üzerine dökülen sıvıyla eti alev almış gibiydi.* Sadece uzun yıllar boyu yaptığı egzersizler onu hissettiği bu acıyla yattığı yerden sıçramasından alıkoyuyordu. Derin bir nefes aldı ve verdi. İğnenin her batışında aklını serbest bırakıyordu.

Winter bir süre sonra iğnenin batmasının sona erdiğini fark etti. Düşüncelerinden sıyrıldığı anda alnına değen serin eli hissetti. Gözlerini açmadan kendisine dokunanın Leydi Beckinhall olduğunu biliyordu.

“Ateşi yok,” diye mırıldandı o anda Leydi Beckinhall.

Gırtlaktan gelen sesi bir kadın için oldukça kısık sayılırdı. Winter onun nefesinin çıplak vücudunun üzerinden bir yel gibi eserek geçtiğini hissedince sinir uçları gerildi ama bu oldukça hoş bir duyguydu. Belki de başına aldığı darbe tahmin ettiğinden daha sertti.

“Onu yıkamak için biraz su getirdim,” dedi hizmetçilerin daha yaşlı olanı.

“Teşekkür ederim, Bayan Butterman ama siz zaten gereğinden fazlasını yaptınız. Kendim hallederim.”

“Ama Leydim,” diye itiraz etti ikinci, genç olan hizmetçi.

“Gerçekten, ikiniz de çok yardımcı oldunuz,” diyerek karşılık verdi Leydi Beckinhall. “Lütfen. Suyu oraya bırakın ve eşyaların geri kalanını da alıp götürün.”

Önce bir hışırtı sonrasında ise leğenin içine düşen metalik bir eşyanın sesi duyulduktan sonra kapı açılıp kapandı.

“Hâlâ uyanık mısınız?” diye sordu Leydi Beckinhall.

Winter gözlerini açınca kadının, elinde ıslak bir bezle kendisine baktığını gördü.

Kadının ellerinin vücudunda gezineceğini düşünmesiyle vücudu gerildi. “Buna gerek yok.”

Isabel dudaklarını bükerek genç adamın bacağına baktı. “Yaranız hâlâ kanıyor. Temizlememiz gerektiğini düşünüyorum.” Adamın yüzüne meydan okurcasına baktı ve devam etti: “Canınızın yanmasından korkuyorsanız başka tabii.”

“Ne acıdan ne de bana yapmak isteyebileceğiniz herhangi bir şeyden en ufak bir korkum yoktur, Leydim.” Sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı. “Elinizden geleni ardınıza koymayın.”

Isabel Hayalet’in gözlerinde gördüğü bu meydan okuma karşısında derin bir nefes aldı.

Isabel yatağa yaklaştığı sırada, “Benden veya size yapabileceklerimden korkmuyorsunuz,” diye mırıldandı. Bayan Butterman yarasını dikerken o kadar sakin yatmıştı ki Isabel onun yeniden bayıldığını sanmıştı ancak yanaklarına biraz olsun renk geldiğini görünce yanıldığını anladı. “Askerlerin ya da kana susamış kalabalığın öfkesinden korkmuyorsunuz. Lütfen söyler misiniz, Sayın Hayalet, siz *neden* korkarsınız?

Hayalet fısıldayarak konuşurken gözlerini Isabel’in gözlerinden ayırmıyordu. “Sanırım Tanrı’dan korkarım. Herkes yaratıcısından korkmaz mı?”

“Herkes değil.” Çıplak, yüzü maskeli bir erkekle böyle felsefi konularda tartışmak ne kadar da tuhaftı. Kalçasındaki kurumuş kan lekesini dikkatle silmeye çalıştı. Elinin altındaki sıcak kaslar, dokunuşuyla gerilmişti. “Kimisi Tanrı’yı ya da dini umursamaz bile.”

“Doğru.” Hayaletin gözleri, kadının her hareketini dikkatle izliyordu. “Ama insanların çoğu faniliklerinden korkar –kendilerini

bu dünyadan alıp götürececek olan kaderden-- ve onları bir sonraki hayatta sorgulayacak olan Tanrı'dan."

"Peki ya siz?" diye mırıldandı Isabel elindeki kumaşı sıkıp yeniden ıslatırken. "Siz ölümden korkuyor musunuz?"

"Hayır." Sesi son derece soğukkanlıydı.

Isabel kaşlarını kaldırarak yarasını incelemek üzere öne eğildi. Pürüzlüydü ama Bayan Butterman'ın attığı dikişler oldukça iyi durumdaydı. İyileştiğinde uzun bir yara izi kalsa da fazla göze batan bir şey olmayacaktı. Böylesine güzel ve erkeksi bir bacağın görüntüsünün bozulması çok yazık olurdu. "Size inanmıyorum."

Eğlenmesine kendi de şaşırmış gibi, genç adamın dudağının bir kenarı kıvrılmıştı. "Niçin? Neden size yalan söyleyeyim?"

Isabel omzunu silkti. "Bir tür cesaret gösterisi olabilir mi? Ortalıkta, yüzünüzde maske ve palyaço kostümüyle dolaşıyorsunuz."

"Bu çok doğru," diye fısıldadı adam. "St. Giles sokaklarında kılıcımla savaşıyorum. Ölmekten korkum olsa böyle bir şey yapar mıydım?"

"Olabilir. Ölümden korkan bazı kişiler onunla alay etmekten zevk alırlar." Isabel elini genç adamın kalçasından yukarıya doğru kaydırarak genital bölgesini örten çarşafa tehlikeli biçimde yaklaştırdı.

Genç adam hiç hareket etmese de Isabel onun tüm dikkatinin kendisinde olduğunu biliyordu. "Sadece aptallar ölümle alay eder."

"Gerçekten mi?" diye sordu elindeki bezi buruşmuş çarşafın altında yavaş yavaş hareket ettirirken. Orada küçük bir çadır oluşmuştu. Isabel doğrularak elindeki bezi leğenin içine atıp yeniden çıkardı ve suyunu sıktı. "Ama alay etmek son derece eğlenceli olabilir."

Elindeki bezi genç adamın karnının alt kısmına koydu. Hayalet genç kadının bileğini yakaladı. "Sanırım oynadığınız oyun eğlenceden çok bir meydan okumaya benziyor." Genç adamın fısıltısında hafif bir kızgınlık belirtisi vardı.

Isabel buruş buruş olmuş çarşafın altında gitgide büyüyen çıkıntıya baktı. “Belki de haklısınızdır,” dedi bakışlarını genç adamın gözlerine kaydırarak. “Bu sevdiğiniz bir oyun mudur?” diye sordu sonra kaşlarını kaldırarak.

“Bunun bir önemi var mı?” diye sordu Hayalet dudaklarını alayla bükerken.

Isabel’in kaşları kalkmıştı. “Elbette. İstekli olmayan bir erkeğe meydan okumanın ne anlamı olabilir ki?”

“Sırf eğlence olsun diye olabilir mesela?”

Isabel canı yanmış gibi irkildi. “Beni incitiyorsunuz.”

Hayalet kolunu uzatarak kadını kendine doğru çekti. Elbisinin yakasının korsajı neredeyse genç adamın çıplak tenine değiyordu. Bu kadar yaklaşmışken, Isabel onun acıdan büyümüş olan koyu göz bebeklerinin etrafındaki kehribar renkli halkaları görebiliyordu.

“Sizi incittiysem özür dilerim, hanımefendi,” diye fısıldadı. “Ama lütfen aptal olduğumu düşünmeyin. Ben öylece kenara fırlatılacak bir bez parçası değilim.”

Isabel başını kaldırarak genç adamın yüzündeki maskeyi çıkarmasını diledi, böylece onun gerçekte nasıl görüldüğünü bilecek, çok uzun zamandır hiç kimsenin yapamadığı gibi ilgisini fazlasıyla çekmiş olan bu genç adamın gözlerine bakabilecekti. Kadının kur yapma çabalarına açık sözlülükle karşılık veriyordu. Isabel böyle bir açık sözlülüğe hiç alışkın değildi. Tanıdığı tüm erkekler sonunda hiçbir anlam ifade etmeyen nazik bulmacalar halinde konuşmayı tercih ederlerdi. Yoksa bu adam maskesinin altında alelade biri miydi? Ancak genç kadına değersiz biriymiş gibi de davranmıyordu.

Hayır, konuşması oldukça aşındı. Sanki kendisiyle eşit, hatta daha da üstün biri gibiydi.

Isabel derin bir nefes alarak gözlerini genç adamın vücudunda gezdirdi. “Hayır, tabii ki kenara fırlatılacak bir bez parçası değilsiniz bayım. Sizden özür dilerim.”

Hayalet gözlerini şaşkınlıkla açarak genç kadının bileğini bıraktı. “Asıl özür dilemesi gereken benim. Hayatımı kurtardınız. Bunun farkında olmadığımı düşünmeyin, lütfen. Teşekkür ederim.”

Isabel, boynuna yükselen sıcaklığı hissetti. Yüce Tanrım, genç kızlığından bu yana yüzünün kızardığını hatırlamıyordu. Düklerle şakalaşan, prenslerle flört eden bir kadındı o. O halde neden şimdi bu genç adamın basitçe söylenmiş sözleri karşısında kendini güvensiz bir genç kız gibi hissediyordu?

Genelde takındığı zarafetinden fazlasıyla, “Önemi yok,” dedi yoksun bir biçimde. Islak bezi leğenin içine fırlatıp attı. “Çok kan kaybettiniz. Sizi sabah hareket ettirmeden önce burada iyice dinlenmelisiniz.”

“Çok nazıksınız.”

Isabel başını salladı. “Hiç de nazik biri olmadığımı daha önce konuşmuştuk.”

Hayalet gözlerini kapatırken hafifçe gülümsedi. “Sanırım aslında bunun tam da tersine karar vermiştik. Siz nezaketin ta kendisisiniz, Leydi Beckinhall.”

Isabel ona bir an için bakarak bir şey daha söyleyecek mi diye bekledi ama genç adamın nefes alış verişini derinleşmişti.

St. Giles Hayaleti uykuya dalmıştı.

Isabel gözlerini açtığı anda, gündoğumunun pembe-gri ışığı pencereden içeriye süzülüyordu. Bir an için sadece gözlerini kırparak şaşkınlıkla sırtının niçin ağrıdığını ve neden kendi yatağında olmadığını düşündü. Sonra bakışları yanındaki yatağa kaydı.

Yatak boştu.

Vücudu kaskatı kesilmiş bir halde doğrularak yatak örtüsüne baktı. Özenle düzeltilmişti ama örtünün ortasında kocaman bir

kan lekesi vardı. Dün gece burada yatmıştı. Avucunu yatağın üzerine bastırarak yokladı ancak örtü serindi. Epey uzun bir zaman önce gitmiş olmalıydı.

Isabel kapıya giderek hizmetçilerden birine seslendi. Sorup soruşturacaktı ama içinden bir ses onun gittiğini söylüyordu. Üstelik yataktaki kan lekesi dışında herhangi bir iz de bırakmamıştı.

Hizmetçiyi beklerken boş yatağın yanına dönüp dalgın dalgın baktı ve o anda dün gece yorgun beynini kemiren şeyin ne olduğunu hatırlayıverdi: Leydi Beckinhall. Hayalet kendisine, önlerinde hiç kimse telaffuz etmediği halde ismiyle hitap etmişti.

Isabel nefesini tuttu. St. Giles Hayaleti kendisini tanıyordu.

İkinci Bölüm

Şimdi buna inanmayabilirsiniz ancak St. Giles Hayaleti bir zamanlar sadece ölümlü bir aktördü. Şehirden şehre dolaşan gezici bir toplulukla birlikte oynardı. Üzerinde her zaman alacalı kırmızı-siyah bir kostümü vardı, elindeki tahta kılıcı oyunun kötü adamına doğru salladığında klik klak diye sesler çıkardı ve çocuklar da neşe içinde çılgınlıklar atardı...

St. Giles Hayaletinin Efsanesi'nden

Sakin yapılı bir okul müdürü ve kimsesizler yurduunun yöneticisi olan Winter Makepeace Londra'nın üzerinde güneşin doğduğu sırada, meyilli çatı padavralarının üzerinde çömelmiş, duruyordu. Sırtını çatı kenarına ve altındaki boşluğa vermişti. Çatının kenarını iki eliyle kavrayarak bedenini aşağıya sarkıttı. Bir an için asılı kaldı ve tüm ağırlığını parmak uçlarıyla kaldırarak bir kat altındaki çatı katı penceresinden içeriye atladı. Yalnızca hissettiği acıdan değil, aynı zamanda yere indiğinde ayaklarının çıkardığı sestten dolayı irkilmmişti.

Normalde odasına pencereden, en ufak bir ses çıkarmadan girirdi.

Yatağına oturup da kostümünü incelemeye koyulduğunda bir kez daha irkildi. Kirlenmişti ve sağ kalçasından neredeyse dizine kadar yırtılmıştı. Sarılmış yarasının üzerindeki kirli kumaşı çekerken başı fena halde zonkluyordu. Yırtık taytını botları, kılıcı,

maskesi ve kostümünün geri kalanıyla birlikte yatağının altına atıverdi. Zararı telafi edip edemeyeceğini ancak kader bilebilirdi, dikiş becerisi yeterli olsa da bu konuda fazla başarılı sayılmazdı. Winter içini çekti. Yeni bir kostüme ihtiyaç duyacağından emindi. Parası yeterse tabii.

Arkasını dönerek tezgâhın üzerinde duran lavaboya doğru çıplak bir halde topalladı ve içini bir miktar suyla doldurdu. Soğuk suyu yüzüne çarparken hayatında ilk kez bir aynası olmadığından dolayı pişmanlık duydu. Yüzü yaralı mıydı? Sırrını açığa çıkaracak çizikler var mıydı? Eliyle çenesini yoklarken sakalının uzadığını hissedebiliyordu.

Homurdanarak kollarını eski püskü yıkama tezgâhına dayadı ve suyun yüzünden damlamasına izin verdi. Canı yanıyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyor, başı yavaş ve mide bulandırıcı bir ritimle dönmeye devam ediyordu. Giyinip güne hazırlanması ve normal görünmesi gerekiyordu. Küçük, yaramaz erkek çocuklarına okulda ders vermesi, çocukları yeni yuvaya taşınmaları için hazırlanması ve en küçük kız kardeşi Silence'ın iyi olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Yapılacak çok işi vardı.

Kendisine bağımlı olan bir sürü de insan.

O kadar yorgundu ki.

Winter daracık yatağının üzerine yığıldı. Sadece bir dakika kadar dinlenmek istiyordu. Gözlerini kapatırken yumuşak ama yine de güçlü bir kadın elinin dokunuşunu hisseder gibiydi.

Kafasının içinde baştan çıkarıcı bir kahkaha, boğuk bir fısıltı duyuyordu...

Bam! Bam! Bam!

Winter yattığı yerden hızla doğrulurken yaptığı bu ani hareket yüzünden sağ kalçasında duyduğu acıyla birlikte nefesini tuttu. Penceresinden süzülen güneş, duvarlardaki çatlakları ve odasın-

daki bütün tozlu kırışları aydınlatıyordu. Gözlerini kıstı. Güneşin yüksekliğine bakılacak olursa sabahın ileri bir saati olmalıydı.

Israrla çalınan kapının dışından şimdi de bir kadın sesi duyuldu. “Winter! Orada mısın, kardeşim?”

“Bir dakika.” Yastığının altından gömleğini çekip çıkardı ve aceleyle başından geçirip giydi. Etrafta pantolonunu göremiyordu, dün en son nereye koyduğunu hatırlamıyordu bile.

“Winter!”

İçini çekerek çarşafı bir Hint tüccarı gibi omuzlarına sardı ve ayağa kalkarak kapıyı açmaya gitti.

Korku ve endişeyle bakan bir çift kahverengi göz kendi gözleriyle karşılaştı. “Sen *nerelerdeydin*?”

Ablası ve Caire Barones’i olan Temperance Huntington, Winter’ın odasına daldı. Arkasında on üç yaşındaki siyah saçlı ve kırmızı yanaklı bir kız vardı. Mary Whitsun yetimhanenin en büyüğü olmakla beraber sorumluluğı en fazla olan çocuktur.

Temperance kıza başıyla bir işaret yaptı. “Sen en iyisi gidip diğerlerine onu bulduğumuzu söyle.”

“Peki hanımefendi,” diyen Mary tereddüt ederek Winter’a baktı. “İyi olmanıza çok sevindim, efendim,” dedikten sonra koşarak gitti.

Temperance odanın bir köşesinde tam teşekkülü bir genelev bulacakmış gibi etrafına bakındıktan sonra kaşlarını çatarak kardeşine döndü. “Yüce Tanrım Winter, dün gecenin tamamını ve bu sabahın da yarısını seni aramakla geçirdik! Sen dün gece yuvaya dönmeyip de St. Giles sokaklarında ayaklanma çıkınca aklıma olabileceklerin en kötüsü geldi. Üstelik yeni yetimhaneye hiç gitmediğini de duyunca...”

Temperance kendini yatağın üzerine bıraktı. Winter da çarşafın vücudunun alt kısmını örttüğünden emin olmaya çalışarak kapının yanından uzaklaştı. Konuşmak için ağzını açtı.

Ama belli ki Temperance sözünü henüz bitirmemişti. “Sonra da Silence, Mickey O’Connor ile *evlenip* onunla birlikte ortadan kaybolacağını haberini gönderince Mary Darling’i O’Connor’ın korkunç görünen iki adamına teslim edip yanlarına göndermek zorunda kaldık. Gerçi adamlar Mary’yi pek sevmişe benziyorlardı, aynı şekilde de Mary onları,” diye ekledi sonra Temperance hafif bir homurtuyla.

Nefes almak için duraksayınca Winter bu fırsatı değerlendirdi. “O halde kardeşimiz emniyette, öyle mi?”

Temperance ellerini havaya kaldırdı. “Belli ki emniyette. Askerler dün olduğu gibi bugün de Mickey O’Connor’ı bulabilmek için Londra’nın her yerine dağılmış durumdalar. Düşünebiliyor musun? St. Giles Hayaleti’nin onu gerçekten de *ipin ucunda sallandığı* sırada kurtardığını söylüyorlar. Bu tabii ki bir abartıdır. Bu tür dedikoduların nasıl yayıldığını bilirsin.”

Winter hareketsiz yüz ifadesini muhafaza etmeye çalıştı. Aslına bakılırsa ortada herhangi bir abartı yoktu. O’Connor’ın boğazını celladın ipinden son anda kurtarabilmişti. Ama bunu Temperance’a anlatması mümkün değildi.

“Üstelik Bay O’Connor’ın sefil *saray*ı da dün gece yanıp kül oldu,” diye ekledi Temperance alçak bir sesle. “Yanan küllerin arasında bu sabah bir cesedin bulunduğunu söylüyorlar ve herkes cesedin O’Connor’a ait olduğunu sanıyor fakat Silence’ın haberi yangından *sonra* elime ulaştığına göre O’Connor hâlâ hayatta olmalı, öyle değil mi? Ah Winter! Silence onun yanında güvende olur mu, ne dersin?”

Bu Winter’ın hiç tereddüt etmeden cevaplayabileceği bir soruydu.

“Evet,” dedi ablasının kendisine inanması için gözlerinin içine kararlı bir şekilde bakarak. Mickey O’Connor çok tehlikeli bir nehir korsanı ve Londra’nın en adı çıkmış adamı olabilirdi –Winter da ondan zerre kadar hoşlanmayabilirdi– ama bildiği tek bir şey

vardı: “O Silence’ı seviyor, Silence da onu. Silence’ı daha fazla koruyamayacağını anlayıp bize teslim ederken yüzüne baktım. O’Connor’ın ona gerçekten çok önem verdiği belli. Ne olursa olsun onu kendi hayatı pahasına koruyacağından eminim.”

“Yüce Tanrım, umarım öyledir.”

Temperance bir an için gözlerini kapayıp kendini yastıklara bırakınca her zamanki sert tavrından eser yoktu. Kendinden üç yaş büyük, yani henüz yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen Winter gözlerinin etrafındaki çizgileri gördü ve şaşırdı. O çizgiler hep mi vardı da kendisi fark etmemişti yoksa geçen haftaların getirdiği endişeyle yeni mi oluşmuşlardı?

O ablasını izlerken, Temperance her zamanki alarına geçmiş haliyle gözlerini açtı. “Hâlâ soruma cevap vermedin. Dün öğleden beri neredeydin?”

“Ayaklanmanın ortasında kaldım.” Winter irkilerek dar yatağın kenarına ilişti, omuzları ablasının omuzlarına değiyordu. “Korkarım Leydi Beckinhall’la yapacağım görüşmeye zaten geç kalmıştım. Yetişme telaşıyla oradan oraya koşuştururken kalabalığın arasına sıkışıp kaldım. Hayvan pazarına götürülen inek sürüsünün arasında kalmak gibi olsa da bu insanlar her türlü hayvan sürüsünden çok daha gürültücü, pis ve de kötüydü.”

“Ah, Winter,” dedi Temperance elini kardeşinin koluna koyarak. “Ne oldu?”

Winter omuz silkti. “Çok yavaştım. Biri beni tekmeleyince düştüm ve bacağımı yaraladım.” Eliyle sağ bacağını işaret etti. “Kırık değil,” diye ilave etti telaşla Winter, ablasının çılgınlığını duyunca. “Ama bu durum beni tabii ki çok yavaşlattı. Kalabalık dağılıncaya kadar bir tavernaya girip bekledim. Sanırım dün gece eve oldukça geç bir saatte gelmiş olmalıyım.”

“Kapıdan girdiğini gören olmamış,” dedi Temperance kaşlarını çatarak.

“Dediğim gibi, saat epeyce ilerlemişti.”

En yakınlarına bile yalan söyleme konusunda ne kadar ustalaştığına kendisi de şaşırmişti. Bu daha sonra üzerinde düşünmesi gereken bir kusuruydu çünkü iyi karakterine uyduğu söylenemezdi.

Pencereye doğru baktı. “Şimdi de neredeyse öğlen olmuş işte, kalkıp görevlerimi yerine getirsem iyi olacak.”

“Saçma!” Temperance’ın kahverengi kaşları çatılmıştı. “Yaralıydın kardeşim. Yatakta dinlenerek geçireceğin bir gün yetimhanenin dağılmasına neden olmaz.”

“Belki de haklısın...” diye söze başlayan Winter ablasının öne eğilerek yüzüne bakmasıyla şaşkınlığa uğradı. “Ne oldu?”

“Benimle tartışmadığına göre, gerçekten de ciddi biçimde yaralanmış olmalısın,” diye mırıldandı Temperance.

Winter ağzını açarak itiraz etmek istese de ablası o anda bacağına dürtünce itirazının yerini acı dolu bir haykırış alıverdi.

“Winter!” Temperance çarşafı örtülü bacağına, sanki kumaşın altını görebilecekmiş gibi baktı. “Bacağının durumu gerçekte ne kadar kötü?”

“Sadece öylesine bir darbe aldım,” dedi yutkunarak. “Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok.”

Temperance gözlerini kısarak kardeşinin yüzüne bariz bir şüpheyile baktı.

“Ama nasihatini dikkate alarak bugün yatakta kalacağım,” diye ekledi Winter aceleyle ablasını yatıştırmak istercesine. Belli bir süre ayakta durabileceğinden bile emin değildi.

“Güzel,” dedi Temperance yataktan yavaşça kalkarken. “Kızlardan biriyle sana çorba yollayacağım. Ve seni muayene edecek bir doktor da çağırmamız lazım.”

“Gerek yok,” dedi Winter biraz fazla sert bir sesle. Bir doktor bacağındakinin bir bıçak yarası olduğunu hemen anlardı. Ayrıca Leydi Beckinhall’un hizmetlisi gerekli dikişleri atmıştı zaten.

“Hayır, gerçekten,” diye devam etti Winter daha sakin bir sesle. “Sadece biraz uyumak istiyorum.”

“Hımm.” Temperance pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Bugün öğleden sonra gidecek olmasaydım bir doktorun gelip seni görmesi için elimden geleni yapardım.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Winter sohbetin konusunu değiştirebilmek ümidiyle.

“Sayfiyede Caire’in katılmamız için ısrar ettiği bir ev partisi var.” Temperance’in yüzü bulutlanmıştı. “Sanırım bana ata benzeyen büyük burunlarıyla tepeden bakan her türden aristokratın bulunacağı bir davet olacaktır.”

Winter gülümsedi –ablasının bu tarife gülmemek imkânsızdı– ama cevap verirken sesi yumuşacıktı. “Birilerinin kişneyeceğinden şüpheliyim. Caire’in cüret edenin ata benzer olsun ya da olmasın burnunu kesip atacağından eminim.”

Temperance’in dudakları kardeşinin bu sözleri üzerine kıvrıldı. “Keser, öyle değil mi?”

Ve Winter ablasının, aristokrat olmasına rağmen kendisine tapan birini bulduğu için bir kez daha sevindi.

Bir an için yüreğinin burkulduğunu hissetti. Hem Temperance hem Silence –kendisine bu dünyadaki en yakın iki insan– artık evliyediler. Birer kocaları vardı ve belki de pek yakında da kendilerine ait aileleri olacaktı. Onlar her zaman kardeşleri olacaktı ama artık ondan ayrı yaşayacaklardı.

Bu düşünce kendisini yalnız hissetmesine neden oldu.

Ama bunun yüzünden okunmasına izin vermedi. “İyi olacaksın,” dedi Temperance’a yumuşak bir sesle. “Zeki ve de ahlaki değeri yüksek olan bir kadınsın. O aristokratların çoğunda olmadığını düşündüğüm özelliklerdir bunlar.”

Temperance odanın kapısını açarken içini çekti. “Hakkı olabirsin ama zekâ ve ahlâkın aristokratik çevrelerde çok aranan birer özellik olduğundan fazlasıyla şüpheliyim.”

“Hanımefendi?” diyen Mary Whatsun’ın sesi duyuldu. “Lordum sizi arabada beklediğini söylememi istedi.”

“Teşekkür ederim, Mary,” dedi Temperance kızın yanağını parmağıyla okşayarak. Yüz ifadesi dalgındı. “Bu kadar erken gitmek zorunda olduğum için üzgünüm. Son zamanlarda birlikte fazla zaman geçiremedik, öyle değil mi?”

Mary’nin küçük yüzü dalgalandı. Temperance evleninceye kadar bu yetimhanede yaşamış ve özellikle de Mary Whatsun ile çok yakınlaşmıştı.

“Evet, hanımefendi,” diye cevap verdi küçük kız. “Ama çok yakında yine geleceksiniz, öyle değil mi?”

Temperance dudağını ısırды. “Korkarım bir aydan önce gelemem. Katılmam gereken birkaç davet var.”

Mary başını anlayışla salladı. “Artık bizim gibi biri değil de bir leydi olduğunuza göre yapacak çok fazla işiniz olmalı diye düşünüyorum.”

Temperance kızın sözleri karşısında irkildi ve Winter da ürperdiğini hissetti. Mary haklıydı: Aristokratların dünyası kendinin ve Mary’nin yaşadığı dünyadan çok farklıydı. İkisi bir arada pek kolay yürümezdi. Bu Leydi Beckinhall ile bir sonraki karşılaşmasında kendi kendine hatırlatması gereken bir gerçektir.

Şimdiki mobilya modası oldukça gösterişli, diye düşündü Isabel birkaç gün sonra ama modern standartların dahilinde bile Brightmore Kontu’nun Londra’daki malikânesi müsrifliğin öylesine ötesine geçmişti ki neredeyse saçmalık sınırında olduğu düşünülebilirdi. Brightmore’un oturma odasının duvarlarını üzerleri altınla kaplanmış korint başlıklı gül rengi mermer kaplı kolonlar süslüyordu. Üstelik altınla kaplanmış olan tek şey de bu başlıklar değildi. Duvarlar, süslemeler, mobilyalar, hatta Kont’un kızı Leydi Penelope Chadwick bile altın yıldızlarla bezenmiş, parlıyordu. Isabel Leydi Penelope’nin elbisesinin eteğini ve yakasını süsleyen

altın renkli nakışları bir öğleden sonrası çay daveti için fazlasıyla abartılı bulsa da ortama uygun olduğunu düşündü.

Midas'ın kızı altından başka ne giyebilirdi ki?

"Bay Makepeace zeki olabilir," diyordu Leydi Penelope, yetimhanenin yöneticisi hakkında söylediklerini şüpheyile karşılamaya yetecek bir yavaşlıkta. "Ama tek başına çocuk ve bebeklerle dolu olan bir kurumu idare etmeye uygun olduğunu düşünmüyorum. En azından bu konuda hepimizin hemfikir olduğunu sanıyorum."

Isabel ağzına bir parça çörek attığı sırada kaşını kaldırdı. Kimsesiz çocuklar yararına kurulan Leydiler Sendikası'nın şehirde bulunan üyeleri acil bir toplantı için bir araya gelmişlerdi: kendisi, Leydi Phoebe Batten, Leydi Margaret Reading, Leydi Penelope ve Leydi Penelope'nin refakatçisi Bayan Artemis Graves. Isabel'e göre Bayan Greaves de sürekli olarak Leydi Penelope'nin yanında olduğu için kendini sendikada onursal üye olarak düşüyor olmalıydı. O anda hepsi de şehir dışında oldukları için aralarında bulunmayanlar ise yeni Leydi Caire olarak tanınan Temperance Huntington ve kayınvalidesi Leydi Amelia Caire ve Leydi Hero'ydu.

Diğer üyelerin yüz ifadesine bakılırsa, Leydi Penelope'nin Bay Makepeace hakkında söyledikleri hiç de genel bir düşünce değil gibiydi. Menekşe rengi gözleri ve simsiyah saçları olan Leydi Penelope dillere destan güzelliğiyle nam salmış bir kadın olmanın yanı sıra çok tanınmış bir vâris olduğu için, öfkesine maruz kalmak isteyenlerin sayısı pek azdı.

Belki de Isabel toplanmış olan leydilerin cesaretini yanlış değerlendirmişti.

"Öhöm." Leydi Margaret nazıkçe ama kararlı bir şekilde boğazını temizledi. Koyu dalgalı saçları ve güzel yüzüyle en genç üyelerden biriydi, sadece hâlâ okul çağında sayılan Leydi Phoebe'den biraz büyük olsa da belli ki güçlü bir kişiliğe sahipti. "Bay Makepeace'in kız kardeşlerinin desteğinden mahrum kalmış olması çok yazık ama uzun zamandır yetimhanenin yöneticiliğini

yürüttüğünü de unutmamak gerekir. Tek başına da idare edebileceğinden eminim.”

“Öff!” Leydi Penelope neredeyse burnundan soludu. Menekşe gözleri duyduğu şaşkınlıkla yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Bu ifadenin ona yakıştığı söylenemezdi. “Beni endişelendiren tek şey bir kadının otoritesinin eksikliği değil ki. Artık biz leydilerin hamilik yaptığını düşünecek olursak Bay Makepeace’in yetimhaneyi çeşitli sosyal görevlerde temsil edebileceğini düşünüyör olamazsınız?”

Leydi Margaret’in bakışlarında endişe vardı. “Şey...”

“Yetimhane bundan sonra Leydiler Sendikası’ndan dolayı farklı bir statüye sahip olacaktır. Kendisi her türlü toplantıya davet edilecektir ve söz konusu toplantılarda sergileyeceği davranış tarzı, artık onun hamisi olan bizlere yansıyacaktır. Çay davetleri, balolar, hatta belki *müzikaller* bile olacaktır!”

Leydi Penelope dramatik bir tavırla havaya kaldırdığı eliyle neredeyse yanında oturan Bayan Greaves’in burnunun ucuna çarpacaktı. Fazla konuşkan sayılmayan sade görünümlü Bayan Greaves yerinden sıçradı. Isabel içten içe onun Bayan Penelope’nin şımarık köpeğini kucağında tuttuğu sürece uyukladığını düşündü.

“Hayır,” diye devam etti Leydi Penelope, “o adam fazlasıyla patavatsız biri. Daha üç gün önce Leydi Beckinhall’la yeni yetimhanede kararlaştırılan bir toplantıya gelmedi, hatta özür dilemeye bile gerek görmedi. Buna inanabiliyor musunuz?”

Isabel yutkundu, genç kadının tiyatroya benzer tavırları onu eğlendirmişti. “Tam anlamıyla adil olmak gerekirse, o gün o saatte St. Giles’ta bir ayaklanmanın olduğunu hatırlatmak isterim.” Ve kendisi de geceleri rüyasına giren gizemli ve maskeli bir adamı kurtarmakla meşguldü. Isabel telaşa çayından bir yudum aldı.

“Bir hanımefendiye haber göndermemek ayaklanma olsun ya da olmasın kabalığın *daniskasıdır!*”

Isabel omuz silkerek bir çörek daha aldı. İçinden bir ayaklanmanın yeterli bir mazeret olduğunu düşündü –üstelik Bay Makepeace bir sonraki gün bir özür mektubu da göndermişti– ama şu anda Leydi Penelope ile tartışmayı hiç istemiyordu. Bay Makepeace mükemmel bir yönetici olabilirdi ama cemiyet içinde bir facia olacağı düşüncesine katılmaması mümkün değildi.

“Ve yeni yetimhanenin büyük açılışıyla birlikte çok daha kibar bir müdüre ihtiyacımız var,” diyerek devam etti Leydi Penelope. “Bir hanımefendiyle açıkça hakaret etmeden iletişim kurabilecek birine. Kontlarla ve Düklerle bir araya gelebilecek bir yöneticidir bize gerekli olan. Kısacası bir biracının oğlu *olmayan* bir yönetici bulmamız gerekir.” Dudağını sanki bir biracının zamparalardan bile daha alt sınıflara mensup olduğunu anlatmak istercesine bükmişti.

St. Giles Hayaleti o maskenin altındaki sosyal statüsü ne olursa olsun düklerle ve de kontlarla sohbet ederken gayet rahat olurdu. Isabel bu düşüncüyü kafasından atarak dikkatini sohbe vermeye çalıştı. “Bay Makepeace’in ablası olan Temperance Huntington da bir biracının kızıdır.”

“Evet,” dedi Leydi Penelope irkilerek. “Ama en azından o, iyi bir evlilik yaptı.”

Leydi Margaret dudaklarını büzdü. “Pekâla, Bay Makepeace içinde doğmuş olduğu statünün talihsizliğine karşı bir şey yapamasa da ben yetimhaneyi onun elinden nasıl alabileceğimizi anlamış değilim. Ne de olsa o yetimhane *babası* olan söz konusu biracı tarafından kurulmuş.”

“O şimdi büyük ve iyi finanse edilmekte olan bir yetimhanenin yöneticisi. Gelecekte şüphesiz hem büyüklük hem de prestiji açısından gelişecek olan bir yetimhaneden bahsediyoruz. Üzerinde hepimizin isimlerinin yazılı olduğu bir yuvadan. Bundan iki hafta sonra Arlington Düşesi’nin büyük balosuna iştirak etmek zorunda kalacaktır. Düşes’in Bay Makepeace’e yetimhanedeki

çocuklar hakkında sorular sorduğunda olacakları düşünebiliyor musunuz?” diye sordu Leydi Penelope kaşını kaldırarak. “Büyük bir ihtimalle kadının yüzüne tükürecektir.”

“Tüküreceğini sanmıyorum,” diyerek karşı çıktı Isabel. *Onu oracıkta öldürmesi daha olasıydı belki.*

Ne yazık ki Leydi Penelope haklıydı. Çünkü her biri yetimhaneye para bağışlamışlardı ve yetimhanenin yöneticisi olarak Bay Makepeace’in de bundan sonra Londra sosyetesinde önemli bir rolü olacaktı. Bazen tehlikeli hal alabilecek olan cemiyet sularında hiç zorlanmadan yüzebilmesi gerekecekti. Yetimhanenin yüzü olarak hem daha fazla para toplaması için ikna gücünü kullanması, yeni yetimhanenin büyümesiyle birlikte de prestijini sağlamlaştırması gerekecekti. Bay Makepeace bütün bunlara şu an için pek hazır sayılmazdı.

“Ben ona öğretebilirim,” diye bağırdı Leydi Phoebe o anda.

Bütün başlar bir anda genç kıza çevrildi. On yedi on sekiz yaşlarında, açık kahverengi saçlı ve tatlı yüzlü, tombul bir çocuktü. Aslında son hızla sosyeteye girişı için hazırlıklarını tamamlıyor olmalıydı ama Isabel bu zavallı kızcağzın cemiyete girmeyeceğini düşünüyordu. Yuvarlak gözlüğünün ardındaki gözleri hafif şaşkı bakıyordu. Leydi Phoebe neredeyse kördü.

Genç kız çenesini kaldırarak konuşmaya devam etti. “Ben Bay Makepeace’e yardımcı olabilirim. Bunu yapabileceğimden eminim.”

“Yapabileceğinden eminim tathm,” diye karşılık verdi Isabel. “Ama bekâr bir beyefendi olan Bay Makepeace’in genç bir hanımdan ders alması pek de uygun olmaz.”

Leydi Margaret konuşmak için ağzını açsa da Isabel’in son sözlerinin üzerine hemen kapadı. Leydi Margaret da henüz evli değildi.

“Aslında bu hiç de fena bir fikir değil,” dedi Leydi Margaret sesini yükselterek. “Bay Makepeace oldukça zeki bir bey. Cemiyet kurallarını öğrenmesinin, sahip olduğu avantajlarını ön plana

çıkartabileceğini bilirse, kültürel anlamda kendini geliştirmek isteyeceğinden eminim.”

Leydi Penelope'ye baktı. Leydi arkasını koltuğuna yaslamış, kaşlarını kaldırarak yüzünde ekşi bir ifadeyle oturmakla yetiniyordu. Bayan Greaves gözlerini kucağındaki köpeğe dikmişti. Leydi Penelope'nin yardımcısı olarak diğer leydinin fikrine katıldığını belli etmesi intihardan farksız olurdu.

Leydi Margaret'ın bakışı Isabel'e kaydı. Dudakları yaramaz bir gülümsemeyle bükülmüştü. “Bize lazım olan, bekâr olmayan bir hanımefendinin bu görevi üstlenmesidir. Bu da, cemiyet kurallarını ve inceliklerini tam olarak bilen, Bay Makepeace'in aslında içinde saklı olduğunu bildiğimiz cevheri parlatıp ortaya çıkarabilecek, yeterli özgüvene sahip bir hanımefendi olmalı.”

Aman Tanrım.

Winter Makepeace bundan üç gün sonra yeni yetimhanenin geniş, mermer kaplı basamaklarını ağır ağır iniyordu. Merdivenler eski yetimhanenin ahşap merdivenleriyle yakından uzaktan alakası olmamasına rağmen kaygan mermer basamakları sağ bacağı iyileşirken bir bastondan destek alan bir adam için oldukça tehlikeli sayılırdı.

“Vay be! Eminim bu tırabzandan müthiş kaydırak olurdu!” dedi Joseph Tinbox o sırada gafilce. Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez hatasını anlamıştı. Çilli yüzünde takındığı ciddi masumiyetle Winter'a baktı. “Tabii ki ben böyle bir şeyi asla yapmazdım.”

“Evet, bu çok akılsızca bir hareket olurdu.” Winter aklının bir köşesine yetimlere tırabzandan kaymayı yasaklayan bir bildiri yayınlaması gerektiğini yazdı.

“Demek buradasınız, efendim.” Yetimhanedeki sağ kolu olan Nell Jones telaşla merdivenlerin başına gelmişti. “Oturma odasında bir misafiriniz var ama ben çörebizmin kalıp kalmadığını

bile bilmiyorum. Bir önceki günden kalan birkaç tatlı bisküvimiz var ama korkarım artık pek taze sayılmazlar, üstelik Alice de çaya koyacak şeker bulamamış.”

Winter yatıştırıcı bir tavırla, “Bisküviler yeterli olur, Nell,” dedi. “Zaten çayıma şeker koymadığımı da biliyorsun.”

“Evet ama Leydi Beckinhall koymak isteyebilir,” diye karşılık verdi Nell saçından düşen bir perçemi geriye atarken.

Winter son basamağa geldiğinde duraksadı, kalbinin hızlandığının farkındaydı. “Leydi Beckinhall mu?”

“Yanında hizmetçisiyle birlikte içeride sizi bekliyor,” diye fısıldadı Nell, gelen misafirlerin kendisini koridorun sonundaki odadan ve duvarların arkasından duyabileceklerinden endişe edercesine. “Üstelik üzeri taşlarla süslenmiş ayakkabı giymiş. Leydi’nin kendisi değil, hizmetçisi!”

Nell dehşete kapılmış gibiydi.

Kaslarının, duyduğu heyecandan gerildiğini hisseden Winter derin bir iç çekti. Bedeni genç kadını yeniden görmek için sabırsızlanıyor olabilirdi ama gösterdiği bu refleks kesinlikle istem dışı bir tepkiydi. Bugün kendini Leydi Beckinhall’un karmaşıklığına ve aşırı derecedeki araştırmacılığına pek hazır hissetmiyordu.

“Sen çayla birlikte kalan bisküvileri gönder,” dedi Nell’e.

“Ama şeker...”

“Ben hallederim,” dedi Winter sertçe Nell’in ümitsiz bakışına karşılık verirken. “Bu kadar endişelenme. O sadece bir kadın.”

“Yanında süslü hizmetçisi olan bir kadın,” diye mırıldandı Nell, dönüp evin arka tarafındaki mutfağa ilerlerken.

“Ve Nell,” diye seslendi Winter, asıl aşağıya inmesine neden olan meseleyi hatırlayınca, “yeni kızlar geldi mi?”

“Hayır efendim.”

“Ne?” Daha bu sabah beş yaşlarında olan iki yetim kız kardeşin yetimhanenin pek de uzağında olmayan Hog Lane Caddesi’nde dilendiklerinin haberini almıştı. Yetimhanenin tek erkek çalışanı

olan Tommy'yi hemen gönderip onları getirmelerini söylemişti. "Neden?"

Nell omuzlarını silkti. "Tommy Hog Lane'e gittiğinde kızların orada olmadıklarını söyledi."

Winter'ın kaşları çatıldı. Aldığı bu haber onu endişelendirmişti. Kendisi de daha geçen hafta St.Giles Kilisesi'nin önünde terk edilmiş yedi yaşlarındaki bir kız çocuğunu almak için gittiğinde çocuğun izah edilemez biçimde ortadan kaybolduğunu görmüştü. St. Giles'in genelev zamparalarının kız çocuklarının peşine sıkça düştüğü biliniyordu ancak bu çocuklar, Winter onların sokakta olduklarının haberini aldıktan hemen sonra ortadan kaybolmuşlardı. Bu en ağgözlü zamparanın bile yetişemeyeceği bir hızdı. Acaba ne olmuştu da...

Biri ceketini çekistirince Winter aşağıya baktı ve Joseph Tinbox'ın yalvaran büyük kahverengi gözleriyle karşılaştı. "Efendim, lütfen sizinle gelip Leydi ve yardımcısını görebilir miyim? Daha önce hiç taşlı ayakkabı görmedim."

"Gel." Alt kata indiklerinde Winter bastonunu bir köşeye bırakıp elini çocuğun omuzuna koydu. Durumunun bu şekilde daha az dikkat çekeceğini umuyordu. Leydi Beckinhall'un Winter'ın da bacağının yaralı olduğunu fark etmesi, istediği en son şeydi. Joseph'e bakıp gülümsedi. "Sen benim koltuk değneğim olacaksın."

Joseph de Winter'a gülümseyerek karşılık verince yüzünde meleklerle özgü bir ifade belirdi. Winter yüreğinin yersiz bir şekilde ısındığını hissetti. Yetimhanenin yöneticisi olarak kimseyi tercih edemezdi. Yirmi sekiz çocuğun her birini eşit ve tarafsız olarak görmeli, onlara duyduğu sevgi ve ilgi de mesafeli olmalıydı. Babası, aynı zamanda hem sevecen hem de mesafeli bir yönetici olabilmişti. Ama Winter'ın babasının izinden gitme çabası gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Oğlanın omuzunu sıktı. "Davranış kurallarına uygun hareket etmeyi unutma Joseph Tinbox."

“Evet, efendim.” Şüphesiz ki Joseph en ciddi yüz ifadesini takınmaya özen göstermişti ancak Winter’a göre bu haliyle iki misli yaramaz görünüyordu.

Winter omuzlarını dikleştirerek ağırlığını iki bacağına eşit biçimde verirken, sağ kalçasına saplanan acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Oturma odasının kapısını açtı.

Kadının yüzünü görmesi, bedeninin içinden geçen ve onu canlandıran sert ve serin bir rüzgâr etkisi yapmıştı. Bütün duyuları harekete geçerek onun bir kadın ve kendisinin de erkek olduğunun tamamen farkına varmasını sağlamıştı.

Leydi Beckinhall, Winter’ın içeriye girmesiyle döndü. Üzerinde, dirseklerinden kat kat incecik dantellerin döküldüğü, koyu kırmızı bir elbise vardı. Derin göğüs dekoltesinin kenarını süsleyen dantel, kaymak gibi görünen göğsünü iyice ortaya çıkarmıştı. Parlak, maun rengi saçlarını boncuklu keten kumaşından yapılmış olan dantel kenarlı bir şapkayla taçlandırmıştı.

“Bay Makepeace.”

“Leydim.” Genç kadına doğru büyük bir dikkatle ilerlerken eli hâlâ Joseph’in omuzundaydı.

Isabel elini, kuşkusuz, Winter’ın eğilerek parmak uçlarını öpmesi için uzatmıştı ama onun öyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu.

Onun yerine kadının elini aldı ve ince parmaklarından yayılan şok dalgasını hissederek bir kez hızlıca sıkıp bıraktı. “Bizi ziyaret etmeniz onurunu neye borçluyuz?”

“Ah, Bay Makepeace, belli ki bana yeni yetimhaneyi gezdirme sözünüzü çoktan unutmuşsunuz,” dedi muzipçe bakan gözlerini kocaman açarak. “Geçen hafta gerçekleştiremediğimiz görüşmeyi telafi etmek için?”

Winter iç çekişini bastırdı. Leydi Beckinhall’un hizmetçisi arkasında duruyordu. Nell kesinlikle yanılmamıştı. Kızın giyimi fazlasıyla abartılıydı, dantellerle süslü elbisesi hanımefendisinin

elbisesinden çok daha gösterişliydi. Joseph başını yana eğmiş Winter'ın elinin altından biraz yana kayarak efsanevi taşlı ayak-kabılara göz atmaya çalışıyordu.

“Geçen haftaki görüşmemize sadık kalamadığım için bir kez daha özür dilerim.”

Leydi Beckinhall başını eğince kulaklarından sarkan gözyaşı şeklindeki küpeleri sallandı. “O gün ayaklanmanın ortasında mahsur kaldığınızı duydum.”

Winter cevap vermek için ağzını açsa da Joseph birdenbire sözünü kesti. “Bay Makepeace neredeyse eziliyordu gerçekten. Neredeyse geçen haftanın tamamını yatakta geçirmek zorunda kaldı. Buraya, yeni evimize taşınıncaya kadar da kalkamadı.”

Leydi Beckinhall'un koyu kaşları ilgiyle havaya kalkmıştı. “Öyle mi? Bu kadar ciddi biçimde yaralandığınızdan haberim yoktu, Bay Makepeace.”

Winter, nabızı hızlandığı halde rahat görünmeye çalışarak Isabel'in yüzüne baktı. Bu kadın kesinlikle aptal değildi. “Joseph abartıyor.”

“Ama...” diye başladı Joseph, sesinde küskünlük vardı.

Winter çocuğun omuzuna hafifçe vurduktan sonra elini kanepenin arkılığına koydu. “Mutfağa koşup Nell'in çayı hazır edip etmediğine bakar mısın lütfen, Joseph Tinbox?”

Çocuğun yüzü düşmüştü ancak Winter ona kararlı bir biçimde baktı. En ufak bir zayıflık belirtisinde Joseph'in bu ricadan kaçınacağını biliyordu. Çocuk omuzlarını dramatik bir şekilde düşürerek arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Winter, Leydi Beckinhall'a baktı. “Korkarım henüz tam olarak yerleşemedik ama gelecek hafta tekrar gelmek isterseniz, yetimhaneyi size göstermekten büyük bir zevk duyarım.”

Leydi nihayet başını eğdi –şükürler olsun– ve kanatlı bir koltuğun üzerine oturdu. Winter kendini kanepenin üzerine bırakırken, sağ bacağı büyük bir acıyla sızladığı halde yüzünden

hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu. Leydi'nin hizmetçisi de odanın diğer tarafında bulunan bir koltuğa oturarak pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

"Teşekkür ederim, Bay Makepeace," diye karşılık verdi Leydi Beckinhall gırtlaktan gelen derin sesiyle. "Yetimhaneyi gezmeyi dört gözle bekliyorum ancak sizi bugün görmeye gelişimin tek sebebi o değildi."

Winter'ın kaşları sessiz bir merak içinde kalkmıştı. Sabırsızlığımı belli etmemeye çalıştı. Burada tahmin oyunları oynayacak zamanı yoktu. Yapacak çok işinin olmasının yanı sıra bir arada bulundukları sürece, genç kadının, kendisi ile Hayalet arasındaki bağlantıyı sezmesinden endişe ediyordu. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacaktı.

Isabel çabucak gülümsedi. Gülüşü çarpıcıydı. "Gelecek hafta içinde Arlington Düşesi'nin balosu var."

"Evet?"

"Ve bizler – Leydiler Sendikası olarak – yetimhaneyi temsilen katılırsınız diye umuyorduk."

Winter kısaca başını salladı. "Gerçekte bunu hiç gerekli görmediğim halde Leydi Hero'ya, talep ettiği takdirde baloya katılabileceğimi söylemiştim. Ancak...", diyerek açılan kapının ardından ellerinde çay tepsileriyle içeriye giren Nell ve diğer iki kıza baktı. "... bu konuyla sizin ne gibi bir ilginiz olduğunu anlayabilmiş değilim."

"Ah, benim ilgim tamamen kişisel," diye cevap verdi Leydi Beckinhall ağır ağır.

Winter ona hızla dönüp baktı. Genç kadının dudaklarını çevreleyen küçücük, muzip ve az da olsa çapkın bir gülümseme belirmişti.

Winter'ın gözleri ani bir ihtiyatla kısıldı.

Leydi Beckinhall'un gözleri adeta dans ediyordu. "Sizin sosyal beceriler öğretmeniniz için seçilmiş bulunmaktayım."

Üçüncü Bölüm

Palyaçonun gezici grubu yılda iki kez St. Giles'a gelip oyunlarını sergilerdi. Günün birinde ise oradan geçen bir hanımefendinin arabası, aktörlerin gösterilerini izlemek için toplanan kalabalık tarafından durdurulmuş. Hanımefendi arabanın camının perdesini kenara çekip dışarıya bakmış. Ve baktığında ise gözleri palyaçonun bakışlarıyla karşılaşmış...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Isabel, Winter Makepeace'in bu haber karşısında gözlerini yavaşça kırpmasını izledi. Bu gösterdiği tek tepkiydi ancak yanında taştan heykellerin bile daha canlı kaldığı bir erkek için oldukça anlam yüklüydü.

"Affedersiniz, anlayamadım?" diye sordu Winter sakın sesi ve yavaş konuşma tarzıyla.

Ciddi yüz ifadesi ve ağır tarzı bir kenara bırakılacak olursa, oldukça yakışıklı biri sayılırdı. Yakışıklı yüzünü süsleyen güçlü çenesi ve düz burnunun yanı sıra dolgun dudakları vardı. Ama Winter Makepeace'in gülümsediğini gördüğü pek söylenemezdi. Koyu kahverengi saçı dümdüz ve pudrasız bir biçimde arkadan toplanmıştı, üzerine giydiği kıyafetleri genellikle kahverengi ya da siyahtı. Otuz yaşından daha büyük olması mümkün değildi ancak yaşından çok daha olgun bir adamın havasını taşıyordu.

Kanepede oturuşu rahat gibi görünse de odaya girdiği sırada hafifçe topallaması ve çocuğun rahatsızlığından bahsetmesiyle yüzünde beliren sıkıntılı ifade Isabel'in gözünden kaçmamıştı. Bir an için Hayalet'i ve onun mavi odasında yatarken nasıl göründüğünü hatırladı: Çıplak, kaslı ve tehlikeli biçimde seksiydi.

Buna karşın Winter Makepeace ise yazarlara has, daha gösterişsiz bir vücut yapısına sahipti. Göğsü kemikli, kollarıysa zayıf ve cılız olmalıydı. O halde neden Bay Makepeace'in çıplak görüntüsünü hayal etmeye çalışıyordu?

Isabel önündeki çay servisine doğru eğildi. Bayan Jones ve diğer hizmetçiler tepsileri sehpanın üzerine bırakmışlardı ancak ortalıkta dolanarak kocaman açılmış gözlerini kendisiyle Bay Makepeace arasında gezdiriyorlardı. "Çayınızı servis etmemi ister misiniz?"

Isabel, genç adamın çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü. Bakışları bir an için genç hizmetçilere kayınca yüz ifadesi az da olsa yumuşamıştı. "Teşekkür ederim Nell, hepsi bu kadar."

Nell odadan çıkarken Winter'a anlamlı bir bakış fırlatsa da o, dikkatini yeniden Isabel'e yöneltmişti. Kapı kapanıncaya kadar bekledi. "Lütfen açıklayın."

"Ah," diye içini çekti Isabel fincana çayı doldurduğu sırada. "Sanırım şeker getirmemişler. Hizmetçileri yeniden çağırmamı ister misiniz?"

Isabel'in yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Belli ki Bay Makepeace Isabel'in gülümsemelerine karşı duyarlı değildi. "Maalesef şekerimiz yok. Bu şekilde idare etmek durumundasınız. Şimdi..."

"Ah, bu çok yazık oldu. Ben çayımı şekerli içmeyi çok severim." Isabel'in yüzündeki hayal kırıklığı ifadesine karşılık Bay Makepeace'in dudakları gerilmişti. Bu yaptığı gerçekten de çok kötüydü ama nedense Isabel bu adamla uğraşmaktan sonsuz bir keyif alıyordu. Onunla alay etmek, onu kışkırtmak hoşuna

gidiyordu. O kadar gergin ve kontrollü biriydi ki. Belki de belli edecek hisleri yoktu ancak Isabel buna inanmıyordu. Hayır, Isabel o granitten kabuğun altında bir volkanın kaynadığından emindi. Ve eğer günün birinde patlayacak olursa da buna şahit olmak istiyordu.

“Leydi Beckinhall,” diye söze girdi Bay Makepeace yumuşak bir sesle. “Çayınızı şekersiz içecek olmanıza çok üzıldüm ama bana az önce söylediğiniz şeyi açıklarsanız çok memnun olacağım. Şimdi.”

“Ah, pekâlâ.” Elindeki çay fincanını Winter’a uzatarak diğer fincanı doldurmaya başladı. “Leydiler Sendikası sosyal etiket için gerekli olabilecek birtakım derslerden yararlanmanızın uygun olacağına dair bir karar aldı. Ashında büyüülecek bir mesele değil, gerçekten,” dedi elini umursamaz bir tavırla salladıktan sonra elindeki çay fincanıyla arkasına yaslanırken, “... sadece birkaç...”

“Hayır.”

“... seans.” Isabel gözlerini kırparak kaşlarını kaldırdı. Bay Makepeace’in hafifçe gerilmiş gibi duran dudakları başka bir insanın yüzünde öfkenin ta kendisinin dışı vurumu olabilirdi. “Anlayamadım?”

“Hayır dedim.” Çayından içmeden fincanını sehpanın üzerine bıraktı. “Birtakım görgü kuralları dersi almaya ne vaktim ne de hevesim var. Üzgünüm ama...”

“Pek üzgün gibi bir haliniz yok,” diye karşılık verdi Isabel. “Aslına bakarsanız durumun gerekliliğini ispatlamış bulunuyorsunuz, Bay Makepeace. Duygularınızı belli etmekten büyük bir zevk alıyorsunuz ancak bir hanımefendiye karşı olan küçümseyici tavrınızı saklamaya bile gerek görmüyorsunuz.”

Winter ona göz kapaklarının ardındaki koyu gözleriyle bakarken Isabel onun ne düşündüğünü merak ediyordu.

Sonra başını eğdi. “Sizi küçümser gibi davrandıysam özür dilerim, Leydim. Bunu yapmadığıma dair size şerefim üzerine

yemin ederim. Ama ben o sözde görgü kuralları derslerinin gerekli olduğunu düşünmüyorum. Zamanım zaten yeterince dar. Siz de kısıtlı olan vaktimi aristokratlara iltifat etmektense bu yetimhaneyi yönetmek için kullanmamın daha doğru olacağını takdir etmez misiniz?”

“Peki ya yetimhanenizin geleceği ve de sizin geçiminiz söz konusu aristokratlara iltifat etmenize bağlı ise ne yaparsınız?”

Winter’m kaşları çatılmıştı. “Bundan kastınız nedir?”

Isabel şekersiz olduğu için tadı acı gelen çayından bir yudum alırken düşüncelerini toplamaya çalıştı. Bay Makepeace çok inatçı bir adamdı ve Isabel ona durumun ciddiyetini anlatamadığı takdirde az önceki yardım teklifini düpedüz reddetmesinden korkuyordu. Bunun sonucu olarak da yetimhanedeki pozisyonunu kaybedecekti. Winter Makepeace duygularını gizleme konusunda usta olabilirdi ancak Isabel bu yetimhanenin onun için ne kadar önemli olduğunu da biliyordu. Üstelik sırf somurtkan, inatçı ve oldukça da espri anlayışından yoksun bir adam olduğu için de ailesinin kurduğu ve kendisinin de devam ettirdiği işi kaybedecek olmasına Isabel’in gönlü el vermiyordu.

Isabel fincanını indirirken Bay Makepeace’e en güzel gülümsemesiyle baktı. Bu gülümseme birçok genç delikanlının balo salonunda kendi ayaklarına takılıp tökezlemesine bile sebep olmuştu.

Bay Makepeace Isabel’in yüzüne sanki ona kokmuş salamura balık ikram etmiş gibi bakıyordu.

Isabel iç geçirdi. “Yetimhanenin artık Leydi Hero, Leydi Caire ve Leydi Penelope gibi hamileri olduğuna göre cemiyet içinde verilen davetlere katılmanın ne kadar önemli olduğunu siz de takdir edersiniz, öyle değil mi?”

Winter başını belli belirsiz bir şekilde eğdi. Isabel konuşmasını sürdürmeye karar verdi. “O zaman cemiyet içindeki görünümünüzün düzgün olmasına dikkat etmek gerektiğini de anlarsınız. Yaptığınız her şeyin, her hareketinizin ve sarf ettiği-

niz her kelimenin sadece kendiniz üzerinde değil, aynı zamanda yetimhane ve onun koruyucu hanımlarının üzerinde de etkileri olacağını biliyorsunuzdur.”

Winter sabırsızlıkla atıldı. “Sizi utandırmamdan endişe ediyorsunuz.”

“Endişe ettiğim şey,” diye karşılık verdi Isabel, ikram edilen kurabiyeler arasında bir seçim yapmaya çalışırken, “sizin bu yetimhaneyi kaybedecek olmanızdır.”

Winter bir süre sessiz kaldı. Isabel, başka biri olsa şaşırmış olduğunu düşünürdü.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu sonra büyük bir dikkatle.

“Demek istediğim şey ya yetimhanedeki yöneticilik pozisyonunuzu ya da koruyucularınızı kaybedeceğinizdir. Hatta en kötüsünü düşünecek olursak, her ikisini de.” Omuzlarını kaldırıp son derece bayat olan şekerli kurabiyesinden bir ısırık aldı. “Cemiyete mensup hiçbir hanımefendi görgüsüz bir beyefendiyle münasebeti olsun istemez. Eğer birtakım görgü kurallarını öğrenemezseniz, ya müdür olarak yerinize yeni biri gelecektir ya da hamileri kaybedeceksiniz.”

Acı çayından bir yudum daha içerek kurabiyenin ağzında yol açtığı kuruluğu gidermeye çalıştı ve fincanın kenarından genç adamın yüzünü seyretti. Hareketsiz yüz ifadesiyle dümdüz ileriye bakıyordu, sanki kendi içinde bir şeyleri tartar gibiydi.

Sonra başını çevirip doğrudan Isabel’in yüzüne bakınca genç kadın nefesini tutmak zorunda kaldı. Bakışının çarpıcılığıyla kendisine adeta dokunmuş gibiydi ve bunun etkisi de... oldukça şiddetliydi. Ah, evet, bu adam kesinlikle duygusal derinliklere sahip biriydi. Bir kadınla birlikteyken o duyguların su yüzüne çıkmasına izin veriyor muydu acaba? Bay Makepeace ile ilgili bu düşüncelerinin sebebi neydi? O, tanıdığı en duygusuz erkek değil miydi?

Düşünceleri öylesine karmaşık bir hal almıştı ki karşısındaki genç adamın konuştuğunu fark edememişti.

“Hayır.” Bay Makepeace ayağa kalkmıştı. Farkında olmadan eliyle sağ bacağını ovuyordu. “Korkarım sizden görgü kurallarını öğrenecek ne zamanım ne de böyle bir isteğim var, Leydim.”

Bu patavatsız sözlerden sonra da odadan çıkıp gitti.

O kadın ne diye her zamanki sakin halini bozmak istiyordu ki şimdi?

Winter Makepeace, batmakta olan güneşin son ışıkları St. Giles’in birbirine uyumsuz çatılarını aydınlatırken sokakta yürüyordu. Bugün öğleden sonra Leydi’nin yanında geçirdiği o yarım saatin ardından bile ona karşı hissettiği tehlikeli çekime bir anlam verebilmiş değildi. Doğruyu söylemek gerekirse genç kadın onu o kalabalığın ortasından kurtarmakla oldukça cesur davranmıştı. Açıkça flört etmeyi seven biriydi ancak yine de fakir olsun, aristokrat olsun, tanıdığı birçok insandan daha nazikti. Onu kendi evine alıp yaralarını sarmıştı ve kendi elleriyle iyileştirmeye çalışmıştı. Hanımefendi kendisinin bile tanımadığı bir yönünü göstermişti ve bir kasabın ya da ayakkabı tamircisinin kızı olsaydı, Winter bu kadar iyi gizlediği bu yönüyle ilgili daha fazlasını öğrenmek için büyük bir heves duyardı.

Winter başını salladı. Ama Leydi Beckinhall bir kasabın kızı değildi. Onun kendisine uygun olmadığını çok ama çok iyi biliyordu. Ama kendi kendine Leydi Beckinhall’dan uzak durması gerektiğini defalarca söylemiş olmasına rağmen, onun kendisine görgü kuralları dersleri vermesiyle ilgili saçma sapan planına neredeyse evet diyecek gibi olmuştu. Leydinin yanından çıkıp gitmek tahmin ettiğinden de zor olmuştu. Ve bütün bunlar tamamen mantık dışıydı.

Leydi Beckinhall ona akşam yıldızı Hesperus¹ kadar uzaktı. Kendisi basit bir biracının oğluyken o doğuştan zengin ve ayrıcalıklıydı. Winter zenginliğin yakınından uzağından bile geçemezdi ve geçmişte zaman zaman açlığın sınırında yaşamak zorunda kalmıştı. Isabel bembeyaz mermerle döşenmiş geniş ve dümdüz caddeleriyle Londra'nın en güzel semtinde yaşarken, kendisi...

Burada yaşıyordu işte.

Pis kokulu bir su birikintisinin üzerinden atladıktan sonra tuğlaları dökülmüş bir duvarın etrafından dolandı. Ortasındaki kapı zorlanarak açılmıştı ve şimdi de esen rüzgârın etkisiyle gıcırdıyordu. Kapının altından geçerek karanlık mezarlığa girerken toprağa gömülü duran alçak mezar taşlarına çarpmamaya dikkat etti. Burası Yahudi mezarlığıydı ve Winter gün ışığında mezar taşlarının üzerindeki karışık İbranice, İngilizce ve Portekizce yazılarını görebileceğini biliyordu. Londra'da yaşayan çoğu Yahudi Hristiyan olmayanlara karşı acımasız kanunlardan kaçarak Portekiz'den gelmişti.

Mezarlığın diğer tarafına yaklaştığı sırada önünden fırlayıp giden küçük siyah bir yaratık gördü. Bu ya bir kedi ya da çok büyük bir fareydi. Buradaki duvarlar alçak olduğundan Winter üzerinden tırmanarak geçti ve dar bir geçide ulaştı. Bacağındaki sızıyı duymazdan gelmeye çalıştı. Geçitten başka bir sokağa ve üzerinde ahşap tabelasının rüzgârda sallandığı mumcu dükkânına ulaştı. Tabela, basit bir mum şeklinde yapılmıştı ve önceleri mumu ve ışığını resmetmiş olan boya çoktan solup yok olmuştu. Küçük dükkânın dışında asılı duran küçük sokak lambasının alevi titreyordu.

Burası sokağın medeniyete ait gösterebileceği son işaretti, biraz daha ilerisinde siyah gölgeleri aydınlatan fenerler de yoktu

1 Venüs. (ed.n.)

artık. St. Giles'in sadece en cesurları ya da en çılgınları bu sokaklara karanlık çöktükten sonra girmeye cesaret edebilirlerdi.

Ama Winter bu semtin herhangi bir sakini değildi.

Sokağın karanlık gölgeleri kendisini sarıp sarmaladıkça Winter'ın çizmeleri kalan son kaldırım taşlarının üzerinde yankılanıyordu.

Buraya gelen birçok insan yanında mutlaka bir fener taşırdı ama Winter yolunu ay ışığında bulma konusunda her zaman daha rahattı.

Kedinin biri tiz sesiyle bağırınca yakınlarındaki rakibi aynı şekilde karşılık verdi. Yoksa Winter da bu erkek kediler kadar akılsız mıydı? İstekli bir dişinin kokusunun peşinden gidip içindeki hayvani dürtüye mi cevap veriyordu?

Tünele benzeyen üstü kapalı sokağa girerken başını salladı. Duvarlar nemliydi ve ayak sesleri alçak kemerlerden yankılanıyordu. Yukarıda bir yerde bir şey –ya da biri– karanlığın içinde hareket ediyordu.

Winter adımlarını yavaşlatmadan paltosunda gizlediği kılıcını kınından çıkardı. Halktan biri olarak aslında ne kılıç ne de hançer taşımaya izni vardı ama o kanunun kurduğu tuzaklarla baş etmeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Ne de olsa işin sonunda olay bir ölüm kalım meselesi değil miydi?

İleride pusuya yatmış olan kişi sanki üzerine atılacakmış gibi ani bir hamle yaptı. Winter yürümeye devam ederek kılıcını vücudunun önüne çekti. Aklından, ustasının eskiden söylemiş olduğu sözleri geçirdi. *Hücumla cesaret ederek üstünlük kazanmış olursun.*

Hırsız da kendi fikrini değiştirerek ortadan kaybolmayı tercih etti. Kaçışan adımları duyduktan sonra Winter'ın önündeki yol açılmıştı.

Tehlikenin azalmasıyla rahatlaması gerekirdi. Ne de olsa bir çatışma ve bunun sonunda da hemcinsini yaralama olasılığı

ortadan kalkmıştı. Fakat Winter onun yerine hissettiği kızgınlık ve hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. İçinde ilkel bir savaşıma isteği vardı; kaslarının gerildiğini, tehlikenin heyecanını ve başkalarına karşı kazandığı zaferin üstünlüğünü hissetmek istiyordu.

Winter aniden durarak karanlık gecenin içinde sessizce nefes alıp verirken tünel duvarlarından damlayan kokuşmuş suların sesini dinledi.

Ben bir hayvan değilim.

Maskenin işe yaradığı durum kısmen de bundan ibaretti zaten: ilkel arzularını biraz olsun dışarıya vurabilmek. Büyük bir dikkatle ve kontrollü bir biçimde. Ama bu gece maskesini takmamıştı. Winter kılıcını yeniden kınına soktu.

Üstü kapalı olan sokaktan, insan altlarında duracak olursa her an üzerine düşecekmiş gibi duran balkonların süslediği yüksek binalarla çevrili olan bir avluya çıkılıyordu. Winter avluyu çabucak geçerek alçak bir kiler kapısına önce iki kez, kısa bir ara verdikten sonra da bir kere daha vurdu.

İçeriden açılan sürgünün ardından kapı açılınca arkasında zamanla kırıkmış olan bir dua kitabının sayfalarına benzeyen bir yüz belirdi.

“Medina Hanım,” diye mırıldandı Winter.

Küçük kadın onu selamlamak yerine sabırsızca içeri çekti.

Winter başını eğerek alçak eşige çarpmaktan kurtardı ve sıcak odaya girdi. Ocaкта yanan ateş, üzerindeki ahşap çerçeveye gerilmiş olan iptе asılı duran temiz çamaşırlardan buharın yayılmasını sağlıyordu. Ateşin hemen önünde alçak bir sandalye ve etrafında yanan sayısız mumların durduğu küçük bir masa vardı. Masanın üstünde ise Medina Hanım'ın zanaatı için kullandığı aletler bulunuyordu: makaslar, tebeşir, iğneler ve iplik.

“Az önce tamamladım,” dedi Medina Hanım Winter'ın arkasından kapıyı kapayıp kilitlediği sırada. Yatağın yanına geçerek üzerindeki tuniğı kaldırdı.

Kumaşın üzeri siyah ve kırmızı elmaslarla süslenmişti. İnsanlar sadece dış görünüşü görürler, derdi ustası. Onlara gösterişli bir kostüm, maske ve bir pelerin verdin mi, gecenin hayaletlerine söverek maskenin ardındaki adamı asla görmezler.

Winter yaşlı kadının yanına giderek kumaşa dokundu. "Her zamanki gibi olağanüstü bir iş çıkardınız, Medina Hanım."

Yaşlı kadın övgü dolu sözlerin üzerine kaşlarını çattı. "O zaman en iyi ihtimamı göstersen yerindedir derim. Bir daha yenisini yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Gözlerim gittikçe zayıflıyor." Çenesiyle yanan mumları işaret etti. "Bütün bu mumlarla bile çoğu zaman dikişleri atmam gereken yerleri göremiyorum."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Winter samimiyetle. Yaşlı kadının gözlerinin kızarıklığını görebiliyordu. "Başka ne iş yaparak para kazanabileceğinizi biliyor musunuz?"

Medina omuzlarını silkti. "Şansımı aşçılıkta deneyebilirim. Zamanında çok lezzetli turtalar yapmışlığım vardır."

"Evet, yaptınız," diye karşılık verdi Winter yumuşak bir sesle. "Elmalı turtalarınızın tadının ne kadar güzel olduğunu unutmadım."

"Evet, ben de sana bunların ilkini yapışımı unutmadım," dedi Medina aynı yumuşaklıktaki sesiyle, tuniğin takımı olan taytı okşarken. "Gencecik, titrek bir delikanlıydın. Sör Stanley senin o güne dek gördüğü en hızlı öğrencisi olduğunu söylemeseydi kılıçları bile tutabileceğine inanmazdım."

Yaşlı kadının dudağının kenarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşmişti. Winter bir kez daha bu küçük terzinin, ustası olan Sör Stanley Gilpin için sadece bir hizmetliden daha fazlasını ifade edip etmediğini merak etti.

Yaşlı kadının bakışları birdenbire keskinleşmişti. "O zamandan bu yana çok şey öğrendin, öyle değil mi? Ve de katılaştın."

Winter kaşlarını kaldırdı. “Bu dokuz yıl önceydi,” dedi kibarca. “On yedi yaşındaki bir delikanlının yirmi altı yaşındaki bir erkekle aynı olması mümkün müdür?”

Yaşlı kadın burnundan soluyarak yeni kostümünü katlamaya başladı. “Orasını bilemem ama Sör Stanley’nin zamanında sana o kılıcı ve maskeyi verirken ne yaptığını bilip bilmediğini merak etmiyorum değilim.”

“Davranışlarımı onaylamıyor musunuz?”

Yaşlı kadın elini sabırsızca salladı. “Argümanlarınızla beni tuzağa düşürmeye çalışma. Bildiğim tek şey birinin tüm vaktini St. Giles sokaklarında dolanarak geçirmesinin ve başka insanların sorunlarını kendi işi haline getirmesinin normal olmadığı.”

“İnsanların sıkıntılarını görmezden gelmemi mi tercih ederdiniz?” diye sordu Winter ilgiyle.

Yaşlı kadın aniden durarak onu bakışlarıyla olduğu yere çiviledi. Gözleri yıllar boyu loş ışıktaki dikiş dikmekten bozulmuş olabilirdi ama dikkatinden bir şeyin kaçması hâlâ imkânsızdı. “Bana getirdiğin o eski tayttaki bıçak kesiğini ve etrafında kurumuş olan kanı gördüm. Pantolonunun altında korkunç bir yara saklı olmalı.”

Winter neşeyle başını salladı. “Genç ve güçlüyüm. Çabuk iyileşirim.”

“Bu sefer.” Katladığı kostümü Winter’ın göğsüne doğru itti. “Yara daha derin olduğunda ne yapacaksın? Sör Stanley sana ne söylemiş olursa olsun, ölümsüz olmadığını sakın unutma, Winter Makepeace.”

“Teşekkür ederim, Medina Hanım.” Kıyafetleri alarak cebinden küçük bir cüzdan çıkardı. Parasının çoğunu yetimhane koruyucu hanımlara kavuştuğundan beri biriktirebilmişti. “Yarın sabah yetimhanenin olduğu yere gelin. Yeni odaların eklenmesiyle bir aşçıya ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. Bu arada ben de öğütlerinizi aklımdan çıkarmayacağım.”

“Hımm.” Kaşlarını çatarak Winter’ın elindeki parayı aldı ve kapının sürgüsünü çekti. Yanından geçerken yaşlı kadın huysuzca bir şeyler mırıldandı: “Kendine dikkat et, Bay Makepeace. St. Giles’in sana ihtiyacı var.”

“İyi geceler.”

Paltosunu vücuduna iyice sararak soğuk ve karanlık sokağa çıktı. Kostümünü giymiş olsaydı şu anda gidip insanların dertleriyle ilgilenerek kendini gecenin ve tehlikenin kucağına bırakabilirdi. Winter bu düşünceyle irkildi. Omuzları kılıcını kaldırıp bir hamle yapma arzusuyla gıdıklanıyordu. Neredeyse bir haftadır yatakta yatmıştı ve bacağına iyileşmesini beklemişti; şimdi de kendini bu küçük avlunun pis duvarlarına tırmanmak için hazır hissediyordu.

Yarın gece, diye söz verdi kendi kendine. Yarın yardım edecek birini bulması ve birileriyle savaşması için yeterince erken olacaktı.

Bu düşünceyle rahatladı. Kendini gece gezmelerine rağmen her zaman barıştan yana biri olarak görmüştü. O, yanlışları düzeltmek için St. Giles Hayaleti olarak dışarıya çıkarak sorunlarıyla başa çıkamayan insanlara yardım eden biriydi.

Yoksa öyle değil miydi?

Kendi kendine başını salladı. Elbette öyleydi. St. Giles insanlığın kanayan yarasıydı. Başka bir yerde yaşayamayacak kadar fakir olanlar buraya gelirdi. Fahişeler, hırsızlar ve ayyaşlar. Londra’nın bütün süprüntüleri buradaydı. Ve onlarla birlikte sorunları da gelirdi: tecavüz ve hırsızlık, açlık ve sefalet, terk edilmişlik ve çaresizlik. St. Giles’in muhtaçlarına yardım etmesi için gündüzleri yeterince vakit olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmişti ve bu yüzden de geceyi seçmişti. Bazı kötülüklerin düzelmesi için iyi niyet göstermekten ve dua etmekten çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bazılarına sadece kılıcıyla yardım etmek mümkündü.

Winter köşeyi dönerek bir öncekinden biraz daha geniş bir sokağa girince Terriyere benzeyen ve zayıflıktan kemikleri sayı-

lan küçük bir sokak köpeğini korkuttu. Hayvancık viyaklayarak üzerinde yatmakta olduğu paçavralarına sindi. Winter köpeğin yanından geçip gitti fakat bir şey durmasına sebep oldu. Belki de köpeğin dışında başka bir şeyin varlığını ya da kokusunu hissetmiş olabilirdi.

Ya da belki de bu sadece ihtiyattı.

Her halükârda arkasını dönüp bir kez daha baktı. Köpeğin koyu tüylerine değen, sanki denizden çıkarılmış egzotik bir denizyıldızına benzeyen solgun bir şey gördü: Bu bir çocuk eliydi. Winter eğilerek paçavraları kaldırırken köpeğin göğsünden yükselen hırıltıları duymazdan geldi. Kocaman ve korkuyla açılmış bir çift gözün olduğu küçücük surat kendisinden uzaklaşmaya çalışırken ağzı dehşetle gerilmişti.

Diz çökerek çocuğa karşı daha az tehditkâr görünmeye çalıştı. "Sana zarar vermeyeceğim çocuk. Yalnız mısınız?"

Ancak küçük çocuk konuşamayacak kadar korkmuş görünüyordu.

"Gel. Seni sıcak ve güvenli bir yere götüreyim." Winter çocuğu altındaki paçavrayla birlikte dikkatle kaldırırken kendisini elleriyle ve ayaklarıyla uzaklaştırmaya çalışmasını görmezden geldi. Bu çocuğu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu sadece Tanrı bilirdi ama onun burada soğuktan donarak ölmesine izin veremezdi.

Köpek de yattığı yerden doğrularak havladı.

Çocuk bir şeyler fısıldayarak elini hayvana uzattı.

Winter köpeğe çenesiyle bir işaret yaptı. "İyisi mi sen de gel o zaman."

Bir daha arkasına dönüp köpeğe bakmadan yetimhanenin olduğu yöne doğru ilerlemeye devam etti. Peşinden gelsin ya da gelmesin, köpek onun asıl sorunu değildi. İltilenmesi gereken kucağındaki çocuktı.

Göğsüne yaslanan küçük bedeninin titrediğini hissedebiliyordu, korkudan mı yoksa soğuktan mı anlayamıyordu.

Yarım saat sonra önünde yetimhanenin yeni binası göründü. Bina tuğladan yapılmış olmasına rağmen parlayan bir umut ışığı gibi etrafındaki binalardan ayrılıyordu. Winter bu düşünceyle sendeledi. Ya Leydi Beckinhall doğruyu söylüyorsa ve yuvadan uzaklaştırılacak olursa ne yapardı? Bunu hiç düşünmemiştir, hiçbir fikri yoktu. Hayatı boyunca yapmak istediğı tek şey, yetimhaneyi idare etmek ve içinde barınan çocuklara yardım etmektir. O olmadan –onlar olmadan– kendisinin hiçbir değeri yoktu.

Bu düşünceleri savuşturarak yürümeye devam etti. Çocuğı içeriye taşıması gerekiyordu. Önünde geniş merdivenlerin olduğı bir ana giriş vardı ama Winter daha çok hizmetlilerin kullandığı arka girişe yöneldi.

“Tanrı’nın sevdiği kulusunuz efendim!” diye seslendi hizmetçi kızlardan biri olan Alice içeri giren Winter’ı görünce. Hizmetlilerin girişinden doğrudan mutfığa geçiliyordu. Alice de yatağı gitmeden önce son bir fincan çayın keyfini sürüyordu. “Bu geç saate kadar dışarıda olduğunuzu bilmiyordum, Bay Makepeace.”

“Bol sütlü ve şekerli bir fincan çay hazırlar mısınız lütfen?,” dedi Winter kucağındaki çocuğı ocağı yanına taşırken.

“Şişşt, sen!”

Winter Alice’in bu öfke dolu sözleri üzerine dönüp onun köpeğı kapıdan dışarı çıkarmaya çalıştığını gördü.

Kucağındaki çocuk sıkıntıyla mızıldandı.

“Önemli değil Alice,” dedi. “Bırak köpek burada kalsın.”

“Bu kötü kokan pis bir yaratık,” diye mırıldandı Alice, şoka uğramış gibi bir hali vardı.

“Evet, bunu görebiliyorum,” diye karşılık verdi Winter kuru bir sesle. Hayvan neredeyse sürünerek yanan ocağı yanına gitmişti. Belli ki çocuğı yakın durmakla yabancılardan kaçmak arasında seçim yapmakta zorlanıyordu. Tüylerinden çürümüş balık kokusu yayılıyordu.

“Buyurun bakalım.” Alice Winter’a sütlü çayı uzattı ve Winter çocuğun titreyen elleriyle çayı içebilmesi için yardım ettiğini görünce duraksadı. “Zavallı, minik şey.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandı Winter. Çocuğun küçük kirli yüzüne düşmüş saçlarını geriye itti. Dört ya da beş yaşında gibi dursa da St. Giles’taki çocukların çoğu gibi yaşına göre oldukça küçüktü.

Köpek içini çekerek ocağın bir köşesine çöktü.

Çocuğun gözkapakları yorgunluktan kapanıyordu. Winter paçavraları kenara çekerken zavallılığı rahatsız etmemeye çalışıyordu. Küçücük göğsü soğuktan morarmıştı ve kaburgaları da olduğu gibi ortadaydı.

“Ateşin yanında onu ısıtacak bir battaniye getir lütfen, Alice,” diye mırıldandı Winter.

“Yıkanması gerekiyor,” dedi Alice battaniyeyi alıp mutfağa döndüğü sırada.

“Evet ama bu gece yeterince şey yaşadı zaten. Yarın sabah onu güzelce yıkayabiliriz.”

Tabii eğer çocuk bu geceyi sağ çıkarırsa, diye düşündü kendi kendine.

Winter kalan son kumaş parçasını da yana çektikten sonra duraksadı. Kaşları havaya kalkmıştı. “Sanırım bu işi senin bitirmen daha iyi olacaktır, Alice.”

“Efendim?”

Uyuyan çocuğu sıcak battaniyeye geri sarıp hizmetçi kıza döndü. “Bu bir kız.”

Yakınları tarafından Megs olarak bilinen Leydi Margaret Reading, Leydi Langton’un balo salonuna girerken etrafına özellikle hevesle bakmamaya çalıştı. Birincisi baloya katılan kişilerin çoğunu zaten tanıyordu; kendi ağabeyi Thomas ve onun eşi dahil olmak üzere Londra sosyetesinin kaymak tabakası bu akşam burada olacaktı.

Parlamentonun ileri gelen üyeleri sosyetenin ev sahibeleriyle bir araya geleceklerdi, bunun yanı sıra aralarında şüphesiz ki bir ya da iki şaibeli hanım ve beyefendi de bulunacaktı. Neredeyse beş yıl kadar önce cemiyete girdiğinden bu yana bu tür davetlerde sürekli olarak bir araya geldiği insanlardı bunlar.

Fakat etrafına bakınmaya gerek duymamasının tek nedeni bu değildi. Hayır, *onun* peşinden sersem bir sütçü kızı gibi ahmakça dolaşmaması en iyisi olacaktı. İnsanların –ağabeyi de buna dahildi– aralarındaki ilişkiyi öğrenmesine kendini hazır hissetmiyordu henüz.

Şimdilik bu kendine sakladığı çok özel bir sırdı. Birliktelikleri duyulduğu anda bunu herkes öğrenecekti. Megs onun sadece bir süre daha sadece kendisine ait olmasını istiyordu.

Peki ya kalabalığı taramamasının üçüncü nedeni neydi? İşte bu nedenlerinin arasında en basit olanıydı: Onu ilk gördüğü an öylesine müthiş oluyordu ki. Her seferinde heyecandan içinin titrediğini hissediyordu. Midesi kasılır, başı dönerdi ve dizlerinin bağı çözülür gibi olurdu. Megs kendi kendine kıkırdadı. Bay Roger Fraser-Burnsby yanında soğukkanlı biri gibi kalıyordu.

“Görüyorum ki bu akşam keyfin oldukça yerinde, Margaret,” diye mırıldandı arkasından gelen derin bir erkek sesi.

Dönünce en büyük ağabeyi olan Thomas’ın kendisine gülümsediğini gördü.

Ne kadar da tuhaftı bu. Daha yakın bir zamana kadar –yani aslında daha geçen aralık ayında adı çıkmış Lavinia Tate ile evlenene kadar– Thomas’ın kendisine gülümsediğini hiç görmemişti. En azından içten gülümsediğini hatırlamıyordu. Her daim takınmış olduğu nazık bir ifadesi vardı elbette. Parlamentonun ileri gelen üyelerinden biri ve Mandeville Markizi olarak Thomas sosyal sorumluluklarının her zaman farkındaydı. Ama Lavinia, Reading ailesine katıldığından bu yana Thomas farklı biri olmuştu. O artık *mutlu* biriydi. Meg bunun şimdi farkına varıyordu. Aşkın, en büyük

ağabeyi gibi tutucu birini bile böylesine heyecanlandırabildiğine göre ortalama bir insana neler yapabileceğini düşünemiyordu bile!

“Ah! Lavinia da geldi mi?” diye sordu Megs sırtarak.

Thomas kız kardeşinin gösterdiği heves karşısında şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdıktan sonra dikkatle cevap verdi. “Leydi Mandeville’e buraya eşlik ettim, evet.”

Hımm. Belli ki aşk böylesine ağır bir vakada ancak bu kadar yardımcı olabiliyordu.

“Güzel. Onunla sohbet edebilmeyi ummuştum,” dedi Megs yüzüne daha sakın bir ifade yerleştirerek.

“O zaman onu arayıp bulman gerekecek. Lavinia şu kaçan korsanın hikâyesiyle öylesine heyecanlandı ki daha kapıdan girer girmez dedikodu yapabileceği birilerini buldu. Buraya gelirken, bulunmuş olan o yanmış cesetle ilgili ne varsa anlattı bana. Aslına bakılırsa bu oldukça korkunç bir durum gerçekten ve bana kalırsa da bir leydinin ilgilenmesi gereken bir husus değil,” dedi Thomas ağır ağır.

Megs, ilk kez olmamakla birlikte o anda yeni yengesine karşı bir yakınlık hissetti. Gevreklesinceye kadar yanan korsanlara ilgi duymak bir leydi için her ne kadar uygunsuz olsa da, buna uzak kalmak da oldukça zor bir şeydi. “Londra’da yaşayan hemen herkes bunun hakkında konuşuyor sanırım, hem o korsan hem de Hayalet hakkında...” Megs birdenbire bu sohbete olan ilgisini kaybettiğini hissetti.

Nihayet Roger’ı görmüş ve o anda dizleri titremeye başlamıştı. Biraz ileride bir grup beyefendiyle durmuş sohbet ediyordu, o anki kahkahasıyla başını geriye atmıştı. Roger alışılmış türden yakışıklı biri sayılmazdı. Yüzü fazlasıyla geniş, burnu ise yassıydı. Ama kahverengi gözleri sıcak, gülümsemesi ise bulaşıcıydı. Ve o gülümsemesiyle kendisine baktığı anlarda da Meg için dünyanın geri kalanı yok oluyordu.

“... bir çeşit akşam daveti ya da balo. Gelirsin diye düşünüyorum,” diye mırıldandı o sırada yanında duran Thomas.

Megs hafiften şaşırды. Ağabeyinin neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama nasılsa bunu öğrenmek için daha yeteri kadar zamanı olacaktı. “Elbette. Memnuniyetle gelirim.”

“Güzel. Güzel,” dedi Thomas hafif bir sesle. “Ve annemiz de şehirde olacak. Griffin ve Hero’nun sayfiyeye kaçmış olmaları ne kötü. Böyle sezonun tam ortasında gitmiş olmaları pek tuhaf doğrusu.”

“Hımm.” Roger, Megs’in yakın arkadaşları olduğunu bildiği üç erkekle sohbetine devam ediyordu: Lord d’Arque, Bay Charles Seymour ve Kershaw Kontu. Ne yazık ki Megs bu beyleri hemen hiç tanımadığından onlara karşı bir çekingenlik hissediyordu. Aslına bakılırsa d’Arque Lordu adı çıkmış çapkının tekiydi. Roger ile bir an için göz göze gelebilse bahçede buluşmaları için bir işaret verebilirdi belki.

O anda altın ve gümüş işlemeli, erik rengi bir ipek elbise görüşünü kapadı.

“Ah, Leydi Margaret, sizi burada gördüğüm için ne kadar rahatladığımı anlatamam!” Leydi Penelope Megs’le konuşmuş olsa da kirpiklerini devirerek göz süzdüğü kişi Thomas’tı. Yanında duran Bayan Greaves çekingen bir biçimde gülümsüyordu. “Sizinle Bay Makepeace hakkında görüşmem gerekiyor.”

“Makepeace mı?” diye sordu Thomas kaşlarını çatarak. “Kimdir bu adam, Megs?”

Megs ağzını açtı fakat Leydi Penelope çoktan konuşmaya başlamıştı bile. “Kendisi Kimsesizler Yurdu’nun müdürüdür, Lordum. Yoksa *hali hazırda*ki yöneticisi mi demeliyim? Çünkü doğruyu söylemem gerekirse ben Bay Makepeace’in niteliklerinden oldukça şüpheliyim. Biraz daha nazik ve *güler yüzlü* bir müdür bulabilirsek yetimhanenin büyük ilerleme kaydedeceğinden eminim.”

Thomas bu açıklama karşısında hem akli karışmış hem de sıkılmış gibi duruyordu ama Megs buna itiraz etmeden konunun kapanmasına izin veremezdi. Bay Makepeace de neredeyse Thomas kadar sıkıcı biri olabilirdi ama o hayatının tamamını yetimhaneye adanmış biriydi. Leydi Penelope gibi bir zorbanın bunu elinden almasına izin vermeye gönlü razı değildi.

Megs yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi. "Leydi Beckinhall'u Bay Makepeace'e görgü kuralları hususunda ders vermesi için görevlendirdik. Ona Bay Makepeace'i eğitmesi için bir şans vermemiz gerekmez mi?"

Leydi Penelope burnunu kıvırdı. "Leydi Beckinhall'a hayranım tabii ama Bay Makepeace üzerinde onun bile en ufak bir etki yaratabileceğinden şüpheliyim. Ondan ziyade tamamen yeni bir yöneticinin bulunması gerektiğini düşünüyorum. Bununla ilgili olarak da bu görev için uygun olabileceğini düşündüğüm beylerle bugün görüşmeye başladım."

Megs bu duyduğu karşısında gerildiğini hissetti. "Ama bizim zaten bir yöneticimiz var..."

"Daha önce de karar verdiğimiz gibi, uygun bir yöneticimiz yok," diyerek gülümsedi Leydi Penelope güzel dişlerinden birkaçını göstererek. "Görüşmeyi kabul ettiğim beyefendilerin hepsinin birbirinden üstün özellikleri olmakla beraber bana en yakın dostlarım tarafından tavsiye edildiler."

"Fakat bir yetimhaneyi idare etme konusunda tecrübeleri var mı?" diye sordu Thomas alayla kaşını havaya kaldırarak.

"Öff!" Leydi Penelope elini salladı. "İşe alacağım adamın bunu öğrenebileceğinden eminim. Üstelik eğer gerekirse *iki* kişiyi birden de işe alabilirim."

Bayan Greaves'in gözlerini devirdiğini gören Megs o anda, Leydi Penelope kendisini görmeden aynısını yapabilmeyi diledi. En azından Leydi Penelope Bay Makepeace'in tek başına ne kadar çok işin altından kalktığının farkındaydı.

“Leydi Caire ve Leydi Hero’nun şehir dışında oldukları sürece büyük bir değişiklik yapabileceğimizi sanmıyordum,” dedi Megs sertçe. “Ne de olsa *o ikisi* yetimhaneyi destekleyen Leydiler Sendikası’nın asıl kurucularıdır.”

Leydi Penelope alt dudağını sarkıtınca Megs büyük bir rahatlama hissetti. Leydi Penelope’nin Leydi Hero ve Leydi Caire’in yokluğunda içinde bulundukları duruma ciddi zarar getirecek bir şey yapamayacağını bilmesi gerekiyordu. Megs, Bay Makepeace’in karşı karşıya bulunduğu tehlikenin farkına varabilmeleri için üç leydiye de birer mektup yazmaya karar verdi.

O anda Roger dönüp Megs’le göz göze gelince Megs’in aklındaki tüm düşünceler bir anda toz olup uçuvermişti. Roger gözünü kırparak başıyla bahçeye doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

“Ah, çok sevdiğim bir arkadaşımı gördüm,” diye mırıldandı Megs. “Bana izin verir misiniz lütfen?”

Megs, Thomas ve Leydi Penelope’nin sözlerini belli belirsiz bir şekilde duymuştu. Roger dolaylı yollardan bahçeye açılan Fransız kapılarına yönelmişti bile. Megs dikkatli olmalıydı ama yakında, çok yakında, sevgilisinin kollarında olabilecekti.

Dördüncü Bölüm

Birçok âlim kişi aşkı açıklamaya çalışmış ancak başarısız olmuşlardır. Söyleyebileceğim tek şey, leydi ile palyaçonun o gün birbirine âşık olduğudur. Bir insanın mevkiini ya da bu dünyadaki yerini göz ardı edebilecek kadar gerçek ve uzun süren bir aşkla sevdiler birbirlerini; bu hem olağanüstü hem de korkunç bir durumdu...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

“Yakalanması için kralın bizzat ödül koyduğunu söylüyorlar,” diyordu Pinkney ertesi sabah konuşkan bir biçimde.

Isabel başını kaldırıp makyaj masasının üzerindeki aynaya baktı ve yardımcısının saçına özenle yerleştirmekte olduğu tokayı gördü. Konuşmaya yeltendiğinde ağzının kupkuru olduğunu fark etti. “Hayalet için mi?”

“Evet, Leydim.”

Başına ödül konulmuş. Yakışıklı Mickey öldükten sonra belli ki yetkililer tümüyle St. Giles Hayaleti'ne yoğunlaşmışlardı. Belki de tehlikenin artmasıyla bundan sonra kendini fazla belli etmez, sokaklardan uzak dururdu. Isabel dudağını ısırды. Onunla konuştuğu o kısa sürenin dışında Hayalet'in pek de tehlikeden uzak duracak birine benzemediğine inanıyordu. Ah, o adam için neden endişeleniyordu ki? Sadece şans eseri yoluna çıkmış ve Isabel'in adalet duygusu onu yattığı sokaktan alıp kalabalıktan

kurtarmasına neden olmuştu. Onu hayatı boyunca bir daha görebileceğini sanmıyordu.

Isabel aynada kendi kendine somurttu.

“Umarım onu yakalamazlar,” dedi Pinkney hanımının yüz ifadesini fark etmeyerek. Isabel’in saçının bir buklesine şekil vermeye çalışırken kendi kaşları da çatılmıştı. “Ne kadar da yakışıklı ve cesur biriydi. Üstelik Yakışıklı Mickey’nin ölümünden sonra da... yani şey, bu gidişle yakında Londra’da pek yakışıklı erkek kalmayacak diye düşünüyorum.”

Pinkney’in yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşmişti.

“Evet, bu gerçekten de çok yazık olur,” dedi Isabel o anda kuru bir sesle.

“Ah, az kalsın unutuluyordum!” diye bağırdı Pinkney. Elini elbisesinin arasına sokarak cebinden bir mektup çıkardı. “Bu size bu sabah geldi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Isabel mektubu alarak.

“Postacı değil, genç bir çocuk getirdi,” dedi Pinkney. “Belki de bir aşk mektubudur.”

Isabel eğlendiğini gösterir biçimde kaşlarını kaldırdı ve mektubun mührünü açtı. Kâğıdı açıp okumaya başladı:

Leydi Penelope Bay Makepeace’in yerini almaya aday beyefendilerle görüşmeler yapıyor.

Isabel kaşlarını çatarak kâğıdın arkasını çevirdi. İmzalanmamıştı ve kendi isminden başka da bir şey yazılmamıştı. Ama yine de bu notun kimden geldiğine dair bir fikri vardı.

“Aşk mektubu değil miymiş?” diye sordu Pinkney büyük bir merakla.

“Hımm... hayır,” diye mırıldandı Isabel.

Lanet olası adam son görüşmelerinde kendisini odada yalnız başına bırakıp çıkmıştı. Onu uyarmak ya da aklını başma getirmesi için konuşmak istese bile kendisiyle görüşmeyeceğinden emindi artık. Ama Isabel onun fikrini değiştirmesi için son bir kez çaba

göstermezse, Winter Makepeace'in yetimhaneyi kaybetmesi kaçınılmaz olacaktı. Isabel yerinden kalkıp mektubu ateşe attı ve alevlerin kâğıt parçasını yutmasını izledi. Bugün öğleden sonrası için bir araba gezintisi daveti almıştı, ondan önce de biraz alışveriş yapmayı ve birkaç tanıdığını ziyaret etmeyi düşünüyordu.

Burnunu kıvırdı. Planlarının hiçbiri fazla önemli değildi. Hiçbir zaman olmazlardı zaten. "Arabacı John'a arabayı hazırlamasını söyler misin lütfen?"

"Peki, efendim," dedi Pinkney ve kapıya koştu.

Isabel omuzlarını dikleştirdi. Beklerken şöminenin önünde gidip gelmeye başladı. Bu kez daha sert ve kararlı olup karşı gelmesine izin vermemeliydi. Gerekirse o sefil adamı kendi yatak odasında köşeye sıkıştıracaktı. Isabel'in bu davranışı karşısında uğrayacağı şok bile olayların akışını değiştirebilirdi.

Isabel, ayağıyla yerde duran bir şeye çarpınca durdu ve aldı. Bu, avcu büyüklüğünde boyanmış, ahşap bir topaçtı. Uzunca bir süre dikkatle incelediği oyuncakçı makyaj masasının üzerine bıraktı ve yatak odasından çıktı.

Alt katta Pinkney başına bir şapka geçirmekle meşguldü. "Alışverişe mi çıkıyoruz hanımım?"

"Hayır, yeniden yetimhaneye gideceğiz," diyerek karşılık verdi Isabel genç kızın omuzlarının düştüğünü görmezden gelerek. "Lütfen Carruther'a odamdaki makyaj masasının üzerinde bir oyuncak olduğunu haber ver. Onu oradan almasını istiyorum."

"Elbette hanımım." Pinkney Isabel'in isteğini yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı.

Birkaç dakika içinde hazır olan arabayla yola koyulmuşlardı. Isabel zümrüt yeşili elbisesinin eteklerini düzeltti. Bir yetimhane ziyareti için fazlasıyla gösterişli bir elbise giymişti ve Makepeace'in de bunu ima edeceğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Çenesini kaldırdı. Bay Makepeace'in kendisi ya da görünüşü hakkında ne düşündüğü zerre kadar umurunda değildi. Adamın kasvetli

tavırlarının yaşının üç katı yaşında bir insanın tavırlarından farkı yoktu. *Bu* da davranışlarının yanı sıra düzeltmesi gereken başka bir şeydi.

Herhangi bir engelle karşılaşmadan yaklaşık yarım saat kadar sonra yeni yetimhanenin giriş kapısının önünde durdular. Harold arabanın kapısını açarak Isabel'in inebilmesi için yere bir basamak koydu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Isabel arabadan inerken. Arabada uyuklamış olan Pinkney de esnemesini bastırmaya çalışarak arabadan indi. "John'a arabayı köşeye almasını söyle lütfen. Gitmeye hazır olduğumda çocuklardan birini haber vermesi için gönderirim."

Isabel eteklerini kaldırarak yanında Pinkney'yle birlikte yetimhanenin ön merdivenlerini çıkmaya başladı.

"Kapıyı çalmamı ister misiniz?" diye sordu hizmetçi kız.

"Lütfen."

Pinkney ağır kapı tokmağını kaldırıp bıraktı. Genç hizmetçi kız kapının açılmasını beklediği sırada nakışlarla süslü turkuvaz rengi eteğiyle oynarken Isabel bir kez daha hizmetçisinin kıyafetlerinin kendi kıyafetlerinden daha süslü olduğunu düşündü.

Kapının açılmasıyla çilli bir yüz görüldü.

Isabel çocuğun adını hatırlamıyordu ama neyse ki bunun burada pek bir önemi yoktu; erkek çocuklarının hepsinin adı Joseph, kızlarınki ise Mary'di.

"İyi günler, Joseph," dedi Isabel, kararlı bir canlılıkla. "Bay Makepeace evde mi?"

"O kızla beraber," diye cevap verdi çocuk belirsiz bir şekilde, tavrı oldukça ciddiydi. Isabel başka soru sormadan çocuk arkasını döndü ve onları içeriye alarak yuvanın arka odalarına doğru götürdü.

Eski yetimhane binası yüksek ve dardı ve yetersiz inşaat malzemesinden dolayı neredeyse yıkılacak bir hale gelmişti. Yak-

laşık bir yıl önce çıkan yangından sonra da Leydiler Sendikası'nın kurulmasıyla bu yeni binanın inşaatına başlanmıştı. Isabel'in geçmekte olduğu koridor geniş ve aydınlıktı, duvarları ise güzel bir krem rengine boyanmıştı. Sağ tarafta bulunan bir oturma odasında yetimhaneyi ziyarete gelen misafirler kabul ediliyordu, kendisi de daha bir gün önce Bay Makepeace'le bu odada görüşmüştü. Koridorun tam karşısında bir yemek odası ve büyük bir mutfak vardı ve sol tarafta ise geniş bir mermer merdivenden üst katlara çıkılabiliyordu. Binanın iskeleti eksiksiz olsa da yetimhanenin bu ciddi ve soğuk görünümünden kurtulması için biraz daha dekorasyon malzemesine ihtiyaç olduğunu düşünüyordu Isabel.

Çocuk tek kelime etmeden merdivenleri tırmanmaya başlarken Isabel ve Pinkney de onu takip etti. Giriş katının üzerindeki ders odalarının önünden geçtikleri sırada çocukların gevezeliklerini ve yetişkinlerin mırıldanarak ettikleri sohbetleri duydular. İkinci katta gün içinde boş olan yatakhaneler vardı. Joseph yatak odalarını geçip isimsiz bir kapıyı açtı.

Küçük ama neşeli odanın içinde mavi beyaz fayanslarla süslenmiş bir şömine ve içerisini gün ışığıyla aydınlatan iki büyük pencere vardı. Duvarın dibine yerleştirilmiş dört bebek karyolasından sadece biri doluydu. Bembeyaz çarşaf ve yatak örtülerinin arasında yatan küçücük çocuğun kahverengi saçları yastığının üzerine yayılmıştı. Onun yanında da beyaz ve kahverengi benekli tüyleri olan küçük bir köpek yatıyordu.

Winter Makepeace yatağın yanında oturduğu koltuktan başını kaldırıp baktı. Ciddi yüzünde uykusuzluğun izleri vardı fakat Isabel'i görünce gözleri alarma geçmiş bir halde açılıverdi.

"Leydi Beckinhall," dedi Winter yorgunluktan çatallaşmış sesiyle, ayağa kalkarken. "Bu ikinci ziyaretinizi neye borçluyum acaba?"

"Saf inatçılık desek?" diye mırıldandı Isabel kaprisli bir edayla. "Ah, lütfen oturun," dedi sonra da bütün geceyi hasta bir

çocuğun başında nöbet tutarak geçirdiği anlaşılan adama. Yatağa yaklaşarak çocuğun küçük yüzüne bakmasıyla köpek tehditkâr bir biçimde hırlamaya başladı.

“Nesi var?”

Bay Makepeace küçük kıza bakarken yüz ifadesi sakın olsa da Isabel onun dudaklarının endişeyle gerildiğini görebiliyordu. O anda ilk defa genç adamın üst dudağının daha dolgun olduğunu fark etti. Aklının bir köşesinde belli belirsiz bir hatıra canlandı. Bu dudakları daha önce nerede...

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Winter genç kadının düşüncelerini bölerek. “Dün gece onu bir sokakta, yanında yatan bu köpekle birlikte buldum. Doktoru çağırıp onu muayene ettirdik ama çocuğun aklıktan ve bitkinlikten bu hale geldiğinden başka bir bilgi alamadık.”

Isabel’in kaşları çatıldı. “İsmi nedir?”

Bay Makepeace başını salladı. “Konuşmuyor.”

“Köpeğin adının Dodo olduğunu söyledi bana,” diye atıldı o anda Joseph. Yatağın diğer tarafındaki yere oturmuş, uzattığı koluyla küçük kızın incecik kolunu okşuyordu.

Bay Makepeace başını eğdi. “Özür dilerim. Çocuğun *benimle* ya da herhangi bir yetişkinle konuşmadığını belirtmem gerekirdi. Joseph Tinbox’ın söylediğine göre kendisiyle yalnız oldukları bir anda kısaca konuşmuş.”

Joseph başını büyük bir hevesle salladı. “Ve kendi adı da Peach.”

Yetişkinlerin hepsi ona bakıyordu. Pinkney kıkırdadı. Isabel’in attığı bakışla durdurmaya çalıştığı kahkahasıyla neredeyse boğulacak gibi oldu.

Isabel kısa bir aradan sonra dikkatle boğazını temizledi. “Peach oldukça... tuhaf bir isme benziyor.”

Joseph Tinbox’ın yüzünde inatçı bir ifade belirmişti. “Bu onun ismi, biz de değiştirmemeliyiz.”

“Elbette onu istediği isimle çağıracağız,” dedi Bay Makepeace yumuşak bir sesle. “Ama bunun ne olduğunu öğrenmek için uyanmasını bekleyeceğiz.”

Joseph Tinbox ağzını açtı –belli ki karşı çıkmak istiyordu– ama o anda küçük kız uyanıverdi. Panikle büyüyen gözleriyle etrafına bakındı ve gözkapaklarını yumarak tekrar kapadı. Joseph Tinbox’ın elini tutmak için hareket etmiş, çaresizce tutunuyordu.

Bay Makepeace çocuğa bakıp kaşlarını çattı. “Sanırım ben Leydi Beckinhall ile oturma odasına geçeceğim, Joseph Tinbox. Belki sen de bu arada... Peach’in daha önce gönderdiğimiz et suyunun tadına bakmak isteyip istemediğini öğrenebilirsin?”

Çocuğun omuzunu sıvazlayarak ayağa kalktı ve Isabel’le Pinkney’yi kapıya yönlendirip onlarla birlikte odadan çıktıktan sonra kapıyı kapadı.

“Düzensizliğimizin kusuruna bakmayın lütfen, Leydi Beckinhall,” dedi Winter merdivenlere doğru yürürken. “Korkarım bu çocuğu bulmam yetimhanede alışkın olduğumuz düzeni biraz bozdu.”

“Bunu anlayabiliyorum,” diye mırıldandı Isabel Winter’in peşinden merdivenleri inerken. “Çocuğun niçin Joseph Tinbox dışında kimseyle konuşmadığına dair bir fikriniz var mı?”

“Belli ki ona güveniyor,” dedi Winter zemin kata indiklerinde. Omuzunun üzerinden kadına baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. “Ve belli ki bana *güvenmiyor*.”

“Ah ama...” diye hemen karşı çıkmak için atıldı Isabel. Kusurları ne olursa olsun Bay Makepeace’in bu yetimhanedeki çocuklara çok değer verdiği bilinen bir gerçektir. Onların herhangi birine zarar verdiğini düşünmesine imkân ve ihtimal yoktu.

Bay Makepeace başını sallayarak oturma odasının kapısını açtı. “Çocuğun şüpheliğini kişisel algılamıyorum, Leydim. Böylesi küçük bir yaşta güvenmemeyi öğrenen bir çocuk olduğuna göre,

tanıdığı yetişkinler tarafından suiistimal edilmiş olmalı. Bu durumda biz yetişkinlere değil de Joseph'e güvenmesi gayet doğal."

"Ah," dedi Isabel dalgın bir şekilde, kanepelerden birine otururken. Üst kattaki küçük kız çocuğunun fiziksel şiddete ve dayığa maruz kaldığını düşünmekten nefret ediyordu. Isabel ürperdiğini hissetti. "Sevdiğiniz çocuklardan biri, öyle değil mi? Joseph Tinbox'ı kastediyorum."

Bay Makepeace gerilmişti. "Çocuklar arasında tercih yapmıyorum."

Isabel kaşını kaldırdı. Winter'ın oğlana sevgi dolu bakışını görmüştü. "Ah ama..."

Bay Makepeace kendini bir koltuğa bırakarak başını eline yasladı.

Isabel gözlerini kısarak hizmetçisine baktı. "Pinkney, lütfen mutfağa gidip biraz atıştırmalık ister misin? Biraz et, peynir ve ekmek olsun. Varsa, biraz da meyve hazırlansın. Ve iyi demlenmiş bir çaydanlık dolusu çay."

"Buna gerek yok," diye söze girdi Bay Makepeace.

"En son ne zaman yemek yediniz?"

Winter'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Dün gece."

Isabel dudaklarını büktü. "O halde epeyce gerek varmış."

Genç adamın yüzünde yine alaycı bir ifade belirmişti. "Kendimi bu husustaki uzmanlığınıza emanet ediyorum."

"Hımm." Tıraşı gelmiş sakalına bakarken hissettiği paniğe rağmen Winter'ın alaycı sözleri Isabel'in içini ısıtmıştı. Dün gece biraz olsun uyumuş muydu ki? Kendisiyle atışabilecek rahatlığı bulabildiğine göre oldukça bitkin olmalıydı. O anda aklına başka bir şey geldi. "Yetimhane için yeni bir aşçı bulmamız şart. Nell Jones ve diğer kızların yemek yapmak dışında da yeterince işleri var zaten."

Winter elinin arkasında esnemesini gizlemeye çalıştı. "Kızlar yemek yapmak için eğitilmişlerdir."

“Evet ama bütün yemeklere yetişmeleri imkânsız, öyle değil mi? Ayrıca, yaptıkları bazı şeylerin tadına baktım ve kurabiyeleri... şey, nasıl desem... her ne kadar *ilginç* olsalar da, bazı şeyleri alışkın olduğumuz tarzda hazırlayabilecek birilerinin olması daha iyi olmaz mı? Ne dersiniz?”

Beklenti içinde Bay Makepeace’e baktı ama onun verdiği karşılık zayıf bir horlamadan ibaretti. Bitkin adam o anda uyuyakalmıştı, eli hâlâ yüzünü destekliyordu. Isabel bir an için onun uyuyan yüzüne baktı sadece. Dudağının kenarındaki çizgiler rahatlayarak yumuşamıştı, kirpikleri gür ve siyahtı ve çenesini gölgeleyen sakalı olmasa yüzünde oldukça çocuksu bir ifade olduğunu söyleyebilirdi. Sakalı ona biraz çapkın bir hava veriyordu.

Isabel’in dudakları büküldü. Bay Makepeace’ten daha az çapkın olan bir erkekle henüz tanışmamıştı. Ne de olsa bütün zamanını bu yetimhane ve içinde yaşayanlarla ilgilenerek geçiriyordu ki günün ortasında önünde uyuyakalmıştı. Isabel, Bay Makepeace’in kendine ayıracak bir dakikası olduğunda ne yaptığını merak etti. Kitap mı okuyordu? Belki de bir günlük tutuyor ya da kiliseye gitmekten hoşlanıyordu. Biraz daha düşündü fakat bu genç adamın başka neler yapabileceğini bulamadı. O aslında bir muammaydı. Hayatı kendini buraya adamaktan ibaretti ama yine de etrafını saran büyük bir gizem vardı. Keşke...

Oturma odasının kapısı açılınca Isabel, Pinkney’nin dönmüş olduğunu düşünerek başını kaldırıp baktı. Fakat onun yerine kapıda duran küçük ve yaşlı kadını gördü. “Ah! Afedersiniz, hanımefendi!”

“Bayan Medina,” diyen Winter’ın sesi uykudan çatallaşmıştı. Yerinden kıpırdamamıştı ancak kapının açılmasıyla bir anda uyanmıştı. “Hizmetlerinize ihtiyacımız var.”

Küçük kadın başını kaldırdı. “Efendim?”

Winter Isabel’i işaret etti. “Leydi Beckinhall daha az önce beni iyi bir aşçımız olmadığı için azarlamıştı.”

Isabel'in kaşları çatılmıştı. "Ben sizi azarlamadım..."

Winter onun karşı koymasını görmezden gelerek Bayan Medina'ya döndü. "Hemen başlayabilir misiniz?"

"Elbette, efendim."

"Pekâlâ, o halde..."

Küçük bir grup kız çocuğu başlarında Pinkney ile birlikte, taşıdıkları tepsilerle oturma odasına girdiler. Pinkney'nin her zamanki derli toplu görüntüsünden eser yoktu.

"Çayınız geldi, hanımım," dedi.

"Harika." Isabel gülümseyerek eliyle ileride duran bir sehpayı işaret etti. "Çayı oraya bırakabilirsiniz. Ben Bay Makepeace ile işlerimizi görüşürken hem çayımızı içer hem de bir şeyler yiyebiliriz."

Winter boğazını temizledi. İçinde kötü bir his vardı. "Nedir bu bahsettiğiniz işler?"

Isabel kısaca gülümsedi. "Buradaki pozisyonunuzu kaybetmemeniz için size nasıl yardımcı olabileceğim hakkında konuşacağız."

Küçük kızların gözleri Leydi Beckinhall'un bu sözlerinden sonra yuvalarından fırladı.

Winter geçen gece Peach'i bulduktan sonra birkaç dakika dışında hiç uyumamıştı ama Leydi Beckinhall'un varlığının tuhaf bir canlandırıcı etkisi vardı.

Her ne kadar aynı zamanda kafa karıştırıcı olsa da.

Winter kızlara döndü. "Mary Whatsun, lütfen Bayan Medina'ya mutfağın yerini göster. O bundan böyle yeni aşçımız olacak, bu yüzden isteklerini yerine getirmen ve ona her konuda yardımcı olman gerekecektir. Siz diğer kızların da ders için sınıfınıza gitmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Omuzlar düşse de kızlar ister istemez odadan çıktılar. Mary Whatsun ciddiyetle başını eğdi ve Bayan Medina'yı odadan çıkarıp mutfağa götürmeden önce ona gülümsedi.

Winter maun rengi saçını iyice ortaya çıkaran koyu yeşil elbisesinin içinde tehlikeli bir çekiciliğe bürünmüş olan Leydi Beckinhall'a döndü. "Evet, söyleyin bakalım amacınız nedir?"

"Önce öğle yemeğimizi yiyelim." Isabel yerinden kalkarak bulduğu bir tabağa et, peynir ve ekmek koymaya başladı. Tabağın içindekiler bir leydiye göre oldukça fazla sayılırdı. "Tartışmanın –ki sizinle fazlasıyla tartıştığımı düşünüyorum– dolu bir mideyle daha kolay olacağını düşünenlerdenim."

Winter ona büyük bir şaşkınlıkla baktı. Niyeti neydi?

Leydi Beckinhall dönünce Winter'ın yüzündeki karanlık ifadeyi gördü ve en parlak gülümsemesini takındı. "Bir şeyler yiyin. Bu kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaktır," dedi ve doldurmuş olduğu tabağı Winter'a uzattı.

Pekâlâ, böyle kibar bir hareket karşısında daha fazla somurtması doğru olmazdı. Winter uzatılan tabağı alırken göğsünün ısındığını hissetti. Bir başkasının kendisine bir şeyler ikram etmesi pek sık olan bir şey değildi. Genelde tam tersi olurdu.

Aksi bir tavırla teşekkür etmeden önce boğazını temizledi.

Isabel istifini bozmadan başını eğdi ve kendi tabağına ince bir dilim peynirle bir parça ekmek yerleştirdikten sonra kanepedeki yerine döndü. "Şu köşeye bir şey koymayı düşündünüz mü hiç?" Elindeki peynirle şöminenin sağ tarafındaki boşluğu işaret etti. "Mesela bir heykelcik olabilir? Elimde son derece güzel, beyaz bir mermer heykel var. Bir leylek ile kurbağanın bir arada durduğu bir heykel."

Winter gözlerini kırpıstırdı, eğlenmişti. "Bir leylek."

Isabel başını evet anlamında salladı. "Bir de kurbağa. Sanırım Aesop'un masallarından birine aitler. O Yunan'dı, öyle değil mi?"

"Sanırım öyleydi." Winter tabağını bir kenara koyarak vücudunu dikleştirdi. "Bu ziyaretiniz her ne kadar hoş olsa da, sanırım artık asıl meseleye gelme vakti, Leydim."

Isabel'in gülümsemesi üzüntülüydü. "Tartışmaya bu kadar erken mi başlayacağız?"

Gülümsemesi midesinde bir yumruk darbesi etkisi yaratsa da Winter kendine hâkim olarak yüzünün ifadesini değiştirmemeye gayret etti. "Eğer bu kaçınılmazsa?"

"Ah, korkarım ki kaçınılmaz," diye karşılık verdi genç kadın yumuşak bir sesle. "Leydi Penelope'nin yetimhane için yeni bir yönetici arayışına girdiğini duydum."

Winter böyle bir şeyi bekliyordu ancak aldığı haberin etkisi yine de yıkıcı olmuştu. Burası sadece çocukların değil, aynı zamanda kendi yuvasıydı. Geçen gece Peach'i kurtardıktan sonra bunu işice kavramıştı. Bu yetimhane onun için sağ eli kadar vazgeçilmez olmuştu.

Ancak bu duyguların yüzüne yansımaya izin veremezdi. Onları bir güzel gizledi. Dikkatle içinde tuttu. "Yetimhaneyi elimde tutmama sizin nasıl bir yardımınız dokunabilir?"

Isabel omuzlarını zarafetle silkse de Winter onun yüzündeki gergin ifadeyi fark edebilmişti. Belli ki duygularını gizleyen sadece kendisi değildi. "Size görgü kurallarıyla ilgili dersler vereceğim ve Leydi Penelope'nin bulacağı herhangi bir züppe kadar kibar olabileceğinizi kanıtlayacağım. Onun planlarını bozguna uğratmanın tek yolu bu."

Winter, Isabel'in kelime seçimleri karşısında alayla kaşlarını kaldırdı. "Ve siz de kendinizi kurtarıcım ilân ettiniz, öyle mi? Neden?"

"Neden olmasın?" diyerek kaygısızca gülümsedi Isabel. "Son zamanlarda beyefendileri kurtarmanın tadına vardığımı fark ettim. Daha geçenlerde St. Giles Hayaleti'ni bir izdiham sırasında ezilmekten son anda kurtardığımı duymuş muydunuz?"

Winter'ın kalbi duracak gibi oldu. "Hayır, duymadım."

"Benimkisi oldukça cesur bir davranış, öyle değil mi?" Isabel'in dudakları kendi sözleri karşısında alayla bükülmüştü.

“Evet,” dedi Winter büyük bir ciddiyetle. “Kesinlikle öyle.”

Isabel başını kaldırınca Winter onun gözlerinin tuzağına düşecek gibi oldu. Yumuşak dudakları tereddütle titriyordu. Bu güzel, egzotik yaratık ne düşünüyordu acaba? Ne buraya, bu sade oturma odasına aitti ne de St. Giles’a ya da kendi hayatına uyuyordu. Buna rağmen içinde onu kucağına alıp öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu.

Winter derin bir nefes alarak içindeki dürtüye hâkim olmaya çalıştı. “Pekâlâ. Bu durumda kendimi sizin vesayetinize teslim etmekten başka çarem yok, öyle değil mi?”

“Güzel.” Isabel her zamanki zarafetinden yoksun, aniden oturduğu yerden kalktı. “O halde yarın sabah başlamamız uygun olacaktır.”

Ertesi sabah Winter kendini Leydi Beckinhall’un evinin önünde durup binaya bakarken buldu. Tam da beklediği gibiydi: Yeni ve gösterişliydi, ayrıca Londra’nın en modern semtindeydi.

Evin içi de başka bir konuydu tabii.

Winter büyük kapıların eşliğinde durup sağ bacağını dinlendirirken, bir an için kendisini içeriye alan kibirli uşağı dikkate almadan farkı anlamaya çalıştı. Malikâne büyüktü, evet, zengin ve gösterişliydi ama başka bir şeyin varlığı daha dikkatini çekmişti.

Uşak boğazını temizledi. “Leydi Beckinhall’u küçük oturma odasında bekler misiniz lütfen, efendim?”

Winter gözlerini giriş holündeki mermeri aydınlatan güneş ışınlardan alarak adama bakıp dalgınlıkla başını eğdi.

“Küçük” oturma odasına götürüldüğünde odanın elbette ki hiç de küçük olmadığını fark etti. Burası neredeyse yetimhanenin yemek odası kadar büyüktü. Fakat oda öyle bir döşenmişti ki bu büyüklüğünden dolayı gözüne ne soğuk ne de resmi göründü. Alt kısımları ahşap lambrilerle kaplı duvarların rengi sarıya çalan bir kremdi. Koltukların ve kanepelerin gelişigüzel yerleştirilmiş

olduğu oda bunlardan dolayı daha sıcak ve daha samimi bir görünüme kavuşmuştu. Boyanmış tavanda oynayan melekler beyaz bulutların ardından etrafı gözetliyorlardı. Winter bunu görünce burnundan soludu. Yalnız olduğunun bilincinde, topallamasını gizlemeye gerek görmeden odanın diğer tarafında bulunan şömineye doğru ilerledi. Şöminenin rafında duran pembe beyaz, altın sırma kıvrımlarıyla süslü bir saat gördü. Oturma odası evin arka tarafındaydı ve caddenin sesleri uzaktan geldiği için de oldukça sessiz ve sakindi.

Winter saate dokundu. Son derece aptalca bir nesneydi ama yine de... tuhaf bir biçimde sevimliydi ve Leydi Beckinhall'un oturma odasına da tam anlamıyla uyuyordu. Winter şaşkın bir halde kaşlarını çattı. Bir saat nasıl sevimli olabilirdi ki?

Pembe kanepelerin birinin ardından kaçışan bir şey gördü. Leydi Beckinhall'un evinde fare olması muhtemel değildi. Ama belki de günün modasına uyarak bir kucak köpeği edinmiş olabilirdi. Uzanarak kanepenin arkasına baktı.

Küçük bir erkek çocuğunun yüzünden kendisine bakan bir çift kocaman kahverengi göz gördü. Çocuk en fazla beş yaşında olmalıydı fakat üzerinde boynu dantelle süslü şık kırmızı bir ceket ve pantolon vardı. Bu bir hizmetçinin çocuğu olamazdı.

Onun anne olduğunu bilmiyordu. Bu düşünceyle kalbinin daraldığını hissetti.

Winter başını eğdi. "İyi günler."

Çocuk saklandığı yerden yavaşça doğrularak ayağını kalın, pelüş halıya gömdü. "Siz kimsiniz?"

Winter eğildi. "Benim adım Bay Makepeace. Tanıştığımıza memnun oldum."

Çocuk da içten gelen bir hareketle –ya da belki de almış olduğu eğitimin sonucu– eğilerek karşılık verdi.

Winter eğlendiğini hissederek dudaklarını büktü. "Peki ya sen kimsin?"

“Christopher!” Cevap çocuktan değil, kapıda yorgunluktan bitkin düşmüş halde duran bir hizmetçiden gelmişti. “Ah, size rahatsızlık verdiyse özür dilerim efendim.”

Winter başını iki yana salladı. “Rahatsızlık söz konusu değil.”

Hizmetçinin arkasında görünen Leydi Beckinhall’un yüzü ifadesizdi. “Christopher, Carruthers’ı fazlasıyla endişelendirdin. Lütfen ondan özür dile.”

Christopher başını eğdi. “Özür dilerim, Ruthers.”

Carruthers’ın yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. “Önemli değil, küçük bey Christopher ancak sanırım banyo zamanınız geldi de geçti bile ve eğer öğleden sonra parka gitmek istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız.”

Çocuk keyifsizce odadan çıktı, belli ki sabun ve sudan pek hoşlanmıyordu.

“Bir oğlunuz olduğunu bilmiyordum, Leydim.”

Winter bir anda Isabel’in yüzünde beliren acıyı görünce sarıldı. Ondan sonra her zamanki ışıldayan gülümsemesiyle gerçek duygularını gizlemeyi başarmıştı. “Yok. Benim çocuğum yok.”

Winter’in kaşı kalkmıştı. “O halde neden...”

Fakat Isabel çoktan arkasını dönmüş ve bir kanepenin üzerine oturarak konuşmaya başlamıştı. “Bu sabah işe kolayından başlamamız uygun olur diye düşündüm. Arlington Düşesi’nin vereceği balo daveti bundan bir hafta sonra olacak ve eğer dans etmeyi bilmiyorsanız?..”

Çocuk hakkında konuşmak istemediği belliydi. İlginç. Isabel’in soru dolu bakışlarına başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

“Hayır, elbette bilmiyorsunuz,” diyerek içini çekti Isabel. “Bu durumda çok yakında dans derslerine başlamamız gerekecektir. En azından adımları bilmeniz gerekir, onlara hâkim olabileceğinize dair bir ümidim olmasa da en azından bir hanımefendinin ayaklarına basmamayı öğrenebilirseniz, bu bile beni memnun etmeye yeterli olacaktır.”

“Ne kadar da nazıksınız,” diye mırıldandı Winter.

Isabel’in gözleri, Winter’ın alaycı ses tonundan ne demek istediğini anlamışçasına kısılmıştı. “Sizin için yeni bir takım elbise sipariş etmemiz iyi olacaktır. Belki krem ya da açık mavi, ipek bir takım olabilir?”

Winter’ın gururu ayak diretiyordu. “Hayır.”

Isabel’in dolgun dudakları büzüldü. “Cemiyet davetlerinde üzerinizdeki rengi solmuş kıyafetlerinizle boy gösteremezsiniz. Paltonuzu on yıldan fazladır giyiyor olmalısınız.”

“Sadece dört yıldır giyiyorum,” diye karşılık verdi Winter sakın bir biçimde. “Ayrıca sizden böylesine müsrifçe ve *şahsi* bir hediyeyi kabul etmem mümkün değil, Leydim.”

Isabel başını eğerek genç adamın yüzünü incelerken, Winter önce bir yana, sonra diğerine bakıp bir cevizi nasıl kıracağını düşünen bir kargayı anımsadı. “Leydiler Sendikası’nın bir hediyesi olarak kabul edin. Yetimhane için yaptıklarınıza minnettarız ve cemiyet içinde rahatça dolaşabileceğiniz bir kıyafetin alınmasının da müsriflik olduğunu düşünmüyorum.”

Reddetmek istiyordu ama genç kadının az önceki açıklaması oldukça mantıklıydı. Sessizce iç geçirdi. “Pekâlâ ama daha sade ve ciddi renkte olması hususunda ısrar ediyorum. Siyah ya da kahverengi olabilir.”

Winter’ı alışılmışın dışında, mesela açık pembe ya da lavanta rengine bir şeyler giymesi için ikna etmeyi ne kadar çok istese de Isabel aklını kullanarak bu isteğini bastırdı.

“Pekâlâ.” Başını sertçe salladı. “Bize çay getirmelerini istedim ki en azından bugünlük bunu çalışabiliriz. Ve tabii ki sohbet edebiliriz diye düşündüm.”

“Tabii ki.”

“Ve alaycılığın her ne kadar cemiyet içinde de yeri *olsa* da ölçülü kullanılmasında yarar vardır,” diye ekledi Isabel tatlı bir sesle. “*Oldukça* ölçülü hem de.”

Bakışları karşılaştığı anda kısa bir sessizlik oldu. Kadının mavi gözleri şaşırtıcı biçimde kararlıydı. Şaşırtıcı biçimde güçlü.

Winter başını eğdi. “Ne hakkında sohbet etmemizi uygun buluyorsunuz?”

Isabel yeniden gülümseyince Winter bu kadının üzerinde yarattığı etkiyi karnının derinliklerinde hissedebiliyordu. Neyse ki yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

“Bir beyefendi bir hanımefendiye sıklıkla iltifat eder,” diye karşılık verdi Isabel.

Kendisinden iltifat mı istiyordu? Genç kadının yüzünde şaka yaptığına dair bir ifade arıyordu ancak Isabel son derece ciddi görünüyordu.

Winter belli belirsiz bir şekilde içini çekti. “Eviniz son derece... rahat ve konforlu.”

Winter o anda Isabel’in evinin yaydığı duygunun farkına varmıştı; evin rahatlatıcı bir etkisi vardı. Bir yuvanın sıcaklığı vardı burada. Olan buydu işte.

Kendinden memnun bir halde genç kadına baktı.

Leydi Beckinhall sanki gülümsemesini engellemeye çalışır gibi görünüyordu. “Bunun bir kompliman olduğundan pek emin değilim.”

“Neden olmasın?”

“Önemli olan, bir evin dekorasyonuna ve böylelikle ev sahibinin zevkine kompliman yapmanızdır,” diye cevap verdi Isabel büyük bir sabırla.

“Ama ben dekorasyonla ya da söz konusu olan o zevkle ilgilenmiyorum ki?” Winter bu söylediğinde haklı olduğunu düşünüyordu. “Bir evin kalitesinin birinin hissettiği rahatlıkla ölçülmesi gerektiğine inanıyorum. Bu durumda evinizin rahat ve konforlu olduğunu söylemek aslında yapılabilecek en büyük komplimandır.”

Isabel, genç adamın sözleri hakkında düşünürcesine başını eğdi. “Sanırım haklısınız. Bir evde hissedilmesi gereken şey ra-

hatlıktır. Bu durumda nazik komplimanınız için size teşekkür etmeliyim.”

Ne tuhaftır ki Isabel’in kendi düşüncesine katılması kalbinin küçük bir alevle ısınmasına neden olmuştu. Tabii ki bunu belli edecek bir şey yapmayacaktı. Onun yerine kadının söylediklerini kabul edercesine başını eğmekle yetindi.

“Fakat,” diyerek sözlerini sürdürdü Isabel, “cemiyet insanları bir evin rahatlığına değer vermezler, yani bana karşı sarf etmiş olduğunuz sözleriniz ne kadar kibar olursa olsun, bir balo salonunda ya da müzikalde bir anlam ifade etmeyeceklerini bildiğinizden eminim.”

Winter’ın arkasından açılan kapıdan hizmetçilerden oluşan bir birlik, ellerinde taşıdıkları çay tepsileriyle birlikte odaya girdi.

Winter onların tepsileri bırakıp odadan çıkmalarını bekledi.

Sonra da içinde bulunduğu cemiyete göre fazlasıyla zeki olan kadına baktı. “Konuyu tamamen farklı ele almamı bekliyorsunuz, anlıyorum.”

Isabel içini çekerek öne eğildi ve çayı servis etmeye başladı. “Tamamen demeyelim. Ayrıca,” çaydanlığı yere bırakırken Winter’ın yüzüne yine o küçük ve yıkıcı gülümsemelerinden biriyle baktı, “kolayca değiştirilebilecek bir karaktere sahip olmadığınızı düşünüyorum. Gelin, oturalım lütfen.”

Winter sağ bacağındaki ağrıya rağmen hâlâ ayakta duruyordu. Sanki kalıp savaşmak ile gitmek arasında karar veremiyor gibiydi. Bu kadın bütün sosyal becerilerini yerle bir ediyordu.

Winter Leydi Beckinhall’un karşısındaki kanepeye oturarak aralarında duran, üzeri çay ve diğer ikramlıklarla donatılmış alçak sehpanın bir tür bariyer görevi görmesini sağladı. Gitgide artan bir sancıyla zonklayan bacağına ovmamak için kendini zor tutuyordu.

Isabel ona meydan okuyan bir ifadeyle baksa da, yer seçimi konusunda bir yorum yapmadı ve çay fincanlarından birini Winter'a uzattı. "Şeker ya da krema kullanmadığınızı var sayıyorum."

Winter başını evet anlamında sallayarak kendisine uzatılan fincanı aldı. Aroması güçlü ve sıcak olan çay, pek de içmeye alışkın olduğu kalitede değildi.

"Pekâla," dedi Leydi Beckinhall kendi çayına şeker ve krema karıştırdığı sırada. "Evime yaptığınız komplimana her ne kadar müteşekkirim de, balo salonlarında yapacağınız komplimanların çoğu daha kişisel türden olmalıdır. Bu, bir leydinin gözleri, saçları ya da elbisesiyle ilgili bir kompliman olursa daha uygun olacaktır."

Çayından bir yudum alırken fincanın kenarının üzerinden o lanet olası akıllı mavi gözleriyle Winter'ı süzüyordu.

Ve her nedense Winter da bakışlarını kontrol edemiyor gibiydi. Söz konusu *uygun* komplimanı bulmaya çalışırken gözlerini genç kadının vücudunda gezdirdi.

Hanımefendilerin dik oturması gerektiğini Winter bile biliyordu ama Leydi Beckinhall kendini sanki iskeleti yokmuşçasına minderlere bırakmıştı; omuzları gerideydi, ayaklarını da kanepenin altına almıştı. Bu duruşuyla kasıtlı olmasa da göğsünü iyice ön plana çıkarıyordu. Koyu altın rengindeki derin yakalı elbisesi solgun ve yumuşak göğüslerini kavırıyordu.

Çıplak göğüslerine kısaca göz atabilmek için kan akıttırdım. Göğüs ucunun dilimde bırakacağı lezzetin tadına varabilmek için kan kaybından ölmeyi göze alabilirdim.

Hayır, belli ki bu, genç kadının duymayı beklediği türden bir kompliman değildi.

Winter boğazını temizledi. "Sesiniz, Leydim, bir kanaryayı bile kıskandırabilir."

Isabel şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Daha önce hiç kimse sesime iltifat etmemişti, Bay Makepeace. Aferin size."

Yanakları biraz önceye göre daha da pembeleşmiş olabilir miydi?

Genç kadın kirpiklerini indirdi. “Buna benzer birkaç iltifat daha yaparsanız, benimle flört edecek duruma gelebilirsiniz, Bay Makepeace.”

Winter’ın kaşları havalanmıştı. “Sizinle flört etmemi mi istiyorsunuz?”

Isabel omuzlarını silkti. “Bir hanımefendiyle bir beyefendinin sosyal etkinlikler sırasında yaptıkları sohbetlerin özünde genellikle flört vardır.”

“Bu durumda bir gecede bir düzineye yakın erkekle flört ediyor olmalısınız.”

“Sesinizde kınamaya benzer bir tını mı seziyorum acaba, Bay Makepeace?” diye sordu Isabel yumuşak bir sesle.

“Kesinlikle hayır.” Winter düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Söylemeye çalıştığım şey, bu hususta benden çok daha bilgili olduğunuzdur.”

“Daha tecrübeli olduğumu mu kastediyorsunuz?”

Winter ona bakmakla yetindi, cevap zaten ortadaydı. Genç kadın ondan daha tecrübeliydi. Flört etme konusunda olduğu gibi kadın erkek ilişkilerini ilgilendiren başka birçok hususta kendisinden çok daha tecrübeliydi. Bu düşünceyle tanıdık olmayan, rahatsız edici bir duyguyla irkildiğini hissetti.

Hissettiği şeyin kıskançlık olduğunu şaşkınlıkla kavradı. Kendi sınırları içerisinde dikkatli bir yaşam sürüyordu. Seçtiği hayatta leydilerin, hatta herhangi türden hanımların asla yeri yoktu. Ancak buna rağmen...

Buna rağmen benliğinin daha önce hiç farkına varmamış olduğu bir yanı, kendi kendine koyduğu kurallara başkaldırmaya çalışıyordu.

“Ama siz de daha önce flört etmiş olmalısınız,” diyordu Isabel o sırada o derin, kadife gibi sesiyle. Davetkâr ve baştan çıkarıcıydı. Bu kadınla ilgili her şey tamamen dişil ve cazibeliydi.

“Hayır.”

Isabel’in ince kaşları havalandı. “Çok meşgul bir hayatınız olduğunu biliyorum ancak daha önce genç bir kıza *meyliniz* mutlaka olmuştur? Kız kardeşinizin bir arkadaşına belki ya da komşu kızına?”

Winter başını yavaşça salladı. “Hiç kimseye.” Isabel, Winter’in o anda neyi itiraf ettiğini anlamış mıydı acaba? İçindeki hayvan esneyerek yerine uzandı. Yatışmıştı. “Kendimi bütünüyle ellerinize teslim ediyorum, Leydi Beckinhall. Lütfen. Öğretin bana.”

Beşinci Bölüm

Güzel hanımefendi ile Palyaço sevgili oldular ancak bu tür şeylerin gizli tutulması oldukça zor olduğundan, leydinin zengin ve kıskanç talipleri kısa sürede Palyaço hakkındaki dedikoduları duydular. Bir dolunay gecesinde, Palyaço'yu St. Giles'a kadar takip ederek çelikten kılıçlarıyla karşısına çıkıverdiler. Palyaço'nun kendini savunmak için elinde tahta oyuncak kılıcından başka hiçbir şeyi yoktu. Çatışma uzun sürmedi ve bittiğinde de talipler Palyaço'yu ölmesi için caddenin ortasında öylece bırakıverdiler...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Isabel, Bay Makepeace'in alçak sesle söylediği sözler karşısında yutkundü. Sesi sınırlarına temas ederek göğüs uçlarının sertleşmesine neden olmuştu. Doğru mu duymuştu? Az önce ona henüz el değmemiş bir erkek olduğunu mu itiraf etmişti? Evet, o bekâr bir erkekti ve kendi söylediğine göre de hiç sevgilisi olmamıştı ama olsun. Birçok erkek fahişelere başvururdu üstelik bu adam da onların adım başı görüldükleri bir bölgede yaşıyordu.

Ama Bay Makepeace'in gururlu ve ciddi yüzüne attığı bir bakış bu düşüncesini bertaraf etmeye yeterli olmuştu. Isabel, bu genç adamın böylesine özel bir anı yaşamak için para vermeyeceğinden emindi.

Bu durumda da gerçekten bakirdi... ve az önce de Isabel'den kendisine vesayet etmesini istemişti. Ama kast ettiği şey... bu olamazdı, öyle değil mi?

“Sessizliğiniz size hiç uymuyor, Leydim,” dedi Winter yine duygularını okşayan o derin ve kusursuz sesiyle. “Sizi... flört etme konusundaki tecrübesizliğimle şoka uğratmadığımı umarım.”

Flört etmek. Elbette. Bahsettikleri şey *buydu*. Ama “flört etme” demeden hemen önce genç adamın koyu gözlerinde gördüğü parıltıyı ya da imalı duraksamasını hayal etmediğinden emindi.

Isabel doğruldu. Ne de olsa burada tecrübeli olan *kendisiydi*. “Bu durumda takdim konusundan başlamamız doğru olacaktır.”

Winter tek kaşını kaldırmakla yetindi.

Isabel boğazını temizledi. Kendisini en son ne zaman bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyordu. Üstelik sebebi de kendinden yaşıca genç bir erkek olan bu gösterişsiz ve inatçı öğretmenken! “Flörte hemen, hatta daha tanışmadan önce başlamak en güzel yöntemdir. Önümde eğilebilir misiniz lütfen?”

Winter gözlerini genç kadından ayırmadan yavaşça ayağa kalktı ve kısaca eğildi.

Isabel'in kaşları çatıldı. “Hayır. Daha zarif olmalı. Size göstermemi ister misiniz?”

“Gerek yok,” dedi Winter gözlerinde aylayla.

Bu kez bir adım geriye çekilerek başındaki hayali bir şapkayı çıkarır gibi yaptı ve belini bükerek eğilirken kollarını zarif bir biçimde öne uzattı.

Isabel'in gözleri kocaman açıldı. “Düzgün bir reveransın nasıl yapıldığını bildiğiniz halde, niçin daha önce yapmadığınızı sorabilir miyim?”

Winter yavaşça doğrularak geniş omuzlarını silkti. “Kısa bir baş hareketinin, bu saçma sapan ve süslü hareketler olmaksızın da yeterince saygı ifade ettiğini düşünüyorum.”

Isabel gözlerini devirdi. “Pekâlâ, bu andan itibaren kibar insanların arasında bulundukça süslü püslü hareketler olsun lütfen.”

“Nasıl isterseniz,” diye cevap verdi Winter ciddiyetle.

“Şimdi,” Isabel tuhaf bir şekilde nefessiz kaldığını hissederek duraksadı ve nefes aldı. “Şimdi de bir leydinin elini öpme konusunda pratik yapmanızı rica ediyorum.”

Elini uzatırken genç adamın, parmaklarının hafifçe titrediğini fark etmemesini umuyordu.

Winter ona doğru bir adım atarak elini tuttu ve üzerine eğildi. Öne eğilmiş olan başı bir an için ellerini gizlese de Isabel parmak uçlarında, genç adamın dudaklarının sıcak ve özel temasını hissetti.

Isabel nefesini tuttu. “Leydinin parmak uçlarının üzerindeki havayı öpmeniz gerekir.”

Winter, genç kadının önünde eğilmiş olduğu halde başını kaldırınca yüzü Isabel’inkine yaklaştı. Genç adamın kahverengi gözlerinde dans eden küçük altın rengindeki harelere görebiliyordu. “Bu flört etme dersi değil mi?”

“Evet ama...”

Winter tamamen doğruldu. “O zaman gerçek bir öpücüğün bir taklitten daha geçerli olduğu kanısındayım.”

Isabel genç adamın gözlerinin ardındaki gülümsemeyi o anda fark etti.

Elini Winter’ın elinden çekmeye yeltendiği sırada gözlerini kıstı. Genç adamın eli onu sıkıca kavramıştı.

“Bay Makepeace.”

Winter elini hafifçe gevşeterek Isabel’in elini çekmesine izin verdi. O sırada parmakları genç kadının avcunu okşuyor gibiydi.

“Belki de aslında ders almaya ihtiyacınız yoktur,” diye mırıldandı Isabel.

“Ah, sizi temin ederim ki var.” Kadının karşısındaki yerine döndü. “Bugüne dek kaç sevgiliniz oldu?”

Isabel ona kaşlarını çatarak baktı. Belli ki şoke olmuştu. “Böyle bir soruyu soramazsınız.”

“Siz bana sormuştunuz?” diye hatırlattı Winter ona istifini bozmadan.

“*Sevgili* kelimesini kullanmadığımdan eminim,” diye anında karşılık verdi genç kadın.

“Ama anlamı aynı, öyle değil mi?”

“Belki de.” *Elbette ki anlamı aynıydı.* Isabel dudaklarını büzdü.

“Sizden özür diliyorum. Bu konuda bu kadar hassas olduğunuzun farkında değildim.”

Bu sefil adam onunla alay ediyordu! Ah evet, yüz ifadesi son derece ciddiydi ancak Isabel kendisine bakışından onu provoke etmeye çalıştığını anlayabiliyordu.

Isabel arkasına yaslanarak başını eğdi. “Üç.”

Winter’ın çenesi kasılmıştı, hafifçe de olsa Isabel bunu fark edebilmişti. Onu şaşırtmıştı.

Isabel gülümsemesini gizleyerek elini hafifçe salladı. “Dört, eğer eşimi de sayacak olursak ama kocaların sevgili olarak sayılmaması gerekir diye düşünüyorum, ya siz?”

Winter gözkapaklarını indirdi. “Bunu bilemem. Evli olduğunuz sırada sevgiliniz olmuş muydu?”

“Hayır.” Isabel’in yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. “Bunun oldukça soylu bir davranış olduğunu biliyorum ancak gerçek bu. Evlilik yeminlerimi asla bozmadım.”

“Peki ya kocanız, o bozdu mu?”

Isabel başını çevirdi. “Bu sorularınızdan hoşlanmadım.”

“Üzgünüm. Sizi incitmek gibi bir niyetim yoktu.” Sesi derin ve içtendi.

“İncitmediniz.” Isabel her zamanki kaygısız yüz ifadesini bozmamak için büyük çaba harcadı. Başını meydan okurcasına eğerek genç adamın yüzüne doğrudan baktı.

Winter'ın dudağının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman sevgililerinizi kocanızın ölümünden sonra mı edindiniz?"

Isabel böylesine tehlikeli bir konuya girmesine nasıl izin verdiğine hayret ediyordu. Ama mademki buralara kadar gelinmişti, genç kadının geriye çekilmek gibi bir niyeti yoktu. "Evet. Edmund'un vefatından sonra makul bir süre bekledim tabii ki."

"Tabii ki."

Böyle bir genç adamın bir hanımefendinin kendine bir sevgili edinmesini tasvip etmeyeceğinden emin olsa da Isabel onun sesinde onaylamayan bir tınıya rastlayamadı. Winter ellerini kucağında birleştirdi, tavrı sanki taze istiridye fiyatları hakkında konuşuyorlarmış gibi rahattı.

"Şu anda bir sevgiliniz var mı?"

Böyle bir erkeğe yatak odası sanatını öğretmek nasıl olurdu acaba?

Isabel kafasının içinde fısıldanan bu soru karşısında irkildi. Bu adam ne kendi sınıfından ne de normal koşullarda kendine sevgili olarak seçeceği türden bir erkekti. O kültürlü erkeklerden hoşlanırdı. Nükteli bir anlayışa sahip olan insanları severdi. Eğlendirmesini bilen ve yatak odasında sürprizlerle dolu fakat her şeyden önce ağzı sıkı, hatta mesafeyi koruyabilen, aynı zamanda aşk ilişkisini çok da fazla ciddiye almayan biri olmalıydı.

Isabel'in kalbi hızlanmıştı. "Hayır." Bunu daha ne kadar ileriye götürme niyetindeydi genç adam? Baştan çıkarıcı bir tavırla öne eğildi. "Yoksa bu pozisyona ilgi mi duyuyorsunuz?"

Bu sözleri üzerine genç adamın geriye adım atacağını umduysa eğer, Isabel için hayal kırıklığı kaçınılmaz olacaktı. Genç adamın dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla Isabel'in gözü yine o dolgun üst dudağa takılmıştı. Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı.

"Ben birçok şeye ilgi duyuyorum," dedi Winter o derinden gelen sesiyle ağır ağır konuşarak. "Ancak bana böyle bir pozisyonu

ciddiyetle teklif edeceğinize inanmakta güçlük çekerim, Leydim. Ne de olsa size bu konudaki yetersizliklerimi itiraf etmiştim.”

Başka hangi erkek olsa böyle bir hatırlatmada bulunmaktan büyük bir utanç duyardı. Bay Makepeace ise tam aksine halinden gayet memnun ve özgüveni eksiksiz görünüyordu. Isabel onun bir aşk ilişkisini fazlasıyla ciddiye alan türden bir erkek olduğunu tahmin ediyordu. Böyle bir işe girdiğinde hem bedenlen hem de ruhen kendini bu ilişkiye adayanlardandı o. Sevgilisi olmayı kabul ettiği *kadına* kendini tamamen adayanlardan.

Isabel bu düşünceyle ürperdi. Böylesine ihtiraslı bir ilişkinin parçası olmak ne kadar cazip olsa da onu tereddütte bırakıyordu.

Dikkat, diye fısıldıyordu aklı. *Bu erkeği, etrafıca düşünmeden kendine bağlama sakın. Londra cemiyetinin diğer kültürlü erkekleri gibi bir kenara atılacak cinsten biri değil o.*

Isabel öğrencisini inceleyerek yavaşça arkasına yaslandı. “O halde sosyal becerileriniz üzerinde çalışmamız gerekli, öyle değil mi?” Soğumuş çayını bırakıp fincanına yenisini doldururken gü-lümsüyordu. “Akşam yemeği sohbeti pratiği yapmaya ne dersiniz?”

Winter başını öne eğdi, yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı görmüş olsa bile, Isabel görmezden gelmeyi tercih etti. Flörtleşip şakalaşmaktan hoşlansa da sağduyudan tamamen yoksun olduğu söylenemezdi.

“Emrinize amadeyim,” diye karşılık verdi Winter ağır ağır.

Winter, Leydi Beckinhall’un, çay fincanını alarak içindekileri boşaltıp taze çayla doldurmasını izledi. Genç kadını bir şekilde az önceki riskli sohbetle ürküttüğü için Isabel şimdi de havadan sudan ya da buna benzer başka sıkıcı bir konudan bahsetmek istiyordu.

Asıl tuhaf olansa, Winter’ın bundan dolayı belli belirsiz bir hayal kırıklığına uğramış olmasıydı. Onunla atışmaktan keyif almıştı. O takındığı maskenin altından görünüp kaybolan duygu-

ları görmek hoşuna gitmişti. Kocas1 tarafından bariz bir şekilde incitilmiş olan bu kadını her ne kadar üzücü anılarla rahatsız etmek istemese de genç kadının az önce gösterdiği gerçek yüzünü yeniden görmeyi arzu ediyordu. Gerçek Leydi Beckinhall'ı görmek istiyordu.

Şimdiyse ona bakarken, ev sahibesi rolünü eksiksiz oynuyordu.

"Kraliyet Operası'ndaki yeni gösteriyi izlemiş miydiniz?"

"Hayır." Çayından bir yudum alarak genç kadının yüzüne baktı. "Daha önce hiç operaya gitmedim."

Genç kadının gözleri hissettiği şaşkınlıkla hafifçe kısılmıştı. "Peki ya bir oyuna?"

Winter sessizce başını salladı.

"Bir müzikale ya da fuara gittiniz mi?"

Winter ona sadece bakmakla yetindi. Bekliyordu.

Leydi Beckinhall'un pek de sabırlı olduğu söylenemezdi. "Hayatımda gördüğüm en sıkıcı erkek olduğunuzu resmen ilân ediyorum, Bay Makepeace. Kendinize yetimhanede didinip durmanın dışında meşgaleler bulmalısınız."

Winter'ın dudağının kenarı kıvrıldı.

"Arada sırada kitap okuyorum."

"Durun," dedi Isabel, küçük avcunu Winter'a doğru uzatarak. "Daniel Defoe'nun uçar1 romanlarının gizli hayranlarından birisiniz."

"*Robinson Crusoe*'yu okumaktan keyif aldığımı itiraf ediyorum," dedi Winter. "Ayrıca cin ve cin damıtması ile ilgili kitapçıklarının içeriğini her ne kadar yanlış olduğunu düşünsem de ilginç buluyorum."

Isabel şaşırsa da genç adamın söyledikleri ilgisini çekmişti. "Niçin?"

"Defoe cin damıtmanın İngiliz çiftçilerimizin tahıllarını cin üreticilerine satabildikleri için kendi yararlarına olduğunu sa-

vunuyor. Bu savı her ne kadar doğru olsa da içkinin Londra'nın fakir kesimine ne kadar büyük zarar verdiğini hesaba katmıyor."

Isabel başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Ama Dafoe sonradan bu içkiyi içen Londra kadınlarının çocuklarına nasıl zarar verdiğini de yazmıştı. Niçin gülümsüyorsunuz?"

"Siyasi kitapçıklar mı okuyorsunuz, Leydim?" Şoka uğramış gibi dilini şaklattı Winter. "Leydiler Sendikası'nın diğer üyelerinin bundan haberi var mı?"

Isabel sanki ayıp bir şey yaparken yakalanmış gibi kızarsa da inatçı bir tavırla çenesini havaya kaldırdı. "Ne kadar çok hanımın siyasi içerikli yayınları okuduğunu bilseniz, şaşardınız."

"Hayır," dedi Winter yavaşça. "Şaşıracağımı sanmam. Kadınların Londra'nın politikası ve eksiklikleriyle en az erkekler kadar ilgilendiğinden hiçbir zaman şüphe duymadım. Ancak sizin bunlara ilgi duyuyor olmanıza şaşırdığım doğru."

Isabel omuzlarını silkti. "Niçin ilgili olmayayım ki?"

Winter öne doğru eğildi. "Çünkü ciddi meselelerle ilgilenmiyormuş gibi davranmaya özen gösteriyor gibisiniz. Niçin?"

Isabel ona bir an için dürüstçe cevap vermeyi düşündü. Fakat sonra bakışlarını başka yöne çevirerek elini salladı. "Size yemek sohbetlerini öğretmem gerekiyor. Politikanın karışık çevrelerden oluşan toplumda tartışılacak uygun bir konu olmadığı kanısındayım."

"Leydim," dedi Winter uyarırcasına.

"Hayır." Isabel başını iki yana sallarken genç adamın gözlerine bakmamaya kararlıydı. "Beni bir daha bu konunun içine çekemezsiniz. Romanlar sohbet konusu olarak çok daha uygun."

Winter genç kadının fikrini değiştirmeyeceğini anlamıştı o yüzden onunla şakalaşmaya karar verdi. "*Moll Flanders* bile mi?"

"Özellikle de *Moll Flanders*," dedi Isabel. "Kötü şöhretli bir kadın hakkında yazılmış bir roman, son derece hararetli bir sohbe konu olacaktır."

“Buna rağmen,” diye karşılık verdi Winter yumuşak bir sesle, “Molly’nin dramatik ve trajik çöküşü onu Bay Crusoe’yu sevdiğim kadar sevmeme yeterli gelmedi.”

Isabel’in bocaladığı apaçık ortada olsa da Winter onun maskesini düşürmeyeceğinden emindi. Fakat Isabel o anda genç kızlara has bir hevesle öne eğildi. “Ah! Hani kumda bulduğu ayak izleri vardı ya!”

Winter sırtıyordu. “Çok heyecan verici, öyle değil mi?”

“Romanı bütün gece hiç uyumadan okuyup bitirmiştim,” dedi Isabel kendinden memnun bir halde iç çekip arkasına yaslanırken. “O zamandan bu yana da iki kez daha okudum.” Isabel Winter’a birdenbire delici bir bakış fırlattı. “Ve eğer leydilerden birine *Robinson Crusoe*’yu *Molly Flanders*’a tercih ettiğimi anlatacak olursanız, ciğerinizi söker alırım.”

Winter ağırbaşlı bir tavırla eğildi. “Sırrınız bende güvendedir, Leydim.”

Genç kadının dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kimin aklına gelirdi,” diye mırıldandı. “O çok ciddi Bay Makepeace’in macera romanlarından hoşlandığını kim bilebilirdi?”

Winter başını kaldırdı. “Ya da uçarı Leydi Beckinhall’un macera romanlarını skandallarla dolu biyografilere tercih edeceğini?”

Isabel bir an, sadece kısacık bir an için maskesini düşürüp ona çekingen bir gülümsemeyle baktı.

Winter da genç kadına gülümserken kalbi üç katı hızında atıyordu.

Isabel dudağını ısırarak başını çevirdi. “Ah, zaman nasıl da geçmiş? Bugün için bu kadarlık yeterli, ne dersiniz? Yarın yetimhaneye gelebilirim, çalışmalarımıza da orada devam ederiz.”

Winter onunla tartışmaya kalkışmadı. Bugün onu fazlasıyla zorlamıştı zaten. Onun yerine genç kadına karşı hissettiği korumaya içgüdüleriyle ayağa kalkıp önünde eğildi ve birkaç kelime mırıldandıktan sonra Isabel’in yanından ayrıldı.

Uşak ona kapıya kadar eşlik ederken Winter şunu düşünmeden edemedi: Bu küçük oyunda kim kimin gerçek kişiliğini ortaya çıkarıyordu acaba?

Isabel o gece Pinkney'yi gönderdikten sonra makyaj masasının aynasının karşısında saçını tarıyordu. Bay Makepeace'le oynadığı oyunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Kendisiyle aynı konumda değildi, hatta yaşı bile kendinden küçüktü. Yine de genç adamın anlamlı bakışlarına karşı tuhaf bir bağımlılık hissediyordu. Böylesine ciddi bir genç adamın odağında olmak cesaret isterdi. Bugüne kadar hiçbir erkek ona Winter Makepeace'in baktığı gibi bakmamıştı. Ne sevgilileri ne de kocası.

Fırçayı indirdi. Onu bir şey yapması için kışkırtmaya kalkışsa ne olurdu? Maskesini çıkarmasını istese mesela?

Ne tuhaf. Şimdi düşününce genç adamın açık sözlü konuşmalarının ona başka birini hatırlattığını anımsadı. Yüzü maskeli olan St. Giles Hayaleti'ni. O da Winter Makepeace gibi flörtleşmeyi reddederek kendisiyle daha ciddi ve dolaysız bir biçimde sohbet etmeyi tercih etmişti. Ağırbaşlı bir okul müdürü olan Bay Makepeace'in kendisine çapkın St. Giles Hayaleti'ni hatırlatmış olması ne kadar da garipti.

Gözü aynadaki bir harekete takıldı. Arkasında duran yatağın perdeleri hareket etmişti.

Isabel saç fırçasını makyaj masasının üzerine bırakıp döndü ve yatağa baktı. "Christopher?"

Kısa bir sessizlik olunca Isabel tam yanıldığını düşünmüştü ki küçük bir ses duyuldu. "Hanımefendi?"

İç geçirdi. "Christopher, sana daha önce de odamda saklanmaman gerektiğini söylemiştim sanırım."

Sessizlik.

Isabel gözünü yatağa dikti. Şaşkındı. Ya dışarı çıkmayı reddederse ne olacaktı? Çocuğu yatağın üzerinden çekip almalı

myıdı? Bakıcısına poposuna bir şaplak atmasını mı söylemeliydi? Lanet olsun, Carruthers neredeydi?

Perde küçük parmakların dokunuşuyla yeniden yerinden oynamıştı. “Burada olmayı seviyorum.”

Isabel dudaklarını ısırarak başını çevirdi, gözlerine yaşlar hücum etmişti. O daha küçücük bir çocuktı. Küçük bir çocukla başa çıkabilirdi, öyle değil mi?

Derin bir nefes aldı. “Yatma zamanın çoktan geçti.”

“Uyuyamıyorum.”

Isabel yardımcı olacak bir şey arar gibi odanın içinde etrafına bakındı. “Sana sıcak süt getirmelerini söylerim.”

“Ben süt sevmem.”

Isabel bıkkın bir tavırla perdeye baktı. “Ne seversin peki?”

“Acaba...” Çocuğun sesindeki çekimserliği duyunca kalbi sıkıştı. “Bana bir masal anlatabilir misiniz, Leydim?”

Bir masal. Isabel’in aklı bomboştı. Aklına gelen tek şey Sinderella’ydı ama küçük bir erkek çocuğunun bir kızla yakışıklı bir prensin kahramanlık maceralarıyla ilgileneceğini hiç sanmıyordu. Önüne bakarak düşünmeye başladı ve fırçayı gördü.

Isabel boğazını temizledi. “St. Giles Hayaleti’ni duymuş muydun?”

Perdenin hareketi birdenbire durdu. “Bir hayalet mi? Gerçek bir hayalet mi?”

“Şey...” Isabel’in kaşları çatıldı. Düşündü. “Hayır, o aslında gerçekte yaşayan bir adam ama bir hayalet gibi hareket ediyor ve geceleri de bir hayalet gibi ava çıkıyor.”

“Kimleri avlıyor?”

“Kötü adamları,” diye cevap verdi Isabel artık kendinden emin bir halde. Hayaletin genç kızlara tecavüz ettiği ve hanımları kaçırdığına dair hikâyeleri dinlemişti ancak adamlar gerçekte tanıştıktan sonra bu anlatılanların doğru olmadığından emindi.

“O hırsızları, haydutları cezalandırıp masumlara zarar vermek isteyenleri avlıyor.”

“Onları nasıl avlıyor?”

“Bir kedinin fareyi avladığı gibi avlıyor.”

“Ah.”

Isabel yatağa bakınca Christopher’ın perdeyi aralamış olduğunu gördü. Aralıktan kendisine bakan kahverengi bir göz vardı.

Isabel gülümsemeye çalıştı. “Şimdi artık gerçekten yatman gerektiğini düşünüyorum Christopher.”

“Ama bu bir masal değildi ki,” diye diretti Christopher.

Isabel’in göğsü hissettiği panikle sıkıştı. “Şu an için sana anlatabileceğim bir tek bu var.”

“Siz benim annem misiniz?” Tek, kocaman kahverengi gözünü kırpmadan Isabel’in yüzüne bakıyordu.

Gözünü ilk kaçırın Isabel oldu. “Olmadığımı biliyorsun. Bunu sana daha önce de söylemiştim.” Hızla yerinden kalkarak yatağının üzerindeki perdeleri sertçe açtı. Çocuğa dokunmamaya dikkat etti. “Carruthers’i çağırayım mı yoksa odana kendi başına gidebilir misin?”

“Kendim.” Yataktan zıplayarak indi ve ağır adımlarla kapıya yürüdü. “İyi geceler, Leydim.”

Isabel ona cevap verdiğinde sesi çatallaşmıştı. “İyi geceler Christopher.”

Neyse ki çocuk kapıyı arkasından kapayınca kadar göz-yaşlarına hâkim olabilmmişti.

Ertesi günün öğleden sonrasında yetimhanenin oturma odasına girerken, “Leydi Beckinhall’un arabası dışarıda bekliyor,” diyordu Mary Whitsun.

Winter başını okumakta olduğu mektuptan tam zamanında kaldırarak siyah beyaz Terriyer köpeğin, odaya sanki sahibiymiş gibi girdiğini gördü.

"Ah, buraya gel, Dodo," diye bağırdı Mary. Hafifçe homurdanmakla yetinen köpeği eğilerek aldı.

Winter kaşını kaldırarak şaşkınlıkla Dodo'nun kendisine her yaklaştığında uyarırcasına hırlamaya devam ettiğini fark etti. "Peach aşağıya indi mi?"

"Hayır, efendim," dedi Mary üzüntüyle. "Zavallılık hâlâ yatıyor ve konuşmuyor. Ama anlaşılan Dodo yetimhaneyi keşfe çıkmaya karar vermiş. Daha bu sabah Medina Hanım masaya soğuması için bıraktığı tartlardan uzaklaştırmak zorunda kaldı."

"Ah." Winter, sanki Mary Whitsun'ın kollarında bir uyku çekecekmiş gibi uzanan köpeğe baktı. "Oğlanların birkaçını ona bakmakla ve işini görmesi için sokağa çıkarmakla görevlendirebiliriz. Bununla ilgilenebilir misin lütfen, Mary?"

"Evet, efendim."

Kız kapıdan çıkmak üzere döndü fakat Winter'ın aklına o anda bir şey gelmişti. "Bir dakika bekler misin Mary?"

Mary ona baktı. "Efendim?"

Kucağındaki kâğıt destesini karıştırarak arasından katlanmış bir mektup çıkardı ve Mary'ye uzattı. "Kız kardeşim bana yazdığı mektupta senin için de bir not bırakmış."

Genç kızın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Winter o anda şaşkınlıkla kızın çok hoş bir genç kadına dönüşmeye başladığını fark etti. Birkaç yıla kalmadan gözlerini etrafında dolaşan delikanlıların üzerinden ayırmamaları gerekeceğini biliyordu. "Ah, teşekkür ederim efendim!"

Elindeki mektubu alır almaz Winter'm ona teşekkür etmeye degecek bir şey yapmadığını söylemeye fırsat vermeden kapıdan çıktı. Elinde kalan diğer mektupları istiflemişti ki kapı yeniden açıldı. Leydi Beckinhall daha içeri girerken başındaki şapkasını çıkarmıştı, peşinde de elinde bir sepet taşımakta olan hizmetçisi vardı. Tam arkalarında ise üzerinde çok güzel, şeftali rengi ipek takım elbisesi içinde sıska ve küçük bir adam duruyordu.

Winter ayağa kalkarak eğildi. “İyi günler, Leydim.”

“İyi günler.” Isabel yardımcısına döndü. “Biraz çay getirmelerini söyler misin lütfen, Pinkney?” Pinkney’nin elindeki sepeti alıp sehpanın üzerine bırakırken Winter’ın yüzüne bir bakış attı. “Yiyebileceğiniz en lezzetli şeker kaplı küçük keklerden getirdim. En az üç tanesinin tadına bakmalısınız.”

Winter kaşını kaldırarak yumuşak bir sesle cevap verdi. “Az önce öğle yemeği yedim.”

“Ama eminim ki yeterince yememişsinizdir,” dedi Isabel genç adamın vücudunu onaylamaz bakışlarla süzerek.

“Beni şişmanlatmak gibi bir niyetiniz mi var, Leydim?”

“Birçok şeyin yanı sıra o da var, evet,” diye cevap verdi genç kadın uçarıca. Üzerinde gözlerinin mavisini ortaya çıkaran beyaz çizgili, lacivert bir elbise vardı.

Winter bakışlarını onun vücudundan çekti. “Peki, bu kim?” diye sordu şeftali rengi takım elbisesi içindeki adamı işaret ederek.

“Terziniz.” Leydi Beckinhall tatlılıkla gülümsüyordu. “Pantolonunuzu çıkarır mısınız lütfen?”

Yardımcısı leydinin bu sözleri üzerine geriye doğru bir adım attı. Genç hizmetçi eliyle ağzını kapamadan önce kıkırdayıp köşede duran bir sandalyeye yerleşti.

Winter Leydi Beckinhall’a baktı. “Eğer bir takım elbise için ölçülerim alınacaksa belki de ben soyunmadan önce siz ve hizmetçinizin odadan çıkması daha uygun olacaktır.”

Isabel, sepetinden mavi çiçek desenli bir tabak çıkararak üzerine küçük kekleri sıralamaya başladı. “Pinkney de ben de arkamızı dönmek konusunda oldukça becerikli sayılırız, bundan emin olabilirsiniz,” diye homurdandı Isabel.

Winter sıkışan göğsünde baş gösteren alarmı sakinleştirmeye çalışırken dudakları gerildi. “Odadan çıkmanızı tercih ederim.”

“Ve ben de Bay Hurt’ün dikmesini istediğim takım elbisenin kesimi ile ilgili danışacağı bir şey olmasına karşın kalmayı tercih ederim.”

Winter ona bakarken gözlerini kıstı. İki kadının bulunduğu odada soyunmanın uygunsuzluğu dışında terzinin yara izlerini görme ihtimali de vardı tabii. Özellikle de geçen haftadan kalan izi görüp de sorular sormaya kalkışabilirdi.

Ama Isabel onu görmezden gelmeye devam ediyordu. Leydi Beckinhall, ısmarladıkları çayı odaya getiren iki genç kıza tepsileri sehpanın üzerine bırakmalarını işaret etti.

“Arlington Düşesi’nin balo davetine beş gün kaldı. Bu süre bir takım elbisesi dikmeniz için yeterli olacaktır, öyle değil mi Bay Hurt?” diye sordu kızlar odadan çıkar çıkmaz.

İki fincanı çayla doldurarak birini Winter’a uzattıktan sonra kendi fincanına şeker ve krema ilave etti.

Terzi eğildi. “Evet, Leydim. Tüm çıraklarımı Bay Makepeace’in takımını zamanında yetiştirmemiz için görevlendireceğim.”

“Harika!” Leydi Beckinhall çayını yudumladı. “Ah, bu son ziyaretimde içtiğim çaydan çok daha güzel işte.”

“Beğendiğinize memnun oldum,” dedi Winter.

“Alaycılık, Bay Makepeace. Bunu daha önce konuşmuştuk,” diye hafifçe azarladı onu Isabel sonra da cevabını beklemeden konuşmaya devam etti: “Sohbetinizin fazlasıyla geliştiğini düşünüyorum ama dün dans etme fırsatını bulamadık. Yani Bay Hurt işini bitirince...”

Terzi işaret istekasını eline aldı. “Ayağa kalkıp üzerinizi çıkarır mısınız lütfen, Bay Makepeace?”

Winter sessizce iç geçirerek elindeki fincanı sehpanın üzerine bıraktı. Hem Leydi Beckinhall’un hem arkasında oturan hizmetçi kızın yapmakta oldukları işten vazgeçerek kendisine baktıklarını fark etti. Winter kaşını kaldırdı.

“Ah! Ah, tabii.” Leydi Beckinhall doğrularak hizmetçisine arkasını dönmesini işaret etti. Soru soran gözlerle Winter’a son bir kez bakıp da genç adamın yüz ifadesinin değişmediğini görünce o da “aşırı namuslu geçinen erkeklerle” ilgili bir şeyler mırıldanarak arkasını döndü.

Winter genç kadının bir daha dönmeyeceğinden emin olmak için bir an bekledikten sonra ceketini ve yeleğini çıkarmaya başladı. Bu kadının önünde daha bir hafta önce çıplak halde yattığını hatırlaması zor olmadı.

Kadının bundan haberi olmasa bile.

Pantolonunu da çıkardıktan sonra üzerinde iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Winter terziye bir bakış attı.

“İç gömleğinizi de çıkarmalısınız efendim,” dedi Bay Hurt. “Modaya uygun biçimde vücuda tam oturan yelek ve ceket dikeceğiz.”

“Evet, öyle,” diye seslendi Leydi Beckinhall omuzunun üzerinden. “İnsanların gözünü bu elbiseden alamamasını istiyorum.”

Winter yüzünü ekşiterek iç gömleğini çıkardı.

Terzi başını eğdi. “Şimdilik bu kadarı yeterli efendim.”

Winter yana açtığı kollarıyla orada öylece dururken, elindeki ölçü istekasıyla etrafında dolanan terzi kendini son derece aptal hissettiriyordu.

“Kompliman yapma konusunda pratik yaptınız mı?” diye sordu Leydi Beckinhall, ölçü alan terzinin başparmağının Winter’ın iç çamaşırının kenarına değdiği sırada.

“Tam da emrettiğiniz gibi,” diye karşılık verdi Winter, yana çekilen iç çamaşırının altından yara izini gören Bay Hurt’ü izleyerek.

Terzi kısa bir tereddüitten sonra işini yapmaya devam etti.

Leydi Beckinhall sessizce iç geçirdi.

Winter dikkatini yeniden genç kadına verdi. “Çayın usulüyle nasıl sipariş edilebileceğini iyice kavramış bulunmaktayım... yani oldukça büyük bir ilerleme kaydettim, Leydim.”

Bay Hurt ona acıma dolu bir bakış attı.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Teşekkür ederim, Bay Makepeace.” Leydi Beckinhall’un sesi boğuk çıkmıştı. “İltifat konusunda *hayal gücünüzün* ne kadar gelişmiş olduğunu söylemeliyim.”

“Öğretiniz bana ilham veriyor, hanımefendi.”

Terzinin yüzünde şüpheci bir ifade vardı.

Winter boğazını temizledi. “Ve tabii ayrıca sizin... ah, yüzünüzün ve bedeninizin güzelliği karşısında kim olsa *heveslenirdi*.”

Kaşını kaldırarak Bay Hurt’e baktı.

Terzinin yüzünde sanki *hiç fena değil* dercesine bir ifade belirmişti. Bu da Winter’ın bu sanatta muhtemelen ulaşabileceği son noktaydı.

Ama Leydi Beckinhall’un işi henüz bitmemişti. Winter’ın söylediklerinden sonra başını yana eğmesiyle, parlak, koyu saçında taşıdığı bir tür taşlı takının ışıktaki parlamasına neden olmuştu. “Bedenim mi, Bay Makepeace?”

Ah, bu çok tehlikeli bir alandı. “Evet, bedeniniz, Leydim. Oldukça kadınsı ve güçlü bir bedeniniz var ama sanırım siz bunu zaten biliyorsunuz.”

Isabel kısık ve buğulu sesiyle hafifçe kıkırdayınca Winter kollarının ürperdiğini hissetti. “Evet ama bir hanımefendi kendisine iltifat edilmesinden asla bıkmaz, efendim. Bu gerçeği de göz ardı etmemeniz gerekir.”

Genç hizmetçisi de hanımına katıldığını göstermek için başını sallıyordu.

“Gerçekten mi?” Winter Leydi Beckinhall’un sırtına bakarken yüzünü görmeyi diledi. Dolgun dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılmış, mavi gözleri ise ışıltıyor olmalıydı. Vücudu bu düşünceyle tepki verince Bay Hurt’ün sırt kısmına geçmiş olmasından ötürü büyük bir rahatlama hissetti.

“Ama siz iltifatlar denizinde yüzyüyor olmalısınız zaten, Leydim,” dedi Winter. “Karşılaştığınız her genç adamın size olan hayranlığını

ve sizinle sevişmek istediğini dile getirdiğinden eminim. Ki bunlar da sadece arzularını dile getirenlerdir. Etrafınızda hayranlığını ifade bile edemeyen onlarca erkek olmalı, ya statülerinin yetersiz olmasından ya da sizi rahatsız etmekten korktukları için. Sadece düşünceleriyle bile sizi bir parfüm izi gibi takip ederek etrafınızı aydınlatanlar vardır, kararlı fakat görünmez bir biçimde.”

Isabel’in şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duyabiliyordu.

Hizmetçi rüyadaymış gibi içini çekti.

Bay Hurt’un seri ve becerikli el hareketleri durmuştu fakat Winter’in bakışını görünce gözlerini kırıştıtararak tekrar işine döndü.

“Teşekkür ederim, Bay Makepeace,” dedi Leydi Beckinhall sakince. “Bu... oldukça harikaydı.”

Winter, Isabel kendisini göremediği halde omuzlarını silkti. “Ben sadece doğruları söylerim.”

“Siz...” diyerek tereddütle söze başlayan Isabel, boğuk sesiyle konuşmaya devam etti. “Benim bu tür iltifatlardan hoşlanacak kadar sık biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Sırtı dik ve sağlamdı ancak yukarıya toplanmış saçının açıkta bıraktığı ince, beyaz boynu kırılganlığını belli ediyordu. Öylesine açık sözlü ve kendinden emindi ki Winter genç kadının bu hassas noktasını daha önce fark edememişti.

“Bazen abartılı bir neşe maskesinin ardına gizlenmekten hoşlandığınızı düşünüyorum, Leydim,” diyerek boğazını temizledi. “Aynı zamanda bir odaya girdiğiniz anda tüm gözlerin size çevrildiğini düşünüyorum. Etrafı öyle bir aydınlatıyorsunuz ki ışığınız en karanlık köşelere bile ulaşıyor, yeterince aydınlatılmış olduğunu sananları bile bir kat daha aydınlatıyorsunuz. Beraberinizde getirdiğiniz sevinç ve neşe ardınızda bıraktıklarınıza umut ışığı oluyor.”

“Peki ya siz, Bay Makepeace? Siz de kendinizi yeterince aydınlanmış olarak mı görüyorsunuz?”

“Ben bir kuyu kadar karanlıyım.” Bu kez genç kadının arkasının dönük olmasına sevinmişti. “Sizin meşaleniz bile benim derinliklerimi aydınlatmakta zorlanır.”

Karanlık bir kuyu mu? Isabel Bay Makepeace’in bu sözleri karşısında elinde olmadan arkasını döndü.

Bay Hurt kol ölçüsünü aldığı sırada kollarını yana açmış ayakta duruyordu. Isabel nefesini tuttu. Bu pozuyla tam anlamıyla “Vitruvius Adamı” heykelini andırıyordu. Ve tıpkı Da Vinci’nin şaheserlerinden biri gibi, çıplak göğsünün bir sanat eserinden farkı yoktu. Kollarını kaplayan kasları, pazılarındaki damarları açıkça belli oluyordu. Göğsü pürüzsüz ve genişti. Koyu göğüs uçlarının arasındaki tüyler inceyken, kollarının altındakiler daha gürdü.

Isabel nefesinin hızlandığını fark etti. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bir erkeğe bu şekilde gözlerini dikip de bakmamalıydı. Bir okul öğretmenin nasıl böylesine olağanüstü kaslı bir vücuda sahip olduğuna şaşırmamalıydı. Sanki kıyafetleriyle birlikte bir Sör tabakasını da çıkarıp atmış gibiydi. Bu beden gördüğü son erkek vücutu –St. Giles Hayaleti’nin vücutu– gibi erkeksi ve güzeldi. Bakışlarını genç adamın bacaklarına indirdiği anda Winter hafifçe yana dönerek sağ kalçasını saklamaya çalıştı. Isabel gözlerini kısıtı.

Genç kadın terzinin derin bir nefes almasıyla dalgınlığından uyandı. Bakışlarını kaldırıp Bay Makepeace’in gözlerine baktı. Elbiselerini çıkarırken arkasını dönmesi için ısrar etmiş olmasına rağmen, şimdi burada sadece iç çamaşırları içinde karşısında durmaktan hiç de çekinir bir hali yoktu.

Kadının bakışlarına karşılık veren gözlerinde gurur ve meydan okuma vardı ama Isabel onun az önce bahsetmiş olduğu karanlık derinlikleri de görebiliyordu sanki.

“Niçin karanlık bir kuyu olduğunuzu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Winter zarif bir biçimde omuzlarını kaldırdı. “Londra’nın en umutsuz ve kasvetli semtinde çalışıyor ve yaşıyorum, Leydim. Burada insanlar yiyecek, su, barınak ve kılık kıyafet gibi en temel insani ihtiyaçlarını karşılayabilmek için dilenir, çalar ve kendilerini satarlar. Uğraşlarından başlarını kaldıracak zamanları, Tanrı’nın bahsettiği sevgisinden ve nimetlerinden nasibini alan diğer insanların yaşadığı gibi yaşamaya imkânları yoktur.”

Konuşurken kollarını indirerek farkında olmadan genç kadına yaklaştı. Elini kaldırıp odanın tavanını işaret ederken kolunun kasları iyice belirginleşmişti. “Peach hâlâ yukarıda, yataktaki yatıyor. Terk edilmiş ve suiistimal edilmiş bir çocuk o. Bu dünyadaki iyiliğe ve sevgiye dair her türlü somut örneği yaşaması gerekirken şimdi bu halde. St. Giles *budur* işte. Benim yaşadığım gerçek *budur*. Muziplik yapmam, ortalıkta hoplayıp zıplamam, kahkahalarla gülmem biraz tuhaf kaçmaz mıydı?”

Göğsü hiddetle kabarmıştı, öylesine yakın duruyordu ki neredeyse genç kadının korsajına dokunacak gibiydi. Isabel onun bakışına karşılık verebilmek için başını geriye atmak zorunda kalmıştı ve aldığı her nefesle genç adamın kokusunu içine çekiyordu.

Erkek, safi erkek.

Isabel yutkundu. “Başkaları da burada çalışıyor ama onlar kendilerini karanlık kuyu olarak görmüyorlar. Onların halden sizden daha az anladığını mı söylüyorsunuz?”

Isabel, Winter’ın burun deliklerinin de kendi kokusunu almış gibi açılıp kapandığını fark etti. “Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey karanlığın beni neredeyse tükettiğidir. Her gün hayatta kalmak için savaşıyor bir hayvan gibi. Karanlık, bu hayatta benim taşımam gereken bir yük.”

Taşıdığı maskenin altındaki gerçek Winter Makepeace bu muydu? Isabel ona dokunmak, yanağını okşamak, teninin sıcaklığını hissetmek ve ona dayanması, içini ele geçiren karanlığı yenmesi gerektiğini söylemek istiyordu. Elinde olsa içindeki karanlığı

kendisinin yenebileceğini anlatmak istiyordu. Aynı zamanda genç adamın içindeki bu karanlık onu mest ediyordu. Bu genç adam gerçekten de karanlık bir kuyudan farksız mıydı?

Yoksa bir yanı tutkudan mı ibaretti?

O anda Bay Hurt boğazını temizledi. “Sanırım benim işim bitti, Leydim.”

Bay Makepeace hemen bir adım geriye çekildi ve bakışlarını çevirerek yerden gömleğini aldı.

“Elbette.” Isabel’in sesi neredeyse bir çığlık halinde çıkmıştı. Yutkundu. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Hurt.”

“Benim için zevkti, Leydim.” Terzi son bir kez eğildikten sonra elindeki notlarla birlikte aceleyle odadan çıktı.

Bay Makepeace arkasını dönmüş, pantolonunun düğmelerini ilikliyordu.

Pinkney onu, oturduğu köşeden arzulu bakışlarla izliyordu.

Isabel söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken genç kıza sert bir bakış fırlattı. Genç adamın sırtını dönmüş olması, samimi bir konuşma yapmayı zorlaştırıyordu. “Umarım benim... sizin ifade ettiğiniz şekliyle meşalem, karanlığınızı biraz olsun aydınlatabilir, Bay Makepeace. Gerçekten de...”

Winter aniden dönerek yeleğini ve ceketini aldı. “Özür dilerim, Leydi Beckinshall ancak bugün yerine getirmem gereken ve ertelenmesi mümkün olmayan görevlerim var. Umarım beni mazur görürsünüz.”

Isabel ne zaman gitmesi gerektiğini bilen bir kadındı. En güzel gülümsemesini takınarak genç adamın az önceki sert sözlerinin kendisini ne kadar yaraladığını belli etmemeye çalıştı. “Elbette. İşinize mani olmayı aklımdan bile geçirmem. Ancak dans derslerinize de bir an önce başlamamız gerekiyor. Yarın öğleden sonrası sizin için uygun mudur?”

“Evet, bu iyi olur,” diyen Winter kısacık bir selam verdikten sonra aceleyle odadan çıktı.

“Daha çok derse ihtiyacı var,” dedi Pinkney kendi kendine konuşur gibi bir tavrıyla. Isabel’in bakışını görünce oturduğu yerde doğruldu. “Ah, afedersiniz, Leydim.”

“Önemli değil,” dedi Isabel dalgın bir tavrıyla. Bay Makepeace’in gerçekten de fazlasıyla ders almaya ihtiyacı vardı, belki de Arlington Düşesi’nin balosundan önce verebileceğinden çok daha fazlası gerekecekti.

Isabel Pinkney’ye çocuklardan birine arabayı çağırmasını söyledikten sonra Bay Makepeace’in problemini düşünerek odanın içinde gezinmeye başladı. Zaman zaman kabalık sınırına varan tersliği, görgü kurallarını öğrenmenin ötesinde bir duruma işaret ediyordu. Ne de olsa adam bir mağarada doğup kurtlar tarafından yetiştirilmemişti. Hayır, o aslında saygın bir aileden geliyordu. Kız kardeşi Temperance, aristokratik çevre tarafından tam anlamıyla kabul görmemiş olsa bile, sosyal becerilerin tamamına nail olabilmış ve bir baronla evlenmişti.

Pinkney arabanın geldiğini söylemek için geri gelmişti. Isabel dalgın bir biçimde başını eğip yetimhanenin kapısından çıkıp arabaya yöneldi. Kendisine yardım eden Harold’a mırıldanarak teşekkür ettikten sonra kendini arabanın koltuğuna bırakarak arkasına yaslandı.

“Arlington balosuna giyeceğiniz elbiseye karar verdiniz mi?” diye sordu karşısında oturan Pinkney çekingen bir tavrıyla.

Isabel gözlerini kırpıştırarak hizmetçisine baktı. Pinkney’nin bakışları oldukça mahzundu. “En yeni, işlemeli olan krem rengi elbisemi giyeceğim sanırım. Ya da belki de altın çizgili olanı?”

Modadan bahsetmek Pinkney’nin neşesini her zaman yerine getirirdi.

“Ah, işlemeli krem rengi olan olsun,” dedi hizmetçi kız kararlı bir sesle. “Zümrütleriniz o elbiseye çok yakışacaktır, üstelik sipariş ettiğim dantel çoraplar da geldi. Fransız modasına uygun olarak yapılmışlar.”

“Hımm,” diye mırıldandı Isabel, akli tam olarak bu konuda değildi. “Bu durumda krem rengi işlemeli sandaletlerimi de giyebilirim.”

Arabanın diğer tarafında onaylamayan bir sessizlik oluşunca Isabel başını kaldırdı.

Pinkney’nin kaşları çatılmıştı. Yüzünde neredeyse sert bir ifade vardı. “Krem rengi sandaletlerin topukları yıpranmış.”

“Öyle mi?” Isabel bu durumun farkına varmadığına göre oldukça küçük bir çizikten bahsediyor olmalıydı. “Ama eminim ki giymeme engel olacak kadar...”

“Yeni bir çift sandalet almanız daha uygun olacaktır. Belki de altın kumaş kaplamalı olanından.” Pinkney’nin bakışlarında büyük bir heves vardı. “Kunduracıyı bugün öğleden sonra çağırabiliriz.”

“Pekâlâ.” Isabel içini çekerek öğleden sonrasını alışverişe feda etmeye razı oldu.

Genelde bu aktiviteden büyük zevk alırdı ama şu anda akli Bay Makepeace’in muammasıyla meşguldü çünkü az önce perişan adam hakkındaki bir gerçeğin farkına varmıştı.

Bay Makepeace’in kabahği yetiştirilmesinden kaynaklanmıyorsa, doğuştan gelen bir şey, karakterinin esas özelliklerinden biri olmalıydı. Eğer durum gerçekten de böyleyse ki Isabel bunun böyle olmasından korkuyordu, o zaman bu adama görgü kurallarını öğretmek Isabel’in düşündüğünden çok daha zorlu bir görev olacaktı. Bu durumda Bay Makepeace her ne kadar buna inanmasa da cemiyet içinde hareket ederken sürekli olarak sahte bir nezaket maskesiyle dolaşmak, ya da Isabel onu karanlıktan çekip çıkararak ona dünyanın gördüğünden daha neşeli bir yer olduğunu öğretmek zorunda kalacaktı.

Ve bu da gerçekten yıldırıcı bir işti.

Altıncı Bölüm

Palyaço yerde yatmış, kanı vücudunu terk edip sokağın ortasındaki bir tünele akarken, yabancı bir adam çıkageldi.

Bedeninin büyük bir kısmını saklayan bir pelerin giymiş olmasına rağmen keçi gibi toynakların üzerinde yürüdüğü belli oluyordu. Ölmekte olan palyaçonun yanına diz çöken adam cebinden kilden yapılmış bir pipo çıkararak alacalı kostümlü

Palyaçoya baktı. "Pekâlâ Palyaço," diyerek söze başladı, "düşmanlarından intikam almaya ne dersin?"

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Winter Makepeace bina çatılarının arasından sıçrayarak yumuşak bir iniş yaptı. Dik eğimli ikinci çatının kenarında biraz geriye kayınca çizmeleri çakılları kazıdı ancak uzun yılların verdiği alıştırmaların sonucu dengesini çabucak buldu.

O, bu gece St. Giles Hayaleti'ydi.

Altındaki caddenin üzerinden geçerken bir nefes sesi duysa da bakmak için durmadı. Güneş henüz batmadığı için risk altındaydı ve aslında bu Hayalet işlerini daha çok gecenin karanlığında yapmayı tercih etse de bir çocuğu daha kaybetmeyi göze alamazdı. Akşamın erken saatlerinde, yetimhanenin sakinleri henüz yemeğe oturdukları bir sırada bir çocuğun yardıma ihtiyacı olduğunun haberini almışlardı.

Fahişenin biri işinden kaynaklanan hastalıklardan birine yenik düşerek ardında henüz üç yaşında olan bir çocuk bırakmıştı.

Ne yazık ki bu St. Giles için oldukça olağan bir durumdu ve yetimhanenin var olma sebebiydi. Winter çalışanlarını kaç kez gönderip hatta kendisi de giderek terk edilmiş ya da öksüz bir çocuğu bulup yuvaya getirmiş olduklarını bile hatırlayamıyordu artık. Şu anki durumda farklı olan tek şey çocuğu alıp yetimhaneye getirmek isteyen habercinin iki kez alt edilmiş olmasıydı.

Winter birilerinin ya da organize bir örgütün yetim kalmış çocukları St. Giles sokaklarından çaldığından endişe ediyordu.

Winter bir evin tepesinden dolaşarak yanındaki daha alçak binaya atladı. St. Giles binaları düzgün bir biçimde planlanmamışlardı. Kiralık evler, dükkânlar, depolar ve atölyeler gelişigüzel bir biçimde yan yana dizilerek inşa edilmişler, hatta bazıları neredeyse üst üste duruyorlardı. Binaların bu düzensizliği dışarıdan gelen birileri için kafa karıştırıcı olabilirdi ancak Winter, St. Giles sokaklarında kapalı gözlerle bile zikzak çizerek yürüyebilirdi.

Buna binaların çatıları da dahildi.

Doğal olarak önce Tommy'yi çocuğu alıp getirmesi için göndermişti ancak kendisi Tommy'den önce çocuğa ulaşabilmeyi ümit ediyordu. Bacağının yeniden ağrıdığını söyleyerek yemek masasından kalkmış ve aceleyle Hayalet kostümünü giyerek yatak odasının penceresinden akşamın alacakaranlığına süzölmüştü.

Aşağıya baktığında Chapel Geçidi'nin üzerinde olduğunu gördü. Yetimin haberini getirmiş olan mumcu dükkânının sahibi, çocuğun annesinin çok yakınındaki Phoenix Caddesi'nde bir odada yaşadığını söylemişti. Winter altındaki balkonlardan birine atlayarak tırabzanı boyunca koştu ve kiremitten yapılmış bir binanın köşesine tutunarak aşağıdaki dar geçide doğru indi.

Geçit duvarının yanında duran yaklaşık on yaşlarındaki bir kız çocuğu inişini şaşkınlıkla izlerken, elindeki sepeti sıkıca

kavramıştı. Sepetin dibindeki solmaya yüz tutmuş birkaç çiçek demeti, geçimini çiçek satarak sağladığının göstergesiydi.

“Nelly Broom’un yaşadığı yer neresi?” diye sordu Winter kıza, ölmüş olan hayat kadınının adını vererek.

Kız eliyle dar geçidin sonundaki virane binayı gösterdi. “Şuradaki evin ikinci katında ama o bu sabah öldü.”

“Biliyorum.” Winter başını eğerek kıza teşekkür etti. “Ben çocuk için gelmiştim.”

“O zaman acele etseniz iyi olur,” dedi çiçekçi kız.

Winter bir an için durarak kıza baktı. “Nedenmiş o?”

Kız omuzlarını silkti. “Kız bebe hırsızları çoktan geldi de ondan.”

Winter hızla dönerek koşmaya başladı. *Kız bebe hırsızları mı?* Yoksa bu St. Giles’ta cirit atan organize çocuk kaçıracı örgütün adı mıydı? Üstelik küçük bir kız onların isimlerini bildiğine göre tanınmış birileri olabilir miydi?

Küçük kızın gösterdiği binanın giriş kapısını açtı. İçeride, dış kapının hemen önündeki merdivenleri gördü. Winter ayakuçlarına basarak merdivenleri koşarak çıkmaya başladı, gürültü yaparak avının dikkatini üzerine çekmek istemiyordu.

Merdivenlerden çıkınca tek kapılı daracık bir sahanlığın önüne geldi. Winter kapıyı açarak akşam yemeğine oturmuş olan bir aileyi şaşırttı. Annelerinin eteklerinin dibine toplanmış olan üç çocuk parmaklarının arasında sıkıca tuttukları ekmek parçalarını yiyorlardı. Kızıl saçlı, sıska bir adam olan babaları ise başparmağıyla omzunun üzerinden bir işaret vererek Winter’ın da görebildiği bir başka kapıyı gösterdi. Winter adama sessiz bir baş hareketi yaptıktan sonra hızla yanından geçti. Kapıdan girince bir öncekinden daha da küçük bir odaya vardı. Belli ki bu oda, diğer odanın bölünmesiyle ortaya çıkmıştı. Üstü başı çamurlu, bakımsız iki kadın bir köşeye sinmiş, oturuyorlardı. Karşılarındaki pencere açık duruyordu.

Winter'ın sormasına gerek yoktu. Pencereye kadar yürüyüp dışarıya eğildi. Caddeye olan yükseklik neredeyse altı metreydi ama pencerenin hemen altında dar bir pervaz vardı. Winter bacağını sarkıtarak pencerenin üst kenarına tutundu ve pervazın üzerine çıktı. Üzerinde, yaklaşık üç yüz santimetre yükseklikteki bir yerde bir adamın bacaklarının saçakların arasında kaybolduğunu gördü. Winter saçakların dökülmekte olan kenarlarına tutunarak kendini yukarıya çekti. Çatıda bir adam ve bir genç duruyordu. Delikanlının kucağında tuttuğu küçük çocuğun öylesine korkmuş bir hali vardı ki ağlamıyordu bile.

Winter'ın saçaklardan tırmandığını gören adam bir çığlık attı. "Hayalet! Hayalet bizi yakalayıp cehenneme götürecekt!"

"Kaçalım!" diye bağırdı yanındaki genç arkalarını dönüp koşarken.

Ancak Winter onlara yetişmişti bile, damarlarında pompalanan kan öfkesini körükleyerek onu neredeyse kör etmişti. Adamı ceke-tinden yakalayarak hızla geriye çekti. Adam Winter'ın omuzuna bir darbe indirdikten sonra karşıdan çenesine gelen yumruğun etkisiyle sırtüstü yere düştü.

Delikanlı durmamıştı. Çatının kenarına yaklaşmıştı, aklın-dan iki metre uzaklıktaki binanın çatısına atlamayı geçiriyordu. Kucağındaki çocukla birlikte atlamaya hazırlanarak geriye doğru bir adım attı.

O anda Winter onu yakaladı.

Genç çocuk bir yılanın öldürücü hamlesiyle dönerek dişlerini Winter'ın bileğine geçirdi.

Winter dişlerini sıkarak çocuğu saçlarından tuttu ve onu bir fare gibi silkelemeye başladı. Delikanlı dişlerini Winter'ın bile-ğinden çekerken, aynı anda kollarındaki çocuğu da bıraktı. Yere düşen çocuk neredeyse çatının kenarına kadar yuvarlandıktan sonra şaşkınlık içinde olduğu yerde yatıp kocaman açılmış göz-lerini hiç kırpmadan Winter'a dikti.

Winter serbest eliyle çocuğu ayağından tutarak çatının kenarından uzaklaştırdı. Sarınmış olduğu battaniyenin çatının kenarına takılmasıyla birlikte çocuk çırlıçplak kalmıştı. Winter yere eğilerek battaniyenin köşesini çocuğun üzerine örttü. “Burada kal,” diye fısıldadı.

Küçük oğlan sessizce başını salladı.

Winter hâlâ saçından tuttuğu delikanlıya dönerek onu bir kez daha silkeledi. “Bebeği çatıdan düşürebilirdin.”

Genç çocuk omuzlarını silkti. “Onun geldiği yerde daha sürüsüyle çocuk var, öyle değil mi? Üstelik o zaten bir oğlan.”

Winter gözlerini kısarak baktı. “Kırlı işlerini yaptığın zampara erkek çocuklarını almıyor mu?”

“Kız bebelerinin çevik parmaklarına sahip olmadıklarını bilmez misin?” Delikanlı vahşi bir köpek gibi ağzını açarak dişlerini gösterdi. “Üstelik ben pis bir zampara için çalışmıyorum. Beni çalıştıran adamdan korksan iyi edersin, ne de olsa sert herifin tekidir o.”

“Ne kadar sertmiş bakalım?”

Gencin gözleri Winter’ın omzunun yanında bir yere kaydı. Winter başını yana eğerek başına gelecek olan darbeden son anda kaçtı. Yaşça büyük olan adam kaçmaya başladı. Serbest kalan delikanlı da adamın peşinden seğırtti ve ikisi beraber çatıların üzerinden koşarak kaçtılar.

Winter önce peşlerinden koşmaya yeltendi ancak sonra aniden küçük oğlanı hatırladı. Ufaklığın olduğu yere döndü.

Çocuk, Winter’ın onu bıraktığı yerde, hareketsiz bir biçimde yatıyordu. Winter’ın yanına yaklaşıp kendisini yerden kaldırmasıyla gözleri büyüdü, hâlâ o eski püskü battaniyenin içine sarılıydı. Ne kadar da hafifti. St. Giles’taki çocukların neredeyse tamamı gibi yetersiz beslenmiş olduğundan şüphesi yoktu Winter’ın. Annesi ölmeden önce üzerinde elbiseleri vardıysa bile evde yaşayan diğer sakinlerin onları çalmış olduğundan emindi.

Winter'ın omuzlarına karanlık bir ağırlık çökmüş gibiydi. Bu küçük çocuğu kurtarmış olabilirdi ancak o burada dururken, "kız bebe hırsızlarının" St. Giles'in başka köşelerinde cirit atıp kötü emellerine alet edecekleri çocukların peşine düştüklerini de biliyordu.

"Adın nedir?" diye fısıldadı Winter çocuğun alnındaki sarı bukleleri geriye doğru iterken.

Çocuk tumbul elini uzatarak parmaklarıyla Winter'ın maskesinin burnunu kavradığı anda küçük yumruğunun arasından bir kâğıt parçası düştü.

Winter eğilerek kâğıdı aldı. Çocuk çıplaktı, demek ki bu kâğıt parçasını kendisini yakalayan delikanlının üzerinden almış olmalıydı. Winter kâğıdın üzerindeki yazıyı çözemesi de üzerinde mumdan yapılmış mührün kalıntısını hissediyordu. Kâğıdı dikkatle cebine koyup kollarıyla çocuğu kavradı.

"İyisi mi seni yuvaya götürelim, ne dersin Joseph Chance?"

"Pekâlâ," diyordu Isabel bir sonraki günün öğleden sonrasında. "Bir leydi ile dans ederken dikkat etmeniz gereken en önemli husus, ayaklarına basmamanız gerektir." "

Her zamanki siyah ceketini ve yeleşini giymiş olan Winter Makepeace, neredeyse şaşkın bir bostan korkuluğunu andırıyordu. Başını ciddiyetle salladı. "Parmak uçlarınızı korumaya gayret edeceğim, Leydim."

"Güzel." Isabel derin bir nefes alarak önüne döndü. Isabel'in evinin balo salonundaydılar – zemini yeşil ve siyah mermerle kaplanmış olan ve kırmızıya boyanmış, yaldızlı, ödüllü eski tip piyanosunun da bulunduğu son derece zevkli bir mekândı burası. "Bay Buttermann biraz piyano çalmayı bildiğinden dans müziğimizi çalmayı kabul etti."

Uşak piyanonun önündeki tabureden ağır ağır doğrularak hafifçe eğildi.

“Ne büyük bir nezaket,” diye mırıldandı Bay Makepeace.

Isabel ona keskin bir bakış attı ancak yüzünde alaycılığa dair en ufak bir belirti görmeyince şaşırdı. Hafif bir baş hareketiyle teşekkür eden Winter’ı gören uşak da şaşırarak hareketine karşılık verdi. Belki de alaycılığını yalnızca Isabel’e saklıyordu.

Bu oldukça iç karartıcı bir düşünceydi.

“Başlayalım mı?” diye sordu Isabel sertçe ve elini Winter’a uzattı.

Winter genç kadının elini sıcak parmaklarının arasına alarak yüzüne ciddiyetle baktı. “Nasıl isterseniz.”

“Üç deyince. Bir ve iki ve üç.” Isabel, Bay Makepeace’e daha önce gösterdiği adımları atarak ilerlerken, Winter’ın bunları sadece anlamış olmakla kalmayıp hareketlerinin de son derece zarif olduğunu görünce şaşırdı.

Yüzüne yandan bir bakış fırlatınca genç adamın da kendisine hafifçe muzip bir ifadeyle karşılık verdiğini gördü. Sanki düşüncelerini okuyabilmişti. “Dans etmeyi ne zaman öğrendiniz, Leydim?”

Birbirlerine bir saniyelik bir süreyle baktıktan sonra ayrılarak geriye doğru attıkları nazik adımlarla birbirlerinden yeniden uzaklaştılar.

“Ah, henüz genç bir kızken,” dedi Isabel. Yavaş bir dans olmasına rağmen nefes nefese kalmıştı. “On iki yaşındayken bir dans öğretmenim vardı ve ne yazık o zamanlar pek de anlaşılamadığım kuzenimle derslerimi paylaşmak zorunda kalmıştım.”

Dönerek hareketlerini birbirlerine paralel adımlarla sürdürdüler.

“Erkek ya da kız kardeşleriniz yok muydu?” diye sordu Winter.

“Bildğim kadarıyla yoktu,” diyerek karşılık verdi Isabel. “Ben daha doğmadan önce bebekken ölen bir ağabeyim vardı. Şimdi elimi tutun.”

Winter kendisine söyleneni yaparken büyük eli, etrafında dönen Isabel’in elini sıcaklıkla kavradı.

“Oldukça yalnız bir çocukluk geçirmişe benziyorsunuz,” diye mırıldandı Winter, Butterman’ın duyamayacağı bir sesle.

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Isabel tekrar onun yüzüne baktı. “Ama öyle değildi. Çok sayıda arkadaşım vardı ve çocukken sürekli kavga ettiğim kuzenimle de şimdilerde birbirimize çok yakınız. Sıkça sayfiyedeki partilere, çay davetlerine ve pikniklere giderdik. Genç kızlığımda oldukça mutluydum.”

Winter eğilince Isabel bir reverans yaptı. “Yeterince büyüdüğümde de cemiyete girmiştim, büyük bir alkış aldığımı söylememde bir mahsur yoktur umarım.”

Winter’ın koyu gözleri parlıyordu. “Buna inanırım. Ayaklarınızın dibine kapanan yüzlerce genç aristokratın olduğuna dair bahse girerim.”

“Belki de.”

Winter başını salladı. “Bir eşte ne aradığınızı biliyor muydunuz? Hayatınızın geri kalanını nasıl bir erkekle geçirmek istediğinizi?”

Nereye varmaya çalışıyordu? “Sanırım o zamanlar daha ziyade nezaket ve dış görünüşe önem veriyordum, çoğu genç kızın yaptığı gibi,” diye cevap verdi Isabel dikkatle.

Winter’ın gözleri kısıldı. “Ve ona rağmen Beckinhall ile mi evlendiniz?”

Isabel kendini tutamadan güldü. “Zavallı Edmund korkunç bir kısmetmiş gibi konuşuyorsunuz. Ama öyle değildi. Ben ona oldukça düşkündüm, o da bana.”

Winter’ın yüzü ifadesizdi. “Ama aynı zamanda sizden oldukça yaşlıydı.”

“Hayır, buraya, sola doğru.” Winter kendisini gösterdiği yöne doğru döndürürken Isabel omuzlarını silkti. “Ne olmuş? Birçok evlilikte yaş farkları vardır.” Isabel Winter’a bakarken içinden onu kışkırtmak geliyordu. Bugün ne kadar da ağırbaşlıydı! “Oldukça... *tatmin edici* bir evlilik hayatım olduğuna dair sizi temin ederim.”

El ele tutuşarak birbirlerinin yanından geçecekken Winter parmaklarını biraz sertçe çekerek genç kadının kendi bedeninin üzerine sendelemesine neden oldu.

“Oof!” diye bağırdı Isabel. Winter’ın yüzüne bakınca şaşırıldı.

Bay Butterman kendini toparlamadan önce piyanodan akordu kaçmış bir ses duyuldu.

“Ah Tanrım,” dedi Bay Makepeace ağır ağır. “Lütfen özrümü kabul edin.”

Isabel gözlerini kıstı. Aldığı her nefes kendi göğüslerini adamın göğsüne bastırıyordu. “Lütfen dikkatli olun, Bay Makepeace. Az önce denemeye kalkıştığınız zorlu manevraları daha tecrübeli olanlara bırakmanızda yarar var.”

“Ah fakat Leydi Beckinhal,” dedi dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle seğirirken. “Sizin öğrettikleriniz sayesinde ben de pek yakında tecrübeliler arasına girmeyi umut ediyorum.”

“Şey, pekâlâ...” Isabel geriye doğru bir adım atarak nefesini yeniden düzene sokmaya çalıştı. “Tekrar deneyelim mi?”

Winter eğildi. “Eğer arzu ederseniz?”

“Evet, arzu ediyorum,” diyerek Butterman’a başıyla bir işaret verdi.

Bir kez daha yüz yüze bakarak adımlarını tekrarladıkları sırada Isabel onun bu adımları bu kadar kısa bir sürede nasıl öğrenebildiğine bir anlam veremiyordu. Winter’ın yüzüne bakınca onun da kendisini düşünceli bir halde süzdüğünü gördü.

“Düşüncelerinizi öğrenmek için altın bile verirdim,” diye mırıldandı genç kadın.

“Sadece düşünüyordum,” dedi Winter ona doğru ilerlerken, “kocanız sizden uzaklaştığı için ne kadar da aptal bir erkek olmalı.”

Isabel sırtını dikleştirdiği halde genç adamın sözleri canını yakmıştı. “Böyle bir şeyi hiçbir zaman söylemedim.”

Winter ona sadece bakmakla yetindi.

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Sizi temin ederim ki bunun bir önemi yok. Benim statümde yapılan evliliklerin birçoğunda dostluk tutkudan önce gelir.”

“Ama siz yine de oldukça tutkulu bir kadınsınız,” diye fısıldadı Winter onun elini alıp havaya kaldırırken. Birbirlerinin etrafında dönerken konuşmasını sürdürdü. “Size sadece kendiniz olduğunuz için değer veren oldu mu hiç?”

Isabel başını kaldırarak ona baktı ve güldü. “Bu soru, herkesle ilgilendiği halde kendisiyle kimsenin ilgilenmediği bir erkekten mi geliyor?”

Winter’ın kaşları çatıldı. “Ben...”

“Hayır, hayır,” dedi Isabel yumuşak bir sesle, ellerini genç adamın sert kalçasına koyup onu döndürürken. “Bunun gibi. Ve siz de benim ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz.”

Müzik devam ettiği halde dans etmeyi bıraktılar.

“Biliyor muyum?” diye sordu Winter.

“Geçmişlerimiz arasında bir uçurum olabilir, Bay Makepeace,” diye mırıldandı Isabel. “Ama sizi temin ederim ki ben kendim gibi yalnız olan birini hemen tanırım.”

Winter durdu. “Beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz, Leydim.”

“Geceleri neler yaparsınız?” diye fısıldadı içgüdüsel olarak. “Bütün çocuklar yattıktan sonra? Yalnız yatağınızda mı yatarsınız yoksa St. Giles sokaklarında mı gezinirsiniz?”

Winter’ın yüzü sanki bir kapı kapanmışçasına karardı. “St. Giles’taki misyonuma karşı tehlike arz ettiğinizi bildiğiniz halde beni kendinize çekmeye devam ediyorsunuz,” diye mırıldandı Winter ondan uzaklaşırken.

Isabel’in kaşları çatıldı. *Misyon* mu? Bu oldukça dini bir tasvirdi. Yoksa o bir...

“Bugünkü dersimizi tamamladığınızı düşünüyorum,” diye devam etti Winter. Eğilerek selam verdi ve Isabel daha herhangi bir tepki veremeden odadan çıkıp gitti.

“Çekilmemi ister misiniz, Leydim?” diye sordu piyanonun başındaki Butterman çekingen bir tavırla.

“Evet. Evet, bugünlük bu kadar, Butterman. Teşekkür ederim,” dedi Isabel önce dalgınca fakat sonradan yeniden düşündü. “Bekleyin.”

“Leydim?”

Isabel evlendiğinden beri hizmetinde olan uşağına baktı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştir ama ona güvenebileceğini biliyordu. Bu Isabel’in karar vermesini sağladı. “Benim için alışlagelmişin dışında bir şey yapmanızı istiyorum, Butterman.”

Uşak eğildi. “Daima hizmetinizdeyim, Leydim.”

“Ve ben de size bunun için teşekkür ederim,” dedi Isabel sıcak bir sesle. “St. Giles Hayaleti hakkında öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenmenizi rica ediyorum.”

Butterman gözünü bile kırpmamıştı. “Elbette, Leydim.”

Isabel, uşak işinin başına döndükten çok sonra, yeniden Bay Makepeace’in çıkıp gittiği kapıya baktı.

Atışmaları sırasında adamın hassas bir noktasına denk gelmişti ve verdiği tepki de Isabel’in beklediğinden çok farklı olmuştu. Atacağı bir sonraki adımın ne olacağı üzerinde uzunca bir süre düşünmesi gerekecekti.

Yetimhanedeki akşam yemeği her zaman için biraz karışık bir meseleydi.

“Amin.” Winter karmakarışık çocuk seslerinin oluşturduğu bir koro, akşamın sükûnetine bir son verdiğinde başını kaldırarak baktı.

Leydi Beckinhall ile geçirdiği tartışmalı öğleden sonrasında yuvaya dönmek ona iyi gelmişti. Leydi ona fazlasıyla yaklaşmaya başlamıştı; hem St. Giles Hayaleti’ne hem de kendi içindeki canavara. Geçen gece onu uygunsuz bir biçimde rüyasında görmüştü. Uyandığında sertleşmiş erkekliği istekliydi ve uzvunun yeniden

yatışması için bir saat boyunca derslere hazırlık yapıp mektuplar yazmıştı. Şimdi bile, rüyasında gördüğü o çıplak göğüslerin görüntüsünün gözünün önünde belirmesiyle birlikte yeniden...

"Tuzu uzatabilir misiniz?" dedi Joseph Tinbox o sırada ugunsuz düşlerini bölerek.

"Evet, tabii," dedi Winter ve sadece söyleneni yaptı.

İştahla tabağına baktı. Bu akşam güveçte hazırlanan harika bir dana etinin yanında kızarmış ekmek ve garnitür olarak da krem peynir yiyeceklerdi. Medina Hanım yetimhanenin yeni aşçısı olarak Winter'ın beklentilerini fazlasıyla aşmıştı.

"Tanrım! Dana yahniye bayılıyorum," diye seslendi Winter'ın karşısında oturan Joseph Tinbox, kendi düşüncesini de dile getirerek.

"Dana yahniyi çok severim diyeceksin, Joseph Tinbox," diye nazikçe düzeltti onu Winter.

"Ben de," diye karşılık verdi Winter'ın yanında oturan Henry Putman. "Sen de dana yahni sever misin, Joseph Chance?"

"Evet!" Yeni gelen küçük çocuk ağzına bir kaşık dolusu yahniyi götürürken başını sallıyordu.

"Bana kalsa *her akşam* dana yahni yiyebilirdik," dedi Henry Putman.

"O zaman balıklı tart yiyemezdik," diye itiraz etti Winter'ın diğer yanındaki Joseph Smith.

"Zaten bundan sonra balıklı tart yiyeceğimizi hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi ona Joseph Tinbox. "Zaten senden başka balıklı tart seven de yok, Joseph Smith."

Yemek zevklerinin bir kavga sebebi olabileceğini sezen Winter boğazını temizledi. "İncili okuma konusunda ne kadar ilerleme kaydettin, Joseph Tinbox?"

"Vahiy Kitabı'na kadar geldim," dedi Joseph Tinbox. "Oldukça şaşırtıcı olduğunu söylemeliyim efendim. Bütün o ejderhalar ve sel gibi akan kan... ve..."

“Evet, anladım,” dedi Winter telaşla. “Peki ya sen, Henry Putman, sınıfta bu hafta hangi ilahiyi ezberliyorsunuz?”

“Yüz otuz dokuzuncu ilahiyi,” diye cevap verdi Henry kederle. “O kadar *uzun* ki.”

“Ama çok da güzel, sence de öyle değil mi?” diye sordu Winter. “Konuşursam, karanlık üzerime çökecektir: Gece bile üzerimde bir ışık gibi parlayacak / Ah karanlık senden gizlenemese de gece gün gibi aydınlık olacaktır: Karanlık ve ışık, her ikisi de senin için aynı şeydir.”

Henry kuşkuyla burnunu kaşıdı. “Eğer siz öyle diyorsanız, efendim? Ben sadece bütün bunların ne anlama geldiğini anlayamıyorum.”

“Bunun anlamı, Tanrı’nın karanlıkta da görebildiğidir,” dedi Joseph Tinbox on bir yaşına has otoritesiyle.

“Ve aynı zamanda gündüz ya da gece olsun, Tanrı’dan gizlenmenin imkânı olmadığını anlatır,” dedi Winter.

Masanın etrafındaki yüzlerden panik okunuyordu.

Winter sessizce iç geçirdi. “Ben bugün burada yokken yetimhanede başka neler oldu?”

“Dodo ile Soot kavga etti,” dedi Joseph Smith.

“Evet!” Henry Putman’ın havada salladığı kaşığı neredeyse Joseph Chance’ın saçına değecekti. “Dodo mutfağa gelip ateşin yanında uyuyan Soot’a biraz fazla yaklaştı. Bunun üzerine Soot sıçrayıp Dodo’nun burnunu tırmaladı. Ama Dodo da karşı saldırıya geçerek Soot dışarıya kaçınıcaya kadar havladı.”

Winter kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Dodo’nun bu davranışı oldukça cesurmuş. Onun böyle bir savaşçı olduğunu bilmiyordum.”

“Dişi,” dedi Joseph Tinbox. “Dodo dişi bir köpek.”

“Öyle mi?” diye sordu Winter ekmeğini bölerken.

“Evet,” diye karşılık verdi Joseph Tinbox. “Ve peyniri de çok seviyor.”

“Hımm.” Winter oğlana ciddi bir bakış attı. “Köpekler genelde peyniri sever ama peynir onları sevmeyebilir. Üstelik güzel peynirimizi köpeğe yedirip ziyan etmek istemeyiz, öyle değil mi?”

“Hayır.” Joseph bu kelimeyi söylerken bile kendinden pek emin bir hali yoktu.

Winter bu konuyu kapatmaya karar verdi. “Peki ya Peach nasıl?”

“Oturmaya başladı,” dedi Joseph Tinbox gülümseyerek. “Ve Dodo’ya da sarılabiliyor.”

“Ah. Başka bir şey söyledi mi?”

Joseph’in kaşları arasında derin bir endişe çizgisi belirmişti. “Hayır, henüz söylemedi. Belki de biraz daha güçlenmesi lazım, sizce de öyle değil mi efendim?”

Winter, çocuklar en sevdikleri konu olan tatlıdan bahsetmeye başladıkları sırada dalgın bir tavırla başını salladı. Ona kalırsa pek emin değildi. Çocuğun zekâsında bir sorun olmadığını biliyordu ve Nell ile Mary Whitsun’un söylediğine göre Peach fiziksel olarak da gelişmeye başlamıştı. Ama bütün bunlara rağmen Joseph dışında herhangi biriyle konuşmayı reddediyordu.

Yemek bittiğinde Winter çocukların akşam dualarını etmeye gittiklerinden emin olduktan sonra mutfağa girdi.

Tencerelerin yıkanmasını denetleyen Medina Hanım Winter’ın geldiğini görünce başını kaldırdı.

“Nasıl olduğumu kontrol etmeye geldiniz, öyle değil mi, Bay Makepeace?”

“Hayır, kesinlikle öyle değil,” dedi Winter. “Aslında buraya sizden bir iyilik istemeye geldim, Bayan Medina.”

“Peki, neymiş o?”

“Akşam yemeğinde masaya koyduğunuz peynirden bir miktar daha var mı diye soracaktım.”

“Sanırım var.” Medina Hanım dolaplardan birinin yanına giderek kapağının kilidini belinde asılı duran bir anahtarla açtı. “Yeterince yemek yiyemediniz mi yoksa?”

“Aslında yeteri kadar yedim,” diye mırıldandı Winter. “Bu... şey, Peach için.”

“Ah.” Aşçı başını anlayışla eğdikten sonra kestiği peyniri Winter’a vermeden önce bir kumaşa sardı. “Duyduğum kadarıyla o yumurcağın biraz fazlaca yemesi gerekiyor.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Winter ciddiyetle.

Medina Hanım bir tepsiyi işaret etti. “Ona akşam yemeği için bir tepsi hazırlamıştım ama kızlardan hiçbiri yukarıya götürecek zamanı bulamadı. Zavallı bebe. Birlikte yukarı çıkarmamızın bir sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok,” diye karşılık verdi Winter. Belki de anaç bir kadının varlığı Peach’in konuşmasını kolaylaştırabilirdi. “Çok nazıksınız.”

“Hiç önemi yok,” dedi Medina Hanım biraz huysuzca. Tepsiyi aldıktan sonra birlikte merdivenleri çıkarak hasta odasına yöneldiler.

Winter odaya girdiğinde, kızın köpekle birlikte dar karyolada uyuduğunu sandı. Dodo anında başını kaldırarak yine alçak sesle hırlamaya başladı. Peach’in yüzüne bakınca küçük kızın gözlerinin kocaman açılmış olduğunu gördü.

Medina Hanım homurdanarak tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. “Bu köpek tam bir kavgacı. Bugün öğleden sonra mutfakta erkek kediyi kapıştı.”

“Duydum,” dedi Winter kuru bir sesle yatağın yanına bir sandalye çekerken. “İyi akşamlar, Peach.”

Çocuk onu duyduğuna dair bir işaret vermese de kocaman gözlerini Winter’ın yüzüne dikmişti.

Winter sanki küçük kız eksiksiz bir cevap vermiş gibi başını eğdi.

“Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama ben seni o dar sokakta bulan kişiyim.”

Köpeğin boynuna sarılan ince kollarda hiçbir gevşeme yoktu.

“Ah. Neredeyse unutuyordum.”

Winter cebindeki peynir parçasını çıkardı. Dodo başını uzatarak iştahla Winter’ın henüz tam olarak açamadığı peyniri koklamaya başladı. Joseph Tinbox haklıydı; bu köpek peynir seviyordu.

“Aşçımız Medina Hanım senin için akşam yemeği hazırladı. Çok lezzetli olduğunu söyleyebilirim.” Kapının yanında sessizce duran Bayan Medina’ya baktı.

Medina Hanım Winter’ın bakışını görünce başını salladı.

Winter yeniden küçük kıza döndü. “Köpeğin Dodo için de bir hediye getirdim. Ona vermek ister misin?”

Winter bir an için bu küçük entrikasının işe yaramayacağından korktu. Fakat sonra Peach elini uzattı.

Winter peynirden bir parça kopararak kızın minik avcunun içine bıraktı.

“O gece çok korkmuş ve üşümüş olmalısın,” dedi Winter, küçük kızın köpeğe peyniri verdiği sırada. Bir parça peynir daha kopararak uzattı.

Kız kısa bir tereddüt anından sonra peyniri alarak köpeğe verdi.

“Nereden geldiğini merak ediyordum,” dedi Winter ona peynir parçalarını vermeyi sürdürürken. “O gece hava çok soğuktu, o yüzden orada çok uzun süre kalmış olamazsın. Yakınlarda mı yaşıyordun? Yoksa sen ve Dodo oraya kadar yürüdünüz mü?”

Sessizliği bölen tek şey, köpeğin peyniri ağzını şapırdatarak yemesiydi.

Peynirin son parçası da bitmişti ve Winter küçük kızın kendisi odada olduğu sürece yemeğine dokunmayacağını hissedebiliyordu.

Ayağa kalktı. “Kendini hazır hissettiğinde sesini duymayı çok isterim, Peach.”

Arkasını dönerken yataktan gelen fısıltıyı zorlukla duyabildi. Winter arkasına baktı. "Ne dedin?"

"Peela," diye fısıldadı çocuk o sırada. "Adım Peela."

Winter gözlerini kırıştırdı. "Peela mı?"

"Pilar," diyerek araya girdi Medina Hanım birdenbire. Winter yaşlı kadının yüzündeki tuhaf ifadeyi gördü. Kadın yatağa doğru bir adım yaklaştı. "Adın Pilar, öyle değil mi?"

Çocuk başını bir kez salladıktan sonra yeniden yatak örtülerinin arasında kayboldu.

Aşçı kadın Winter'a baktıktan sonra odadan çıktı. Winter da peşinden giderek kapıyı yavaşça kapadı.

"Adını nasıl bildiniz?" diye sordu Winter merakla. "Pilar bir İspanyol ismi, öyle değil mi?"

Winter, eliyle ağzını kapatmış olan Medina'nın gözlerinde beliren yaşları gördü.

Yaşlı kadın elini ağzından çekti, dudakları öfkeyle seğiriyordu.

"Pilar aynı zamanda bir Portekiz ismidir." *Portekiz* kelimesini farklı bir aksan kullanarak telaffuz etmişti. "Bildim çünkü o da benim gibi. O bir İbrahim kızı."

"Bunu giymem mümkün değil," diyordu Winter Makepeace beş gün sonra insanı delirten bir sakinlikle.

Isabel gözlerini devirmemek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı. "Siyah ve kahverengi kumaşlar kullanıldı. *Oldukça* ağırbaşlı."

Bay Makepeace genç kadının yüzüne, belki de yeni dikilmiş olan takım elbisesinin pantolonun ve ceketinin renginin gerçekten de siyah ve yeleşin de kahverengi olmasından dolayı şüpheyle baktı ancak yelege ağırbaşlı diyebilmek imkânsızdı.

Ceket ve pantolon parlak, koyu renk ipek kumaş kullanılarak büyük bir ustalıkla dikilmişti o kadar koyu renkti ki neredeyse mavimsi bir ışığı vardı. Cepleri, kolları ve öndeki elbise kenar-

ları kabartmalı gümüş düğmelerle süslenmişti. Ve yelek. Evet, bu yelek tam bir sanat eseri idi. Isabel, Bay Makepeace'in güzel gövdesine bakarken içini çekti. Yeleğin rengine "kahverengi" demek gerçekten de suçtu. Yelek bütün renginin en güzel tonundaydı, kenarları ve cep kapakları elma yeşili, gümüş, açık mavi ve pembe ipliklerle zarifçe işlenmişti.

"Bu," dedi Isabel oturma odasındaki kanepelerden birinin üzerinde otururken, "bugüne kadar gördüğüm en zarif yelek diyebilirim. Bir dük olsa giymekten utanmazdı."

Isabel duyduğu memnuniyeti gizlemekte zorlanıyordu – hem takım elbisenin ustaca dikilmiş, hem de genç adamın en nihayet evine gelmiş olmasından duyduğu memnuniyeti. Bay Makepeace, ders dansından bu yana sürekli mazeret bildirerek derslerden ve hatta kendisiyle görüşmekten kaçınmıştı. Ta ki bu akşama kadar. Isabel onu tamamen ürkütüp kaçırmış olmaktan endişe etmişti.

Şimdiyse şömine rafındaki aynasının önünde durmuş, boyunbağını çekiştiriyordu. Genç kadına alaycı bir bakış attı. "Ben bir dük değilim."

"Hayır ama düklerle bir arada olacaksınız." Isabel ayağa kalkıp Bay Makepeace'in elini yakaladı. "Durun. Kiralık uşağımın sizi giydirirken sarf ettiği tüm emeği yerle bir edeceksiniz."

Bay Makepeace elini hızla çevirerek genç kadının parmaklarını kavradı. Başını kadına doğru eğerek yüzüne o gizemli kahverengi gözleriyle uzun uzun baktıktan sonra başını yavaş ama çok yavaş indirerek parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

Isabel derin bir nefes alarak genç adamın gözlerine baktı. Lanet olası! Nasıl oluyordu da bu adamın dudaklarının parmak uçlarındaki dokunuşuyla karnı alevler içinde kalabiliyordu? Ve niçin kendisiyle bu şekilde oynuyordu?

"Nasıl arzu edersiniz," diye mırıldandı Winter doğrulurken.

"Böyle rica ediyorum," dedi Isabel oldukça anlaşılmasa bir sesle. Elini genç adamın elinden hızla çekerek elbisesinin etek-

lerini düzeltti. “Araba dışarıda bekliyor, eğer genç kızlar gibi heyecanlanmayı bitirdiyseniz gidebiliriz.”

“Bitirdim sayılır.” Kolunu Isabel’e uzatırken dudaklarının kenarları seğiriyordu.

“Güzel,” diye mırıldandı Isabel, sadece bir şey söylemiş olmak için. Sonra parmak uçlarını Winter’ın kolunun üzerine yasladı ve birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Isabel, Winter arabaya binmesine yardım ederken, gecenin serinliğini omuzlarında hissediyordu. Bu akşam işlemeli krem rengi elbisesini giymişti, etekleri ağır ve genişti. Arabaya yerleştikten sonra Bay Makepeace’in takım elbisesinin kendi elbisesiyle ne kadar hoş bir uyum içerisinde olduğunu fark etti.

Karşısında oturan erkeğe baktı. Winter’ın hareket etmesiyle çıkan sesle ceketinin cebindeki kabarıklığı gördü.

“Cebinizde bir şey mi var?” diye sordu. “Bay Hurt’ün cepleri açtığını sanmıyorum.”

“Açmasını ben rica ettim,” dedi Bay Makepeace. Genç kadının yüzüne bakarken cebinden buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı. “İlave cep yapmasının malzeme israfı olacağını düşündüm.”

“Ama cebinize bir şeyler koymaya devam ederseniz dikişini ve görüntüsünü bozacaksınız.” Isabel öne eğilerek Winter’ın elindeki kâğıdı görmeye çalıştı. “Ne ki o elinizdeki?”

Winter omuzlarını silkti. “Küçük bir erkek çocuğunun avcunda bulmuştum.”

“Bu d’Arque’in amblemi,” dedi Isabel, kâğıdın üzerindeki kırımızı mumdan mührü fark edince. “Elinde tutan çocuk kimdi?”

“Bunu tanıyor musunuz?” diye sordu Winter başparmağını kabarık mührün üzerinde gezdirirken.

“Sanırım.” Isabel kâğıdı eline alarak arabanın içinde sallanan ışığa doğru tuttu. “Evet, baykuş açıkça görülebiliyor. Bu baykuş d’Arque hanedan armasının en belirgin özelliğidir.”

Kâğıt parçası bir mektuptan yırtılmış gibi görünüyordu, mühür hâlâ bir köşesinde duruyordu. Üzerine de neredeyse okunaksız bir elyazısıyla iki kelime yazılmıştı:

chapl allee

Isabel kâğıdı çevirerek baktı. Bu kez yazılar daha fazlaydı, üstelik son derece zarif ve kültürlü bir elden çıktığı belliydi.

12 Ek

Ekim kelimesinin son iki harfi yırtılmıştı. Kâğıdı bir kez daha çevirerek Winter'a baktı. "Kâğıdın bu yüzündeki yazının d'Arque'a ait olduğundan şüpheliyim, tarihi o yazmış olabilir ve mühür de kesinlikle onun mührü. Ne tuhaf. St. Giles'taki küçük bir çocuğun eline nasıl geçmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Winter kâğıt parçasını kadının elinden alarak düşünceli bir tavırla çevirdi. "Bu iyi bir soru. Bana şu d'Arque'tan biraz bahseder misiniz?"

Isabel başını çevirerek umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Onunla yakında tanışacaksınız, bu gece baloda olacağından eminim. Kendisi d'Arque vikontudur. Unvanını çok kısa bir süre önce amcasından almış olduğunu düşünüyorum. Üç sene önceydi sanırım."

"Genç biri mi?" Arkasına yaslanmış olduğundan yüzünün üst kısmı karanlıkta kalmıştı. Isabel onun gözlerini göremiyordu, gördüğü tek şey genç adamın dudaklarıydı.

"Genç oldukça göreceli bir kavramdır, öyle değil mi?" Isabel başını kaldırarak Winter'a baktı. "Benden yaşça fazla büyük olduğunu sanmıyorum, buna genç demeyi yeğlerseniz?"

Winter hafifçe gülümsedi. "Evet, öyle derim."

Isabel yüzünün kızardığını hissetti. Lanet olası adam! “Çoğunluk öyle demezdi sanırım. Ben otuz iki yaşındayım, üstelik toprağa verdiğim bir kocam var. Tecrübesiz bir genç kız olmaktan çok uzağım, Bay Makepeace.”

“Ama titrek bir koca karı olmaktan da çok uzaksınız, Leydim,” diye karşılık verdi Winter. “Siz Lord d’Arque’ı yaşlı biri olarak mı görüyorsunuz?”

“Tabii ki öyle görmüyorum.” Isabel iç geçirerek başını çevirdi. “Ama erkekler kadınlardan daha geç yaşlanır. Birçok kişi onun hayatının baharında olduğunu düşünebilir.”

“Sizce de öyle mi?”

Isabel gülümsedi. Bu nazik bir gülümseme değildi ve yeniden Winter’ın yüzüne baktı.

“Evet. Sanırım öyle.”

Winter’ın dudakları gerildi. “O yakışıklı bir adam.”

Yoksa kıskanıyor muydu? Böyle bir ihtimal niçin Isabel’in içinde tuhaf bir heyecan dalgasının kabarmasına neden olmuştu?

“Evet.” Isabel sesinin boğuk bir mırıldanmaya dönüşmesine engel olamamıştı. “Uzun boylu, yapılı biri ve öylesine vahşi bir zarafetle hareket ediyor ki kadınlar kendilerini ona bakmaktan bir türlü alamıyorlar. Ayrıca çok esprili biridir. Her şeyi öylesine olağan bir biçimde dile getirir ki söylediği şeyin farklı bir anlam taşıdığını ya da darbenin ne denli yıkıcı olduğunu çok sonradan fark ediyor insan. Bu başlı başına yetenek gerektiren bir şeydir, inanın bana.”

“Hımm.” Winter’ın o her daim hareketli, geniş, günah kadar baştan çıkarıcı dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu. “Bense söyleyeceklerimi hep doğrudan söylüyorum, bunu neredeyse her zaman yapıyorum.”

“Evet.”

Winter aniden öne eğilince Isabel bu hareket karşısında şaşırarak küçük bir çığlık attı. Yüzünün tamamen aydınlığa çıkmasıyla

Isabel genç adamın normalde her daim sakın bakan kahverengi gözlerindeki sıcak ve vahşi bir öfkeyi andıran ifadeyi gördü.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Yapmacık bir biçimde gülmeyi ve kelimelerimi çarpıtmayı öğrensem benden daha mı çok hoşlanırdınız?” diye sordu Winter.

Genç adamın bu ani saldırganlığı Isabel’in hiç düşünmeden ve içinden geldiği gibi karşılık vermesine neden oldu. “Hayır. Sizden bu hâlinizle hoşlanıyorum.”

Isabel bu itirafından sonra dudaklarını yalayınca Winter gözlerini düşünceli bir biçimde genç kadının ağzına dikti. Bu bakış bir damga gibiydi. Herhangi bir dokunuştan bile daha özel ve samimiydi. Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve Winter da gözlerini yavaşça kaldırarak genç kadının gözlerine baktı. Bu kez bakışlarında koruma yoktu.

Yüce Tanrım, o bakışta gördükleri neydi? İçinden geçenleri bunca yıldır basit bir okul öğretmeni maskesinin ardında nasıl gizleyebildiğine şaşırdı Isabel. Fırtınalı bakışlarında öfke, tutku, arzu ve açlık vardı. Duyguları o kadar yoğun ve güçlüydü ki Isabel genç adamın bunları nasıl kontrol altında tutabildiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Sanki kendisine saldırarak, Londra’yı ve dünyayı fethedecekmiş gibi bir hali vardı. O bir savaşçı, devlet adamı, hatta bir kral bile olabilirdi.

Arabanın durmasıyla ilk hareket eden Winter oldu.

Elini genç kadına uzattı. “İnelim mi? Böylece ben de bir an önce d’Arque Vikontu’yla tanışabilirim.”

Isabel titreyen parmaklarını genç adamın eline bırakırken kendine şu soruyu sormadan edemedi: *Neden kendimi az önce bir meydan okumayı kabul etmiş gibi hissediyorum acaba?*

Yedinci Bölüm

Palyaço son nefesiyle, "Evet," diye fısıldadı. Palyaçonun gözleri ferini kaybedip ölümün solgunluğu üzerine çökerken, gizemli adamın gözlerinde kırmızı bir parıltı belirmişti.

"O zaman öyle olsun," diye fısıldadı adam.

Palyaço birdenbire canlandı, kolları ve bacakları sapasağlamdı. Her açıdan tıpkı eskisi gibiydi, iki şey hariç: Gözleri beyazlığını muhafaza etti ve artık elinde iki tane kılıç vardı... ancak bunlar tahtadan değildi...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Winter Isabel'in ince parmaklarını kolunda hissederken, içini bir memnuniyet duygusu kapladı. Şu d'Arque denen adamı çekici buluyor olabilirdi –yaşına daha yakın ve onunla aynı statüde olan nükteli bir erkek– ama şu anda koluna girdiği erkek kendisiydi.

Arabadan indikten sonra arkasına dönmeyi unutmuyarak genç kadına inmesi için yardımcı oldu. Isabel gülümseyerek teşekkür ederken, başka bir araba daha geldi. Winter başını o anda kaldırıp arabanın kapısındaki belirgin olan baykuş hanedanlık armasını gördü. Kendisine tuhaf bir biçimde tanıdık gelen arabayı görünce gözlerini kısarak baktı.

"Heyecanlanmanızı gerektiren bir durum yok," diye fısıldadı Isabel, belli ki Winter'ın tereddüdünü yanlış anlamıştı.

Winter ona bakarak başını eğdi. “Kolumda siz olduğunuz sürece elbette ki yoktur, Leydim.”

Ondan sonra başım kaldırıp Düşes Arlington’ın malikânesine baktı Winter. Burası Londra’nın en büyük malikânelerinden biriydi ve söylentilere göre de bir önceki düşes burayı satın alırken kraliyet ailesindeki bir âşığından yardım görmüştü. Öyle olsa bile, şimdiki düşes evin tamamını yeniden dekore ettirmiş ve kocasını büyük bir borcun altına sokmuştu.

Bu durum balonun gösterişine bakılacak olursa pek de belli olmuyordu.

Düzinelerce üniformalı uşak, gelen misafirlere büyük ve çok sayıda büyük avizenin aydınlattığı bir hole kadar eşlik ediyorlardı. Geniş bir merdivenden evin üst katına çıkınca terleyen ve parfüm kokan bedenlerin doluştuğu büyük balo salonuna ulaşılıyordu.

Winter Isabel’in kulağına doğru eğilince genç kadından yayılan lavanta ve limon çiçeği kokusunu aldı. “Bu aristokratlarla münasebet içinde olmamın yetimhaneye gerçekten faydalı olabileceğini düşünüyor musunuz?”

“Kesinlikle,” dedi Isabel nefes alıp buğulu sesiyle küçük bir kahkaha atarken. “Gelin, sizi birkaç kişiyle tanıştırayım.”

Balo salonuna girdiklerinde Winter duyularının harekete geçtiğini hissetti. D’Arque bu gece buradaydı. St. Giles’taki bebek hırsızlarıyla bağlantısı olan tek kişiyle tanışması an meselesiydi.

Isabel’in eli kolunun üzerinde olmasına rağmen Winter’ı insan kalabalığının arasından yönlendiriyordu. Krem ve altın rengine parlak noktaların olduğu balo salonunun duvarları mavi-yeşilin yumuşak bir tonunda boyanmıştı. Bu renklerin aslında sakinleştirici bir etkisi olmalıydı ama durum kesinlikle öyle değildi. Etraflarındaki insanlar yüksek sesle gülüp sohbet ediyorlardı. Dört kişilik bir müzisyen grubu bir dans müziği çalıyordu, üstelik yanan mumların ve insanların yaydığı pis kokular neredeyse baş döndürücüydü.

Aristokrasinin parfümlü bir balo salonunun St. Giles'in gübre kokulu sokaklarından bir farkı olmadığını görünce şaşırdı.

"Bu gece beni kimlerle tanıştırmayı düşünüyorsunuz?" diye mırıldandı Winter kalabalığın arasından yavaşça ilerledikleri sırada.

Isabel omuzlarını silketti. "Cemiyetin üst tabakası diyebiliriz." Winter'a doğru eğilerek kapalı duran yelpazesıyla koluna hafifçe vurdu. "Aslına bakarsanız, yetimhane için en fazlasını yapabilecek olan kişilerle."

"Mesela kimlerle?" Winter'ın kaşları havaya kalkmıştı.

Isabel başıyla az ötede duran iki beyefendiyi işaret etti. Londra sosyetesinin köşe taşlarının birer örneği gibi görünüyordular. Baş başa verdiklerine bakılacak olursa, çok önemli bir mesele üzerinde konuştukları belliydi. "Wakefield Dükü olabilir mesela."

Winter uzun boylu, esmer adama baktı. "Leydi Hero ve Leydi Phoebe'nin ağabeyi, yanlış hatırlamıyorsam."

"Ta kendisi," diyerek başını salladı Isabel. "Oldukça güçlü ve nüfuzlu biridir. Tabii ki çok da zengin. Wakefield parlamentonun öncü kuvvetlerinden biridir. Sör Robert Walpole'nin kendisine danışmadan tek bir adım bile atmadığı söylentiler arasında. Ve yanında duran Mandeville Markizi de neredeyse kendisi kadar etkili biri. O da Leydi Margaret'ın büyük ağabeyidir. Sizi hemen tanıştırmak isterdim ancak çok önemli bir mesele üzerinde tartışıyor gibi bir halleri var."

"O zaman biz de başka madenlere bakalım."

"Evet." Isabel gözlerini kalabalığın arasında gezdirirken yüzünü hafifçe eğmişti.

Winter bakışlarını genç kadının bükülmüş dudaklarından zorlukla ayırdı.

"Ah, zavallı adam!" diye seslendi Isabel o anda yumuşak bir sesle.

"Kim?"

Ama Isabel onu çoktan salonun kenarında tek başına duran kişinin yanına çekmeye başlamıştı bile. Başında gri bir peruk vardı ve gözleri de yarım-ay şeklindeki gözlüğün arkasından uzakları süzüyordu. Kalabalıktan tamamen kopmuş gibi bir hali vardı. Hafifçe yan dönmüş duran adam Isabel ve Winter neredeyse yanına kadar geldikten sonra dönüp onlara baktı.

“Bay St. John,” diye selamladı onu Isabel.

St. John’un gözleri gözlüğün ardında büyüyerek ikisi arasında öyle bir hızla gidip geldi ki çoğu insan bu tepkiyi fark edemezdi bile. “Leydi Beckinhall.” Genç kadının parmaklarını tutarak üzerine eğildi.

Isabel diğer elinin zarif bir hareketiyle Winter’ı işaret etti. “Size Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yetimhanesi’nin müdürü olan Bay Makepeace’i tanıstırayım, Bay Godric St. John.”

Winter elini diğer adama uzattı. “Aslına bakarsanız biz daha önce tanışmıştık.”

Leydi Beckinhall’un kaşları kalktı. “Öyle mi?”

“Ben Lord Caire’in bir arkadaşıyım,” diye cevap verdi St. John Winter ile tokalaşırken. Gülümsemese de yüz ifadesinden ne kadar memnun olduğu anlaşılıyordu. “Geçen yıl eski yetimhane binası yandığında ben de oradaydım. Sizi yeniden gördüğüme sevindim, Makepeace.”

“Ve siz efendim,” diye karşılık verdi Winter. “Hatırladığım kadarıyla o akşam bize çok yardımcı olmuştunuz. Sizi kız kardeşimin düğününde göremediğime şaşırdım.”

Diğer adamın çenesinde bir kas seğirdi. “Gelemediğim için çok üzgünüm. Clara’nın...” St. John ağzını sıkı sıkı kapayarak başını çevirdi.

“Bayan St. John’un vefatını duymaktan büyük bir üzüntü duydum,” dedi Leydi Beckinhall yavaşça.

St. John başını bir kez salladı ve yutkundu.

Isabel konuşmasını “İzninizle, Bay Makepeace’i tanıştırmak istediğim başka hanım ve beyefendiler de olduğundan, yolumuza devam etmemiz gerekiyor,” diye sürdürdü nazikçe.

Godric St. John uzaklaştıklarını fark etmemiş gibiydi.

Leydi Beckinhall başını Winter’ın çenesine yaklaştırdı. Güzel kokusu odanın içindeki pis havayı yarıp geçer gibi oldu. “Bay St. John eşini geçen yıl çok uzun süren bir hastalığın sonunda kaybetti. Birbirlerine çok bağlıydılar. Cemiyete geri döndüğünden haberim yoktu.”

“Ah,” diye mırıldandı Winter. Omuzunun üzerinden baktı. St. John yine yalnız başına kalmış, boşluğa bakıyordu. “Yürüyen bir ölüden farkı yok sanki.”

“Zavallı, zavallı adam,” diyerek ürperdi Isabel. “Gelin. Sizi tanıştırmak istediğim birkaç kişi gördüm.”

“Önden buyurun lütfen.”

Leydi Beckinhall ıslıl ıslıl gülümseyerek küçük bir gruba yaklaştı. “Beyler, bana eşlik eden Bay Winter Makepeace’le tanışmak ister miydiniz acaba?”

Isabel homurtular arasında Winter’ı diğer üç kişiyle tanıştırdı.

“Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yetimhanesi, öyle mi?” diye sordu Sör Beverly Williams. “Söylemesi oldukça zor, değil mi? St. Giles’ta mı demiştiniz?”

“Evet, öyle efendim,” dedi Winter.

“Bana soracak olursanız o yetimhaneyi o lağım çukurundan çıkarıp başka yere taşısanız iyi olacaktır,” diyerek homurdandı Sör Beverly. “Şehrin daha yeni semtlerinden birinde, biraz daha batıda olmalı. Mesela Hanover Meydanı’nda olabilir.”

“Hanover Meydanı’ndaki kiralari karşılayabileceğimizden şüpheliyim,” diye karşılık verdi Winter nazikçe. “Ayrıca müşterilerimiz Londra’nın daha yeni semtlerinden gelme değildir.”

“Ha? Müşteri mi?” diye sordu Sör Beverly. Şaşırmış görünüyordu.

“Yetimleri kastediyor, William,” dedi geniş burnuyla ve yuvarlak yüzündeki parlayan gözleriyle oldukça cana yakın bir adama benzeyen Kershaw Kontu. “Öyle değil mi, Bay Makepeace?”

Winter Kontun önünde eğildi. “Doğrudur, Lordum. Yetimler St. Giles’tan geliyorlar. Yetimhane de bu yüzden orada bulunuyor.”

“Mantıklı,” dedi o sırada yanlarında duran üçüncü kişi olan Bay Roger Fraser-Burnsby. “Yine de St. Giles’ın tehlikeli bir nokta olduğunu düşünüyorum. Etrafta dolanan delinin teki orada değil miydi?”

“St. Giles Hayaleti.” Kershaw alaycı bir gülümsemeyle başım salladı. “Sakin öcülerden korktuğunuzu söylemeyin, Fraser-Burnsby? Bu yalnızca bir efsanedir.”

Winter Isabel’in kendisine baktığını hissetti ancak yüzündeki ifadenin değişmemesi için büyük bir çaba sarf etti.

“Ben Hayalet’le tanıştım,” dedi Isabel. “İki hafta önceydi. Onu cadde üzerinde yaralı bir halde yatarken buldum ve tabii ki yardım etmek için arabamı durdurdum.” Meydan okuyan mavi gözlerini Winter’a çevirdi.

Winter başını yavaşça eğdi. “Hayalet size gerçekten minnettar olmalı.”

“Yüce Tanrım, kendinizi hiç düşünmediniz mi, Leydi Beckinhall?” diye sordu Sör Beverly sesinde büyük bir şaşkınlıkla.

“Ne kadar da cesur bir davranış,” dedi Fraser-Burnsby, yüzünde genç çocuklara has bir sırıtış vardı. “Ancak zarar görmeden oradan kaçabildiğinize çok memnun oldum, Leydim.”

Isabel omuzlarını zarifçe silkti. “Bana saldıracak durumda değildi.”

“O halde Tanrı’ya şükretmeliyiz,” dedi Kershaw homurdanarak. “Sizi koruduğu için. Ne de olsa Hayalet hakkında söylenenlerin yarısı bile doğru olsa o delinin teki olmalı. Siz şu Hayalet’i hiç gördünüz mü, Bay Makepeace?”

“Sadece uzaktan gördüm,” dedi Winter sıradan bir sesle. “Oldukça çekingen birine benziyor. Şimdi izin verirseniz, Leydi Beckinhal’a bir kokteyl sözüm vardı.”

Winter Isabel’i uzaklaştıırken diğer üç adam eğilerek onları selamladı.

“Bunu neden yaptınız?” diye sordu Isabel tıslayarak, adamların duyamayacağı bir mesafeye ulaştıklarında.

Winter kaşını kaldırarak genç kadına baktı. “Bu onlardan izin istemek için uygun bir yol değil miydi?”

“Evet, elbette, oldukça uygundu,” dedi Isabel aksi bir tavırla. “Ama biraz daha yanlarında kalabilirdik.”

“Ben bu balonun amacının mümkün olduğunca çok kişiyle tanışmam olduğunu düşünmüştüm,” dedi Winter hafif bir alaycılıkla.

Isabel sanki onunla kavga etmeye hazırmışçasına burnunu kıvırdı.

“Ah, Leydi Beckinhal, sizi bu akşam burada görmek ne kadar güzel.” Önlerinde beliren Leydi Margaret Reading, Isabel’le kadınlar arasında oldukça yaygın gibi görünen yanakların havadan öpüldüğü tuhaf öpüşmeyi sergiledi.

Leydi Margaret Winter’a elini çekinerek uzattı. Winter genç kızın elini alarak üzerindeki havayı öptü.

Genç kızın yüzü ışıldıyordu. Winter kendini sanki çok önemli bir gösteriyi başarıyla sergileyen küçük bir köpek gibi hissediyordu. “Bay Makepeace, harika görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederim, Leydim,” diye karşılık verdi.

Isabel gözlerini kısarak baktı ona, belli ki sesindeki kuruluk hoşuna gitmemiştir.

Winter boğazını temizledi. “Gülümsemeniz bütün salonu aydınlatıyor, Leydi Margaret.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Margaret dalgınca. Gözleri Winter’ın omzunun üzerinden başka bir noktaya takılmış gibiydi ancak Winter yine de dönüp bakma isteğine karşı koydu. Burası

St. Giles değildi, burada her türlü saldırıya karşı güvende olacağını düşündü.

Ya da en azından alışkın olduğu türden saldırılara karşı güvendedeydi.

“Leydi Beckinhall, bu gece gelmezsiniz diye çok endişe ettim,” dedi o sırada Isabel’in diğer tarafından yaklaşan uzun boylu, yakışıklı bir erkek. “Ama işte buradasınız ve ben de bütün varlığımın sizi görmenin sevinciyle hafiflediğini hissediyorum.”

Isabel bu saçmalık karşısında gülerek elini Winter’in kolundan çekti ve yeni gelen erkeğe uzattı. “Ah, Lord d’Arque, böylesine yaratıcı komplimanları nereden bulursunuz? Dikkatli olmazsam başımı döndürebilirler.”

“Sadece dikkat etmezseniz mi?” diye sordu d’Arque gülümseyerek Isabel’in eli üzerine eğilirken.

Winter hırlamamak için kendini zor tuttu çünkü diğer adam genç kadının elini sadece öpüyormuş gibi davranmakla yetinmedi.

D’Arque ağır ağır doğrulurken gözleri Isabel’in üzerindeydi. “Görünen o ki iltifatlarım üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor, Leydim. Belki bana yardımcı olabilirsiniz? Nazik öğretileriniz sayesinde size kısa sürede layık olabilmeyi ümit ediyorum.”

Winter boğazını temizledi. “Zaten bir kişiye öğretmenlik yapıyor.”

Isabel sanki gerçekten de bu şımarık züppenin büyüüne kapılmış gibi bakıyordu. “Lordum, izin verirseniz, sizi Bay Winter Makepeace ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yetimhanesi’nin müdürüdür. Bay Makepeace, bu bey de d’Arque Vikontu Adam Rutledge.”

“Ah, Makepeace,” dedi Lord d’Arque birbirlerini selamladıktan sonra. “Bahsettiğiniz şu öğretmenlik işi de nedir?”

“Leydi Beckinhall nezaket göstererek beni biraz parlatmayı kabul etti,” dedi Winter dümdüz bir sesle. “Yetimhaneyi daha iyi temsil edebilmem için.”

D'Arque'ın kaşları tembelce kalkmıştı. "Fakat bunun amacı nedir, söyler misiniz? Ne de olsa ben çok yakında yetimhanedeki yerinizi alıyor olacağım."

Winter durdu. Nabzının atışı kulaklarında yankılanıyordu. "Anlayamadım?"

D'Arque anlamamış gibi başını eğerek konuşmaya devam etti. "Leydi Penelope bana yetimhanenin yöneticiliğinden istifa edeceğinizi anlatmıştı. Sakın bana fikrinizi değiştirdiğinizi söylemeyin? Ben o pozisyona çoktan gönüllü oldum bile."

"Yetimhanedeki görevimden ayrılmak gibi bir niyetim söz konusu değil," dedi Winter sıkılı dişlerinin arasından. "Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Winter son derece öfkeli görünüyordu.

Normalde duygularını tamamen kontrol altında tutan bir erkek için bu görüntü oldukça korkutucuydu. Isabel içgüdüsel olarak bir adım geriye çekilmek istedi ancak Winter elini genç kadının parmaklarının üzerine koyarak onu yakınında tuttu.

Lord d'Arque'ın gözkapakları ağırlaşmış gözleriyle Winter'ın Isabel'in parmaklarını sıkıca tuttuğu noktayı takip edince yüzündeki alaycı gülümseme iyice belirginleşti. "Bana, yetimhanedeki işe yararlılığınızın sona erdiği söylenmişti, Bay Makepeace."

Isabel bu iddiayı yalanlamak için ağzını açtı ancak Winter alçak ve yok edici ses tonuyla çoktan konuşmaya başlamıştı bile. "Bu bilginin kaynağının Leydi Penelope olduğuna dair en ufak bir şüphem yok. Hanımefendi ayakkabılar ve eldivenler konusunda oldukça bilgili sayılır ancak St. Giles'in kalbindeki bir yetimhaneyi yönetme konusunda en ufak bir tecrübesi yok. Şu ana kadar bunu başarmış ve bundan sonra da o yetimhaneyi en iyi yönetebilecek kişi benim."

"Öyle mi dersiniz?" D'Arque'ın dudakları küstahça kıvrılmıştı. "Siz yetimhanede hâlâ mutlu olabilirsiniz fakat benim anladığım

kadarıyla o yuva sizin boyunuzu çoktan aştı bile. Beni affedin lütfen ancak yetimhanenin hamilerinin açısından bakıldığında, konumunuzun utanç verici olduğunu söyleyebilirim.”

“Adam!” Isabel uğradığı şokun etkisiyle, hiç düşünmeden bağırmıştı. D’Arque’in adını söylemesiyle Winter’ın kolunun çelik gibi gerildiğini hissetti.

Leydi Margaret Isabel’e meraklı bir bakış attığı sırada D’Arque’in yüz ifadesi iyice küstahlaşmıştı.

Isabel’in kaşlarını kaldırarak Lordu soğuk bakışlarla süzdü. Adam’la geçen yıl seviyeli bir cazibe oyunu oynamış olabilirlerdi ve o da Isabel ile yaşayacağı bir birlikteliğe sıcak baktığını açıkça belli etmişti. Genç kadın bu fikre karşı olmadığını ima etmiş olsa da erkeğe bugüne dek hiçbir vaatte bulunmamıştı.

Böylesine rahat tavırlar sergilemeye, ayrıca boş bir sahiplenme duygusuna kapılarak Winter’a bu kadar kaba davranmaya ve üstünlük taslamaya da hakkı yoktu.

Leydi Margaret tuhaf sessizliği bölmek amacıyla boğazını temizledi. “Bence Bay Makepeace mükemmel bir yönetici olmakla kalmayıp yetimhaneyi temsil etmede de kusursuzdur.”

D’Arque Leydi Margaret’in önünde eğildi. “Bay Makepeace’i savunmanız, ne kadar nazik bir karaktere sahip olduğunuzun bir göstergesidir, Leydim.”

Leydi Margaret’in gülümsemesi donuktu. “Beni bir tekir kediye mişim gibi tasvir ettiniz, Lordum.”

“Pençeleri olan bir tekir diyelim,” diyerek sırttı Isabel. “Bay Makepeace’in üzerine bu şekilde gelmeniz gerçekten de hiç hoş değil, Lordum. Ayrıca siz bir yetimhaneyi yönetmeyi niçin bu kadar önemsiyorsunuz ki?”

Vikont tembel bir tavırla omuzlarını silkti. “Belki de içimde hayır işleri yapmak gibi yeni bir istek olduğunu keşfetmişimdir?”

“Ya da belki de St. Giles’ta ilginizi çeken başka bir şey vardır?” diye sordu Winter son derece yumuşak bir sesle.

D'Arque'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve Isabel de Winter'a sertçe bir bakış attı.

"Ne gibi mesela?" diye sordu Vikont ağır ağır. "Beni içkiye karşı gizli bir düşkünlük geliştirmiş olmakla mı suçluyorsunuz?"

Omuzlarını silkme sırası Winter'daydı. "St. Giles'ta içkinin yanı sıra tüketilecek başka şeyler de var. Kızlar mesela."

D'Arque'in kaşları yavaşça havaya kalktı. "Erkekleri tercih ettiğimi düşünmüyorsunuz ya?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Winter soğuk bir sesle. "Ne de olsa sizi tanımıyorum Lordum ancak takdir edersiniz ki çocukları istismar edecek kadar ahlaksız insanlar da az değil."

"Sizi temin ederim ki ben kadınlarımı, ah nasıl desem, tam anlamıyla *olgunlaşmış* halleriyle seviyorum." Vikont bu sözleri üzerine Isabel'e anlamlı bir bakış fırlattı.

Genç kadın kaşını kaldırarak başını çevirdi.

D'Arque'in birdenbire ellerini sertçe çırpmasıyla, hemen yanı başında duran Leydi Margaret ürktü. Lord, cemiyet içinde son derece nazik olmakla tanınan bir kişiydi ancak açık gri gözlerinin öfke barıyordu.

"Gelin," diye bağırdı Vikont. "Benim ve Bay Makepeace'in sahip olduğu sosyal becerileri bir teste tabi tutalım. Bilgi alanı olarak operanın konu edildiği, centilmence davranışların ölçüldüğü bir yarışma teklif ediyorum. Buna ne diyorsunuz, Bay Makepeace?"

Isabel başını sallamaya yeltendi. Opera öğrenmesi çok zor bir konu olmasa da Vikont D'Arque'in şu anki tavrına hiç güvenmiyordu.

"Anlaştık." Winter'ın sesi düz ve alçaktı ancak sanki yüzüne fırlatılmış olan bir düello eldivenini kabul eder bir havada olduğu da her halinden belliydi.

"Harika!" diye seslendi D'Arque, gözleri acımasızca parlıyordu. "Ve yemeği biraz olsun tatlandırmak için de bizi değerlendirmeleri için birkaç beyefendiyi daha yardıma çağırmayı düşünüyorum."

“Pekâlâ,” dedi Winter başını eğerek. “Ancak şimdi Leydi Beckinhall ve bana izin verirseniz, içecek bir şeyler almayı arzu ediyoruz.”

“Ah.” D’Arque alaycı bir tavırla eğildi. “Buyurun lütfen, sizi sosyal temaslarınızdan alkoymak istemem.”

Winter arkasını dönerek kalabalıktan uzaklaştı. İnsanlar onun yüzüne bir kez bakarak yolundan çekilirken Isabel de uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu.

“Odadan koşarak çıkmanıza gerek yoktu,” dedi Isabel alçak ve nefes nefese kalmış bir sesle.

“Orada kalıp o ahmağı yere indirmemi mi tercih ederdiniz?” diye sertçe karşılık verdi Winter.

“Siz böyle bir şeyi asla yapmazsınız, bu sizin doğanıza aykırı.”

Winter’ın bakışı sertti. “Belki de doğam hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuzdur?”

Isabel çenesini kaldırdı. “Bildiğimi sanıyorum. Tüm duygularınızı bastırmakla övünüyor, insan içindeyken hislerinizi daimi olarak taşıdığınız o görünmez maskenizin ardında saklıyor olabilirsiniz. Bence siz gerçekten derin hisler beslemekten, hatta herhangi bir şey hissetmekten çok korkuyorsunuz.”

Winter ona kuşkucu bir bakış attı.

“Bu doğru. Sizi geçtiğimiz hafta içinde inceleme fırsatı buldum. Üstelik,” diye devam etti Isabel gerçekçi bir tavırla, “d’Arque’a vurmakla söylediklerine karşılık vermiş olmazsınız.”

Balo salonunun dışında, çok sayıda büyük vazonun ve heykelin arkasında gizlenmiş olan bir kameriyeye ulaşmışlardı. Winter Isabel’i içeriye çekerek durdu ve genç kadını hızla kendine çevirdi. Isabel onun öfkeden kararmış gözlerine baktı. Genç kadını kollarından kızgınlıkla kavradı.

“Beni medeni bir topluluk içinde nasıl hareket etmesi gerektiğini bilmeyen bir maymuna benzetirken kullandığı sözlerini mi kast ediyorsunuz?” diye sordu öfkeden titreyen alçak sesiyle.

“Düşündüğünüz bu mu? Âşığının önünde kolumda yürümekten mi korkuyorsunuz?”

“O benim âşığım değil,” dedi Isabel tıslayarak.

“Olmak istiyor.”

“Evet, istiyor!” diye bağırdı Isabel. Erkeklerin öfkesinden ve bu adamın kendisiyle flört edip kendini geri çekmesinden usanmıştı.

“Peki, bunu siz de istiyor musunuz?” diye homurdandı Winter, dudakları öfkeyle kıvrılmıştı. “Onunla yatmak mı istiyorsunuz?”

Isabel omuzunu hafifçe kaldırdı. “Belki de.”

Yüzü öylesine yakındı ki Isabel onun nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. Genç adamın bakışları dudaklarına takıldı ve Isabel artık emindi: Kendisini öpecekti. Nihayet Winter Makepeace’in dudaklarını dudaklarında hissedecek ve maskenin altındaki gerçeği görebilecekti. Isabel bir an için nerede ve *kim* olduklarını unutuvermişti. Onu istiyordu. Boynundaki fuları çekip almak, gömleğini açıp dudaklarını genç adamın tenine, kalbinin hızla attığı noktaya değdirmek istiyordu. Isabel başını kaldırarak dudaklarını araladı ve onu gözleriyle teşvik etmeye çalıştı.

Fakat Winter o anda başını kaldırıp sanki karanlık bir odadan çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Winter ona baktığında, Isabel genç adamın gözlerindeki kepenklerin kapandığını ve o anda maskesini yeniden takarak kendisinden hem fiziksel hem de duygusal olarak uzaklaştığını anladı.

Winter bir adım geriye çekilerek ellerini kaldırdı. “Sizden özür dilerim, Leydi Beckinhal. Yaptığım şey affedilemez.”

Isabel sinirinden bağırarak istiyordu. Fakat onun yerine derin bir nefes aldı ve kendisini genç adamın yaptığı gibi hissettiği arzusun pençesinden hemen kurtarabilmeyi diledi. “Hayır, Bay Makepeace, asıl affedilemez olan özrünüzdür.”

Neredeyse hiç telaffuz edilmemiş olan yeminini bozmuştu. Neredeyse bir kadını öpecekti. Neredeyse Isabel'i öpecekti.

Bir zamanlar, henüz on yedisinde bir delikanlıyken genç bir kız onu öpmüştü. Bu daha St. Giles'taki hayatının gerçek amacını fark etmeden önce olmuştu. Kızla Oxford'a yaptığı bir gezi sırasında tanışmıştı ve artık adını bile hatırlamıyordu, belki de hiç öğrenmemişti. Paylaştıkları öpücük tuhaf ve acemiceydi. Winter onu bir daha hiç görmemişti.

O kızla karşılaştırıldığında Isabel bir mumun yanındaki güneş gibiydi. Bir sonraki nefesini istediğinden çok ona dokunmak istiyordu. Açlıktan ölmek üzere olduğunda istediği bir lokma ekmekten daha da çok istiyordu. Susuzluktan ölmek üzere olduğunda istediği bir yudum sudan daha çok istiyordu. O, teninin altında her daim hissettiği özlemde ve öylesine büyüktü ki şu anda bile bedeninin genç kadına doğru çekildiğini hissedebiliyordu. Ona sahip olmak, hissettiği bu açlığı doyurmak istiyordu. Etini genç kadının tenine gömerek onu bir Viking savaşçısı gibi en ilkel haliyle fethetmek istiyordu.

Ancak bu *imkânsızdı*.

Pilar gibi çocuklar ve yetimhane kendisine bağımlıydılar. Bir hata yapmış, kendini çok serbest bırakmıştı; gerçekte olduğundan farklı biri olduğunu göstermeye çalışmıştı. Winter Isabel'in güzel, içinde fırtınalar kopan mavi gözlerine baktı ve o anda benliğinin içindeki, genç kadının baştan çıkarmayı başardığı parçanın farkına vardı. Ona görevlerini unutturuyordu. Kendisine ihtiyacı olanları unutturuyordu. Bu kadın baştan çıkarmanın insana dönüşmüş haliydi.

Isabel şaşırtıcı bir kuvvetle kolunu kavradı, kendisini zaten St. Giles Hayaleti olarak giyinmiş olarak bulduğu günden bu yana kadını gücüyle şaşırtmayı hep biliyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu genç kadın talep edercesine.

Winter gözlerini onun yüzünden çekti. "Baloya dönmemiz gerekiyor."

"Neden?"

Winter yüzünü ekşitti. "Asil insanlarla tanışmamı istemiş-tiniz, unuttunuz mu?"

"Beni bir hiçmişim gibi bir kenara fırlatmak üzere olduğunuzu hatırlıyorum sadece."

Winter nihayet onun yüzüne baktı. İçinde çekime karşı koyabilmenin bir yolunu bulmak zorundaydı ama bunu nasıl başaracağını bilemiyordu.

Kadının dolgun dudakları gergin, kaşları ise çatıktı ve o güzel bakışları... yaralıydı. *Ulu Tanrım*. Winter içinde bir yerlerin kanadığını hissetti.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye mırıldandı Winter, balonun ve buraya gelen insanların sadece birkaç metre ötede olduğunun farkındaydı. "Sizden özür dilediğim halde bana kırgınsınız."

"Asıl meseleden kaçınıyorsunuz." Isabel elini indirince Winter koluna dokunduğu yerdeki sıcaklığın kaybolduğunu hissetti. "*Ben-den* kaçılıyorsunuz. Daha bir dakika önce beni öpmek üzereydiniz. Bunu hissettim ve..."

"Ama öpmedim." Winter saçını başını yolmak, duvarı yumruklamak ve Isabel'i yeniden kendine çekmek, baştan çıkıp teslim olmak istiyordu. Onu, yüzündeki o korkunç ifade kayboluncaya kadar öpmek istiyordu.

Tabii ki bunların hiçbirini yapmadı.

"Hayır, öpmediniz," dedi Isabel yavaşça. "Belli ki ben karşı konulması çok kolay bir kadıyım."

"Çok kolay." Winter bu sözcükleri küçümseyerek söylerken, kollarını göğsünde kavuşturup ellerini kontrol altında tutmaya çalıştı. Kendisi için kolay olduğunu nasıl düşünebilmişti? "Erkeklerin

sizi öpmesine, üstelik bana az önce baktığınız gibi baktığınızda sizi daha da çok öpmelerine alışık olduğunuzdan şüphem yok.”

Isabel’in dudakları aralandı. “Bana *fahişe* mi diyorsunuz?”

Winter’ın başı geriye atıldı. “*Hayır*. Böyle bir şey söylemiyorum.”

Isabel genç adamın önüne kadar geldi, ayaklarının parmak uçları birbirine değiyordu. Parmaklarından birini saçma sapan nakışlarla süslenmiş olan yeleğinin altına sertçe geçirdi. “Keşişlere benzer yaşam biçiminize uyum sağlamıyor olabilirim fakat bu benim ahlaksız bir kadın olduğumu göstermez. Bunu anlıyor musunuz, Winter Makepeace? Erkeklerin varlığından ve yatak sporundan oldukça büyük bir keyif alıyorum. Bu gerçek sizi rahatsız ediyorsa o zaman belki de göz atmanız gereken *kendi* yaşam tarzınız ve standartlarınızdır, ne dersiniz?”

Isabel zarafetle arkasını dönerek küçük kameriyeden çıkarak Winter’ı yalnız bırakmaya yeltendi.

Winter’ın kolu öne atıldı. Kadını hapsedme sırası ondaydı. “Sizin hakkınızda bunların hiçbirini düşünmüyorum,” dedi genç kadını yüzüne bakmaya zorlayarak.

“O halde niçin bir sonraki adımı atmaya yanaşmıyorsunuz?” diye sordu Isabel, başını yana çevirerek.

“*Yapamam.*”

Isabel ona döndü, Winter genç kadının alev alev yanan bakışlarını görünce gözlerini kapatmak istedi. “Niçin? Fiziksel bir engeliniz mi var?”

Winter dudağını büktü. “*Hayır*. En azından bildiğim kadarıyla yok.”

Genç kadının bakışları yumuşadı. “Eğer bu tecrübesizliğin verdiği bir korku ise, mükemmel bir sevgili arayışında olmadığımı bilmenizi isterim. En azından ilk defasında.”

Winter’ın dudakları seğiriyordu. “*Hayır*, konu bu değil. Anlamıyorsunuz.”

“O halde açıklayın.”

Winter nefesini bırakarak başını geriye attı ve Arlington Düşesi'nin malikânesinin tavanındaki tombul aşk tanrısı heykel kabartmalarını seyretmeye başladı. "Ben kendimi yetimhaneye ve St. Giles'a adadım. Londra'nın o sefil bölgesinde yaşayıp da benim yardımıma ihtiyaç, hem de çaresizce ihtiyaç duyanlara destek olmaya yeminliyim."

"Sanki papazlık yemini etmiş gibi konuşuyorsunuz," diye karşılık verdi Isabel şaşkınlıkla.

Winter bakışlarını çevirerek düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Bunları daha önce hiç dile getirmemiş, yaşayan hiç kimseye misyonunu anlatmamıştı.

Sonra derin bir nefes alarak genç kadının yüzüne baktı. "Aslında oldukça benzer ve felsefi olarak papazlık yeminine de yakın bir durum. Ben sizin sosyete de alışkın olduğunuz çapkınlara benzemem, Isabel. Fiziksel sevişmeyi aşkın kutsal yanı olarak kabul ederim. Ve eğer ben bir kadını yatağıma alacak kadar seversem, onu kendisiyle evlenecek kadar çok sevmişim demektir. Evlenmeyi asla düşünmüyorum, bu da demektir ki bir kadınla onunla sevişecek kadar, yani ne fiziksel ne de duygusal olarak yakınlaşmayı düşünmüyorum."

"Fakat siz papaz değilsiniz ki?," diye karşılık verdi Isabel. "Tabii ki bir eşiniz ve aileniz olabilir ve buna rağmen St. Giles'takilere yardım edebilirsiniz."

Winter genç kadının yüzüne baktı, öylesine güzel, öylesine hayat doluydu ki. "Hayır, ben bunun mümkün olduğuna inanmıyorum. Bir eş ve babanın vazifesi öncelikle karısına ve çocuklarına karşıdır. Onun dışında her şey ikincidir. Ben evli olduğum takdirde St. Giles'taki insanların nasıl önceliği olabilir ki?"

Isabel'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Buna inanamıyorum. Siz bir aziz olmaya karar vermişsiniz."

Winter'ın dudakları gerildi. "Hayır, ben yalnızca hayatımı başkalarına yardım etmeye adadım."

“Fakat *neden?*”

“Size nedenini söyledim,” diye karşılık verdi Winter sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. Bu tartışma sanki bir elin göğsünü delip de içindeki organları birbirine karıştırması gibi hissettiriyordu. Winter bundan hiç mi hiç hoşlanmamıştı. “Çocuklar, St. Giles’ın fakirleri ve yaşadıkları o sefil hayatlar. Bütün bunlardan bahsederken beni duymadınız mı?”

“Sizi yeterince iyi duydum,” diye tersledi onu Isabel. “Ben, niçin *siz* diye soruyorum. Niçin hayatını bu uğurda feda edenin *siz* olduğunu soruyorum.”

Winter umutsuzca başını salladı. Bu kadın ayrıcalıklı sınıfa aitti. Muhtaç olmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman öğrenmemişti, hiçbir zaman elinde kalan tek kuruşu bedenini ısıtacak kömüre mi yoksa ekmeğe mi harcayacağını düşünmek zorunda kalmamıştı. Bütün bunları anlamasına imkân yoktu.

Winter elini genç kadının kolundan çekti ve geriye çekilerek aralarına tedbirli bir mesafe koydu. Konuşmaya başladığında sesi sakın ve dengeliydi.

Ve nazik. “Ben yapmazsam, kim yapacak?”

Megs içini çekerek gerindi, sevişme sonrasının verdiği rahatlamanın keyfini yaşıyordu. Sevgili Roger onu yatak odasının sırlarıyla tanıştırdığından bu yana keşfettiği şeylerden biri de buydu; sonrasında vücudunun kemiksiz gibi ve tamamen gevşemiş olduğu.

Gerçi bugüne dek henüz bir yatak odasında buluşma imkânını bulamamışlardı.

Megs o anda Arlington Düşesi’nin malikânesinin arka bölümündeki karanlık misafir kabul odalarından birinin kanepesine uzanmış, yatıyordu. Duvarların ve arada kalmış olan odaların kısıtışı, balodan gelen sesleri duyabiliyordu ama burası yine de ikisi için sıcak ve hoş bir kaçamak yeri sayılırdı.

“Kalkma zamanı, aşkım,” diye fısıldadı Roger kulağına.

“Bu kadar çabuk mu?” diyerek dudaklarını büktü Megs.

“Evet, hem de hemen,” dedi Roger onu şakadan azarlayarak. Yattığı yerden doğrularak üstünü başını düzeltmeye başladı. “Balo salonundaki yaşlı hanımefendilerin yokluğunu fark etmelerini istemezsin, öyle değil mi? Ya da daha kötüsü, markiz olan ağabeyinin?”

Megs bu düşünceyle ürperdiğini hissetti. Ağabeylerinin ikisi de kendilerine göre oldukça skandal birer evlilik yapmışlardı fakat bu durum, kız kardeşlerinin en ufak bir uygunsuzluğuna göz yumacakları anlamına gelmiyordu.

İsteksizce kalkıp giyinmeye başladı.

“Ayrıca,” diye devam etti Roger rahat bir tavırla, “gelecekteki kayınbiraderimle aramın bozulmasını istemem.”

Megs nefesini tutarak adama baktı, içi sevinçle dolmuştu.

Roger genç kadının yüzündeki ifadeyi görünce gülmeye başladı. “Seninle evlenmek isteyeceğimi düşünmemiş miydin, tatlı Meggie? Sana deliler gibi âşık olduğumun farkında değil misin yoksa?”

Megs’in kendisine donakalmış bir halde baktığını görünce yüzü asıldı. “Bu senin için de uygunsa, tabii? Korkarım ki çizgiyi aştım...”

Roger daha sözlerini bitiremeden Megs üzerine atılmıştı.

“Oof!” Roger genç kadının saldırısı üzerine kanepeye sırtüstü devrildi.

“Evet, evet, evet!” diye mırıldanıyordu Megs, genç adamın tatlı, sevgili, *harika* yüzünü öpücüklerle boğarken. “Ah, Roger, seni tüm kalbimle seviyor olmamdan başka bir şeyi nasıl düşünebilirsin?”

Roger onun yüzünü yakalayarak dudaklarını çok daha derin bir öpücükle kavradı.

“Ah, tatlım,” diye fısıldadı sesi kısılarak. “Beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın.”

Megs başını genç adamın başının yanına koyarak içinde yaşadıkları anın tadını çıkardı.

Sonra Roger elini kadının poposunun altına sürerek hafif bir şaplak attı. “Kalk, kalk, kalk.”

Megs homurdanarak denileni yaptı. Küçük aynada kendisine aceleyle baktıktan sonra Roger’a döndü. “Nişanlılık süremiz kısa olsun mu?”

“Evet, lütfen,” diyerek ona gülümsedi Roger. Sağ çenesindeki çukur belirginleşmişti. “Ama senden küçük bir iyilik isteyebilir miyim? Mülkümün durumunu düzelterip seni ağabeyinden isteyebilecek duruma gelene kadar nişanımızı gizli tutabilir miyiz? Onun olmamı beklediği kadar zengin değilim fakat değerlendirmek üzere olduğum bir teklif var...”

“Şişşt.” Megs parmağının ucunu genç adamın dudacağının üzerine koydu. “Seni sevdiğim için evleniyorum seninle, paran için değil.”

Roger’ın kaşları çatıldı. “Evlenerek bir unvan sahibi olabilirsin. Çok daha zengin bir genç adamın karısı olabilirsin.”

“Bunu yapabilirim ama yapmayacağım.” Megs gülümseyerek genç adamın yüzüne baktı, çok mutluydu. “Ve zamanı gelince de bunu Thomas’a söylemeyi de ihmal etmeyeceğim.”

Roger alnını genç kadınınkine yasladı. “Seni çok seviyorum.”

“Biliyorum.” Megs parmak uçlarında yükselerek genç adamın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Sen Thomas’la konuşmayı çok fazla ertelemeyeceğine dair söz verirsen, ben de nişanımızdan hiç kimseye bahsetmemeye söz veririm.”

“En fazla iki hafta sürer, daha fazla değil.” Çapkın kahverengi bakışları ciddileşmişti. “Gerçekten de çok iyi bir yatırım, Meggie. Her şey düşündüğüm gibi olursa, ağabeyinin bile çok etkileneceğinden eminim.”

Genç kadın başını eğerek sevgiyle fısıldadı: “Beni etkilemek için paraya ihtiyacın yok, Roger Fraser-Burnsby.”

Megs bir saniye için durup genç adamın gözlerinin içine baktı, söylemek istediği o kadar çok şey olmasına rağmen bir türlü doğru kelimeleri bulamıyordu.

Onun yerine en sonunda eliyle genç adamın yanağını okşadı ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Isabel hanımların dinlenme odasının kapısından geri geri girerek düşünceli bir şekilde koridoru gözledi. Eğer yanılmıyorsa, Leydi Margaret az önce koridorun sonundaki karanlık odaların birinden çıkmıştı. Ama neden? Isabel'in gözleri önce büyüdü ve sonra da kısıldı. Bay Roger Fraser-Burnsby de az önce Megs'in çıktığı odadan çıkmıştı.

Pekâlâ.

Balolarda ufak tefek gizli saklı buluşmaların yer alabileceğini bilecek kadar görmüş geçirmiş biriydi. Fakat Leydi Margaret henüz evlenmemiş genç bir mirasçıydı. Bay Fraser-Burnsby iyi bir gence benziyordu ancak Megs onunla burada bu şekilde buluşarak itibarını ve böylece hayatının tamamını tehlikeye atıyordu.

Isabel eteklerinin düzgün olup olmadığını kontrol ettikten sonra baloya dönmek üzere harekete geçti. Megs'e sandığı kadar dikkatli olmadığını anlatmanın bir yolunu bulmalıydı. Ancak ondan önce Isabel'in balo salonuna ve Winter Makepeace'in yanına dönmesi gerekiyordu. Dinlenme odasında gereğinden fazla zaman geçirmişti zaten ve içinde de ondan saklandığına dair ufakık da olsa bir şüphe vardı. Isabel içini çekti. Daha önce hiç korkaklık etmemişti. O adamla yüzleşip bu korkunç gece bitene kadar havadan sudan sohbet etmesi yeterli olacaktı.

Ondan sonra da Winter Makepeace'i aklından, hatta belki de kalbinden çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Sekizinci Bölüm

Palyaço o gece kendisine yanlış yapan herkesten intikam aldı.

Saldırganları, onları bulduğu sırada St. Giles'tan henüz ayrılmamışlardı ve beyaz gözlerini gördüklerinde çılgılık atıp kendilerini savunmaya çalıştıkları halde, St. Giles Hayaleti'nin karşısında dehşete düşmüşlerdi. Hayalet insanüstü bir güç ve beceriyle savaşıyor onları zerrece merhamet göstermeksizin ve tek kelime etmeksizin öldürdü. Fakat orada durmadı. Alacalı kostümlü palyaço bir sonraki gece de ava çıktı. Kısa sürede, kötülük yapan kim varsa geceleri St. Giles sokaklarından uzak durmayı bilir hale gelmişti, ne de olsa ortalıkta dolaşan kana susamış bir hayalet vardı...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

“Ah, Leydim, bu çoraplar çok zarif,” diye bağırdı Pinkney bir sonraki akşam Isabel yeni aldığı çorapları baldırından yukarıya doğru çekerken. “Üstelik fiyatları ne kadar da uygun. Bir düzine daha sipariş etmemi ister misiniz?”

Isabel ayak parmaklarını uzatarak bileğinin dış kısmında kalan dantelin üzerindeki nakışları inceledi. Gerçekten de çok güzel işlenmişti. Winter Makepeace'in nakışlı dantel çorabın korkunç bir müsriflik olduğunu düşündüğünden en ufak bir şüphesi yoktu.

Başını meydan okurcasına sallayarak Pinkney'ye baktı. “İki düzine al.”

Hizmetçisi gülümsedi, pahalı kıyafetler söz konusu olduğunda her zaman hevesli biriydi zaten. Hanımının kombinezonunu tutarak giyinmesine yardımcı oldu. “Nasıl arzu ederseniz, Leydim.”

“Güzel.” Isabel aynada kendine bakarken dalgındı. İç elbisesinin dirseğinde, kol ağzlarında ve yakasında çok miktarda dantel vardı ve bürümcük kumaşın altından koyu kırmızı göğüs uçları görünüyordu. Bu görüntü aziz gibi yaşayan Winter’ı baştan çıkarır mıydı acaba?

Isabel onu baştan çıkarmak istiyor muydu ki?

“Leydim.” Pinkney’nin uzattığı ipekten korseyi kollarını kaldırarak giydi.

Pinkney Isabel’in önüne gelerek bağcıklarını bağladığı sırada, küçük yardımcısı Suzie de diz çökerek korsenin düzgün durmasını sağladı.

Ne kendisiyle ne de başka bir kadınla bir beraberlik istediğini söylemişti ve bunu bugüne dek duyduğu en doğrudan cümlelerle ifade etmişti. Kendini –aklını, ruhunu ve anlaşılan o ki erkeklik organını da– St. Giles’a ve orada yaşayan insanlara adamıştı. Niçin kendini bir erkeğin, üstelik basit bir okul öğretmeni olan bir erkeğin peşinden giderek küçük düşürüyordu? Onu isteyen bir sürü erkek varken? Lord d’Arque mesela. Son derece yakışıklı ve tatlı dilli biri olmasının yanı sıra yatakta da tecrübeli ve yetenekli olduğuna şüphesi yoktu Isabel’in.

Hizmetçi kızlar doğrularak eteklerini toplamaya başladılar. Bu akşam menekşe rengi sırmalı ipek kumaştan dikilmiş olan elbisesini giyecekti. Kumaşın içine daha koyu leylak renginde madalyon işlenmişti. Büyük bir dikkatle kumaşların arasına basarak kızların elbiseyi giydirip belini bağlamalarını bekledi.

Sorun şuydu ki Isabel aslında Winter dışında d’Arque da dahil herhangi bir erkekle romantik bir ilişki yaşamak istemiyordu. Daha bir hafta önce olsa bu düşünceye sadece gülüp geçeceğinden

emindi. O ve yetimhanenin müdürü; olacak iş değildi. Fakat son bir haftadır, onunla ilgili bütün düşünceleri değiştmişti.

Winter kendisiyle eşitmiş gibi konuşuyordu, sanki Isabel'in mevkiiinin ve kendi pozisyonunun hiçbir önemi yokmuş gibi. Fakat bundan fazlası da vardı. Birçok erkek kadınları bir kaide üzerine oturtarak ya da onlara çocuk muamelesi ederek akıl ve mantığa dayalı fikirlere sahip olmadıklarını düşünürdü. Winter kendisiyle en az onun kadar zeki biriymiş gibi konuşuyordu. Sanki meşgul olduğu birtakım konulara Isabel'in de ilgi gösterebileceğini düşünüyordu. Genç kadının da o konular hakkında neler düşündüğünü bilmek ister gibiydi. Isabel'in düşüncelerinin bir önemi varmış gibi davranıyordu.

Şimdi düşününce de bugüne dek hiç kimsenin kendisini kadın olan Isabel olarak merak etmediğini fark ediyordu. O birinin eşi ve kızı, birilerinin sevgilisi ve tatlı dilli sosyete kadını olmuştu. Fakat hiç kimse maskelerin altına bakıp da bu kadının gerçekte neler düşündüğünü öğrenmeye çalışmamıştı.

Kendisini insan olarak gören bir erkeğe daha yakın olmayı istemesi çok mu kötü bir şeydi?

Pinkney elbisesinin dar korsajını giymesine yardım etti. V-kesimli nakışlı kumaşı ortadan ayırıp yanlara doğru açtı ve elbisenin yakasının kenarlarını büyük bir dikkatle korsaja iğnelerdi. Kumaşın dantel kısımlarını parmaklarıyla çekip düzeltince elbisenin yakasından sadece dantelin kenarları açıkta kaldı, bundan sonra ise elbisenin kollarını Isabel'in dirseklerine tutturarak altındaki dantelin kıvrımlar halinde düşmesini sağladı.

"İşte oldu," dedi Pinkney geriye doğru bir adım atıp Isabel'e bakarak. "Bu gece muhteşem görünüyorsunuz, Leydim."

Isabel kaşını kaldırarak makyaj masasının üzerinde duran aynanın karşısında sağa ve sola dönerek kendini inceledi. "Bir papazı baştan çıkarabilecek kadar muhteşem miyim sence?"

"Leydim?" diye sordu Pinkney şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

“Boş ver.” Isabel saçındaki taşlı kırmızı ipek güle dokunarak başını eğdi. “Bay Makepeace geldi mi?”

“Hayır, Leydim.”

“Lanet olası adam,” diye mırıldandı Isabel, koltuklardan birinin altından uzatılmış küçücük ayağı gördüğü sırada. “Gidip arabanın hazır olmasını sağla lütfen. Ben birkaç dakika içinde aşağıya inmiş olurum.”

Isabel hizmetçilerin odadan çıkmasını bekledikten sonra koltuğun yanına gitti. “Christopher.”

Koltuğun altındaki ayak kayboldu. “Leydim?”

Isabel içini çekti. “O koltuğun altında ne yapıyorsun?”

Sessizlik.

“Christopher?”

“Yıkanmak istemiyorum,” dedi oğlan kısık ve çekingen bir sesle.

Isabel, çocuk kendisini göremese de gülümsemesine engel olabilmek için dudağını ısırды. “Yıkanmazsan üzerini kaplayan kirleri kürekle kazımanız gerekecek.”

Koltuğun altından küçük bir kahkaha duyuldu. “Bana Hayalet'i yeniden anlatabilir misiniz, Leydim?”

Isabel koltuğa bakarak kaşını kaldırdı. Yoksa bu bir çeşit şantaj mıydı? “Pekâlâ, sana St. Giles Hayaleti'yle ilgili bir hikâye anlatacağım fakat sonra Carruthers'in yanına gideceksin.”

Çocuk derin bir iç çekti. “Peki.”

Isabel bir ilham kaynağı ararcasına odanın içinde etrafına bakındı. Butterman daha bugün öğleden sonra Hayalet hakkında öğrenebildiklerini anlatmıştı ona. Duyduklarının çoğu saçma sapan dedikodu ve masallardan ibaretti, belli ki küçük çocukları korkutmak için uydurulmuş hikâyelerdi. Anlatılana göre, her yeri yara izleriyle dolu olan Hayalet genç kızların ciğerlerini yiyen bir öcüydü. Aynı anda iki yerde olabiliyordu ve gözlerinde de turuncu renkte bir alev vardı. Başka söylentilere göre ise uçabiliyordu ve

yaramaz erkek çocuklarının pencerelerini tıkladığıydı. Ancak hikâyelerin bazılarında az da olsa gerçeklik payı var gibiydi.

“Leydim?” Çocuğun küçük ayağı yeniden koltuğun altından çıkmıştı. Christopher’ın sesinde sabırsızlık vardı.

Isabel boğazını temizledi. “Evvel zaman içinde...” Bütün masallar böyle başlamıyor muydu? “Kuşüzümü çörekleri satan fakir bir dul kadın yaşarmış. Her sabah horoz ötmeden yataktan kalkıp çöreklerini yaparmış. Piştikten sonra da onları büyükçe bir sepetin içine koyup sepeti de başının üzerine yerleştirdikten sonra Londra sokaklarında dolaşıp, ‘Kuşüzümü çörekleri! Taze kuşüzümü çörekleri! Bundan lezzetlisini hiç yemediniz! Kuşüzümü çöreklerimden alır mıydınız?’ diye bağırırmış. Bütün gün yürümekten ayakları şişermiş.

“Gün boyunca dolaşıp bağırırmış ve akşam yemeği saatine kadar bütün çöreklerini de sattıktan sonra fakir dul kadının cebinde birkaç kuruş para birikirmiş. O parayla da biraz et, ekmek ve süt satın alarak evine gidip çocuklarının karınlarını doyururmuş.”

Isabel dinleyicisinin ilgisini ölçmek için ara verir vermez Christopher öne atılarak, “Peki ama ya Hayalet?” diye sordu.

“Oraya gelmek üzereyim,” diye karşılık verdi Isabel. “Günlerden birinde dul kadın evine gittiği sırada, erkeklerden oluşan bir grup peşine takılarak onu dövmüşler ve parasını çalmışlar. Bunun üzerine ‘Ah, durun, yapmayın!’ ve ‘Lütfen biri bana yardım etsin!’ diye bağırırmış fakir dul. Ama herkes hırsızlardan korkmuş ve hiç kimse kadının yardımına koşmamış. Sokakta bir başına kalan ve ağlayan dul, çocuklarına yiyecek alabilmek için şalını satmak zorunda kalmış. Ertesi sabah kuşüzümü çöreklerini yeniden yapıp satmış fakat evine giderken yine aynı hırsızların saldırısına uğramış. Fakir dulu yine dövmüşler ve paralarını çalmışlar ve kadıncağz yardım istediğinde sadece gülüp geçmişler.”

“Ah,” diye fısıldadı Christopher koltuğun altından. “Eğer bir tabancam olsaydı o adamları vururdum!”

“Bu çok cesur bir davranış olurdu.” Isabel boğazını temizlemek zorunda kaldı. Küçük çocuğun yabancı bir kadına yardım etmesini gözünün önüne getirince boğazı düğümlenmişti. “Zavallı dul kadın bu kez de çocuklarının akşam yemeği için ayakkabılarını satmak zorunda kalmış. Üçüncü gün fakir kadın çaresizlik içinde kuşüzümü çöreklerini pişirip çıplak ayaklarıyla Londra sokaklarında gezerek onları satmaya çalışmış. O gece evine doğru yol alırken ayakları kan içinde kalmış ve çok bitkin düşmüş. Hırsızlar peşine düşünce sadece fısıldayarak, ‘Yardım edecek kimse yok mu?’ diyebilmiş.” Isabel duraksadı. “Fakat bu sefer onu bir duyan olmuş. St. Giles Hayaleti kötü hırsızların üzerine korkunç bir fırtına gibi uçarak atlamış.”

“Yaşasınnnn!” Christopher’ın başı koltuğun altından görünmüştü, Isabel hikâyeyi anlatmaya devam edince de kollarını heyecanla kendi bedenine sardı.

“Hayalet’in iki kılıcı varmış, biliyorsun, biri uzun biri de kısa. Hırsızlara saldırırken ikisini de kullanmış. Onları acı ve korkuyla inletmiş ve kötü adamlarla işini bitirdiğinde de kılıcıyla elbiselerini keserek bedenlerinden çekip almış. Hırsızlar St. Giles sokaklarında yalınayak ve çıplak bir halde koşarak Hayalet’ten kaçmak zorunda kalmışlar. St. Giles halkı zavallı dul kadına yaşattıkları üzüntü için çok üzüldüklerini dile getirmişler ve onu bir daha hiç rahatsız etmemişler.”

“Ah!” dedi Christopher kendine sarılırken. “Ah!”

Çocuğun gözleri büyümüş ve yanakları da kızarmıştı. Isabel onu fazla heyecanlandırmamış olduğunu ümit etti.

“Bu, bugüne kadar duyduğum en güzel hikâye,” dedi Christopher.

Isabel biraz utanarak gülümsedi, ne de olsa kendi uydurduğu hikâyeye kapılıp gitmişti. Yakışıklı ve efsanevi Hayalet’le tanıştığını düşünmesi tuhaftı. O hâlâ bir yabancıydı ancak Isabel’in

içinde o garip şekilli maskenin altındaki gerçek kimliğin kime ait olabileceğine dair tuhaf bir kuşku vardı.

Isabel gözünü kırparak çocuğa baktı. “Dahası da var. Duy-mak ister misin?”

Christopher hevesle başını salladı.

Hikâyenin sonunda çok fazla aksiyon yoktu ancak yine de Isabel’in en sevdiği bölümdü. “Dul kadın ertesi sabah kuşüzümü çöreklerini pişirmek için kalktığında, bil bakalım fırının yanında ne bulmuş? Bir torba dolusu para –hırsızların kendisinden çaldığından çok daha fazlası ve bir çift yeni ayakkabı.”

“Hayalet kadının evine nasıl girmiş? Kapısı kilitli miymiş?”

“Evet, kilitliymiş,” diye cevap verdi Isabel. “Hayalet’in içeriye nasıl girdiğini hiç kimse bilmiyor.”

Christopher kendisine verilen bu bilgiyi sindirirken gözleri parlamıştı.

“Şimdi,” dedi Isabel o sırada. “Ben bir operaya gitmek zorundayım ve sen de banyo yapacaksın, hatırladın mı?”

Christopher burnunu kıvırdı ama yine de itiraz etmeden koltuğun altından çıktı. Isabel’in yatak odasının kapısına gelince durdu. “Sonra bana iyi geceler dilemek için yanıma gelir misiniz?”

Isabel yutkundu. Çocuğa bir hikâye anlatması ve onun da bundan zevk aldığını görmesi genç kadının Christopher’a karşı tutumu konusunda güvenini yerine getirmişti. Ancak şimdi kendini yeniden titrek zemin üzerinde durmuş gibi hissediyordu. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Christopher genç kadına bakmadan başını eğdi ve odadan çıktı.

Isabel şaşkın bir halde çocuğun arkasından bakakaldı. Kendisinden ne istiyordu? Ve istediği her ne ise, Isabel bunu ona verebilecek miydi? Bunun için zamanı yoktu. Gitmesi gereken bir opera gösterisi vardı. Isabel odasının kapısından hole çıktı ve merdivenleri neredeyse koşar adımlarla indi. Gören olsa küçük

bir çocuktan değil de iblislerden kaçtığını sanır, diye düşündü kendi kendine acıyla.

Aşağıya indiğini sırada ön kapının yanında duran Butterman'ı gördü. Uşak eğilerek hanımını selamladı. "Arabacı John Bay Makepeace'in elinde olmayan sebeplerden dolayı gecikeceğini ve sizinle operada buluşacağına dair haber gönderdiğini söyledi."

"Ah, pekâlâ," diye mırıldandı Isabel kafası karışmış bir halde. Winter ne yaptığını sanıyordu? Lord d'Arque'in davranış yarışmasından daha başlamadan çekilmeyi mi düşünüyordu yoksa? "O zaman ben hemen gitsem iyi olacak. Ah, Butterman?"

"Leydim?"

Isabel derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Lütfen Carruthers'a Christopher'ın yine odama girdiğini söyleyin."

Butterman'ın yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Elbette, Leydim."

"Çocuğa çok sert davranmamasını da söyle lütfen, olur mu?"

Butterman başını eğerek hizmetçi çocuklardan birine parmağını saklattı. Delikanlı hizmetçilerin kaldığı bölümün merdivenlerine ilerlediği sırada Butterman Isabel'in çıkması için kapıyı tuttu.

Isabel evinin önündeki merdivenlerden inerken kaşlarını çattı. Belki de Luise'den –Christopher'ın annesinden– çocuk için kalacak başka bir yer bulmasını istemenin zamanı gelmişti? Sorun şuydu ki akılsız kadının kafası hiçbir zaman para konularına çalışmamıştı –elinde ne kaldıysa tabii– ve bu yüzden de Christopher'ı yanında barındırması mümkün değildi. Yanında gezdirdiği insanlardan bahsetmiyordu bile...

"İyi akşamlar, Leydim." Harold arabaya binmesine yardım etmek için elini uzatırken eğildi.

"Teşekkür ederim, Harold." Sırtını arabanın yumuşak minderlerine yaslayarak arabanın geçtiği karanlık Londra sokaklarını seyretmeye koyuldu.

Covent Garden Opera Binası'nın önündeki sokağın üzerinde yer alan araba sırasındaki yerlerini bulmaları epey zaman aldı. Isabel boynunu uzatarak Winter'ın izini bulmaya çalıştı. Önce D'Arque'ın tanıdık hanedan armasını taşıyan arabasını sonra da Vikont'un kendisini, yanında iki hanımefendiyle birlikte opera binasından içeriye girerken gördü. Yanındaki hanımlardan birinin Leydi Penelope, diğerinin ise yardımcısı Bayan Greaves olduğunu fark edince morali bozuldu. İşte bu harikaydı. Kendisi için hakemlik yapmak üzere Winter'ın en zorlu eleştirmenini seçmişti.

Üstelik Winter Makepeace de ortalıkta yoktu.

Winter, opera binasının depo odalarından birinde, üzerindeki kıyafetleri hızlı ve becerikli hareketlerle çıkarıyordu.

Yetimhanedeki ufaklıklardan birinin kaybolmasıyla ortaya çıkan acil durum yüzünden gecikmişti. Henüz iki yaşına bile gelmemiş olan Mary Morning en nihayetinde mutfak dolaplarının birinin içinde bulunmuştu, sağlığı gayet yerindeydi. Bebeği Nell'in becerikli ellerine teslim etmişti ancak onu aramakla geçirdiği vakit yüzünden operaya planladığı saatten daha geç gelebilmişti.

Taytını giyerken Hayalet kostümünü giyip operanın arka tarafına koşmak ve d'Arque'ın arabacısını bulup St. Giles'ta niçin bebek avcılığı yapmak için geceleri de çalıştığını öğrenebilmek için sadece yirmi dakikası olduğunu hesapladı. Winter d'Arque'ın arabacısını Arlington Düşesi'nin balosunda görüp tanımıştı: o, Joseph Chance'ı kaçırmaya çalışan bebek avcılarından yaşça daha büyük olanıydı.

Yanında getirdiği yumuşak sırt çantasının içinden maskesini çıkardı. Operaya gelirken sorularla karşılaşmak istememişti, o yüzden kostümünü ve kılıçlarını çantasının içine gizleyerek getirmişti; daha sonra, gece bittiğinde yetimhaneye yürüyerek dönecekti. Maskeyi yüzüne geçirdiğinde o çok tanıdık özgürlük

duygusunu hissetti. Kendini, sanki avdan önce zihinsel olarak avına hazırlayan ve bacaklarını geren büyük bir kedi gibi hissediyordu.

Hayvanı kontrol altında tut.

İçinde, hırlayan bir şey vardı. Hayalet olduğunda içindeki canavarı serbest bırakırken aynı zamanda kontrol altında tutması gerekiyordu. Sadece ona birazcık özgürlük tanımalıydı. Biraz temiz hava alması yeterliydi. Isabel Beckinhall ile bu kılıkta yeniden karşılaşacak olsa ne yapardı? Gün ışığında almaya cesaret edemediğini alır mıydı?

Winter kendisini huzursuz eden bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp içine kıyafetlerini koyduğu sırt çantasını kapının arkasına itti. Dikkatle koridora baktı. Yirmi dakika sonra d'Arque'in arabacısından istediği yanıtları aldığı anda geri gelip takım elbisesini giyecekti. Üzerine, Winter Makepeace'in koruyucu kabuğunu geçirerek yeniden o mesafeli ve dürüst öğretmen ve yetimhane müdürüne dönüşecekti.

Isabel Beckinhall'u öpmeye sadece hayallerinde cesaret edebilen o adama.

Isabel'in arabası nihayet opera binasının ana kapılarının önüne geldi ve Harold'ın sade ve dürüst yüzü arabanın kapısında belirdi. "Leydim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Isabel basamaktan inerken.

Araba uzaklaşırken Isabel de opera binasının girişinin merdivenlerini tek başına çıkmaya başladı. D'Arque'in locasına yanında öğrencisi olmadan girecekti. Bu Winter'ın aleyhine bir durum teşkil etse bile. Gecikmesi, Leydi Penelope'nin gözünden kaçmazdı elbette.

Operaya girdiği sırada kalabalığın arttığını gördü. Parıltılı elbiselerini giymiş olan hanımefendiler, kendileriyle en az aynı derecede şık olan beyefendilerle sohbet ediyorlardı. Antrenin

yüksek tavanının altında mavi, krem ve koyu kırmızıya boyanmış loca pervazları görünüyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Isabel, dantel süslemeli şapkasıyla kendisine çarpan yaşlıca bir bayanın yanından geçmeye çalıştığı sırada. Kadının dönmesiyle Isabel elbisesinin eteğinin çekildiğini hissetti. Eğilip baktığında eteğinin kenarından sarkan danteli gördü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı iki nefes arasında.

Dinlenme odasının ana lobinin arka tarafındaki bir koridorun üzerinde olduğunu hatırladı. Isabel eteklerini büyük bir dikkatle kaldırarak o yöne doğru ilerlemeye başladı. Eğer acele ederse danteli yerine tutturup opera başlamadan d'Arque'ın locasına yetişebilirdi.

Koridorun aydınlatması zayıftı ama dinlenme odası koridorun sağındaki ilk odaydı. Isabel tam kapıyı iterek açacakken koridorun sonunda birinin hızla hareket ettiğini gördü.

Siyah ve kırmızı renkte parlayan bir kumaştı bu.

Bu mümkün değildi. Isabel koridorda ilerlerken yanılmış olduğunu düşünüyordu. Hayalet bugüne kadar St. Giles'in dışında hiçbir yerde görülmemişti. Kendisini bulduğu günü saymazsa tabii. Hayalet o gün Tyburn'e kadar gelip bir korsanı darağacından kurtarmıştı. Üstelik Winter Makepeace'in *tam da şu dakikada* operada olması gerekiyordu. Gerçekten de Hayalet oysa...

Isabel'in kalbi alacalı kumaşın parladığı yere yaklaşırken hızla atmaya başlamıştı. Etrafına bakındı. Holün bu kısmı duvardaki apliklerin içine yerleştirmiş birkaç mumla aydınlatılmıştı. Çıplak ahşap zemine ve süssüz duvarlara bakarak buranın bir çeşit servis geçidi olduğuna karar verdi. Isabel parmaklarının ucunda ilerleyerek bir depo odasının yarı açık kapısının önünden geçti. Holün sonundan ise sağa dönülüyordu. Köşeden ileriye baktı. Yukarıya çıkan dar bir merdiven sahanlığı gördü.

Boştu.

Isabel hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti ve doğruldu.

“Bir şey mi arıyorsunuz, Leydi Beckinhall?” Fısıltıyla konuşan ses kısık ve boğuktu ama kesinlikle bir erkeğe aitti. Isabel hızla döndü.

Koridorun duvarına yaslanmış duran kişi, dinlenen bir leoparın zarafetine sahipti. Onu son gördüğünde ayakta değildi, yaralı ve hastaydı. Şimdiyse uzun boylu ve atletik görünüyordu, üzerine oturan palyaço kostümü bacak, göğüs ve kollarındaki kasları iyice ortaya çıkarmıştı. Yüzündeki uzun burunlu maske ise ona hafif de olsa şeytani bir hava vermişti.

Başını eğerken ağzı —o tanıdık, yumuşak dudakları— alaycı bir ifadeyle büküldü. “Yoksa *birini* mi arıyorsunuz diye sormayım, Leydim?”

“Belki de arıyorumdur.” Isabel yüzünün kızardığını hissederek çenesini kaldırdı. “*Sizin* burada ne işiniz var?”

“Yaramazlık, ortalığı karıştırmak, keyif?” Hayalet omuzlarını silktilti. “Bunun bir önemi var mı?”

Isabel dikkatli bir adım atarak ona yaklaştı. Ses aynı sestî ve bedeninin yapısı ve uzunluğu da aynıydı fakat Hayalet’in üzerinde Winter Makepeace’in bugüne dek asla göstermediği bir özgürlük ve cesur bir pervasızlık vardı. Fakat bunun yanı sıra Winter Makepeace hiçbir şiddet gösterisinde de bulunmamıştı ve anlatılan hikâyeler doğruysa, önünde duran bu adam şiddete sadece alışkın değil aynı zamanda da bu konuda yetenekli biriydi.

Isabel büyülenmişti. “Hayatınız için endişe ediyorsanız bir önemi vardır. Birçok kişinin yakalanmanızı hatta ölmenizi istediğini biliyor olmanız.”

“Ne olmuş?” Eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Bu inanılmazdı.

Bir adım daha attı genç kadın. “Size bir şey olursa... üzülebilirim.”

“Öyle mi?”

Isabel elini yavaşça uzatarak parmağını maskenin deforme olmuş burnunda gezdirdi. "Kimsiniz siz?"

Genç adamın güzel dudakları kıvrıldı. "Olmamı istediğiniz her kimse, ben oyum."

Isabel bunun üzerine güldü, nefesi kesilir gibi olmuştu. "Tutamayacağınız sözler vermeyin, beyefendi."

"Bunu asla yapmam." Sözleri Isabel'in duyularını harekete geçirmişti. Maskenin altından görünen kahverengi gözlerine baktı ve başının arkasına uzandı. Maskeyi tutan bağları bulan parmakları onları yavaşça çekmeye başladı.

Hayalet elini kaldırıncı Isabel bir an için kendisini durduracak diye düşünerek hayal kırıklığına uğradı.

Hayalet sonra da yıpranmış deri maskeyi yüzünden çekip aldı. Daha önceki gibi, deri maskesinin altında ince ve siyah kumaştan yapılmış bir yarım maske daha vardı.

Başını kaldırdı. "İstediğiniz bu mu?"

"Hayır," diye fısıldadı Isabel parmak uçlarında yükselerek avuçlarını genç adamın göğsüne yasladı. Gerçeği öyle ya da böyle öğrenecekti. "İstediğim *bu*."

Aralanmış dudaklarını genç adamın dudaklarına yaklaştırdı. Genç kadını vahşi bir yağmacı gibi öpüyordu. Öpücüğü kaba, acemi ve her türlü incelikten yoksun olmasına rağmen Isabel içinin heyecanla titrediğini hissetti. Medeni, iyice düşünülmüş, kusursuzca uygulanan sarımalara alışkın bir kadındı. Hepsini terbiyeli ve mesafeliydiler. St. Giles Hayaleti ise tam aksine üzerinden geçen bir fırtına gibiydi, tutku ve duygu yüklü.

Tümüyle gerçek bir erkekti.

Genç adamın saran kolları onu sıkıca kendine çekerek üzerine umutsuzca, kaybolurcasına ve düşercesine eğilirken genç kadının kalbi de neredeyse göğsünü delip çıkacakmış gibi atıyordu. Ve Isabel o anda sadece St. Giles Hayaleti'ni değil, aynı zamanda Winter Makepeace'i öptüğünü *biliyordu*.

Geriye çekilerek nefes almaya ve bir yandan da maskenin altındaki tanıdık yüz hatlarını görmeye çalıştı.

O anda omuzuna dokunan bir el Isabel'i Hayalet'in kollarından hızla çekip aldı.

"Buna nasıl cesaret edersin?" diye bağırdı d'Arque Isabel'i duvara doğru fırlatırken.

Isabel şoka uğramış bir halde gözlerini kırıpıştırdı ve o sırada deri maskesini yüzüne yerleştirmekle meşgul olan Hayalet'e baktı.

"Bana cevap ver, seni korkak!" diye talep etti d'Arque. Kılıcını çekmişti.

"Hayır!" diye bağırdı Isabel ancak geç kalmıştı.

D'Arque parlayan kılıcıyla St. Giles Hayaleti'ne doğru atıldı.

Winter kılıcını tam zamanında çekerek d'Arque'ın saldırısına karşı koydu. Adamın Isabel'e karşı olan laubaliliğine sinirlenerek homurdandı ve d'Arque'ın kılıcını aşağılayıcı biçimde itip uzaklaştırdı. Winter dar geçidin köşesinden dönerek merdivenlerin olduğu yöne geriledi. Vikont'la düelloya girmekten korkmuyordu ama adamı iterse o da tam arkasında duran Isabel'e yaklaşacaktı. Kadının kılıçlar arasında kalmasını göze alamazdı.

Fakat Vikont kolay kolay vazgeçecek gibi değildi. Kaçak olduğu bilinen St. Giles Hayaleti'nin peşinden gitmeye kararlı görünüyordu.

Winter dişlerini sıkarak d'Arque'ın kılıcıyla üzerine yağdırdığı darbelere karşı koymaya çalıştı. Vikont sırtarak Winter'ın kılıcını savurdu. Winter bir an için adama baktı, hayrete düşmüştü.

Sonra döndü ve nefes nefese kalmış bir halde merdivenleri koşarak çıktı.

Winter merdivenlerin başına geldiğinde kahrolası D'Arque'ın peşinden gelmesiyle tam zamanında arkasını dönerek sırtına alacağı kılıç darbesinden son anda kurtulabildi.

“Kaçıyor musun, Hayalet?” diye alay etti d’Arque. Merdivenleri koşarak çıkmak onu hiç etkilememişe benziyordu. “Bir korkak olduğunu duymamıştım ama ne de olsa karanlıkların içinde kılıç sanatına vakıf olmayanlara karşı savaşmak çok kolaydır, öyle değil mi?”

Karşılık verebilse ne güzel olurdu! Winter buna cesaret edemedi, Isabel’le konuşarak yeterince tehlikeye girmişti zaten. Onun yerine sessizliğini koruyarak öne bir hamle yaptı, öndeki ayağı savurduğu darbeye birlikte hızla yere vurdu.

D’Arque hamleye karşılık verirken, açık mavi, dar kadife ceketinin içindeki göğsü kabardı. En üst basamakta sendelemesiyle birlikte Vikont’un gözleri büyüdü.

Tek bir sert darbe. Bu adamı merdivenlerden aşağıya ve hiçliğe göndermek için yeterliydi. Winter’ın nefesi boğazını yaralıyordu, nabızının atışı savaş davulunu andırıyordu.

O bir hayvan değildi.

Winter geriye doğru çekilerek arkasındaki kapıya yaklaşıp açmak için uzanmıştı ki...

D’Arque o anda kendini toparlayarak üzerine atıldı.

Winter kılıcını kaldırarak d’Arque’in sert darbesini karşıladığında kılıçlar büyük bir gürültüyle birbirine çarptı. Kapının eşiğine gelen Winter neredeyse düşerken bir kadının attığı alçak cığlığı duyar gibi oldu.

Opera localarının arkasındaki hollerden birindeydiler. Operaya gelen insanlar koridorda toplanmaya başlamışlardı.

Winter kılıcını iterek diğer kılıçtan kurtardığı sırada çizmesinin altıyla d’Arque’m kalçasına bir tekme attı. Dengesini korumayı başaramayan Vikont’un kılıcının deri çizmesinde çıkardığı sesi duydu.

Arkasında duran süslü püslü yaşlı bir adama çarpmasıyla adamın bağırması bir oldu. “Kahretsın!”

D'Arque'in yüzü kıpkırmızıydı, kaşlarının üzeri terle kaplıydı ancak yine de beyaz dişlerini göstererek sırtıyordu. "Teslim ol, hırsız."

Winter dişlerini göstererek başını sadece bir kez sallamakla yetindi.

Sonra da hızla localardan birine doğru atıldı.

Tabii ki doluydu. İki beyefendi o anda, kendisine şaşkın gözlerle bakan genç bir hanımefendiyi olduğu yerde bırakarak kaçtılar.

"Affedersiniz," diye fısıldadı Winter genç kadının yanından geçerken.

Locanın köşesinden eğilerek baktı. Birinci loca sırasında olmalarına rağmen zemin kata olan yükseklik oldukça fazlaydı. Geniş tirabzan sahnenin her bir yanında son bulan bir at nalı şeklinde salonun etrafını sarmıştı. Eğer yapabilse...

Arkasındaki genç kadın çılgık attı.

Winter hızla döndü. Vikont hemen önünde, kılıcı havadaydı. Winter gelen darbeyi savuştursa da hareket edecek fazla alan yoktu. D'Arque'in kılıcını bir anda boğazında hissetti, onu engelleyen tek şey Winter'ın kendi kılıcıydı. Winter bir adım geri atarak sendeleyince sırtı arkasındaki balkon tirabzanına çarptı. Winter yavaşça, zorlukla ve sırtüstü bir halde balkondan eğildi. Diğer adamın nefesinin sıcaklığını hissediyor, fazlasıyla tatlı olan parfümünün birleştiği terinin kokusunu alabiliyordu. Baş ve bedeninin üst kısmı havada asılı kalmıştı.

Arkasında düşeceği iki kat yüksekliğinde bir boşluk vardı.

Vikont nefes nefese kalmış bir halde homurdanıyordu. "Pes et. Köşeye sıkıştın."

"Hayır!" diye bağırdı o sırada tanıdık bir kadın sesi aşağıdan. "Adam, hayır! Onu bırakmalısın."

Winter maskesinin ardından kaşlarını kaldırarak yavaşça sırtmaya başladı.

Bu durum Vikont'un hiç hoşuna gitmemiştir. Soluk renkli gözlerini kıstığı anda Winter bir an için Isabel'in, ölüm fermanını imzalamış olabileceğini düşündü.

Ya da Winter kılıç savaşında ustalaşmak için geceler boyu çalışmamış olsaydı, imzalamış olabilirdi. Vikont'un bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak onu var gücüyle itti.

D'Arque'in geriye doğru sendelemesiyle Winter balkon tırabzanının üzerine sıçradı.

Aşağıdan gelen çılgılığı duyduğu halde bakmaya cesaret edemedi. O anda d'Arque da tırabzanın üzerine atladı. Rakibinin kılıcı havalanarak Winter'ın yüzünü hedef aldı. Winter d'Arque'in kılıcını yana iterek adamın belaltına doğru bir atılım yaptı.

Hiçbir erkek orasından vurulmayı sevmezdi. D'Arque'm tepkisi fazla hızlı olunca bir an için dengesini kaybeder gibi oldu, locanın üzerinde havada kalan kolları bir değirmen gibi dönüyordu.

Aşağıdaki konuklar nefeslerini tuttular.

Winter başını sallayarak cıkladı.

"Lanet olsun sana," diyen d'Arque homurdanarak yeniden öne atıldı.

Winter bu adamdan hoşlanmasa da onu öldürmek gibi bir isteği de yoktu. D'Arque'a karşı elinde hiçbir kesin kanıt yoktu. O hâlâ masum bir insan olabilirdi. Winter tırabzanın üzerinde gerileyerek d'Arque'm atağına karşılık verdi ve aynı zamanda sahneye doğru çekildi. Neredeyse kahkaha atacaktı. Kalbi deliler gibi çarpıyordu, kolları bacakları güçlü ve hızlıydı ama hissettiği tek şey *özgürlüktü*.

Yalnızca aptallar zafere garanti gözüyle bakar. Sör Stanley'nin hayaletimsi sesi Winter'ın aklında yankılanıyordu.

Tırabzan boyunca kılıçlarını sallayarak sahneye yaklaştıkları sırada, geçtikleri her locanın içindeki seyirciler kaçıyorlardı.

D'Arque Winter'ın yüzüne doğru bir hamle yaptı. Winter yana doğru eğilerek kılıcının ucuyla Vikont'un sol kolunu dürttü.

Kılıcının keskin ucu Vikont'un açık mavi, ipek ceketini keserken, Winter'ın kılıcını geri çekmesiyle birlikte uzun ve köşegen bir delik açtı.

Açık maviye kırmızı karıştı.

D'Arque korkunç bir öfkeyle öne atıldı ancak Winter saldırıyı kolayca önleyebildi. Ancak Vikont ağırlığıyla öndeki ayağına fazlasıyla yüklenmişti. Tırabzanın üzerinden devrilerek aşağıdan yükselen çığlıklar eşliğinde boşluğa düşmek üzereyken Winter anlık bir refleksle onu kolundan tutup geriye çekti.

D'Arque'm kılıcı seyircilerin arasına düştü ve pelüş koltuklardan birine dimdik saplanarak sağa sola yaylandı.

Winter dönerek d'Arque'm korkudan kocaman açılmış gözlerine baktı. "Teşekkür ederim," dedi yutkunarak.

Winter başını eğerek Vikont'un kolunu serbest bıraktı. Arkasını dönerek tırabzanın üzerinden sahneye kalan kısa mesafeyi koşarak geçti. Arkasından bağırtilar yükselirken bazıları yanlarından geçerken pelerinin ucunu yakalamaya çalışıyorlardı. Sahneye ulaşınca perdeyi tutan ve bir kancaya tutturulmuş halatı gördü. İki kılıç darbesiyle halat boşta kaldı. Winter halata tutunarak sahnenin üzerinden sallanırken kol kaslarının yandığını hissetti. Altındaki müzisyenler bir dalga halinde yerlerinden kalktılar.

Kendini sahnenin üzerine bıraktığında kılıcı hâlâ elindeydi. Ama uğraşmasına gerek yoktu. En yakınında bulunan sahne görevlileri kendiliklerinden geri çekildiler. Winter arkasını dönerek kulise daldı, sahneden ve az önceki düellonun sebep olduğu kaostan uzaklaştı. Başka bir sahne görevlisinin yanından geçtikten sonra karanlık koridorda hızla koşarak operanın arka bölümü olduğunu umduğu bölüme ilerledi ve sonunda dışarıya açılan bir kapının olması için dua etti.

Bütün bunlar çılgınlıktı. Varlığıyla Isabel'in dikkatini çekmesi gerekirdi. Bu fazlasıyla riskli bir hareket olmuştu. Ama onu gördüğü ve onun da kendisini gördüğünü anladığı anda onunla

yüzleşme isteğine karşı koyamamıştı. Onunla şakalaşıp atışmaktan geri duramamıştı. Genç kadını, kendini kısıtlamaksızın öpmeye karşı koyamamıştı.

Hayalet geceleri, Winter Makepeace'in gündüzleri yapmaya asla cesaret edemediği şeyleri yapmakta özgürdü.

Koridorun sonunda eski ve fazlaca kullanılmamışa benzeyen bir kapı belirdi. Üzerinde bir kilit vardı ancak paslı olduğu için Winter onu kolaylıkla açabildi.

Kapıyı dikkatlice açtı. Burası bir sokaktan bile daha iyiydi. Operaya gelmiş olan misafirlerin araçlarının sıra halinde dizilerek sahiplerini beklediği bir yan sokağa bakıyordu. Az önceki çatışmadan dolayı elde etmek istediği bilgi için sadece birkaç dakika zamanı kalmıştı.

Winter uzun kılıcını kınına sokarak hançerini çıkardı.

Kapıdan gizlice çıktıktan sonra karanlık gölgelerin içinde kalmaya özen göstererek arabaların yanından yürümeye başladı. Arabacı ve uşaklardan oluşan bir grup erkek ileride toplanmış, pipolarını içiyorlardı. Winter, d'Arque'ın arabacısını aralarında göremedi.

Daha ileride duran bir arabanın kapısının üzerindeki baykuşu ve oturduğu yerde uyuklayan arabacıyı fark etti.

Winter oturağın üzerine atlayarak adam daha uyanmaya fırsat bulamadan yakasına yapışmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu arabacı Winter'ın elindeki hançeri görmeden önce. Palyaço maskesini gördüğü anda ise gözleri kocaman açıldı.

Arabanın fenerlerinin loş ışığında bile Winter bu adamın gerçekten de o gün Joseph Chance'ı kaçırmak üzere olan kişi olduğunu anlayabilmişti.

Adamı bir fare gibi silkeleyerek fısıldamaya başladı. "Kim için çalışıyorsun?"

"Lordum d'Arque için," diye kekeleydi arabacı.

“Niçin St. Giles’taki kız çocuklarını kaçırıyor?”

Arabacı gözlerini kaçırdı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Winter hançerinin ucunu adamın gözüne batırır gibi yaptı.

“Düşün.”

“O d’Arque değil,” diye kekeledi arabacı yeniden.

Winter gözlerini kıstı. “D’Arque değil mi? Ne demeye çalışıyorsun?”

Adam başını sallıyordu, belli ki çok korkmuştu.

Winter hançerinin ucunu adamın yanağına değdirdi.

“Konuş.”

“Hey!”

Pipo içenlerin dikkatini çekmişlerdi. Arabacı aniden dönerek elinden kaymıştı. Winter öne atılarak arabanın diğer tarafından düşen ve toparlanıp gecenin karanlığında kaybolan adamı tutmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Winter aceleyle arabanın diğer tarafından atlayarak karanlığın içine koştu. Belli bir mesafe kat ettikten sonra bir duvara yaslanarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Kolları düellodan ve sahnenin üzerinde sallanmanın etkisiyle ağrıyordu, arabacıdan hiçbir şey öğrenememişti ve üstelik gece de henüz sona ermemişti.

Daha izlemesi gereken bir opera vardı.

Dokuzuncu Bölüm

Palyaçonun gerçek aşkı kısa zamanda sevgilisinin kaderine dair hikâyeler duymaya başlamıştı. Nasıl saldırıya uğrayıp da ölüme terk edildiğini öğrenmişti. Bir şekilde hayatta kalmayı başarak şimdilerde geceleri St. Giles sokaklarında dolaşarak kötülerini öldürdüğünü. Sevdiği adamın şiddete başvuran biri olamayacağını biliyordu ve bu yüzden de onu bulup aklını başına getirmek için onunla konuşmaya kararlıydı...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

On dakika sonra Leydi Penelope'nin sesi duyuldu. "Bay Makepeace de nihayet gelebildi," deyince Isabel tuttuğu nefesini bıraktı.

Winter, Lord d'Arque'in gösterişli opera locasının diğer misafirlerini selamladığı sırada, Isabel önüne bakmaya devam etti. Belli ki Lord d'Arque, Winter ile giriştiği anlamsız görgü yarışmasında rakibini yenerken kendisine tanıklık etmeleri için kalabalık bir grubu davet etmişti. Kendisi ve Leydi Penelope ile Bayan Greaves'in dışında arkadaşları olan Kershaw Kontu, Bay Charles Seymor ve nispeten sade yüzüyle kocasından yaşça büyük görünen Bayan Seymor da gelmişlerdi.

"Bay Makepeace'in centilmenlik düellosunu kaybettiği gözle görülür bir gerçek sanırım," diye sürdürdü Leydi Penelope konuşmasını. "Lordum d'Arque'i kazanan taraf olarak ilan edelim mi, ne dersiniz?"

“Onur duyduğum, Leydim,” diyerek karşılık verdi d’Arque alışılmış tavrıyla. “Ancak Hayalet’in beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasından dolayı bu gecenin sonucunu berabere ilan ederek yarışmayı başka bir geceye ertelememizin en doğrusu olduğunu düşünüyorum. Belki bunu büyükannemin yarın akşamki balosunda yapabiliriz?”

“Ama...” diye söze başladı Leydi Penelope.

Bayan Greaves’in sesinin araya girmesiyle konuşması yarım kaldı. “Ah, çok iyi düşündünüz, Lord d’Arque. Rakiplerine karşı adil davranmak, bir centilmenin sahip olması gereken en büyük özelliklerinden biridir. Sizce de öyle değil mi, Bay Makepeace?”

Isabel neredeyse bir kahkaha atacaktı. Bayan Greaves Leydi Penelope’nin silahlarını bir anda indirmişti. Leydinin yardımcısının daha sonra bu cesareti yüzünden cezalandırılmaması için dua etti.

“Evet, öyle Bayan Greaves.” Winter’in cevabıyla bu mesele hallolmuştu.

Isabel sahnedeki iki adamın perdeyle uğraşmasını görmeyen gözlerle izledi. Üzüntüden ve öfkeden ne kadar kahrolduğunu Winter’in bilmesine gerek yoktu. Yüzüne bir maske takıp pelerin giyerek ortalıkta dolaşarak kendisinin görünmez, Isabel’in de aptal olduğunu düşünmek istiyorduyorsa, yapabilirdi!

Kısa bir süre sonra duyduğu kumaş hisirtisinden Winter’in yanına oturduğunu anladı. “İyi akşamlar, Leydim.”

Isabel ona dönüp bakmadan başını eğdi.

Düellonun karmaşıklığından ve Lord d’Arque’in aldığı hafif yaranın sebep olduğu heyecan dalgasından sonra Vikont misafirlerini sahnenin hemen üzerindeki locasına oturtmuştu. Vikont ayrıca locada şekerleme ve şarap ikramını organize etmişti. Isabel kızgınlıkla, Lord d’Arque düello sonunda gecenin kahramanı ilân edilmiş olmasa bile Winter’in sözde centilmenlik yarışmasını çoktan kaybetmiş olacağını düşündü.

Perdeyi sabitleştirmeyi başarmış olan sahne çalışanları seyirciler arasından yükselen alkışlara ve övgülere eğilerek karşılık veriyorlardı.

“Belli ki benimle konuşmamaya karar vermişsiniz.” Winter Makepeace iç geçirdi. “Gecikmemden ötürü sizden özür dilerim fakat yetimhanede bir engel çıktı. Çocuklardan biri...”

Isabel sabırsızca dudaklarını büktü. Yalanlarından bıkmıştı artık. “Eminim adı çıkmış St. Giles Hayaleti’nin gösterisini kaçırdığınızdan haberiniz olmuştur.”

Genç kadın nihayet dönüp ona baktı. Genç adamın dudakları gerilmişti. Isabel bu ifadenin sabırsızlık anlamına geldiğini biliyordu artık. Ama onun dışında her zamanki halinden hiçbir farkı yoktu.

Diğer tarafta oturan Leydi Penelope yelpazesini şiddetle sallıyordu. “Lord d’Arque’ın hayatını tehlikeye atarak o şeytanla savaştığını gördüğümde az kalsın bayılacaktım. Ya o balkondan düşseydiniz...” dedi abartılı bir tavırla ürpererek. “Gerçekten de cesaretinizle bu gece hepimizi kurtardınız, Lordum.”

Vikont d’Arque özgüvenini çoktan geri kazanmıştı. Omuzundaki yarası kırmızı, gösterişli bir mendille sarılmıştı. Çok sayıdaki hanımefendi birbirleriyle kıyasıya rekabet ederek yaranın sarılması için atkılarını, mendillerini hatta kombinezonlarını bile teklif etmişlerdi.

Lord d’Arque Leydi Penelope’ye doğru eğilirken yüzünde belli belirsiz bir alay okunuyordu. “Hayatımı feda etmeye karar vermiş olsaydım, bunu çok daha anlamlı bir nedenden ötürü yapmayı tercih ederdim.”

“Başka hiçbir beyefendinin Hayalet’e karşı çıkacak cesareti gösterememiş olması çok yazık,” dedi Leydi Penelope Winter’a doğru anlamlı bir bakış fırlatarak.

“Bazılarımız bir balkonun üzerinde elimizde kılıçlarla hoplayıp zıplamak için fazlasıyla yaşlı,” dedi Lord Kershaw o sırada kuru bir sesle.

Sözleri alaycıydı çünkü en fazla kırk yaşındaydı. “Gerçi Seymour’un Hayalet’i alt edebileceğinden eminim. Ne de olsa eskrim kulübünde oldukça büyük bir şöhrete sahip. Geçen sefer geldiğinde hem Rushmore’u hem de Gibbons’u yenmiştin, öyle değil mi Seymour?”

Yanında oturan Bay Seymour’un tavrı alçakgönüllüydü.

Ancak Leydi Penelope her ikisini de görmezden geldi. “Ben daha genç bir erkeği kastetmiştim. Bay Makepeace gibi biri olabiliirdi mesela.”

“Ama Bay Makepeace o sırada burada değildi, üstelik bir kılıcı da yok,” diye karşı çıktı Bayan Greaves yumuşak bir sesle. “Kaldı ki Hayalet kontrolden çıkmış bir halde ortalıkta koşuştururken burada olmuş olsa bile hiç kimse bir centilmenin elinde silahı olmadan savaşmasını bekleyemezdi, öyle değil mi?”

“Bu doğru ancak Bay Makepeace’in kılıç taşımaya izni olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?” diye sordu Leydi Penelope kurnazca. “Bu izin yalnızca aristokratlara veriliyor.”

“Çok haklısınız,” diye mırıldandı Winter umarsızca.

“Eğer yetkiniz olsaydı kılıç taşır mıydınız?” diye sordu Bayan Greaves.

Winter genç kıza doğru eğildi. “Ben medeni erkeklerin meselelerini şiddete başvurmadan da halledebileceklerine inananlarımdanım, hanımefendi, bu yüzden de hayır, taşımazdım.”

Bayan Greaves gülümsedi.

Isabel homurdanınca Winter kendisine sert bir bakış fırlattı.

“Ne kadar da soylu bir düşünce,” dedi Lord d’Arque ağır ağır. “Ancak korkarım ki Hayalet’in Leydi Beckinhall’a sarkıntılık ettiğini gördüğüm anda hanımefendinin iyiliğinin felsefi bir argümandan çok daha önemli olduğunu hissettim.”

Lord Kershaw Isabel'e keskin bir bakış fırlattı. "Hayalet'in size sarkıntılık ettiğinden haberim yoktu, Leydim."

Isabel çenesini kaldırarak adamın bakışına karşılık verdi. "Sizi bilgilendirmediğim için üzgünüm, Lordum."

"Düşüncenizde son derece haklısınız, Lord d'Arque," diyerek konuşmasını sürdürdü Leydi Penelope, olan bitenden habersizce. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Siz nasıl oldu da tek başınıza kendinizi Hayalet'in karşısında buldunuz, Leydim?"

Leydi Penelope bu sözleriyle bütün gecenin en garip sorusunu sormuş oldu.

Kont kaşını kaldırarak gülümsedi. "Bir keresinde Hayalet'i kurtardığınızı anlatmamış mıydınız? Onu bildiğimizden daha mı iyi tanıyorsunuz yoksa?"

Isabel boğazını temizledi. "Hayalet'in sahne arkasındaki bir geçide gizlice girdiğini görüp onu takip ettim."

"Tek başınıza mı?" Leydi Penelope'nin güzel kaşları neredeyse saç çizgisiyle birleşmişti. "Ne kadar da cesursunuz, Leydim, öyle tek başınıza karşısına çıkabildiğinize göre? Onu kendiniz mi tutuklamayı düşündünüz, yoksa peşinden gitmenizin başka bir nedeni mi vardı?"

"Korkarım o anki merakım muhakeme yeteneğime gölge düşürmüş olmalı, Leydim," diye cevap verdi Isabel ona sıkılı dişlerinin arasından gülümseyerek.

"Ne yazık ki birçok yumuşak kalpli kedicik meraklarının kurbanı olmuşlardır," diye mırıldandı Winter.

Lord d'Arque gözlerini kısarak bakışlarını Winter'la Isabel arasında gezdirdi. "Merakın hayatınızdan daha değerli olduğunu sanmıyorum, Leydi Beckinhall. Gelecekte riskli dürtülerinize karşı koyacağınıza güveniyorum."

"Sağduyuyu mu savunuyorsunuz, Lordum?" diye sordu Isabel yüzünde şüpheli bir ifadeyle.

“Eğer söz konusu çılgın katillerse, evet.” Vikont’un ifadesi kızgındı. “Sizinle sözlü bir düelloya girmek arzusunda değilim, Leydim ancak sizi Hayalet’le birlikte gördüğümde, oldukça... büyük bir tehlikenin içinde olduğunuzu hissettim.”

Isabel keskin bir nefes aldı. Lord d’Arque bu akşam, şu ana kadar oldukça centilmence davranışlar sergilemişti. Kendisini Hayalet’le gördüğü andaki sarılmalarına dair tek kelime ima etmemiş, sadece Hayalet’in kendisi için bir tehdit oluşturduğundan bahsetmişti. Lord’un bu tedbirli davranışı için minnettardı, öpüşükleri duyulduğu anda itibarının yerle bir olacağından şüphesi yoktu.

Şimdiyse Vikont’un tehditkâr bir iması söz konusuydu. Fakat ona rağmen Hayalet’e iftira atmasına izin veremezdi. “Herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu sanmıyorum.”

“Değil miydiniz?” diye mırıldandı Vikont.

“Hayır,” dedi Isabel düz bir sesle.

“Hayalet’in tanınmış bir katil olduğunu bile bile bunu nasıl söyleyebilirsiniz?” diye bağırdı Leydi Penelope.

“Cinayetleri hakkında söylenenlerin sadece söylentiden ibaret olduğuna inanıyorum,” dedi Isabel. “Hayalet bana en ufak bir zarar bile vermedi.”

“Onunla kaç kez karşılaştınız?” diye sordu Bayan Seymor.

Isabel ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Daha önce bir kez görmüştüm. Bugün de ikinci kez.”

“St. Giles’ta Hayalet’le karşılaşmış olan bir sürü insan var,” diyerek araya girdi Winter sakince. “Kendisini gördüğüm kadıyla oldukça kibar ve nazik birine benziyor.”

Isabel ona kuşkucu bir bakış attı.

Winter’ın dudakları seğirdi. “Ve o her kimse, Hayalet beni bugüne dek hiç tehdit etmedi. Tam tersi diyebilirim. Geçen yıl azılı bir katilin yakalanmasına yardım etmişti.”

“O zaman belki de Lord d’Arque onunla savaşmamalıydı,” dedi Bayan Greaves, sesinde endişe vardı. “Belki de Hayalet hiç suç işlememiş, masum biridir ve kovalanmasına gerek yoktur.”

“Saçma,” diye homurdandı Leydi Penelope. “Çok yumuşak bir kalbin var, sevgili Artemis. Korkunç cinayetler işlemiş biri acıamızı hak edemez. Onları ya tımarhaneye ya da hapse atmalı ya da darağacında sallandırılmalıdır.”

Bayan Greaves’in yüzü bir anda bembeyaz olmuştu.

“Ne olursa olsun ben sizinle aynı fikirde değilim,” dedi Leydi Penelope abartılı bir biçimde titreyerek. “Lord d’Arque’in cesaretin ve üstün kılıç kullanma maharetinin bizi bir trajediden kurtardığına inanıyorum.”

Vikont, Leydi Penelope’ye doğru eğildi. “Teşekkür ederim, Leydim. Benim için zevkti gerçekten.”

“Anlayamadığım tek bir şey var,” dedi Lord Kershaw o sırada.

Isabel kaşlarını kaldırdı. “Lordum?”

“Hayalet bu gece buraya neden gelmiş ki?” diye sordu Kont. “Adından da anlaşıldığı gibi onun sadece St. Giles’ta faaliyet gösterdiğini sanıyordum.”

Isabel boğazını temizledi. “Daha iki hafta önce Tyburn’e kadar açılmıştı.”

“O bir suçlu. Hepimizi soymak için bir saldırı planladığından hiç şüphem yok,” dedi Leydi Penelope kesin bir dille.

“Belki de buraya birini kurtarmaya gelmiştir?” diyerek araya girmişti Bayan Greaves.

Leydi Penelope gözlerini devirdi.

“Belki de avlanmaya gelmiştir,” dedi Winter.

“Tam benim söylediğim gibi,” diye karşılık verdi Leydi Penelope hızla.

“Affedersiniz, Leydim,” dedi Winter, “ancak ben onun kendisine ya da St. Giles’ta korumakla yükümlü olduğu insanlara

karşı kötülük yapmış birini aramak için gelmiş olabileceğini kastetmiştim.”

“Ne kadar da tuhaf bir düşünce bu,” dedi Lord d’Arque.

Winter adama ifadesiz bir yüzle baktı. “Öyle mi dersiniz?”

Kimliğinin ortaya çıkmasını mı *istiyordu* bu adam?

“Sanırım opera başlamak üzere,” dedi Isabel araya girerek.

Orkestranın müzisyenleri enstrümanların akortlarını tamamladıktan sonra, Haendel’in son muhteşem bestesinin ilk notalarını çalmaya başladılar.

“Evet,” dedi Bayan Greaves büyük bir hevesle öne eğilerek. “İşte La Veneziana. Çağımızın en büyük sopranosu olduğu söyleniyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Leydi Penelope taşlı opera dürbününü ortaya çıkarırken. “Ne kadar da küçük ve cılız bir şeymiş.”

Isabel sahnedeki sopranoyu izlemeye koyuldu. Üzerinde süslü kırmızı beyaz elbisesiyle küçücük boyuna rağmen sahnenin kontrolünü tamamen ele almış gibi bir hali vardı.

Üstelik bu daha ağzını bile açmamışken böyleydi.

Tatlı yüksek sesi opera binasının içinde yükselirken Winter Isabel’e doğru eğildi. “Muhteşem bir sesi var,” diye fısıldadı. “İnsan ne kadar ufak tefek olduğunu bile unutuyor.”

Isabel dönüp genç adamın yüzüne bakınca koyu ve ciddi gözlerinin haylazlıkla parıldadığını gördü. Duyuları birdenbire harekete geçti. Daha yarım saat önce bu gözler kendisine bir maskenin deliklerinin ardından nefesini kesen bir tutku, özlem ve arzuyla bakmışlardı. Isabel o anda hissettiklerini anımsadı. Ayakları yerden kesilmiş, düşecek gibi olmuş ve dehşete kapılmıştı.

Ulu Tanrım, bu adam onu tamamen mahvedebilirdi.

Winter yorgun argın bir halde eve döndüğünde saatler gece yarısını çoktan geçmişti. Opera binası yetimhanenin sadece bir buçuk kilometre kadar uzağında olduğundan bu kısa yolculuk için araba kiralamanın korkunç bir müsriflik olduğunu düşünüyordu. Üstelik

sırtında içinde kostümü ve kılıçları olan büyük bir çanta varken. Bu, aslında hiç kimseye açıklamak istemediği bir durumdu.

Yanından geçen arabanın bir su birikintisine girip üzerine su ve çamur sıçratmasıyla birlikte telaşa geriye çekildi. Bacaklarına gelen damlaları hissedince başını eğerek üzüntüyle beyaz çoraplarındaki koyu çamur lekelerine baktı. Harika. Pis lağım kokusu üzerine sindiği için yatağa girmeden önce çoraplarını yıkaması gerekecekti.

Winter iç geçirdi. Çoraplarının lekeli olması neyi fark ettirecekti? D'Arque ile girdiği iddiayı kaybetmemiş olmasının tek sebebi, Lord'un bu geceyi berabere ilan etmesiydi. Leydi Beckinhall akşamın geri kalanında soğuktu. Bakışlarında kuşku vardı ve kendisiyle konuşma zahmetinde bulunsa bile küçümseyici yorumlar yapmıştı. Hayalet'in kendisi olduğunu biliyor muydu? En azından o öpücükten sonra bundan şüphelenmiş olmalıydı, öyle değil mi? Ama böylesine açık sözlü bir kadın, Hayalet olduğunu bilse kendisini çoktan sorguya çekerd. Ama Hayalet olduğundan şüphelenmiyorsa da, belki de Winter Makepeace'le hiç ilgilenmiyordu. Belki de sadece maskeli erkeklerle öpüşmekten hoşlanıyordu. Winter kırık bir kaldırım taşına öylesine sert bir tekme vurdu ki taş büyük bir gürültüyle karşıdaki binanın duvarına çarpıp yere düştü.

Winter nefesini sakinleştirebilmek için durdu. Onu asla öpmemeliydi. Hayalet olarak giyinmemiş olsaydı, genç kadına karşı koyacak gücü kendinde bulurdu ya da en azından öyle olacağını ümit ediyordu. Gerçek şuydu ki genç kadının dudaklarını kendi dudaklarında hissettiği anda aklı başından gitmişti. Isabel'in sıcak dudaklarında nane, bal ve özlemin tadı vardı. Diliyle ağzını okşadığında Winter'ın erkekliği anında ve tümüyle sertleşmişti. Tek bir dokunuşuyla Winter'ın içindeki Pandora'nın Kutusu'nu açmıştı.

Sağduyusu ona leydiden mümkün olduğunca uzak durmasını söylüyordu. Bu gece olanları bir uyarı olarak kabul edip geri çekilmeliydi. Ancak bunu yapamayacağını biliyordu. Isabel ona yetimhanedeki görevine devam etmesi için umut veren tek kişiydi. Ayrıca d'Arque'ı araştırması için ona bir fırsat sunuyordu, bu yüzden Isabel ve "öğretileri" olmadan d'Arque'ın içinde bulunduğu çevrelere girip çıkması mümkün değildi.

Winter homurdandı. Kadını görmek istemesinin tek sebebinin bu olduğunu düşünmesinin, kendine yalan söylemek olduğunu biliyordu. Yetimhane ve d'Arque'ın bebek hırsızlarıyla olan bağlantısını öğrenmesi her ne kadar önemli de olsa, kalbinin derinliklerinde Isabel'den uzak durmasının imkânsız olduğunu da biliyordu. Kadın onu kendine çekiyordu. Yüzeye çıkan hayvani bir dürtü de olabilirdi ki çok uzun zaman öncesinde bu tür içgüdülerini bastırarak yok ettiğini sanırdı ya da belki de daha manevi bir duyguydu. Her halükârda bunun bir önemi yoktu. Nefes almaktan nasıl vazgeçemiyorsa, Isabel'i de rahat bırakması mümkün değildi artık.

Winter bir an için bir tuğladan yapılmış bir evin dökülen duvarına yaslandı. Isabel'le olan münasebeti çok tehlikeliydi. Üstelik d'Arque ile de kuyruk yarıştıyordu. D'Arque'ın arabacısı *bunu yapan Vikont değil* dediğinde neyi kastetmişti? Bebek hırsızlarının ardında başka bir züppe mi vardı yoksa? Eğer öyleyse de Josphe Chance'ın o gün elinde niçin üzerinde d'Arque'ın hanedanlık mührünün olduğu bir kâğıt vardı?

Winter doğrularak başını salladı. Belki de bütün meseleyi olduğundan daha karmaşık bir hale getiriyordu. Arabacının efendisini ve kendini korumak için yalan söylediği belliydi. D'Arque mutlaka işin içinde olmalıydı aksi takdirde neden...

Bir anda yankılanmaya başlayan nal seslerini duyunca Winter karanlık bir gölgeye saklanmak istedi ancak kaçacak yer olmadığından başarılı olamadı.

Yüzbaşı Trevillion, peşinde yarım düzine süvarisiyle birlikte köşeyi dönmüştü.

Atını ani bir hareketle durduran Trevillion, Winter'ı görmüş olmalıydı. "Bay Makepeace St. Giles'in geceleri sokakta gezinti yapmak için yeterince güvenli bir yer olmadığını bildiğinizden eminim."

"Evet biliyorum." Süvari yüzbaşısı kendisini zaten gördüğü için Winter ay ışığına çıkmakta bir sakınca görmedi. "Yoksa içki satan yaşlı işportacı kadınları yakalamaya mı çıktınız, Yüzbaşı?"

Trevillion'un dudakları gerilince Winter yüzbaşının o güne dek ne kadar eleştiri ve azarlamaya maruz kalmış olduğunu düşünmeden edemedi, ne de olsa St. Giles'taki içki üreticilerine ve satıcılarına karşı yürüttüğü kampanyası pek de başarılı olmuş sayılmazdı.

"Bu gece daha önemli bir hedefim var," dedi Trevillion kısaca. "Hayaleti St. Giles-in-the-Field dolaylarında görenler olmuş."

"Öyle mi?" diye sordu Winter kaşını kaldırarak. "O zaman bu gece oldukça aktif olmalı. Az önce operadan çıktım, bu akşamın erken saatinde orada da bir gösteri sunduğunu biliyorum."

"Opera mı?" Trevillion'un kaşlarından biri alayla havaya kalkmıştı. "St. Giles'ta yaşayan biri için oldukça nezih ortamlarda bulunuyorsunuz, Bay Makepeace."

"Sizce sakıncası mı var?" diye sordu Winter soğuk bir sesle.

Yüzbaşının sert dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Hayır, bu durum beni hiçbir şekilde ilgilendirmez, efendim."

Trevillion Winter'ın omuzundaki çantaya bakıp çenesini kaldırdı. "Operaya giderken yanınızda hep böyle ağır bir yük mü taşırsınız?"

"Hayır, elbette taşımam," dedi Winter rahat bir tavırla konuşmaya çalışarak. "Dönüş yolunda bir arkadaşımın evine uğradım. Kendisi yetimhaneye birkaç kitap bağışlama nezaketinde bulundu da."

Winter nefesini tutsa da bakışını kaçırmamaya çalıştı. Süvari yüzbaşısı çantanın içine bakmak istese Hayalet kostümü ile ilgili hiçbir açıklama yapamayacaktı.

Trevillion homurdanarak başını çevirdi. “Evinize sağ salim gitmeye bakın, Makepeace. Siz kendinizi öldürtmeden de işim yeterince başımdan aşkın.”

“Benim için endişelenmeniz pek dokunaklı doğrusu,” dedi Winter.

Trevillion başını kısaca eğdikten sonra atını döndürdü.

Winter askerleri, gecenin içinde kaybolana dek izledi. Ancak ondan sonra içini çekerek omuzlarını düşürebildi.

Yol üzerinde başka bir durumla karşılaşmadan yürümeye devam etti. Yirmi dakika sonra, yetimhanenin mutfağına girmişti. Siyah tekir Soot ocağın önünde yatıyordu, keskin tırnaklarıyla ocağın kırmızı tuğlalarını kazıyordu. Winter’ı görünce doğrulup yerinden kalktı ve kocaman başını, selamlamak istercesine Winter’ın bacağına yasladı.

Winter eğilerek yaşlı kedinin kulaklarının arkasını okşadı. “Nöbettesin demek, öyle mi Soot?”

Soot esneyerek sıcak yerine döndü. Kendisi için yakılı bırakılan feneri aldı ve bina saçaklarının altındaki odasına çıkan arka merdivenlere yöneldi. Işığın merdivenlerin köşesine vurmasıyla yalnız olmadığını anladı.

Gözleri kapalı olan Joseph Tinbox bir koltuğa oturmuş, sakin ve düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Winter’m yüreği sıkıştı. Çocuk gelmesini mi beklemişti yoksa?

Elini yavaşça oğlanın omuzuna değdirdi. “Joseph.”

Joseph gözlerini kırptırdı, uykulu ve şaşkındı. Winter birdenbire yaklaşık on sene önce eski yetimhanenin merdivenlerinde bulunduğu iki yaşlarındaki bebeği anımsadı. Saçları açık sarıydı, yüzü gözyaşlarıyla ıslamıştı ve bileğine de boş bir Tinbox tutturulmuştu. Winter onu yerden kaldırıp kucağına aldığı anda bebek

derin bir iç geçirmiş ve büyük bir güven duygusuyla küçücük başını Winter'ın omuzuna yaslamıştı.

Joseph Tinbox gözlerini yeniden kırpıştırdı ve bir anda nerede olduğunu anladı. "Ah, efendim, ben sizin gelmenizi bekliyordum."

"Bunu görebiliyorum," dedi Winter, "ama uyku saatin de çoktan geçti."

"Ama efendim, bu çok önemli."

Winter çocuğun "çok önemli" diye adlandırdığı meselelere alışkındı: diğer çocuklarla girdiği ağız dalaşı, kaybolan toplar ve sokakta bulduğu yavru kediler.

"Öyle olduğundan eminim," dedi Winter sakın bir sesle, "fakat..."

"Peach konuştu!" diye araya girdi Joseph aceleyle. "Bana nereden geldiğini anlattı."

Sözünü kestiği için Joseph'i azarlamaya hazırlanan Winter durdu. "Ne dedi?"

"Sanırım bunu size kendisi de söyleyebilir," dedi Joseph parlamentoda görev yapan bir lordun ciddiyetiyle.

"Artık uyumuştur."

"Hayır, efendim," diye karşılık verdi Joseph. "Çok korkmuş. Dönüşünüzü bekleyeceğini söyledi."

Winter'ın kaşları havalandı. "Pekâlâ."

Joseph Tinbox arkasını dönerek merdivenleri çıkmaya başladı. Winter onu elinde tuttuğu fener ve sırtındaki çantasıyla birlikte takip etti.

Yetimhane gecenin bu saatinde oldukça sessizdi, fenerin ışığı merdivenlerin yanındaki duvarda titrek yansımalarla neden oluyordu. Winter, nasıl bir sırrın küçük bir çocuğu bir hafta boyunca konuşmaktan alıkoyabileceğini düşündü. Joseph'in dar sırtına baktı. Çocuğun bu akşam Peach'i konuşturmak için tüm ikna yeteneğini ortaya koymuş olduğundan şüphesi yoktu.

Joseph yatakhanelerin olduğu koridora çıktı. Burası da sessizdi ama arada bir de olsa belli belirsiz sesler duyulabiliyordu: mırıldanmış bir söz, bir iç çekiş ya da yatak çarşaflarının hışırdaması. Joseph omuzunun üzerinden Winter'ın hâlâ peşinde olduğundan emin olmak istercesine baktı ve holü parmak uçlarında geçerek hasta odasının önüne kadar geldi.

Joseph kapıyı açtığında Winter çocuğun haklı olduğunu gördü: Peach uyumamış, gözlerini kocaman açmış bakıyordu. Karyolanın tam ortasına yatmış, örtüyü çenesine kadar çekmişti; bir koluyla da köpeği Dodo'ya sarılmıştı. Yatağının kenarında yanan tek bir mum vardı.

Winter önce muma sonra da Joseph'e baktı.

Oğlanın yüzü kızardı. "Yanan bir mumun yangın çıkarabileceğini söylediğinizi biliyorum ama..."

"Ben karanlığı sevmiyorum," dedi Peach gayet anlaşılır bir biçimde.

Winter kız çocuğuna baktı. O da gözlerini dikmiş, Winter'a bakıyordu; bakışları ürkek ama meydan okur gibiydi, kahverengi gözleri öylesine koyuydu ki neredeyse siyaha çalıyordu.

Winter başını sallayarak yatağın yanındaki sandalyeyi çekmeden önce sırtındaki çantayı yere bıraktı. "Geceyi sevmeyen çok kişi vardır. Bu utanılacak bir şey değildir, Pılar."

"Ben Peach ismini seviyorum, sizce de sakıncası yoksa efendim."

Winter başını eğerek Joseph Tinbox'ın yatağın diğer tarafına geçip Peach'in elini tutmasını izledi. "O zaman Peach olsun. Joseph bana anlatmak istediğin bir şey olduğunu söyledi."

Peach başını bir kez salladı. Küçük çenesi beyaz örtülerin altına gömüldü. "Beni alanların bebek hırsızları olduğunu söylemek istedim."

Winter nabzının hızlandığını hissetse de, çocuk önemsiz bir şey söylemiş gibi gayet sakin ve rahat görünmeye çalıştı. "Öyle mi?"

Peach zorlukla yutkunarak eliyle Dodo'nun karmakarışık tüylerine tutundu. Köpek o anda sıçrasa da çocuğun tüylerini çekerek kendisini rahatsız ettiğine dair başka bir tepki vermedi. "Ben... ben kilisenin oradaki köşedeydim."

"St. Giles-in-the-Fields Kilisesi mi?"

Küçük kız alnını kırıştırdı. "Sanırım. Orada dileniyordum."

Winter başını salladı. Peach'in hikâyesini bölmek istemiyordu ama yine de öğrenmesi gereken bir şey vardı. "Annen baban da orada mıydı, Peach?"

Peach omuzunu silkerek yüzünü çevirdi. "Onlar öldü. Annem ateşli hastalıktan, babam da veremden öldü. Küçük Rachel da öyle. Hepsi öldüler."

Winter kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu hikâyeleri defalarca dinlemişti. Hastalıktan ve fakirlikten harap olan aileler çocuklarını ortada bırakarak kötü bir dünyada ayakta kalmaya zorluyorlardı. Bunu bir kez daha duyması durumu hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Üzgünüm," dedi Winter yavaşça.

Peach bir kez daha omuz silkerek Winter'ın yüzüne bir bakış fırlattı. "Babam ölmeden önce Bayan Calvo'dan beni yanına almasını istemişti. Orada bir süre kaldım. Ama sonra Bayan Calvo zaten yeterince sayıda beslemesi gereken çocuk olduğunu söyleyerek yanından ayrılmamı istedi."

"Kalpsiz cadı," diye mırıldandı Joseph öfkeyle.

Winter ona azarlayan bir bakış fırlattı.

Oğlan başını eğse de somurtmaya devam etti.

"Lütfen devam et, Peach."

"Evet, iş bulmaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama bulamadım," dedi Peach. "Ve dilenmek de daha iyi bir seçenek değildi. Yaşsa büyük olanlardan dayak yememek için ikide bir yerimi değiştirmek zorundaydım."

Dilencilerin başında onları yağmalayan, günlük kazandıkları paralardan belli bir kâr payı talep eden çeteler vardı. Peach gibi yalnız bir çocuğun bu çetelere karşı gelmesi mümkün değildi.

“Daha sonra ne olduğunu anlat, Peach,” diye fısıldadı Joseph Tinbox.

Küçük kız Joseph’ten cesaret almak istercesine oğlana baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve Winter’a döndü. “Kilisenin önünde dilendiğim ikinci gece beni yakaladılar. Çocuk hırsızları. Beni uyandırıp oradan götürdüler. Sanmıştım ki...” küçük kız yutkundu, “beni öldüreceklerini sandım ama öldürmediler.”

“Ne yaptılar, Peach?” diye sordu Winter.

“Beni bir mahzene götürdüler. İçi kız çocuklarıyla doluydu, dikiş dikiyorlardı. İlk başta bunun çok da kötü olmadığını düşündüm. Çalışmaktan çekinmem, size doğruyu söylüyorum. Annem benim iyi bir yardımcı olduğumu söylerdi. Ve Dodo da oradaydı, gerçi hiç kimse ona bakmıyordu, daha doğrusu onu hep kovmaya çalışıyorlardı.”

Küçük kız yüzünü Dodo’nun boynuna yasladığında köpek de onun küçük kulağını yaladı. Öylesine alçak sesle fısıldıyordu ki Winter bir sonraki sözlerini duyabilmek için iyice eğilmek zorunda kalmıştı. “Ama bize yiyecek vermiyorlardı, neredeyse hiçbir şey. Sadece yulaf lapası ve su, üstelik yulaf lapasının içinde böcekler yüzüyordu.” Peach hıçkırmaya başladı.

Joseph Tinbox üzüntü ve endişeyle dudağını ısırды. Elini çekinerek kıza uzattı ama sonra durdu. Parmak uçlarıyla kızın zayıf omuzuna dokundu. Winter’a baktı.

Winter çocuğa bakarak başını eğdi.

Joseph tuhaf bir tutuklukla kızın sırtını sıvazladı.

Peach sarsılarak başını kaldırdı. “Üstelik en kötüsü de bu değildi. Yeterince hızlı çalışmadığımız zamanlarda bizi dövüyorlardı. Adı Tilly olan bir kız vardı. Onu o kadar uzun süreyle dövdüler ki bayıldı ve bir daha da gelmedi.”

Peach kocaman ve acı dolu gözlerle Winter'a baktı. Kelimeleri söylememiştir ama çocuk akıyla bile olsa arkadaşı Tilly'nin ölmüş olduğunu biliyordu.

"Sen çok cesurmuşsun," dedi Winter küçük kıza. "Oradan nasıl kaçabildin?"

"Bir gece," diye fısıldadı Peach, "çocuk hırsızları yeni bir kız getirdiler. Bayan Cook'la -hepimizi çalıştıran oydu- tartıştılar. Ama giderken arkalarından kapıyı kilitlemeyi unutmuşlardı. Kapının aralık olduğunu fark ettim. İşte o zaman Dodo'yla beraber, koşabildiğimiz kadar hızlı koşmaya başladık, arkamızdan gelen bağırıcıları artık duymayınca kadar koştuk."

Peach sanki gecenin içindeki o kaçış anını yeniden yaşıyor-muş gibi nefes nefese kalmıştı. Peşinde merhametten yoksun adamlar varmış gibi.

"Cesur, çok cesur kızım benim," diye mırıldandı Winter. Joseph de başını hızlıca sallıyordu. "Bahsettiğin o mahzenin nerede olduğunu biliyor musun, Peach?"

Küçük kız başını salladı. "Hayır efendim. Ama bir mumcu dükkânının altında olduğunu biliyorum."

"Ah," dedi Winter hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. St. Giles'ta düzinelerce küçük mumcu dükkânı vardı. Ama bunu bilmesi yine de hiç yoktan iyiydi. "Ne kadar akıllı bir kızsın sen, Peach, böylesine önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırmamışsın."

Peach'in yanakları kızardı. Utanmıştı.

"Şimdi artık ikinizin de yatma zamanı geldi," dedi Winter ayağa kalkarken. Joseph'in, peşinden gelmeden önce Peach'in omuzunu son kez sıvazlamasını izleyen Winter kapıyı açtı ancak aklına gelen bir şeyle duraksadı. "Peach?"

"Efendim?"

"Sen ve diğer kızlar mahzende ne dikiyordunuz?"

"Çorap." Peach kelimeyi sanki çürük bir şey yemişçesine söylemişti. "Dantel işlemeli çoraplar."

Winter bir sonraki öğleden sonrasında Isabel'in uşağı kendisini içeriye alırken esnedi.

Uşak bunun üzerine onaylamayan bir tavırla kaşını kaldırdı. "Leydi Beckinhall sizi küçük oturma odasında bekliyor, efendim."

Winter yorgun bir halde başını salladı ve uşağın arkasından seğırtmeye başladı. Gündoğumuyla beraber St. Giles sokaklarını arşınlamaya çıkmıştı. Altında, mahzen içinde bir atölye olan bir mumcu dükkânı aramış fakat şu ana kadar bir şey bulamamıştı. Bayan Cook diye birini tanıyan da kimse çıkmamıştı. Peach mumcu dükkânı konusunda yanılmış olabilirdi –ne de olsa Bayan Cook ve çocuk hırsızlarından kaçarken ölesiye korkmuştu– belki de Bayan Cook yasadışı atölyesini başka bir yere taşımıştı.

Tabii burada üçüncü ve çok daha rahatsız edici bir ihtimal daha vardı. Bilgi aldığı kaynaklarından bazıları gergindi ve de ağzı sıkı davranmışlardı. St. Giles halkı çocuk hırsızlarından ve Bayan Cook'tan yerlerini söyleyemeyecek kadar çok korkuyor da olabilirlerdi.

Uşak sarıya boyanmış bir kapıyı açınca Winter küçük oturma odasına girmeden kendini hazırladı. Isabel odanın diğer tarafında, çok sayıdaki uzun pencerelerden birinin önünde duruyordu; profili narindi ve güneş ışığı koyu parlak saçlarında ışıldıyordu.

Yüreğinin daraldığını hissetti, genç kadına ilk bakışında sanki fiziksel bir darbe almış gibiydi. Genelde birini birkaç kez görmenin hissedilen heyecanı ve şoku yatıştırdığı biliniyordu. Fakat söz konusu Isabel olunca genç kadını her görüşünde içinde kopan fırtınalar hem bedenini hem de aklını ele geçiriyordu. Onu her gördüğünde arzusunun daha da çok artacağından korkuyordu.

"Bay Makepeace," dedi Isabel yüzünü ona dönerken. Silueti şimdi de pencerenin açık renkli çerçevesinin önündeydi, yüzü ise

gölgede kalmıştı. “Bugün gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum açıkçası.”

Ah. Önceki geceki gecikmesini hâlâ affetmiş değildi anlaşılan.

“Öyle mi, hanımefendi?” diye sordu Winter kadına dikkatli adımlarla yaklaşırken. “Ancak gördüğüm kadarıyla çayı hazırlamışsınız.” Alçak sehpanın üzerindeki servisi işaret etti. “Saat dörtte geleceğimi söylemiştim ve şöminenizin rafının üstündeki saate bakılacak olursa da, şu anda saat tam dört.”

Isabel pencereden uzaklaşırken Winter genç kadının yüzüne baktı ve bu sözlerin kendisini hemen hiç sakinleştirmedığını anladı. “Sizin için oldukça yeni –hatta eşsiz bir durum mu demeliyim– Bay Makepeace?”

“Bana Winter demenin zamanı gelmedi mi?” diye mırıldandı Winter konuyu değiştirmeye çalışarak. Zamanlaması konusunda bir tartışmayı kazanması mümkün değildi.

“Geldi mi?”

“Evet, geldi,” dedi Winter gülümseyerek. “Isabel.”

Genç kadının kaşları çatıldı. “Ben sanmıyorum...”

O anda oymalarla süslenmiş bir büfenin altından minik bir hıçkırık sesi duyuldu.

İkisi de aynı anda gözlerini sesin geldiği mobilyaya çevirdiler ve ne tuhaftır ki Isabel’in az önceki kızgın yüz ifadesinin yerini tereddüt aldı. Öne doğru atıldı fakat sonra durdu.

Kadının başka bir hareket yapmadığını gören Winter büfenin yanına giderek bir dizinin üstüne çöktü ve altındaki dolabın kapağını açtı.

Karşısına gözyaşlarıyla ıslanmış bir yüz çıktı.

“Christopher,” dedi Winter, çocuğun adını buraya ilk geldiği günkü karşılaşmalarından hatırlayarak. Omuzunun üzerinden baktı ancak Isabel donmuş gibiydi. Yeniden çocuğa döndü. “Bu dolapta oturmak rahat mı?”

Çocuk kadife kol ağzıyla burnunu sildi. “Hayır efendim.”

“Dışarı çıkmak ister misin?”

Çocuk sessizce başını salladı. Winter dolabın içine uzanarak çocuğu kucığına aldı. Yakından bakınca Christopher’ın dört beş yaşlarında yakışıklı bir çocuk olduğunu gördü. Winter kucığındaki çocukla doğrulup Isabel’e döndü. Anelik içgüdüsünün babalık içgüdüsünden daha güçlü olduğu düşünülecek olursa çok az sayıdaki kadın bir erkeğin kucığındaki çocuğu almak istemezdi. Ancak Isabel böyle bir girişimde bulunmuyordu. Aksine kollarını göğsünde birleştirmişti ve sanki çocuktan özellikle uzak duruyor gibi bir hali vardı.

Winter kaşlarını kaldırıncı Isabel sanki o anda aklı başına gelmiş gibi başını salladı. “Carruthers’i çağırayım.”

“Kalmak istiyorum,” diye sızlandı çocuk.

Isabel yutkundü. “Bence... bence dadının yanına dönmen en iyisi olacaktır.”

Leydi Beckinhall’u ne zaman böylesine güvensiz hatta tutuk görmüştü? Burada Winter’ın gözden kaçırdığı bir şey vardı.

Winter boğazını temizledi ve çocuğa bir şeyler mırıldandı. “Şu çay tepsinin üzerindeki çöreklerden birinin tadına bakmayı düşünüyordum. Sen de denemek ister miydin?”

Christoper evet dercesine başını salladı.

Winter sehpanın önündeki kanepenin üzerine oturarak çocuğu da dizlerine oturttu ve kendine almadan önce Christopher’a bir çörek uzattı. Tazecik çöreğin tadına bakarken Isabel’in gergin sırtını süzdü. Yeniden pencerenin yanına dönmüş, kendisini ve çocuğu tamamen görmezden geliyordu. Tuhaf.

“Güzel, öyle değil mi?” dedi çocuğa.

Christopher başını salladı. “Aşçının çöreklerinin üstüne yoktur.”

“Ah.” Kısa bir süreliğine sessiz bir anlayış içinde çöreklerini yemeğe devam ettiler.

“Carruthers nerede?” diye mırıldandı Isabel odanın diğer tarafından.

Çöreğinden bir ısırık daha almaya hazırlanan Christopher çöreği kucağına indirerek yapışkan parmakları arasında tuttu. “Beni pek fazla sevdiği söylenemez, en azından çoğu zaman.”

Winter çocuğun sözlerine karşı çıkabilmeyi çok isterdi ama çocuklara yalan söylemenin doğru olmadığını düşünüyordu, üstelik Isabel de çocukla aynı odada değilmiş gibi karşılarında duruyordu. Öne eğilerek çay fincanlarının birine süt doldurarak içine birkaç damla sıcak çay damlattıktan sonra fincanı çocuğa uzattı.

Christopher elindeki çöreği yere düşürdü ve iki eliyle fincanı kavrayarak iştahla sütünü içmeye başladı. Fincanı çektiğinde üst dudağında süt izi vardı. “Ama yine de bana dün akşam olağanüstü bir hikâye anlattı.”

Çocuk Isabel’in sırtına özlem dolu bakışlarla bakıyordu.

Orta yaşlı, sade görümlü bir kadın olan çocuk bakıcısı o anda telaşla odaya daldı. “Ah, Leydim, çok özür dilerim.” Yanlarına gelip Christopher’ı Winter’ın kucağından aldı ve yeniden Isabel’e döndü. “Bir daha olmayacak, Leydim, size söz veriyorum.”

Isabel’in sırtı hâlâ dönüktü. “Olmasına özen göster lütfen.”

Yüzü allak bullak olan zavallı Carruthers aceleyle bir reverans yapıp kucağındaki Christopher’la beraber odadan çıktı.

Winter düşünceli bir tavırla kendine bir fincan çay doldurdu.

“Kötü olduğumu düşünüyorsunuz,” dedi Isabel.

Winter ona baktı. Sırtı dimdikti ancak omuzlarının duruşundan kollarını sanki kendini savunmak istercesine bedenine sarmış olduğunu biliyordu.

“Düşündüğüm,” dedi Winter yavaşça, “Christopher’ın kim olduğunu ve sizin için ne ifade ettiğini öğrenmek istediğimdir.”

Winter’ın, Isabel’in cevap verip vermeyeceğini merak ettiği uzun bir sessizlik oldu. Sonra ise genç kadının sakın ve her türlü duygudan yoksun sesi duyuldu. “Christopher ölen kocamın oğlu.”

Winter kaşlarını çattı fakat aklına gelen soruyu sormadan Isabel arkasını dönerek odanın ortasına yürüdü. Güzel ağzı

dümdüz bir çizgi halini almıştı, sanki kendisini ele geçirmek üzere olan duygularını bastırmak ister gibi bir hali vardı. “Annesi Edmund’un metresiydi.”

“Ben... anlıyorum,” dedi Winter anlamadığı halde. “Ve o şimdi burada sizinle birlikte mi yaşıyor? Bu kocanızın arzusu muydu?”

Isabel omuzlarını silkti. “Christopher ve annesi Luise’den Edmund öldükten sonra haberim oldu. Onlar için herhangi bir önlem almamıştı.”

Winter genç kadına sadece baktı ve bekledi. Aralarındaki mesafenin bu kadar büyük olmamasını diliyordu.

Isabel ellerini beline dayadı. “Edmund’u toprağa verdikten bir ay sonra Luise çıkageldi. Edmund’un kendisini küçük bir şehir evine yerleştirmiş olduğunu fakat öldüğü için kiranın artık ödenemeyeceğini anlattı. Parası yoktu. O günden sonra Luise’nin parasını idare etmeyi bilmediğini anladım. Benden bir miktar borç istedi ve ben de...” Isabel düşüncelere dalmıştı, yeniden omuz silkti.

Odanın ortasında dururken öylesine uzak ve yalnız bir hali vardı ki ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş, sanki ezberlediği bir şiiri zorla okuyacak gibiydi. “Isabel, gelin çayınızı için.”

Winter’ın içi, genç kadının gelip karşısında duran kanepeye oturduğunu görünce rahatladı. Genç kadın görmeyen gözlerle Winter’ın çayı servis ederek bol miktarda süt ve şeker ilave etmesini izledi.

“Bana servis yapmanız uygun değil,” dedi Isabel dalgınlıkla, genç adamın uzattığı fincanı alırken.

Winter ona alaylı bir bakış fırlattı. “Yetimhanede hiç kimse bana çay ikram etmiyor, bundan emin olabilirsiniz.”

“Ah,” dedi Isabel çayından bir yudum alırken. “Elbette.”

Winter onu huzursuzca izledi. Burada gözden kaçırıldığı bir şeyler vardı. Isabel’in kendisine henüz söylemediği bir şey. “Kocanızın bir metresi olduğundan haberiniz var mıydı?”

Isabel fincanını kucağına indirip avuçlarının arasında tutarken başını salladı. “Hayır, aslında bilmiyordum ama hiç de şaşırmadım. Edmund biz evlenmeden önce uzun bir süre duldu ve elbette ki birtakım ihtiyaçları vardı.”

Winter soğumakta olan çayını yudumladı. “Bana daha önce kocanıza sadık olduğunuzu söylemişsiniz. Onun da size aynı şekilde sadık olmadığını öğrenmek ihanet gibi gelmiş olmalı.”

Isabel’in bakışı alaycıydı. “Bu tür şeylerin –yani bir erkeğin metresinin olması gibi şeylerin– benim çevremde çok alışagelmış olduğunu unutuyorsunuz. Luise’den haberim olduğunda şaşırdım elbette ama şoke olmadım. Bizimkisi bir aşk evliliği değildi zaten. Fakat bana karşı her zaman son derece nazikti. Edmund benim için ölümünden sonrası için bile gereken ne varsa yapmıştır. Bir kadın bir erkekten başka ne bekleyebilir ki?”

“Sadakat. Tutku. Aşk,” dedi Winter hızla ve biraz sertçe.

Isabel ona bakarken yüzündeki alaycılık yerini meraka bırakmıştı. “Gerçekten mi? Evliliğin bunlardan ibaret olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet.”

Isabel’in gözleri gölgelendi. “O halde hiçbir zaman evlenmeye yemin etmiş olmanız çok yazık, Bay Makepeace.”

Şimdi bakışlarını çevirme sırası Winter’daydı. “Niçin Luise’ye sadece para verip göndermediniz?”

Parmağının ucunu fincanın etrafında gezdiriyordu Isabel. “Verdim ama... o sürekli olarak yer değiştiriyor ve benim evim de büyük.” Dudağını ısırdı. “Christopher o zaman daha bebek sayılırdı ve Luise de pek akli başında bir anneye benzemiyordu.”

“Böylece siz de ona çocuğun burada, sizinle kalmasını teklif ettiniz, öyle mi?” diye sordu Winter. “Kocanızın oğlunun.”

Isabel başını salladı. “Evet.”

“Bu yaptığınız çok nazik bir davranış.”

Isabel burun kıvrırdı. “Benim için dert değildi, özellikle de Christopher daha küçükken. Carruthers’i işe aldım ve çocuğun ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladım.” Isabel’in sesi giderek uzaklaşır gibiydi.

“Ancak?” diye sordu Winter hemen.

Isabel ona tedirgin bir bakış attı. “Christopher büyüdükçe benden tuhaf bir biçimde büyülenmiş gibiydi. Odama girip perdelerin arasında ve yatağın altında saklanmaya, makyaj masamı ve mücevher kutumu karıştırmaya başladı.”

“Eşyalarınızı çalıyor mu?” diye sordu Winter gözlerini kırıştırarak.

“Hayır. Asla.” Isabel başını kararlıkla salladı. “Ama yine de... bütün bunları neden yapıyor?”

“Bu aslında çok da büyük bir gizem sayılmaz,” diye karşılık verdi Winter. “Siz bu evin reisisiniz, güzel ve çekicisiniz. Sizin gibi birinden etkilenmesi son derece normaldir.”

O gün onu gördüğünden bu yana ilk kez gülümsedi Isabel. “Bay Makepeace, bunun şu ana kadar sizden duyduğum en güzel iltifat olduğunu söylemeliyim.”

Winter dikkatinin dağılmasına izin vermedi. “Çocuk sizi rahatsız ediyor. Niçin?”

Winter bu soruyu sorduğuna neredeyse pişman olacaktı çünkü Isabel’in yüzündeki gülümseme o anda yok oldu, bakışlarını başka yöne çevirmişti. “Belki de çocuklarla aram çok iyi olmadığı içindir.”

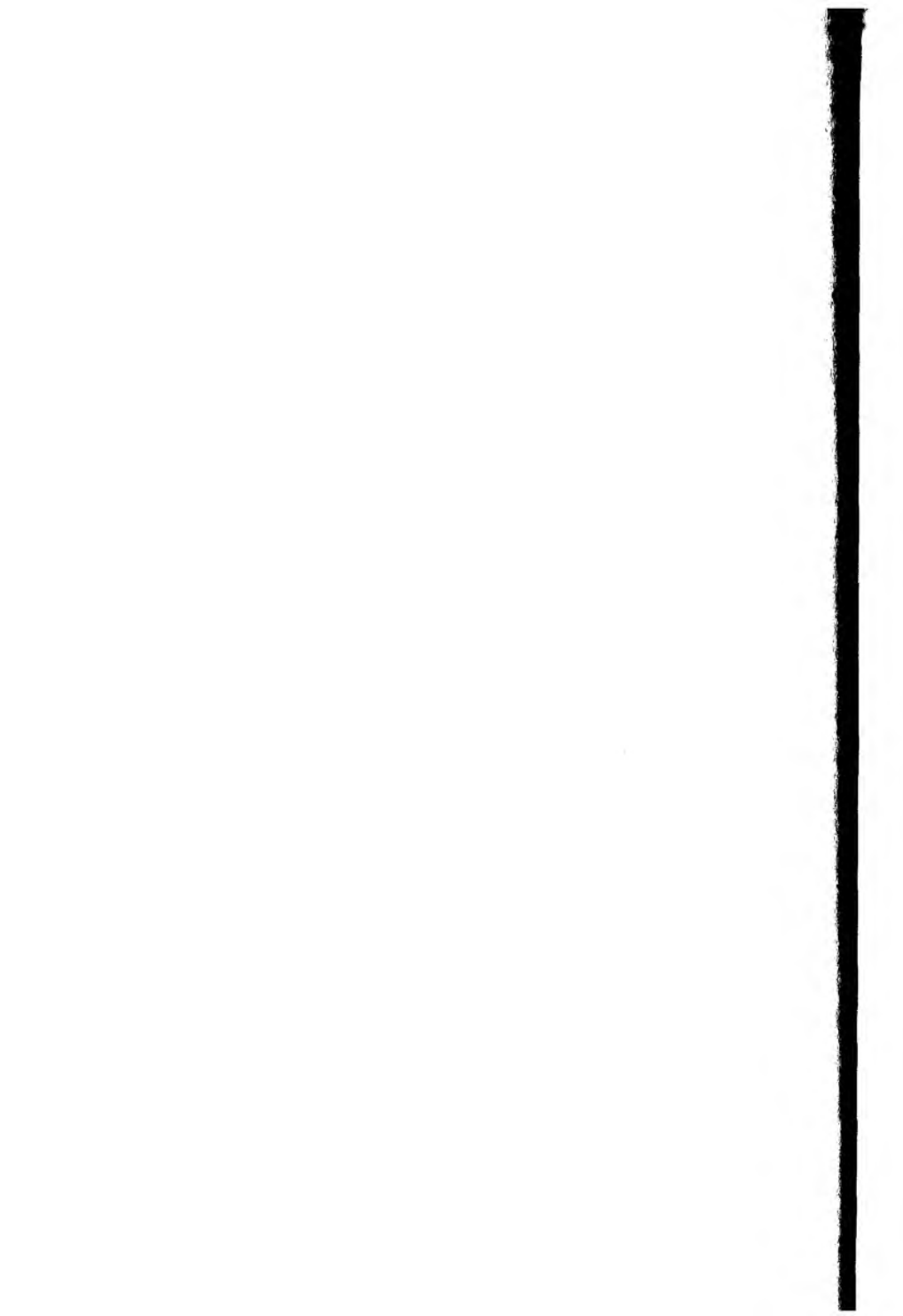
O halde bir yetimhaneye koruyuculuk yapmasının sebebi ne, diye geçirdi içinden Winter ama neyse ki bu düşüncesini sesli olarak dile getirmedi.

“Pekâlâ.” Isabel çayının geri kalanını bitirerek fincanı sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. “Leydi Whimple –Lord d’Arque’ın büyükannesi– bu akşam d’Arque’ların şehir malikânesinde bir davet veriyor. Dansınızı çalışmamızı öneriyorum.”

Winter içini çekti. Dans etmek nedense en az sevdiği aktivitelerden biri haline gelmişti.

“Tabii eğer,” diye sertçe söze başladı Isabel, “bu akşam katılmayı düşünüyorsanız.”

Winter ayağa kalkarak Isabel’in parlak mavi gözlerinin içine baktı. D’Arque’in şehir evine davet edilmesi adamın çalışma ve yatak odalarını araması için mükemmel bir fırsat olacaktı. “Ah, bunu hayatta kaçırmam.”

Onuncu Bölüm

Palyaçonun sevgilisi iki gece boyunca St. Giles sokaklarını dolaşarak hiç bıkmadan, yılmadan sevgilisini arasa da sonunda gün doğarken büyük bir hayal kırıklığı içinde evine dönmek zorunda kaldı. Fakat üçüncü gece sevgilisini, az önce öldürdüğü bir hırsızın başında dikilir halde buldu.

“Palyaço, ah Palyaço!” diye bağırdı sevdiği kadın.

“Yoksa beni hatırlamıyor musun?”

Fakat alacalı palyaço kostümü içindeki adam arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı, sevgilisini sanki ne görüyor ne de duyabiliyordu...

St. Giles Hayaleti Efsanesi’nden

Winter, Leydi Whimple’in balosuna katılmaya söz verdiği halde, Isabel o gece balo salonuna girerken onu gerçekten görmeyi beklemiyordu. Bir kez daha ayrı gelmeyi tercih etmişti, bu kez de okul müdürü olarak görevlerinin kendisini yeterince erken bırakmadığını ileri sürmüştü.

Isabel bu bahanelerden bıkmaya başladığını hissediyordu. Normalde son derece ahlaklı olan bir adamın ikide bir yalan söylemesinden usanmıştı. Hayalet olduğunu itiraf edecek miydi acaba? Yoksa Isabel’in kendisini o maskenin ve kostümün altından tanıyamayacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu?

Winter olağandışı bir durum yokmuş gibi davrandıkça, Isabel'in öfkesi büyüyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes alarak etrafına bakındı. Balo salonu doğal olarak abartılı bir biçimde dekore edilmiş ve duvarları zarif bir kırmızıya boyanmıştı. Lord d'Arque'in sera karanfillerine bir servet harcadığı belliydi, bunlar büyükannesinin en sevdiği çiçeklerdi. Salonun dört bir yanında beyaz, kırmızı ve pembe renkteki karanfil öbeklerini görmek mümkündü, içerisini parfüm gibi saran ağır bir koku vardı.

D'Arque Vikontu büyükannesiyile birlikte gelen davetlileri selamlıyordu, Isabel onlarla yan yana geldiği anda yaşlı kadına bakarak bir reverans yaptı. Leydi Whimple torunuyla yaşıyordu. Gençliğinde olağanüstü bir güzelliğe sahip olduğu söyleniyordu fakat yıllar sanki bir el gibi yüzüne yapışıp hatlarını aşağıya çekerek dudak, göz ve boyun bölgesindeki deriyi iyice sarkıtmıştı. Kaşlarının altındaki göz kenarları sanki daimi bir yastaymış gibi aşağıya çekilmişlerdi fakat açık gri rengi gözlerinde zekâ parıltıları vardı.

"Leydi Beckinhall," dedi yaşlı kadın ağır ağır. "Torunum bana kimsesiz çocuklara ait bir yetimhanenin müdürünün davasını savunduğunuzu anlattı."

Isabel nazikçe gülümsedi. "Bu doğru, hanımefendi."

Leydi Whimple havayı koklarcasına burnunu çekti. "Benim zamanımda sosyetenin yaşlı kadınları romantik entrikalara ve dedikoduya daha çok ilgi gösterirlerdi ama sanıyorum ki siz zamane kızları daha çok hayır işlerine gönül veriyorsunuz." Konuşmasından, hayır işlerine gönül vermenin ödüllendirilecek bir durum olmadığı anlaşılıyordu.

"İşin sıkıntısına dayanabilmeyi ümit ediyorum," diye mırıldandı Isabel.

"Hımm," diye karşılık verdi Leydi Whimple kuşkucu bir tavırla. "D'Arque bana o yetimhanenin yönetimiyle bizzat kendisinin

de ilgilendiğini söyledi ama beni kandırmayı sevdiği için konuyu pek dikkate almadım.”

“Büyükanne.” Vikont büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi, belli ki yaşlı kadını rahatsız eden bir davranıştı bu. “Kendim için hemen fayda sağlamayacak bir işe ilgi göstermemin bana özgü bir davranış olmadığının farkındayım ancak zamana ayak uydurmayı da öğrenmemiz gerekiyor.” Isabel’e alaycı bir bakış fırlattı. “Üstelik yetimhanenin işlerinden sıkılacak olursam, anında oraya göz kulak olacak birilerini tutabilirim.”

Isabel gözlerini kısarak baktı. D’Arque’m heveslerinin ne kadar geçici olabileceğine dair bu gösterisi sadece bir yemdi. İstikrarsız ruh halinin bir tek şeye faydası olabilirdi, o da su “yarışmadan” bir an önce sıkılarak geç olmadan vazgeçmesiydi.

“Ha. Bu saçmalığa iştirak etmem söz konusu olmadığı sürece sorun yok,” diye mırıldandı Leydi Whimple.

“Sizinle aynı fikirdeyim, Leydim,” dedi o sırada yanlarında bir erkek sesi.

Isabel dönünce Bay ve Bayan Seymour’un selamlama sırasında arkasındaki yeri aldıklarını gördü.

Lord d’Arque gülümsedi. “Sen de mi bana karşısın, Seymour?”

“Sana karşı değilim, d’Arque.” Karısı sıkılmış görünen Bay Seymour kıkırdadı. “Fakat Leydi Whimple seni bir yetimhane yöneticisi olarak düşünmenin ne kadar tuhaf olduğunu söylerken çok haklıydı.”

“Tuhaf ya da değil, bu benim hedefim,” dedi d’Arque inatla. “Tek sebebi birtakım güzel hanımefendilerin yetimhanenin hamiliğine soyunmuş olması olsa da. Ayrıca Londra’dan sıkılmaya başladığımı hissediyorum. O afacanlara göz kulak olmak çok eğlenceli olabilir.”

Büyükannesi homurdandı.

“Öyle diyorsan,” diye karşılık verdi Bay Seymour başını kederle sallayarak. “Seni bu fikirden vazgeçirme konusunda ba-

şarılı olamayacağımı biliyorum. Bu yüzden de Leydi Beckinhall'a dönüp arkadaşı olan St. Giles Hayaleti'yle yaşadığı karşılaşmanın etkisinden kurtulup kurtulamadığını soracağım."

Isabel kaşlarını çatarak tam bu sözlere itiraz edecekti ki Vikont araya girdi.

"Ve işte rakibim de geldi," dedi d'Arque. "Zamanında geldiği için puanı hak etti diye düşünüyorum."

Bir anda Isabel'in yanında beliren Winter, varlığıyla genç kadının tüm duyularını harekete geçirdi. Üzerinde tütün rengi yelekle giydiği yeni bir takım elbise vardı ve Isabel bir kez daha onun ne kadar yakışıklı görüldüğüne şaşırdı.

"Lordum," dedi Winter, Vikont'u kısaca selamlayarak. Isabel'in kolunu tuttu. "İzin verir misiniz, selamlama sırası gittikçe uzuyor."

Isabel, Makepeace onu uzaklaştırmadan önce diğerlerine başıyla selam verecek zamanı zor bulmuştu. "Çok iyi idare ettiniz."

"Evet, öyle değil mi?" Mesafeli havası bu akşam fazlasıyla barizdi. "Ama bir ev sahibinin de misafirlerini o kadar uzun süreyle bekletmesi kabalık değil midir?"

"Olabilir." Isabel odanın içinde yürümeye başladıkları sırada önüne bakıyordu. "Ancak içeri girip bir selam bile vermeden beni öylece kaçırmanız da kaba sayılır."

"Vikont'u selamladım."

Isabel durup yüzüne baktı. Bu akşam neden tartışmaya bu kadar meyilliydi? "Ama beni, Leydi Whimple'ı ve Bay ve Bayan Seymour'u selamlamadınız."

Winter'ın dudakları gerilmişti. "Sanırım dans başlamak üzere."

Isabel'in kaşları hayretle kalktı. "Bu bir davet mi?"

Winter önce ona baktıktan sonra başını çevirdi, sanki Isabel'e kızmaya hakkı varmış gibi davranıyordu. "Eğer öyle olmasını istiyorsanız?"

"İstiyorum," dedi Isabel doğrudan çünkü öfkesine rağmen onunla dans etmek istiyordu. Dersler sırasında şaşırtıcı bir zarafeti

olduğunu görmüştü ama bunun dışında da şu anki ruh haline ve kendisiyle ilişkiye girmemeye yemin etmiş olmasına rağmen, Isabel onunla olmak istiyordu.

Onu istiyordu.

Winter elini ona uzattığında Isabel hemen tuttu ve kendisini dans pistine yönlendirmesine izin verdi. Bu bir halk dansıydı, adımları canlı ve biraz karışıktı fakat Isabel onun uzun boylu bedeninin varlığını her daim hissedebiliyordu. Ayakkabılarının zemine olan zarif teması, genç kadının üzerine eğilip geri çekilmesi, hareketlerinin her biri baştan sona zarafetin birer simgesiydi. Isabel daha önce hiç, dikkatleri üzerine çekmeden böylesine zarif bir biçimde dans eden bir erkek görmemişti. Kesinlikle gösteriş yapmıyordu.

Dansın sonunda durup elleri birleşmiş bir halde yüz yüze baktıklarında Winter'ın nefesi bile değişmemişken Isabel'in göğsü her zamankinden daha hızlı inip kalkıyordu.

Winter'ın bakışları düşünceli ve üzgündü.

Isabel boğazını temizledi. "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?"

Winter başını geriye attı, gözlerinde şimdi dikkat vardı. "Akluma gelen bir şey yok. D'Arque'in yanından öylece ayrıldığım için özür dilememi bekliyorsanız, bunu yapmayacağımı bilmenizi isterim."

Isabel dudaklarını sıktı. Demek ki kendisini Hayalet konusunda karanlıkta bırakmaya kararlıydı.

"Öyle mi?" Isabel derin bir nefes aldı. "Ben zaten başka bir konuyu kastetmişim."

"Peki, neymiş o?" diye sordu Winter ona bakmadan.

Isabel hafifçe gülümsedi. "Geçen gecedен bahsediyorum. Operaya niçin o kadar geç gelip Hayalet'in gösterisinin tamamını kaçırdığınızı bana hiç açıklamadınız."

"Yetimhanede acil bir durum olduğunu size anlatmaya..."

“Fazlasıyla sık karşılaşılan bir durum gibime geliyor,” diye susturdu onu Isabel.

Winter ona nihayet baktığında, koyu gözleri ifadesizdi. “Evet, öyle. Ne de olsa orası çocukların barındığı bir yuva ve çocuklar da oldukça öngörülemez şeyler yapmakla bilinirler.”

“Bunu yapan sadece onlar değil.”

Winter ona bir an için bakakaldı, sonra yüzünü çevirdi. “Belli ki biraz gerginsiniz. Size bir kadeh meyve kokteyli getirmeme ne dersiniz? İyi gelebileceğini düşünüyorum.”

Isabel ona meyve kokteylinden nefret ettiğini söylemeye fırsat bulamadan, arkasını dönüp gitmişti. Öylece gidip onu dans pistinde yalnız bırakmıştı.

Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemiştir. Ulu Tanrım, bu adam kendini İngiltere kralı mı sanıyordu? Isabel’in, orta malı olduğunu mu düşünüyordu?

Kendisine gözlerini dikerek bakan yaşlıca kadına gülümседikten sonra arkasını dönerek dans pistinden uzaklaştı. Bazı tanıdıkların verdiği selamlara karşılık verip vermediğinden bile emin değildi. Uzunca bir süre sonra kendini yeniden dans pistinde bulmuşken, salonun etrafında kaç kez dönüp dolaştığını hatırlamıyordu bile. Döndüğünde Winter’a söyleyecek bir çift sözü vardı. Hem o nereye gitmişti ki? Bir kadeh meyve kokteyli almak bu kadar uzun sürmezdi. Tabii eğer genç kadından tamamen kaçıp da balo salonundan bir korkak gibi hepten ayrılmadıysa...

Ya da birtakım Hayalet etkinlikleri yapmak için gizlice ortadan kaybolmadıysa.

Bu düşünceyle irkildi. Başını kaldırıp balo salonunu baştan aşağı taradı. Hiçbir yerde görünmüyordu. Böyle bir şeyi yapmazdı, öyle değil mi? *Burada?* Ancak bir odadan diğerine geçtikçe Winter Makepeace’i genel alanların hiçbirinde olmadığını anladı.

Bu durumda bir tek ailenin özel odaları kalıyordu tabii.

Isabel balo salonunun yan tarafındaydı. Bir hole gizlice girebilmek için birkaç basamak çıkması yeterliydi. Vikont d'Arque'ın malikânesine daha önce bir kez gelmişti, Isabel bu koridorun sonunda bir kütüphanenin olduğunu hatırlıyordu. Hızlı adımlarla kapısına yaklaşıp odanın içini gözetledi. Yanan tek bir şamdan vardı ancak Isabel buranın boş olduğunu görebiliyordu. Birkaç dakika Winter'ın bu koridorun üzerinde herhangi bir yerde olmadığını anlamasına yetmişti.

Isabel derin bir nefes alarak bir üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Burada itibarını tehlikeye atıyordu. Sadece balo salonunun olduğu katı arasa, biri onu gördüğü takdirde, yolunu kaybettiğini söyleyebilirdi. Başka bir katta görülmesi kafa karışıklığına dair öne sürdüğü mazeretin inandırıcılığını kaybetmesine sebep olurdu.

Bir kapıyı dikkatle açarak buranın bir leydinin yatak odası olduğunu gördü, belki de Leydi Whimple'ındı. Şansına içeride bekleyen bir hizmetçi yoktu ancak Winter da burada değildi. Koridorun sonunda köşeyi dönmesiyle kendini başka bir yatak odasının önünde buldu. Isabel derin bir nefes alarak içeriye baktı.

Odanın dekorasyonu erkeksi kırmızı ve kahve renklerinde tutulmuştu, belli ki burası Lord d'Arque'ın özel odasıydı. Asmalı kocaman bir yatak odanın ortasını olduğu gibi kaplıyordu, arkasındaki pencerelerin önündeyse uyumlu renkte perdeler asılıydı. Duvarların önünde çok sayıda oymalı, ağır mobilyalar yerleştirilmişti. Isabel sessizce odaya girerek aptalca bir içgüdüyle eğilip yatağın altına baktı. Kimse yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde odadan çıkmaya hazırlanırken yan odadan gelen uğultuyu duydu. Ulu Tanrım, bu Lord d'Arque'ın uşağı olmalıydı ve çıkardığı sese bakılacak olursa da yatak odasına doğru geliyordu. Isabel tam da kaçmak için bir hamle yapacaktı ki...

Pencerelerin önündeki perdelerin arasından güçlü bir kol uzanıp onu arkadaki kameriyenin içine çekti.

Isabel'in çıkardığı soluma sesi ağzını kapatan bir elle bastırılmıştı. Gözleri karanlığa henüz alışmamıştı fakat Isabel bunun kim olduğunu hemen anlamıştı. Eğilerek uzun maskesinin ucuyla saçına dokunduğu sırada; "Sus," diye fısıldadı.

Isabel olduğu yerde donakaldı, kalbi tuzağa düşmüş bir tavşanın kadar hızlı atıyordu. Winter onu kendi bedenine yasladı ve ikisi birlikte odanın içinde dolaşan uşağın mırıltılarını dinlemeye koyuldular. Deri eldivenin altındaki elin sıcaklığının yanı sıra sırtında genç adamın kalbinin atışını hissedebiliyordu. Isabel'in kalbi şimdi de tamamen farklı bir nedenden dolayı hızlanmaya başlamıştı.

Tamamen uygunsuz bir nedenden hem de.

Perdelerin dışından bir çekmecenin açılma sesine benzeyen bir ses duyular. Genç adamın nefes alışverişi düzenli ve derindi. Sanki bir çay salonunda duruyormuş gibi rahattı.

Isabel içindeki öfkenin kabardığını hissetti. Ne cüretle burada böylesine sakın ve kendine hâkim bir şekilde durabiliyordu? Ne cesaretle göğüs uçlarını sertleştirip içindeki bu yangını çıkarıyordu? Ne cüretle bütün bunlara sebep olup hiçbir şeyin farkına varmıyordu?

Isabel onun koluna kenetlenmiş olan ellerini çekti. Uşak yeni bir tonda mırıldanmaya başlamıştı, tanıdık bir melodiydi sanki fakat Isabel yine de emin olamadı. Arkasında, parmaklarının altında genç adamın kalçasına oturan dar ve yumuşak kumaşın dokusunu hissediyordu. Sanki Isabel'den uzaklaşmak istercesine hareket etmek istese de kameriyenin içinde yeterince alan yoktu. Hemen arkalarında yere kadar inen pencere, önlerindeyse perde vardı.

Winter'ın kaçacak yeri yoktu. Isabel arkaya doğru uzanarak bu tuhaf pozisyonda ulaşabildiği yerlere dokundu. Genç adamın bacaklarını ve kalçasının başlangıç noktasından fazlasına ulaşamıyordu. Sinirlenerek yumruklarını sıkıp bir karara vardı.

Genç adamın kollarında hızla döndü. İsteseydi karşı koyabilirdi ancak en ufak bir mücadele bile şarkılar mırıldanan uşağın dikkatini çekebilirdi.

Isabel başını kaldırarak garip maskenin ardından parlayan gözlere baktı. Kızgın mıydı? Meraklı mı? Uyarılmış mıydı?

Aslında hiçbir önemi yoktu. Isabel onun kim olduğunun farkına varmasını beklemekten yorulmuştu. Çok daha fazlasını hissediyorken sahte bir neşe maskesiyle dolaşmaktan bıkmıştı. Bugüne kadar hiç kimse bu maskenin farkına varmamıştı bile. Winter dışında hiç kimse. Eğer ilk adımı atmaya cesaret edemiyor ya da bunu yapmak istemiyorduydu da lanet olası adımı Isabel atacaktı.

Genç kadın dizlerinin üzerine çöktü.

Winter keskin bir nefes aldı. Genç adamın nefes alışını duymadıysa bile hareketinin farkındaydı. Isabel uzanıp pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Genç adamın elleri genç kadının bileklerini yakalayıp ellerini uzvuna yasladı.

Kapının açılıp kapanma sesi duyulduğunda Isabel başını kaldırarak baktı.

Sessizlik.

Winter başını eğmiş Isabel'e bakarken, sert ve gerilmiş bacak kasları kadının kollarına dayanıyordu.

Isabel bekledi ancak o hareket etmedi.

Yavaşça öne eğilerek genç adamın deri eldiveninin üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Sonra dudaklarını araladı ve parmağını hafifçe ısırıldı.

Winter belli belirsiz bir şekilde irkildi. Küçük de olsa bu tepkiye kayıtsız kalamayan Isabel gülümsedi.

"Yapma," diye fısıldadı Winter, sesi neredeyse bir iç çekiş gibi çıkmıştı.

Isabel'in tutsak ellerinin altındaki uzvu tamamen sertleşmişti.

Genç kadının sözleri yumuşak fakat kararlıydı. “İzin ver.”

Winter yavaşça, sanki kendi kendiyile savaşıyor gibi ellerini serbest bıraktı.

Isabel onun fikrini değiştirmesini beklemedi. Öne eğilerek pantolonunun önünü çekiştirip açtı ve içinde aradığı şeyi buldu.

Tam da hatırladığı gibiydi: Kalın ve ağır ve ah evet, çok güzeldi. Isabel genç adamın organını iç çamaşırının ve pantolonun içinden çıkararak parmaklarını sıcak ve gergin teninin üzerinde gezdirmeye başladı.

Winter sanki kaçmak ile savaşmak arasında kalmış gibi hareketsiz duruyordu, o yüzden Isabel’in bir sonraki hamlesi hızlı ve kararlıydı: Ağzını açıp erkekliğinin başını ağzına aldı.

Isabel Winter’ın tek bir kelime fısıldadığını duydu, kısa ve sertçe.

Gözlerini kapayarak genç adamın şehvetli misk kokusunun keyfine vardı. Tadı tuzlu ve erkeksiydi; Isabel onu büyük bir hevesle emerken dilinin altındaki nabızı hissedebiliyordu. Sağ elini hareket ettirerek onu yumuşak ama sıkıca okşuyordu çünkü bunun uzun sürmesini istiyordu. Genç adamın yaşadığı sürece unutmayacağı bir şey olmasını istiyordu.

Genç adamın büyük elleri çekinerek Isabel’in önce saçına sonra da yanaklarına dokunurken alnını yumuşacık hareketlerle okşuyordu.

Isabel gözlerine yaşların dolmasıyla nefesini tuttu ve onu ağzından çıkarsa da ellerinin arasında tutmaya devam etti. Başını kaldırıncaya genç adamın eldivenli parmak ucuyla gözyaşlarından birini sildiğini hissetti. Isabel’in hisleri... öylesine yoğundu ki. Bu da asla sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden oluyordu.

Genç adamın güzel dudakları aralandı. “Isabel.”

“Hayır,” diye mırıldandı Isabel az önceki görevine dönerken.

Can sıkıcı gözyaşları bir türlü dinmek bilmiyordu ve dilini genç adamın uzvu boyunca gezdirdikçe onların da tadını alıyordu.

O kadar sert ve sıcaktı ki! Başına gömülüp diliyle ucunu yaladıkça genç adamın hafifçe inlediğini duyuyordu.

Ondan sonra onu bir kez daha ağzının içine alıp emmeye başladı.

Winter o anda sanki ağır bir darbe almış gibi sarsılınca tepkisi Isabel'in genç adamın uzvunun üzerindeki dudaklarının tatminkâr bir şekilde büzülmesine neden oldu. Gözlerini kapayarak etrafında olup bitenin, içindeki hüznün ve hatta önündeki genç adamın ondan uzaklaşmasına izin verdi. Sadece ağzının içindeki penise odaklandı. Ne kadar sert, muhtaç ve genç kadının merhametine amadeydi. Sersemlemiş bir halde genç adamın penisini okşarken zonklayan her bir damarın farkındaydı. Elini pantolonun içine daldırarak sıkı yumurtalıklarını avuçladı ve bunları yaparken de onu hiç durmadan emiyordu.

Genç adamın parmakları saçını neredeyse acıtarak çektiği anda Isabel onun boşalmak üzere olduğunu anladı. İşte o anda başını kaldırıp genç adamın arzuyla kıvrınmasını, öne eğdiği omuzlarının üzerindeki başını huzursuzca hareket ettirmesini, aralanan dudaklarının arasından ay ışığında parlayan sıkılı dişlerini izledi.

İlk fışkıрма güçlüydü ve dilinin üzerinde neredeyse hiçbir tat bırakmamıştı fakat ikincisiyle birlikte gelen tuzlu erkek tadına Winter'ın dudaklarından bir de sanki anlatılması güç acılar çekiyormuşçasına kopan derin bir inilti karıştı. Isabel bütün bunları sevgiyle içine çekti.

Emmeye devam ederken onu ağzının içinde tutabilmek için genç adamın kalçasını sıkıca kavradı, ne de olsa bu ödül için çok çalışmıştı ve her bir damlasını hak ettiğini düşünüyordu. Uzvu nihayet yumuşamaya başladığında Isabel ikna oldu ve onu nazik dil hareketleriyle yalamaya devam etti. Bacaklarının arası ıslaktı, kendi vücudu da açılıp onu içine almaya hazır hale gelmişti fakat Winter'ın bunu yapmasına...

O anki ani hareketi Isabel'i şaşırttı. Daha az önce genç adamın önünde diz üstündeyken az sonra onu tutup sertçe ayağa kaldırmıştı. Kollarını sımsıkı tutan elleri acı vericiydi. Isabel küçük bir çığlık atarak kocaman açılmış gözleriyle ona baktı...

Sonra genç adamın dudaklarını dudaklarında hissetti, dili onu sahiplenircesine öperken erkeksi kuvveti her yanındaydı sanki. Kendini genç adamın vücuduna doğru bıraktı, onun yapacağı her şeye hazırды artık.

Ama o birdenbire kayboldu.

Isabel gözlerini kırparak parmak uçlarını berelenmiş dudaklarında gezdirdi. Ulu Tanrım, ne yapmıştı? Dünyanın geri kalanı bir anda geri dönmüştü; Isabel kim olduğunu ve daha da önemlisi *onun* kim olduğunu hatırlayıvermişti. Kendisini öpmeden hemen önce ay ışığı yüzüne vurmuş ve Isabel onun gözlerindeki parlıltıyı görmüştü. Bunlar gözyaşlarıydı.

Winter Makepeace karanlık bir köşede sendeleyerek durup maskesini başına iterek elleriyle yüzünü sıvazladı. Gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bir bebek gibi ağlamıştı. Yüce Tanrım, Isabel'in yaptığı dünyasını yerinden oynatmıştı. Başka bir insana bu kadar yakın olmak, aslında onun kendi önünde diz çökmüş olması ve... Sanki içinde daha önce hiç bilmediği, yepyeni bir duyuyu keşfetmiş gibiydi. Onu, etrafındaki dünyayı hissetmişti ama yine o dünyanın tam merkezinde durduklarının farkındaydı, sadece ikisi. Yıllar boyunca zincirlemeye çalıştığı içindeki hayvan bir anda var gücüyle *kükreyerek* serbest kalmıştı.

Derin bir nefes alarak doğruldu ve maskesini düzeltti. Isabel onun kim olduğunu anlamış mıydı? Bu yaptığını Winter Makepeace'e mi yapmıştı yoksa Hayalete mi. Eğer Hayalete yaptıysa ölmek isterdi ama eğer Winter Makepeace olduğunu düşünerek yaptıysa da Isabel artık her şeyi değiştirmiş oldu. Güzel, inatçı, lanet olası kadın! Niyeti neydi?

Başını kızgınlıkla salladı. *İsteseydi* onu durdurabilirdi. Ondan daha iri, daha güçlü değil miydi? Ama onu durdurmak istememişti. Ellerini pantolonunun önünde hissettiği ve erkekliğinin serbest kalmayı beklediği o anda Isabel kendisine dokunmadan çekip gitseydi öleceğini biliyordu. Yapabildiği tek şey ellerini mümkün olduğunca kadından uzak tutmaktı. Ve nihayet onu eline alıp o tatlı, yumuşacık ağzıyla erkekliğini kavradığı anda ise...

Düşünmesi bile yeniden sertleşmesine sebep oldu.

Winter bir küfür savurarak dikkatle gölgelerin arasından çıktı. Yeniden baloya gidip varlığını göstermeliydi ancak şu anda ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Aceleyle bir odaya girip saklandı. Burası küçük ve karanlıktı, giyinme odasına benziyordu ama pencereden içeriye ay ışığı süzülüyordu. Yerden, Hayalet kostümünü giydikten sonra kıyafetlerini sakladığı çantayı aldı. Yakalanma riskini düşünerek D'Arque'ın evini Hayalet olarak aramasının daha güvenli olduğuna karar vermişti. Planı, takım elbisesini yeniden giyip baloya dönmekti.

Winter pencerenin yanına giderek bir kanadını açtı ve dışarıya baktı. Arka bahçenin üzerindeydi, ay ışığı geometrik olarak düzenlenmiş çitlerin üzerinde gölgeler oluşturuyordu ve Winter üçüncü katta duruyordu. Neyse ki her pencere pervazının altında duran dekoratif bir çıkıntı vardı. Sadece sekiz santimetre genişliğinde olsa da yeterliydi.

Beş dakika sonra Winter yere atlamıştı. Ayakkabısının içinde sakladığı kâğıt parçasını çıkarıp açtı ve ay ışığının aydınlattığı karanlımış yazıya baktı: *Calfshead Yolu, 10*.

Burası St. Giles'taki bir adrestir. Kâğıdı d'Arque'ın çekmecelelerinden birinde bulmuştu. Dudaklarını büzdü. D'Arque kendinden çocukların tutulduğu yerin adresini bir kâğıda yazacak kadar emin olabilir miydi? Buna pek ihtimal vermese de Winter bu ipucuna kayıtsız kalamazdı.

Bir kadının kahkaha sesi duyuldu. Winter durdu ve eve doğru baktı. Bahçe, açılan kapılardan bir çiftin dışarıya çıkmasıyla aydınlanmıştı. Kadın yanındaki erkeğe yaslanmıştı, belli ki karanlık bir bahçenin içinde olabileceklerle ilgili beklentisi büyüktü. Winter çantasını alıp arkasını döndü ve çimlerin üzerinden koşar adımlarla ahırlara açılan kapıya ilerledi.

O anki buluşmalarında yaşananlar Isabel için yalnızca bir oyundan mı ibaretti? Anlamsız bir baloda anlamsız bir oyalamaca mıydı?

Yoksa Winter'ın gerçekte kim olduğunu biliyor muydu?

Isabel aceleyle balo salonuna dönerken yokluğunun fark edilmemiş olduğunu umuyordu ancak endişesinin yersiz olduğunu gördü.

Salondaki uğultunun sebebi başkaydı. İnsanlar balo salonunun girişinde dehşet mırıltılarıyla bağırışlar arasında bir adamın etrafında toplanmış, bekliyorlardı. Isabel olanları duyamayacak kadar uzaktaydı. Olay yerine doğru yürümeye başladığında önünde Lord d'Arque'ı buluverdi.

Adamın koluna yapıştı. "Ne oldu?"

Lord ona dalgın bir bakış attı. "Bilmiyorum. Ne söylediğini duyamadım. Gelin, anlamaya çalışalım."

Vikont kalabalığın arasından yolunu bulmaya çalışırken Isabel de onun peşinden gidiyordu. Kapıya yaklaştıkları sırada Isabel adamın üzerindeki koyu yeşil renkteki üniformayı gördü. d'Arque'ın renkleri mavi beyazdı. Adam çok tedirgindi, Isabel onun yüzündeki yaşları görünce şoka uğradı.

"Lordum!" diye bağırdı adam Vikont'u gördüğü sırada. "Ah, Lordum, olanlar çok korkunç!"

İnsanlar kendi aralarında heyecanla konuşurlarken Isabel birinin, "Hayır," dediğini açıkça duydu. Soluna döndüğünde uzaktan Leydi Margaret'i görebildi.

Kızın yüzü kül gibi olmuştu.

Isabel ona doğru yürümeye başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Lord d’Arque. Aristokratik sesi diğer adamı sakinleştirmiş gibiydi. “Anlatın bana.”

Isabel o sırada yanına ulaştığı Margaret’in koluna dokundu. Leydi Margaret onu gördüğüne dair en ufak bir tepki vermiyordu. Kocaman kahverengi gözlerini yalvarırcasına uşağa dikmişti.

“Efendim...” Uşak gözyaşlarının yeniden akmasıyla birlikte yutkundu. “Yüce Tanrım, Lordum, Bay Fraser-Burnsby öldürülmüş!”

Kadının biri çığlık attı. Lord d’Arque’in solan yüzü bir anda taş kesiliverdi. Isabel o anda onun Bay Fraser-Burnsby ile yakın arkadaş olduğunu hatırladı.

“Başka nereye... nereye gideceğimi bilemedim, Lordum,” diyordu uşak yeniden yere yığılmadan önce.

Etraflarındaki kalabalığın mırıldanmaları gitgide yükselse de Isabel’in dikkati sadece Margaret’in üzerindeydi. Kız olduğu yerde sallanıyordu, ağzı açık olmasına rağmen tek kelime etmiyordu. Bu haliyle bir anda yüzüne tokat yetmiş küçük bir çocuğa benziyordu.

Isabel onun kolunu yakaladı. “Yapmayın.”

Bu sözyle en azından Leydi Margaret’in, kendisine dönüp bakmasını sağlamıştı ancak genç kızın bakışları hâlâ boştu. “Roger...”

“Hayır,” diye fısıldadı Isabel kararlı bir şekilde. “Yapmamanız. Şimdi olmaz.”

Leydi Margaret sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. Bir anda hiçbir ses çıkarmadan yere kapaklanmıştı. Isabel hemen harekete geçse de kızı tutacak kadar hızlı davranamamıştı.

Neyse ki bir başkası davranmıştı. Bay Godric St. John şimşek hızıyla yanlarına gelerek Leydi Margaret’ı, başı yere çarpmadan hemen önce yakalayabilmişti. Genç kızın bembeyaz yüzüne büyülenmiş gibi baktı.

Isabel adamın koluna dokundu. “Benimle gelin.”

Yaşlı adam kaşını kaldırdı fakat tek kelime etmeden kızı kucağına aldı. Isabel adamın Margaret'ı nasıl böyle bir kolaylıkla taşıdığına şaşırmadan edemedi. Ne tuhaf. Felsefe bilgini olarak tanınan Bay St. John'un böylesine güçlü biri olduğunu asla tahmin etmezdi.

Fakat bunun şu anda pek bir önemi yoktu. Isabel hızlı adımlarla telaş içinde gevezelik yapan kalabalığın ve çıkabilecek olası dedikoduların uzağına, balo salonunun yan tarafına doğru ilerledi.

"Lütfen onu içeriye getirin," dedi Bay St. John'a. Isabel kadınların kullandığı tuvaletin hemen yanında bulunan küçük bir oturma odası bulmuştu. Büyük bir şans eseri o anda etrafta kimsecikler yoktu, herkes balo salonundaki karışıklığın sebebini merak ederek oraya toplanmıştı.

Bay St. John Leydi Margaret'ı nazıkçe bir kanepenin üzerine yatırdıktan sonra Isabel'e baktı. İlk defa konuşuyordu. "Çağırta-bileceğim birileri var mı?"

"Hayır." Isabel kanepenin önünde diz çökerek Leydi Margaret'ın yanağına dokundu. Genç kız kendine geldiği sırada hafifçe inledi. Isabel Bay St. John'a baktı. "Yardıminız için teşekkür ederim. Bunu kimsenin bilmemesi iyi olur."

Adamın dudakları gerildi. "Kimseye söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz." Son bir kez Megs'e bakan St. John sessizce odadan çıktı.

"Roger?" diye sızlandı Megs.

"Şişşt," diye mırıldandı Isabel. "Kendinizi toplayana kadar burada bir süreliğine kalabiliriz ama yokluğumuzun dikkat çekmemesi gerekir. Ortadan kaybolduğunuzu fark eden olursa hemen Bay Fraser-Burnsby'nin ölümüyle bağlantı kuracak ve..."

"Ah, Tanrım," Leydi Margaret'ın bedeni hıçkırıklarının altında sarsılmaya başlamıştı.

Isabel genç kadının ruhunu parçalayan kederi karşısında bir an için gözlerini yumdu. Ne hakla müdahale ediyordu? Genç

kızın acısını hiç kimseye fark ettirmemesi için çabalamaya ne hakkı vardı? Ve bu acıya Bay Fraser-Burnsby'ye duyduğu aşkın sebep olduğunu?

Fakat kızı yardımcı olabilecek başka hiç kimse yoktu.

Isabel gözlerini açarak hıçkırıklara boğulan Leydi Margaret'ın yanına ilişti. "Tamam, tamam," diye fısıldadı genç kızın sarsılan bedenini kollarıyla sararken. "Bu şekilde devam edemezsiniz. Hasta olacaksınız."

"Onu seviyordum," diye inledi Leydi Margaret. "Evlenmeye karar vermiştik. Daha yeni... bana daha yeni..." Kelimeleri söyleyecek kuvveti bulamamışçasına başını sallıyordu.

Ah, şu dünyada ölüm olmasa olmaz mıydı? Çaresizlik ve keder? Genç bir kızın umutları niçin paramparça olmak, bir aileye ve aşka dair hayalleri niçin yıkılmak zorundaydı? Başına gelenler haksızlıktı, *doğru* değildi. Birbirlerine her gün onca kötülük ve entrika yapanlar cezasız kaldıkları halde Tanrı niçin genç ve masum bir kızı böylesine cezalandırmıştı?

Isabel'in dudakları acıyla kıvrıldı. Leydi Margaret bundan böyle asla masum olamayacaktı. O kederin ve kaybın kupasından içtiği yudumdan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Isabel derin bir nefes aldı. "Gelin. Annenizi bulalım ve..."

Fakat Leydi Margaret başını salladı. "Annem burada değil. Şehir dışında bir ev partisine davet edilmişti."

"O zaman ağabeyinizi, markizi arayalım."

"Hayır!" Leydi Margaret'ın bakışları donuklaşmıştı. "Roger ve beni bilmiyor. Hiç kimse bilmiyor."

Isabel dudağını ısırıldı. "O halde çok dikkatli davranmalıyız. Davetliler arasından birileri gelip sizi bu halde görürse en kötüsünü düşünüp en kötüsünü *söyleyeceklerdir*."

Leydi Margaret gözlerini kapadı. "Haklılar. Biz birbirimize âşığız, daha doğrusu âşıktık."

Ah. Pekâlâ, Isabel'in kimseyi yargılamak gibi bir niyeti yoktu. Aslına bakılırsa karşısında oturan kadının bu basit açıklamasına saygı duyması gerekirdi; Leydi Margaret'in sesinde yaşadığı ilişkiye dair en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu, sadece acı ve keder vardı.

Fakat bu yine de Roger Fraser-Burnsby'nin âşığı olduğu duyulduğu takdirde Leydi Margaret'in itibarının sonsuza dek yerle bir olacağı gerçeğini değiştirmezdi elbette.

"Kendinizi toplamanız için bir sebep daha," dedi Isabel yumuşak bir sesle.

"Umurumda değil," diye fısıldadı Leydi Margaret.

"Biliyorum canım fakat ileride umurunda olacaktır." Isabel'in sözleri acımasız olsa da bunları söylemesi gerektiğini biliyordu. "Kendinizi toplayın lütfen, Leydim. Balo salonunun içinden yürüyerek arabanıza gitmemiz gerekiyor. Pekâlâ, bu akşam buraya kiminle geldiniz?"

"Büyük... büyük teyzem annemin yokluğunda benimle kahyor."

Isabel, Leydi Margaret'a zaman zaman eşlik eden gri saçlı yaşlıca kadını anımsar gibi oldu. "Güzel. Önce sizi arabanıza oturtup sonra onu yanınıza göndereceğim."

Bunu yapmak tahmin ettiği kadar kolay olmadı tabii. Yaklaşık on beş dakika daha süren bir çabadan sonra Leydi Margaret nihayet odadan çıkmaya razı olmuştu. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yüzü de şişmişti ama en azından artık ağlamıyordu.

"Yapmanız gereken tek şey arabanıza gitmek," diye mırıldandı Isabel, genç kıza balo salonuna eşlik ederken. "Birkaç adım sonra rahatlayabileceksiniz."

Leydi Margaret mekanik bir şekilde başını salladı.

"Aferin kızıma," dedi Isabel. Balo salonuna ulaşmışlardı. İnsanlar hâlâ girişin önünde duruyorlardı ve şükürler olsun ki hiç kimse onların farkına varmamıştı.

"Teyzenize sadece başınızın ağrıdığını söylemekle yetineceğiz. Hizmetçinize güvenebilir misiniz?"

"Ne?" diye sordu Margaret şaşkınlıkla.

Genç kızın belli ki hizmetçiler arasında yapılan bir dedikodunun ne kadar çabuk yayıldığından haberi yoktu. "Önemli değil. Hizmetçinizden soyunmanıza yardım ettikten hemen sonra kurtulmaya baktın. Kapınızı kilitleyip dinlenin."

"Leydi Beckinhall, demek buradasınız!" Isabel'in yanındaki ses bir erkeğe aitti.

Dönerek Leydi Margaret'ı kendisiyle konuşan kişiden saklamaya çalıştı. Bay Seymour, Lord d'Arque'in yanında duruyordu. Her iki adamın yüz ifadesi son derece ciddiye. Vikont'un ağzının kenarı hâlâ yeşilimtıraktı.

Bay Seymour'un yüz rengiyse tam tersine kıpkırmızıydı. "Korkunç işler bunlar," dedikten sonra merakla Leydi Margaret'a baktı. "Böyle bir haber, hassas yapıda olanlar için oldukça yıkıcı olmalı."

Isabel sabırsızlığını gizlemeye çalışarak adama baktı. "Çok haklısınız. Bay Fraser-Burnsby birçok kişi tarafından sevilen, oldukça kibar ve nazik bir beyefendiydi. Özleneceğinden hiç şüphem yok."

Lord d'Arque nefesinin arasında bir şeyler mırıldandıktan sonra arkasını aniden dönerek uzaklaştı.

"Oldukça yakın arkadaşlıklar," dedi Bay Seymour başını d'Arque'in gittiği yöne sallayarak. "Duyduğum kadarıyla aynı okula gitmişler. Hiç bilmiyordum. D'Arque her şeyi kendine saklamaya seven biridir. Roger her zaman, herkese karşı çok nazikti." Başını salladı. "Onun katilini bulacağız, sakın merak etmeyin hanımlar. Süvarilere haber verdik, St. Giles'ta araştırmalarına başladılar bile. Gün doğmadan bulunup hapse atılacağından eminim."

Isabel karşısında duran adama şaşkınlıkla bakakaldı. "Kimi?" Bay Seymour'un kaşları havalandı.

“Roger Fraser-Burnsby’yi kim öldürmüş?” diye sordu Isabel sabırsızlıkla.

“Affınıza sığınıyorum Leydi Beckinhall ama duymuş olduğunuzu düşündüm,” dedi Bay Seymour nazıkçe. “Roger Fraser-Burnsby St. Giles Hayaleti tarafından öldürüldü.”

On Birinci Bölüm

Palyaçonun sevgilisi günlerce gözyaşı dökse de vazgeçmedi. Ertesi sabah bilge bir kadının yanına giderek görüşünü istedi. "Ah!" dedi bilge kadın hikâyesini dinledikten sonra. "Palyaço ruhunu gecenin efendisine sattığı için artık gün ışığında dolaşması imkânsız. Bu yüzden de sonsuza kadar etrafındakileri görmeden ve duymadan sadece intikam peşinde olacak. Bunu yapması kolay değildir ancak onu karanlıktan aydınlığa çıkarmak istiyorsanız, onu öncelikle aşkla kendinize bağlamalı, sonra gözlerini kederle yıkamalı ve en sonunda da umuda dokunmasını sağlamalısınız..."

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Yarım saat sonra, Winter Makepeace parıldayan ayın eşliğinde bir çatıdan diğerine atlarken bir tanrıça ona yol gösteriyordu. Dört ayak üstüne düşer düşmez ayağa kalktı ve hızlı adımlarla çakıl taşlarının üzerinde koşmaya başladı. Çok yaklaşmıştı. O kadar yaklaşmıştı ki damarlarında hissedebiliyordu. Yardımına ihtiyacı olan çocuklar yakınındaydılar ve Winter da onları bulup kurtaracaktı. Leydi Beckinhall'un içinde yol açtığı duyguları unutmaması gerekiyordu. Onun serbest bıraktığı ne varsa yeniden yakalayıp sıkı sıkı muhafaza etmeliydi. Onun yanındayken kumsursuz Winter Makepeace olacaktı ve Hayalet'le bir daha asla karşılaşmamasını sağlayacaktı. Bunu yapabilirse eğer belki de

hayatına eskisi gibi devam etme şansına sahip olabilirdi. Çünkü onunla olmak ne kadar güzel olsa da, o kendisini başka bir yola adamıştı. *Bu yola.* Winter bunun için yaratılmıştı; görevi, sesini duyuramayanlar için adaleti sağlamaktı.

St. Giles'ı ele geçirmek üzere olan yanlışlıkları düzeltmek.

Çatının üzerinden bir duvara atlayarak Calfshead Yolu'na yöneldi. 10 numarayı gösteren yazı içeriden ışığın yanmadığı bir kapının üzerinde kazılıydı. Başının üzerinde ve iki kapı ötesinde sallanan bir tabela gördü ancak hava üzerindeki yazıları okuyamayacağı kadar karanlıktı. Winter kapı kolunu indirdi fakat açılmadığını görünce bir adım gerileyerek kapıyı sert bir omuz darbesiyle açtı.

Paslı menteşeleri gıcırdayan kapı arkasındaki duvara çarpıp geri geldi. Winter eliyle kapıyı tutarak içeriye baktı.

"Gidin buradan," diye bağırdı içeriden duyulan tiz bir ses.

Winter gözlerini karanlığa dikti. O anda içeriden elinde bir bıçakla kapıya doğru yaklaşmakta olan kadını gördü. "Ulu Tanrım, bu şeytanın ta kendisi!"

"Çocuklar nerede?," diye sordu Winter kısık bir sesle.

Kadın şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Çocuk mu? Burada çocuk falan yok."

Winter bir adım daha yaklaşıncı kadın geriledi. "Burada çocukların olduğunu biliyorum. Neredeler?"

Kadının bulanık gözleri büyümüştü. "Beni cehenneme götürmeye mi geldin?"

Winter kadına baktı. Küçük odanın bir köşesinde yatan sarhoş ya da ölmüş birkaç beden gördü ama yetişkin oldukları belliydi. Önünde duran kadınsa bir çocuk işyerini yürütebilecek birine benzemiyordu. "Sizden başka kimse var mı burada?"

Kadın gözlerini kırptırdı, yarı açık ağzı sarkıktı. "Rehinci dükkânının sahibi gittiğinden beri kimse yok, o da aylar öncesiydi."

Winter odanın içindeki tek kapıya doğru ilerledi ve açtı. Kapının ilerisinde küçük boş bir alan vardı, tavanı yetişkin bir erkeğin zar zor ayakta durabileceği yükseklikteydi.

Üstelik tamamen boştu.

Winter'ın göğsü hissettiği hayal kırıklığıyla sıkıştı. Burası çocukların hapsedildiği yer olmalıydı. D'Arque'ın yatak odasında bulabildiği tek ipucu onu bu adrese yönlendirmişti. Ve yanıldığına göre Winter çaresiz kalmış demektir.

Tüm o çocuklar gibi.

Dışarıdan kaldırım taşlarına vuran at nallarının sesi duyuldu.

Winter odadan fırladı.

Dışarıda hareket halinde olan bir süvari birliği vardı. Trevillion'un süvarilerinin ellerinde meşaleler vardı. Atlıların kendisine doğru yaklaştığı sırada, titreyen ışığın altında iki kapı ilerdeki tabelayı son anda görebildi.

Tabelanın üzerinde bir mum resmi vardı.

"Dur!" diye bağırdı yüzbaşı.

Tabii ki bunu yapmayacaktı. Winter sıçrayarak binanın köşesine tutundu. Sadece el ve ayak parmak uçlarını kullanarak yükselmeye başladı. Yüzünün önünde patlayan duvardan kopan tuğla kırıkları maskesine çarpıyordu. Gecikerek de olsa bir silahın ateşlenme sesi duyuldu.

"Aşağı in yoksa olduğun yerde seni vururum," diye seslendi Trevillion.

Winter ikinci kurşunun topuğunun yanındaki kiremitin üzerinde patladığı anda oluğun kenarına tutunup çatıya atladı. Attığı adımlara dikkat etmeden hızlıca koşarken, aşağıdaki atların kendisini takip ettiğini biliyordu. Çatının tepesine doğru koşup üzerinden atladı ve evin diğer tarafına ayağının altındaki kiremitleri yerinden oynatarak indi. Süvariler köşeyi dönerek altındaki sokakta ilerlemeye devam ettiler. Karşıdaki binayla

arasındaki mesafe çok fazlaydı, düşmeden atlaması imkânsızdı ve düşmesi de anında yakanması demekti.

“Teslim ol!” diye bağırdı Trevillion. “Seni köşeye sıkıştırdık.”

Winter aşağıya bakınca askerlerin sağındaki sokağı da tuttuğunu gördü. Bu sefer düzinelerce gelmişlerdi. Trevillion neden birdenbire bütün birliklerini getirmeye karar vermişti?

Winter’ın artık başka seçeneği yoktu.

İki adım gerileyerek en yakın binayı hedef alıp çatının kenarı boyunca koşmaya başladı.

“Bunu asla başaramazsın be adam!”

Sıçradığı anda bir silah sesi duydu ve homurdandı. Çok uzak. Çok uzak.

Winter diğer binanın köşesine çarpınca o anda aldığı darbeyle göğsünde korkunç bir acı hissetti. Kollarını uzatmıştı, parmak uçlarıyla duvara tutunmaya çalışsa da bir sonraki anda düşmeye başladı. Aşağıya doğru kayarken eldivenleri sert kiremitlerin üzerinde yırtılıyordu.

Bir anda tutunuverdi.

Sadece bir saniyelik süreyle asılı kalırken içinden Tanrı’ya şükretti ve ayak parmak uçlarıyla kendini bina duvarından iterek yeniden yukarıya, binanın kenarına çıktı.

Ve hayatı pahasına koşmaya başladı.

Silah sesleri gecenin içinde yankılanıyordu.

Isabel sanki kendi yaralanmışçasına nefesini tuttu. İçeriden kapı kayışına tutunarak arabanın kapısını açtı ve başını hareket halindeki arabanın dışına uzattı. “Silah seslerinin geldiği yöne git, Arabacı John!”

Genelde soğukkanlı bir adam olan arabacı genç kadının bu sözleri üzerine döndü. Yüzünden büyük bir telaş okunuyordu. “Emin misiniz, Leydim?”

“Evet, evet. Sen dediğimi yap.”

Isabel kapıyı kapadı ancak pencerenin camından uzaklaşmadan huzursuzca dışarıyı seyretti. Hayaletin Bay Fraser-Burnsby'nin cinayetiyle suçlandığını duyar duymaz Winter'ın tehlikede olduğunu anlamıştı. Cinayet haberinden önce balodan ayrılmıştı ve bu yüzden özellikle bu gece sokaklarda Hayalet olarak dolaşmaması gerektiğini henüz bilmiyordu.

Başını kaldırarak endişeyle kulak kabarttı. Silah sesleri çok yakından gelmişti. Eğer hedef alınan Winter ise buralarda bir yerde olmalıydı. Eğer silahlar hedeflerini henüz vurmadıysa tabii...

Karanlığın içinde hareket eden bir gölge gördü. Kalbi hızla atmaya başladı. Isabel arabanın kapısını daha maskenin uzun burnunu görmeden açmıştı bile. "Çabuk. İçeriye girin."

Winter arabanın yavaşlamasını beklemeden arabanın içine atladı. Isabel kapıyı hızla kapadıktan sonra eliyle tavana vurdu. "Eve gidelim, John!"

Isabel arkasına yaslanarak karşısındaki adama baktı. Eldivenleri yırtılmıştı ama onun dışında kostümü yerli yerindeydi. O hayattaydı. Yaşıyordu! Tanrı'ya, meleklerle ve etrafta olabilecek tüm azizlere içinden şükretti. Ulu Tanrım, ne kadar da rahatlamıştı.

Hayalet şapkasını çıkarıp minderlerin üzerine fırlattıktan sonra hiçbir şey olmamışçasına eldivenlerini çıkarmaya başladı. Sanki Isabel onu ararken duyduğu endişeden ölüp ölüp dirilmemiş gibi, tavrı son derece sakindi. Üstelik ona kalsa aramasına gerek bile olmazdı çünkü ne de olsa Isabel onun Hayalet olduğunu bilmiyordu. Öfke, şimşek gibi çakan, yakıcı ve berrak bir öfke göğsünden kaynayarak yükselmeye başlamıştı.

"Seni sersem adam," diye çıkıştı alçak sesle. "Londra'nın bütün askerlerinin seni ölü veya diri ele geçirmek için aradığını bilmiyor musun?"

Hayalet zorlukla nefes alırken oturduğu yerde tek kelime etmeden eldivenlerini kemerine tutturdu.

Isabel onu tutup sarsmak istedi. "Winter!"

Deri ve altındaki ipek maskesini yüzünden çekmeden önce duraksadı. Yüz ifadesi ürkütücüydü fakat Isabel gözlerinin arabanın loş ışığında bile yandığını görebiliyordu. “Demek biliyorsun?”

“Bana söylemeye niyetin bile yoktu, öyle değil mi?” dedi Isabel öfkeyle gülerek göğsünde karmakarışık duygularla. “*Tabii ki* biliyorum. Bir erkeği öpüp de kim olduğunu bilemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Winter’ın bakışları daha da sertleşmişti. “O zaman bu akşam, yani daha önce...”

“Aletini emerken biliyor muydum, bunu mu soracaksın?” Eğer niyeti onu şoka uğratmaktıysa Isabel başarılı olamadı.

Winter gözünü bile kırpmamıştı. Isabel’i, genç kadının ne kadar uğraşsa da anlam veremediği bakışlarla süzüyordu.

Isabel’in bu seferki kahkahası isteri sınırındaydı. “Kendi kendinizi mi kışkandınız, Bay Makepeace, yoksa benim özellikle balolarda erkeklerin peşine düşüp...”

Winter Isabel’in korkunç sözlerini bitirmesine izin vermedi. Arabanın karşısından uzanarak onu güçlü kolları arasına aldı ve Isabel daha nefes bile alamadan kendine çekti. Boylu boyunca kucağına yatırdığı Isabel sanki merhametine kalmış bir çeşit ödül gibiydi.

Isabel’in içinde bir şeyler sakinleşti.

“Yapma,” diye mırıldandı Winter genç kadının dudaklarına bakarak. “Bunu yapmayacağıma yemin etmiştim. Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?”

Cevap vermesine fırsat tammadan genç kadının dudaklarını ağzıyla hapsetti.

Isabel’in dudakları titredi, hıçkırdı. Kendisine yaşattığı korkular, Leydi Margaret’in yaşadığı acı ve asla gerçekleşemeyecek olan tüm ümitler ve hayaller için.

Ama bunların hepsi artık geride kalmıştı. Şimdi, burada asıl olan bir tek bu erkek vardı.

Isabel onun yüzünü avuçlarının arasına alarak öpücüğü kabul edip dudaklarını onun dili için araladı ve genç adamın anlık öfkesine teslim oldu.

Altındaki erkekliliği büyük ve yakıcıydı, aceleci öpücüğü bir erkeğin tüm ihtiyacını ortaya koyuyordu. Isabel'in içinde ona karşılık vermek isteyen bir ateş yanıyordu. Bu adamı istiyordu. Onu içinde hissetmek istiyordu. Onu *şimdi*, burada istiyordu. Genç adamın alt dudağını dişlerinin arasına alarak hafifçe kemirmeye başladı ve hemen vahşi bir inleme sesiyle ödüllendirildi. Yabaniliğinin kalbine korku saçması, daha dikkatli olmasını gerektiriyordu. Fakat onun yerine kadınsı içgüdülerini daha da çok harekete geçiriyordu.

Ellerini genç adamın tuniğinde kaydırarak parmaklarının altındaki sert göğüs kaslarını hissetti. Genç bir kaplana benziyordu, baştan aşağıya kas ve tutkudan ibaretti ve Isabel de onun üzerine çıkmak istiyordu. İçindeki vahşi hayvanı ehilleştirmek için değil, bir an için olsa bile, tüm o diriliğini hissetmek için.

Pantolonunun önüne uzandığında Winter yeniden inledi ve onu daha da büyük bir arzuyla öpebilmek için başını eğdi. Isabel parmaklarının altındaki sertliği hissetti, tamamen uyarılmış ve sıcaktı. Normalde becerikli olan parmakları arzudan titriyordu ve Isabel bir an için kumaşı çekiştirip yırtmak zorunda kalacağını düşündü. Genç adamın etini hissetmeyi bu denli çaresizce istiyordu.

Düğmeler nihayet açılınca Isabel, Winter'in sıcak tenini avuçlarında hissetti ve genç adamın ağzının içinde inledi. O kadar sertti ki sanki kadifeyle kaplanmış demiri tutar gibiydi; yumuşak ama yine de boyun eğmez. Genç adamın tenini okşayıp nazıkçe sıktı.

Winter da Isabel'in eteklerini çekiştirmeye başlayınca genç kadın kalçasını kaldırarak eteklerini yana çekmesine yardımcı oldu.

Bu çılgınlıktı, deliliğin ta kendisiydi.

Winter eteklerinin altındaki çıplak kalçasını buldu ve ellerini kadının tenine yerleştirerek onu vahşice öpmeye devam etti. Isabel onun önce poposunu sonra da bacaklarını okşadığını hissetti.

Bir arabanın içindeydiler, Tanrı aşkına. Buna şu an bir son verebilirdi Isabel. Ama son vermek istemiyordu, bu kadar basitti. O kadar çok şeyden mahrum kalmıştı ki. Alabileceğini alması çok mu kötü bir şeydi?

Bacağını Winter'ın bacağına üzerine attı ve ata biner gibi kucağına oturduktan sonra eliyle uzanıp onu yeniden buldu.

Winter dudaklarını ondan ayırdı. "Bekle."

"Hayır," dedi Isabel genç adamın gözlerinin içine bakarak. "Hemen boşalman umurumda değil. Şu anda içimde olmana ihtiyacım var."

Genç adamın güzel gözleri önce kocaman açıldı sonra da kısıldı. "Dizginler her zaman senin elinde olmayacak, Leydim."

Isabel'in dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. "Tabii ki olmayacak ama şu anda benim elimdeler."

Onu vajinasının girişine yerleştirdi. Isabel o kadar ıslaktı ki Winter neredeyse o anda içine giriverecekti.

Genç adam inleyerek gözlerini kapadı, sanki Isabel ona işkence ediyormuş gibi başını arabanın koltuğunun arkasına yasladı.

Isabel'in gördüğü bu manzara daha da çok ıslanmasına sebep oldu.

Üzerinde yavaşça kayarken dudaklarını ısırdı ve kendini hissettiği zevkin kollarına bırakırken genç adamın üzerine tamamen oturduğu sırada onun yüzünü seyretti.

Winter zorlukla yutkundü, güçlü boyun kasları belirginleşmişti. Isabel nazikçe, şefkatle doğrulurken bir yandan genç adamın uzvunu içinde tutmaya özen gösteriyor, diğer yandan sürtünmenin verdiği hazla iç çekiyordu.

"Yapma," diye fısıldadı Winter. "Boşalmam an meselesi."

“Biliyorum,” diye mırıldandı Isabel. Genç adamın boynunu yaladı. “Ama bunu asla unutmayacaksın. Beni asla unutmayacaksın.”

Winter gözlerini açıp dudaklarını büzerek Isabel’e baktı. “Ne olursa olsun, seni asla unutmayacağım.”

Kadını kalçasından sıkıca tutup sertçe içine girdi. Deneyimsiz, incelikten yoksun ve kabaydı. Ve Isabel bunu seviyordu.

Başını geriye atarak güldü.

“Lanet olsun sana,” diye homurdandı Winter, içinde gidip gelen organı acımasız ve sertti. “Yap şunu.”

Isabel başını eğerek yüzüne baktı, bir tanrıçaya benziyordu. “Düzüşelim mi demek istiyorsun?”

Winter’ın gözleri incecik birer çizgi halini almıştı. “Sevişelim. Seviş benimle. Şimdi.”

Winter’ın bu sözleri Isabel’in orgazmını başlatmaya yeterli olmuştu. Titriyordu, artık gülmüyordu ve Winter adını ne ko-yarsa koysun başladıkları bu şeyi bitirmek için çıldırıyordu. Genç adama doğru yaslanarak kalçasını kaldırıp hızla indirdi, bedenlerinin birlikte hareket etmesiyle hissettikleri karşısında Winter’ın nefesi kesilmişti.

Isabel’in istediği... özlemini duyduğu... *bir şey* vardı.

Şu anda Isabel sanki arzusunun en saf haliydi. Caddenin üzerinde sarsılarak hareket eden arabanın içinde o da Winter’la birlikte sarsılarak hareketlerini güçlendiriyordu. Ta ki kapalı gözkapaklarının ardındaki yıldızları görene dek. Ta ki rahmindeki sıcağın dalgalar halinde yükseldiğini hissedinceye dek. Ve ta ki nefesini tutup da düşünmeye bile hali kalmayana ve gücü sadece ve sadece hissetmeye yeterli oluncaya dek.

Onu. İçinde.

Winter’ın dudaklarından yüksek sesle uzun bir inilti kopunca Isabel gözlerini açtı. Winter onu sertçe kendine çektiği sırada dişlerini sıkmıştı. Isabel, derinliklerinde gömülü olan penisin atan

nabzını ve içini taşarcasına dolduran spermelerin yakıcı sıcaklığını hissettiğine yemin edebilirdi. Saçtıkça saçıyordu, Isabel böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti; Winter onu sanki en ilkel haliyle damgalıyor gibiydi.

Sonunda yutkunarak yeniden nefes almaya başlayan Isabel sanki sıcaklığın soldurduğu bir çiçek gibi genç adamın kollarına yığıldı.

Dudaklarını yalayarak iç çekti. "Fraser-Burnsby'yi öldürdüğünü düşünüyorlar."

Winter onu kollarıyla sımsıkı sarmıştı. "O öldü mü?"

"Evet." Isabel avuç içlerini Winter'ın göğsüne dayayıp onu itti. Genç adamın başı hâlâ koltuğun arkalığındaydı ve Isabel'i yarı kapalı gözlerin ardından izliyordu. "Bay Fraser-Burnsby'nin uşağı bu haberi balodaki herkese duyurdu. Sen gittikten sonra."

Isabel'in üstü kapalı iması karşısında yüzü bile kızarmamıştı. "Fraser-Burnsby'yi ben öldürmedim."

Isabel yüzünü ekşitti. "Bunu biliyorum. Sen benimleydin."

Winter kaşını kaldırdı. "Yanında olmasaydım benim hakkımda en kötüsünü düşünür müydün peki?"

"Tabii ki hayır," dedi Isabel sabırsızca. "Sen cinayet işleyecek biri değilsin."

"Beni fazlasıyla iyi tanıyorsun o halde," diye karşılık verdi Winter sesinde kuşku olmasına rağmen rahat bir tavırla.

"Bunun hakkında her şeyi bilmiyorum olabilirim," diye sürdürdü Isabel konuşmasını kostümüne dokunarak, "ama seni, üzerinde hangi kılık kıyafet olursa olsun, hiç kimseyi öldürmeyi aklından bile geçirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıdığımdan eminim."

"Hımm," dedi Winter sadece.

"Bana anlatacak mısın?"

Winter pencereden dışarı baktı. "Sana neyi anlatayım?"

Elini tuniği boyunca gezdirdi. "Bunu niçin yaptığını?"

Winter başını çevirerek ona sertçe baktı. "Belki. Ama şimdi araban evinin önüne gelmeden gitmem gerekiyor."

“Ne?” Isabel kendini ansızın arabanın karşı oturağında bulmuştu.

Sersemlemiş bir halde Winter’ın hızlı hareketlerle üstünü başını düzeltmesini izledi. “Gidemezsin! Askerler her yerde seni arıyorlar.”

Winter ona sabırsız bir bakış attıktan sonra yüzüne ipek maskesini geçirdi.

“Bu gece daha yapmam gereken işler var.”

“Sen *aklını mı kaçırdın?*”

Genç adamın dudakları uzun burunlu deri maskenin altında kıvrıldı. “Belki de. Ama bunu yapmak zorundayım.”

“Hayır, değilsin...” diye söze başladı Isabel ancak Winter arabanın kapısını açıp atlamıştı bile.

Isabel boş arabanın içinde etrafına baktı. Genç adamın dölü içinde, işe yaramaz haldeydi. Tabii bu yeni bir şey değildi.

Megs yatak odasının penceresinin önündeki kanepede oturmuş gecenin karanlığını seyrediyordu.

Sonu olmayan bir geceydi bu.

Eve geldiğinde ağlamıştı. Hizmetçilerini gönderebilene kadar beklemiş ama sonra kendini bırakmıştı. Gözkapakları gözyaşlarının tuzuyla iyice şişene ve yatağının üzerinde tükenmiş, kaybolmuş bir halde kalana dek sessizce, saatlerce ağlamıştı.

Aklı, uzunca bir süre kafeste hapsedilmiş bir hayvan gibi dönüp duruyordu. Roger ölmüştü. Onu daha birkaç gün önce gördüğünde canlıydı. Capcanlı, güçlü, zeki ve sevgi doluydu. Ama şimdi ölmüştü.

Önce canlı, sonra ölüydü.

Belki de bir hata yapmışlardı. Belki de öldürülen Roger değil de –ah ne kötü bir düşünceydi bu!– başka bir adamdı? Belki de Roger sadece yaralanmıştı ve uşağı da o anki dehşetiyle haberi vermek için erken davranmıştı?

Ama hayır. Cesedini bulmuşlardı. Hizmetçileri soyunmasına yardım ettikleri sırada anlatmışlardı her şeyi. Dedikodular hizmetçiler arasında ne kadar da çabuk yayılıyordu. Sesleri Roger'ın Lord d'Arque'in arabasında yatan kanlı ve cansız bedenini tarif ederken ne kadar da hevesli çıkmıştı. Lord d'Arque'in Roger'ı bir başkasıyla karıştırmaması imkânsızdı.

Megs hizmetçi kızları tokatlamamak için kendini zor tutmuştu. Böyle bir şeyi hayatı boyunca yapmamıştı. Onun yerine onları fazlaca sert bir dille göndermişti. Leydi Beckinhall bu yaptığını onaylamazdı. Ses tonu mesafeli olmaktan uzaktı ve hizmetçileri de odadan çıkarken onu meraklı gözlerle süzmüşlerdi.

Nedense Megs bunu hiç umursamamıştı.

Sol ayağı uyuşmuştu. Yer değiştirence ayağına batan iğneleri ve böylece de hâlâ hayatta olduğunun tatsız belirtisini hissetti. O sırada bir hışırtı duymuştu. Bacaklarının altına uzanarak eline geçen kâğıt parçasını çıkardı. Tabii ya. Bu, ağabeyi Griffin'in karısı Hero'dan gelen mektuptu. Bu akşam balo için giyindiği sırada gelmişti. Mektubu, dönüşünde okumak üzere pencerenin altındaki kanepeye fırlatmıştı.

Evet, dönmüştü işte.

Megs ayağa kalkarak şöminenin içindeki korla bir mum yaktı ve pencerenin önüne döndü. Dikkatini toplayarak mektubun mührünü kırdı ve katlanmış kâğıdı açtı.

"*Sevgili kız kardeşim,*" diye başlamıştı Hero mektubuna. Bu oldukça hoştu. Griffin'le evlenir evlenmez, Hero Megs'e yazdığı mektuplarında bu hitap şeklini kullanmaya başlamıştı. Megs daha bunu hatırlamadan gülümsemeye başlamıştı bile. Hero, uzun ve sohbet tarzında yazdığı mektubunda Griffin'in sayfiye evinde açılan yeni kanattan, aşçıyla yaşadığı bir sorundan ve bahçeye diktikleri elma ağaçlarından bahsediyordu. Belli ki Hero kendisini en çok heyecanlandıran haberi en sona saklamıştı:

... ve tatlım, sırrımı öğrenmekten mutluluk duyacağını düşünüyorum. Hamileyim ve mutluluktan uçuyorum. Ağabeyin de çok hoşnut ancak sağlığım konusundaki titizliği zaman zaman canımı sıkarsa da gelecek kış aylarında harika bir baba olacağına dair en ufak bir şüphem yok.

Megs bir an için elindeki mektuba bakakaldı. Sevinmeliydi, evet ağabeyi ve Hero için mutlu olmalıydı.

Başımı öne eğerek ağlamaya başladı.

Az önce yaşadıkları bir mucize gibiydi.

Winter bir kapı girişinin gölgesinde durarak Isabel'in arabasının köşeden dönüp kayboluşunu izledi. O da aynı şeyi mi hissetmişti? Paylaştıkları, kendisi için olduğu kadar onun için de olağanüstü müydü? Yoksa Isabel'in gözünde daha önce sevdiği erkeklerden bir farkı yok muydu?

Üst dudağı daha bu düşüncenin ne anlama geldiğini fark etmeden hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. Isabel'in hayatındaki o sevgililerden biri olmayı reddediyordu. Kolayca bir köşeye atılıp unutulabilecek sevgililerinden olmak istemiyordu. Winter basit bir öğretmen ve o da bir barones olabilirdi ama birlikteyken, sadece ikisi bir aradayken o bir erkek, Isabel ise bir kadındı. Bazı şeyler asla değişmezdi.

İçinde yükselen kıskançlık dalgasını bastırmaya çalıştı. Isabel'in karşısına hemen çıkması iyi olmazdı, üstelik öncesinde halletmesi gereken birtakım önemli işleri de vardı.

Winter dönerek St. Giles'a doğru koşmaya başladı. Askerlerin kendisini hâlâ aradıklarından şüphesi yoktu. Bir aristokratın öldürülmesi Londra'da gücü elinde tutanlar için şoke edici bir gelişmeydi. Kendisini yakalamaları için görevlendirmedikleri tek bir asker bile kalmayacaktı. Winter, Fraser-Burnsby'yi gerçekte kimin öldürdüğünü merak etse de bu düşüncüyü kafasından

uzaklaştırdı. Belki de olay bir hırsızlıktan ibaretti ve St. Giles Hayaleti'nin zanlı duruma düşürülmesi de uygun bir kılıf olacaktı.

On dakika sonra Calfshead Yolu'na varmak üzereyken büyük bir dikkatle hareket ediyordu. Duraksamadan 10 numaralı evin önünden geçti. Mumcu dükkânının tabelası binanın biraz ilerisindeydi. Tabelayı, Trevillion'un askerlerinin kendisini takip ettikleri sırada gözünün ucuyla son anda görmüştü. St. Giles'ta yaptığı önceki arayışlarında dikkatinden kaçmış olmalıydı. Tabela küçük ve eskiydi. St. Giles sokakları üzerinde, pis kargalardan oluşan bir sürüye benzer şekilde sallanan sayısız tabelaların arasında kolayca kaybolabilecek cinstendi.

Altındaki kapı dar ve yıpranmıştı fakat üzerindeki kilit nispeten yeni ve iyi durumdaydı. Winter kapının koluna dokunduğunda kapının kolayca açıldığını görerek şaşırdı. İçerisi zifiri karanlıktı. Winter gözlerinin karanlığa uyum sağlamasını bekledi ama etrafta görünen tek bir ışık huzmesi bile yoktu. Kapıyı kapayarak az önce geldiği yoldan dönerek üzerinde küçük bir fenerin asılı olduğu bir dükkânın önüne geldi. Feneri yerinden sökerek küçük mumcu dükkânına döndü.

Kapıyı bir kez daha açtığında ödünç aldığı fenerin aydınlattığı geniş fakat oldukça alçak odanın duvarlarında, mumcunun ürünleri için kullanıldığını düşündüğü rasgele monte edilmiş, ince rafları ve askıları gördü. Winter boş olan rafların uzun süredir boş olduğunu tahmin ediyordu.

Anı bir rüzgârla sallanan kapının arkasında karanlığın içinde kaybolan bir şey gördü.

Winter elindeki feneri kaldırınca duvar dibinde koşuşturan fareyi gördü. Hayvan karanlıktaki gezintisine bir an için olsun ara vermedi.

Ancak Winter farenin arkasında başka bir kapının daha olduğunu fark etti. Yanına kadar giderek kulağını ahşaba dayadı. Orada öylece dururken, kendi nefes alışverişinden ve farenin

hareketlerinden başka hiçbir şey duyamadı. Kapının öteki tarafında hiç ses yoktu.

Bir adım gerileyerek her iki kılıcını kınlarından çıkardı ve kapıyı açar açmaz ortamı aydınlatması için elindeki feneri de yere bıraktı.

Ondan sonra da kapıyı itti.

Winter içeriden gelecek saldırılara karşı önlem olarak yana çekilse de görünürde hiç kimse yoktu. Odanın içi boştu sanki.

Winter kulak kabartarak bekledi. Rüzgârın sesi dışında duyulan bir şey yoktu. Büyük kılıcını dikkatle kınına soktu ve yerdeki feneri alarak odanın içine girdi. Burnuna insanın tüylerini diken diken eden bir koku geldi; idrar, kusmuk ve korkunun bileşiminden oluşan bir kokuydu bu. Burası ölü bir farenin kemikleri ve birkaç parça çaput dışında bomboştu.

Elindeki fenerle etrafına bakındığı sırada zeminin çatlakları arasında bir parıltı gördü. Eğilerek tozlu zemin tahtalarını incelemeye koyuldu. Araya sıkışmış parlak bir iplik gördü. Hançerinin ucuyla çekerek fenerin ışığına doğru tuttu.

İpek bir iplikti bu.

Feneri yere bıraktı, dişleriyle eldivenini çıkardı ve hançerin ucundaki ipliği alarak tuniğinin cebine koydu.

Burada bulabileceği başka bir şey yoktu. Belli ki burayı terk etmişlerdi. Atölye tamamen mi kapanmıştı yoksa sadece çocukları ve korkunç işlerini mi başka bir yere taşımışlardı?

Bunun şu anda hiçbir önemi yoktu. Her halükârda bu gece başarısız olmuştu. Çocukları kurtaramamıştı.

Winter yerdeki feneri alarak odadan çıktı. Dışarıda artan rüzgârla birlikte yüzüne çarpan yağmur damlalarını hissetti. Winter etrafı dinledi ancak dükkânın üzerindeki tabelanın gıcirtısından başka bir ses yoktu. Süvariler St. Giles'ın başka bir mahallesinde olmalıydılar. Feneri yerine astı ve rüzgâra karşı hızlı adımlarla yürümeye başladı. Başka bir gece yolcusuyla karşılaşmamak için

birkaç kez sokak aralarına ya da kapı girişlerine saklandıktan sonra bir keresinde de askerlerden kaçabilmek için bina çatılarına çıkmak zorunda kaldı. Bütün bunları neredeyse mekanik bir biçimde yapmış olsa da ta ki Londra'nın batısındaki bakımlı bir bahçenin ortasında durana kadar hangi yoldan geldiğinin farkına bile varamamıştı.

Isabel'in şehir malikânesinin dışında durmuş arkadaki pencerelere bakarak hangisinin yatak odasına ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ayaklarının kendisini buraya kendiliğinden getirmiş olması ne tuhaftı. Isabel onun dünyasına ait değildi. Kendisine St. Giles'taki bir ev hanımının yapacağı gibi çay ve ateşin üzerinde kızarttığı bir dilim ekmeği ikram edemezdi. Yüreğindeki kanayan yaranın St. Giles, kendisini buraya getirenin ise doyurulması gereken bir açlık olduğunu anlayamazdı. Belki de anlayabilirdi? Isabel ilk düşündüğünden çok daha karmaşık bir kadın olduğunu ispat etmemiş miydi?

Ancak birbirlerini çeken şeyin Âdem ile Havva kadar eski ve köklü olduğu düşünülecek olursa farklılıklarının hiçbir önemi olmazdı. Isabel içindeki canavarı ortaya çıkarmış, bugüne dek sanki soğuk ve hareketsiz bir dünyada yaşadığını hissettirmişti. Başka hiçbir kadın bunu yapmamıştı, hiçbir kadın da yapamazdı artık. Artık kendisi için var olan tek kadın Isabel'di. Belki de bunu ona göstermesinin zamanı gelmişti.

Orada öylece dururken yağmur bulutların arasından hızla yağmaya başladı. Winter yüzünü kaldırarak yağmur damlalarının bütün şüphelerini ve gecenin başarısızlığını yıkayıp yok etmesine izin verdi. Yağmurun kendisini yıkayıp temizlemesine izin verdi.

Alt katlardaki pencerelerin birinin önünde bir ışık belirdi. Gece yarısını çoktan geçmişti. Belki de ortalığı temizleyen bir hizmetçiydi bu. Ya da işini bitirdikten sonra bir kadeh brendi arayışına çıkan bir uşak. Ya da belki de Isabel uyuyamamıştı.

Winter ne olduğunu çok yakında öğrenecekti nasılsa.

On İkinci Bölüm

Gerçek Sevgili, bilge kadının söylediklerini uzun uzun düşündükten sonra uzun, altın sarısı saçlarını çözdü ve birkaç tutam alarak ince bir kordon biçiminde örmeye başladı. Bunu yaparken de Palyaço'yu tanıdığı bütün o saatleri, onu özleyerek geçirdiği tüm anları ve onu sevdiği binlerce saniyeyi düşündü durdu...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden...

Bu aptalcaydı.

Isabel Edmund'un özenle düzenlenmiş olan kütüphanesinde etrafına görmeyen gözlerle bakıyordu. Ölmüş kocası, içlerinden neredeyse hiçbirini okumadığı halde, aşırı derecede pahalı bir kitap koleksiyonunun sahibi olmaktan büyük bir keyif duyardı. Yine de Isabel burada, bir türlü uykuya dalamadığı gecelerde kendisini avutacak bir şeyler bulabiliyordu.

İç geçirerek raftan erotik şiirlerin olduğu ince bir kitap aldı. Aslında bu oldukça sıradandı. Ne de olsa şair baştan sona sadece kendi nüktedanlığını ön plana koymuştu ama belki de bu durum Isabel'in uykusunun gelmesine yardımcı olabilirdi. Az önce sıcak bir banyo yapıp hem ılık bir bardak süt hem de bir kadeh şarap istemişti. Açıkçası, bu gece uyuyabilmesi için yapabileceği pek fazla bir şey kalmamıştı.

Isabel yanmayan şöminenin önündeki derin bir deri koltuğa yerleşerek ayaklarını üzerine aldığı battaniyenin altına topladı. Oda biraz serindi fakat Isabel ateşi yeniden yakmaya geçecek kadar burada kalmayı düşünmüyordu.

Kitabın kapağını açtı ve mumun ışığına doğru tutarak okumaya başladı.

Şiir kitabı işe yaramış olmalıydı çünkü genç kadın başını kaldırıp baktığında ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmiyordu. İlk anda rüya gördüğünü sandı.

Orada, sadece birkaç adım önünde ve hâlâ St. Giles Hayaleti'nin gösterişli kostümü içinde duruyordu.

Kalbi aptalca bir sevinçle çarpmaya başladı. Aralarında geçenlerin onun için sadece fiziksel bir rahatlamadan mı ibaret diye düşünüp durmuştu. Hani insanın özellikle karnı çok acıkmış olduğunda yediği mükellef bir yemek gibi. O an yenilen yemek için her ne kadar mutlu ve minnettar olunsa da sonrasında insanın bir daha hiç aklına gelmemesi de mümkündü, öyle değil mi?

Gerçi yine yanına davetsiz bir şekilde gelmişti. Ama en azından onun için bir biftek ya da çörek değildi.

“Şömine kilimimi ıslatıyorsun,” dedi Isabel.

Winter maskesini çıkararak yavaşça hareket etti. “Kapılarının kilitlerinin yenilenmesi gerekiyor.”

Isabel kaşlarını kaldırarak elindeki kitabı kapadı. “Kilitlerim o kadar da eski sayılmaz.”

“Evet ama,” yüzündeki ipek maskeyi de çıkararak kilimin üzerine attı, “işe yaramaktan çok dekoratif amaçlılar.”

Isabel onu şapkasını çıkarırken izledi. “Bu senin nasıl içeriye girebildiğini mi açıklar?”

“Kısmen.” Kılıç kemerini çözerek dikkatlice şöminenin yanındaki fayansların üzerine bıraktı. “Her halükârda girebilirdim –kilitlerin ne durumda olduğu önemli değil– ancak bu kadar da kolay olmamalıydı.”

Tuniğinin düğmelerini açmaya başlamıştı.

“Belki de kilit altında tutmaya değecek hiçbir şeyim yoktur?” dedi Isabel. Dikkati dağılmıştı.

Winter ona kaşlarının altından parlayan gözleriyle baktı. “Kendin varsın.”

Söylediğı memnuniyet vericiydi. Winter’ın basit sözleri niçin kendisine geçmişte edilmiş olan onca süslü iltifattan daha çok şey ifade ediyordu acaba?

Genç kadın dudağını ısırdı. “Burada ne işin var?”

Genç adam tuniğini çıkardıktan sonra çizmelerini çıkarmak için oturduğunda ona bakma zahmetinde bile bulunmamıştı. “Bana göstermeni istiyorum.”

“Neyi göstereceğim?”

Bunun üzerine Winter başını kaldırıp bir elinde tuttuğı çizmesiyle ona baktı. Gözleri genç kadının ruhunu deliyordu. “Her şeyi.”

Isabel yutkundtu, genç adamın bu sözleri yüreğinin sıkışmasına neden olmuştu. “Sana öğretmek isteyebileceğimi de nereden çıkardın?”

Winter’ın aniden duraksayarak hareketsiz kalması Isabel’in kalbinin daha da hızlanmasına neden oldu. Sanki üzerine atlamaya hazır, yırtıcı bir hayvan gibiydi. “Varsayımlarda mı bulunmuşum?”

Isabel diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı. “Hayır.”

“Lütfen şakalaşmayı bırak, Isabel,” dedikten sonra diğerk çizmesini de çıkarmak üzere eğildi.

Isabel çizmesini çıkarmasını ve gömleğinin düğmelerini açmasını izledi. “Bunu neden yapıyorsun?”

Winter omuzlarını silkerek gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı. Çıplak, kaslı göğsü olanca güzelliğıyle gözler önüne serilmişti. “Kimse onların yokluğunu fark etmiyor bile.”

“Kimlerin?”

“St. Giles’in zavallılarının, fakirlerin, çocukların.” Susarak ellerini pantolonunun önüne götürdü ve Isabel’e baktı. Genç kadın onun gözlerinde yanan öfkeli ateşi görebiliyordu. “Bir aristokratın ölümü için bir tabur askeri harekete geçiriyorlar ama her ay ölen düzinelerce çocuk için parmağını kıpırdatan bile yok.”

Isabel başını yana eğerek dikkatli konuşması gerektiğini fark etti. “Roger Fraser-Burnsby iyi bir adamdı.”

Winter başını salladı. “Ama eğer hizmetçilerine kötü davranmış, genç kızları baştan çıkarmış ve yaşlı ailesini ihmâl etmiş biri olsa bile bugün katili yine de böylesine ısrarla aranıyor olurdu.”

“Bu doğru.” Bu geceki öfkesi daha tazeydi sanki. Arabasından indikten sonra bir şey olmuş olmalıydı. “Sosyetenin tam olarak ne yapmasını isterdin?”

“Önemsemesini.” Pantolonunun düğmelerini açıp indirdikten sonra iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Ereksiyonu ince kumaşın altından bariz bir şekilde göze çarpıyordu. “İnsanların, bir beyefendinin ölümüne gösterdikleri hassasiyetin aynısını fakir bir çocuk için de göstermelerini isterdim. Her çocuğun karnının tok, üstünde elbiselerinin ve başını sokabileceği bir evinin olmasını önemsemelerini isterdim. Londra’nın, insanlar sokak köşelerinde ölmeye devam ettikçe ayakta kalamayacağını anlamalarını isterdim.”

“Sen devrimden söz ediyorsun,” diye mırıldandı Isabel.

“Ne olmuş öyleyse?” Winter’ın yumrukları sıkıydı. “Belki de ihtiyacımız olan şey gerçekten yeni bir devrimdir. Bu seferki dini olmayan, zorunluluktan doğan bir devrim olabilir mesela. Yetim kalmış ve terk edilmiş çocukları kurtarmaktan yoruldum. Bundan sonra artık hiçbir çocuğun gece boyunca başucunda oturup sabaha çıkmadığını görmek istemiyorum. Başka hiçbir bebeği toprağa vermek, terk edilmiş çocukları arayıp da içine düştükleri korkunç durumlara şahit olmak istemiyorum.” Winter birdenbire hiçkırarak başını çevirdi.

Ah, onu böylesine gergin yapan şeye gittikçe yaklaşıyorlardı işte. Isabel onu kollarına almak istediye de Winter'ın böyle bir yakınlık göstergesini reddetmesinden çekindi. "Bu gece ne oldu?"

Winter'ın dudakları büküldü. "Çocuk hırsızlarının işlettiği, çocukların da parasız ve aç bırakılarak çalıştırıldığı bir atölyeyi arıyordum. Bu gece orayı bulabileceğimi düşünmüştüm –günler süren arayıştan sonra nihayet bu gece bulacaktım– ama ne yazık ki atölyenin boş olduğunu gördüm. Çocuklar yine kayıp, ya başka bir yere götürüldüler ya da belki de ortada herhangi bir kanıt bırakmamak için öldürülmüş bile olabilirler."

Isabel'e baktı. Genç kadın Winter'ın gözlerinde gördüğü ıstırap karşısında nefesini tuttu. "Bu yükün altından tek başına kalkabileceğini sanmıyorsun, öyle değil mi? Bu kadar gurur günah değil mi, Bay Makepeace?"

Başka kim olsa alay ederdi. Fakat Winter gözlerini kapatmakla yetinmişti. "Belki. Belki de fazlasıyla gururlu biriyim." Gözlerini açtı. "Ama bu geç kalmış olduğum gerçeğini affettirmez. Ben o çocukları yüzüstü bıraktım."

Isabel başını eğdi. Böylesine hassas olan ve St. Giles'ın bütün sorunlarını yüklenmiş olan bu erkeğe nasıl yardımcı olabilirdi? Ona bundan sonra, zaten vermiş olduğu şeyden, yani vücudundan başka ne verebilirdi ki?

Genç kadın elindeki kitabı dikkatle masanın üzerine, mumun yanına bıraktı. Ondan sonra da şamdanını alarak şöminenin yanına gitti. Kömürler hazır. Isabel diz çökerek ateşi yaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasında duran Winter.

Isabel doğrularak onun yüzüne baktı. "İstediğin şey için biraz sıcaklığa ihtiyacımız olabileceğini düşündüm."

Üzerindeki örtüyü yere bıraktı. Altından dantel ve ipekten yapılmış incecek geceliği görüldü. Isabel onu, başının üzerinden çekerek çıkardıktan sonra ayağındaki terlikleri de bir kenara fırlattı. Bu haliyle Winter'ın karşısında çıplak ve yaşlanmakta

olan bir Venüs gibi duruyordu. Isabel omuzlarını gererek Winter'ın yüzüne meydan okuyan bir gülümsemeyle baktı.

Ancak Winter'ın bakışlarında herhangi bir hayal kırıklığı yoktu. Aslında biraz ürkmüş bir hali vardı.

Isabel diliyle ıslattığı dudaklarının hafifçe titrediğini fark ederek adama yaklaşmaya başladı. "Şimdi söyle bakalım, sana tam olarak neyi göstermemi istiyorsun?"

"Her şeyi," diye yineledi Winter.

Bu çok iddialı bir kelimeydi, başka bir adamın ağzından çıksa abartılı bile bulabilirdi. Fakat Winter Makepeace söyleyince durum kesinlikle öyle değildi.

"O zaman dokun bana," dedi Isabel boğuk bir sesle.

Genç adamın eli büyüktü ve neredeyse sol göğsünün tamamını kaplıyordu. Sıcak ve güçlü elini önce oraya koydu ve sonra da kaldırarak göğüs ucunun hassas çevresini okşamaya başladı.

"Böyle mi?" Sözleri ağzından guruldarcasına çıkmıştı, bakışlarıysa elinin yapmakla meşgul olduğu şeye sabitlenmişti.

"Evet, bu çok güzel," dedi Isabel.

Gözlerini kaldırıp Isabel'in gözlerine baktı. "Güzel."

Genç kadın gülümsedi. "Göğüs ucumu çimdikle."

Winter göğüs ucunu nazikçe sıktı, fazlasıyla nazikti.

"Daha sert."

Winter'ın kaşları çatıldı. "Canını yakmayacağım."

"Yakmazsın," diye fısıldadı Isabel.

Bu seferki dokunuşunu doğrudan dişil vadisinde hissetmişti. Winter elleriyle her iki göğsünü kavrayarak onları okşamayı sürdürdü. Isabel'in nefesi ağırlaşmıştı.

Winter bir adım geriledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Isabel biraz sertçe, önünde öylece durup okşamalarına maruz kalmak nedense onu çok heyecanlandırmıştı.

"Yere uzan," dedi Winter. "Her yerini görmek istiyorum."

Isabel yutkunararak ipek geceliğini dikkatle şöminenin önündeki kilimin üzerine serdikten sonra yere uzandı. Winter'm iç çamaşırlarını çıkarıp tamamen çıplak bir halde yanına diz çökmelerini izledi.

Şöminenin ateşi genç adamın tenine parıltılar saçıyor, çelik gibi sert kol ve göğüs kaslarının üzerine gölgeler yansıtıyordu.

Isabel onun durup vücudunu seyretmesini fırsat bilerek elini uzattı ve arkadan bağlı olan saçını çözdü.

Winter onu şaşkın bakışlarla süzüyordu.

Isabel gülümseyerek parmaklarını genç adamın düz kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. Omuz hizasında olan saçının yüzünü çevrelemesiyle daha az medeni bir görünüme kavuşuyordu. "Adil olmak lazım," dedi Isabel.

Genç adamın yanakları mı kızarmıştı?

"Sana dokunmak istiyorum," dedi Winter alçak bir sesle. "Hissetmek ve... tadına bakmak."

Isabel başını salladı. Ciğerlerindeki hava birdenbire yok olmuştu.

Winter -bir yaban kedisi gibi, avına sahip çıkarcasına- üzerine eğilerek bir kolunu genç kadının yüzünün yanına uzattı. Isabel onun başını göğsüne doğru eğmesini izledi. Genç adamın dilinin göğüs ucuna dokunmasıyla gözlerini kapamak zorunda kaldı. Nazikti, belli ki keşfe çıkmıştı. Âdem'in de Havva'ya ilk dokunuşu böyle mi olmuştu? Hayranlıkla, hatta saygıyla?

Winter bir anda genç kadının göğüs ucunu dişleriyle kavrayınca Isabel nefesini tuttu. Hemen geri çekildi ve saçlarının ardından kadına baktı. "Canın mı yandı?"

"Hayır." Isabel dudağını ısırdı. "Şey... güzeldi."

Sanki tepkisini çözümllemek istercesine kadının yüzüne bir süre daha baktıktan sonra yeniden üzerine eğildi. Bu sefer göğüs ucunu uzun ve sert dil darbeleriyle yaladı ve en sonunda da dudaklarının arasına alarak emmeye başladı.

Isabel ses çıkarmamak için yumruklarını sıktı. Yoksa Winter yine durabilirdi ve genç kadının şu anda en son istediği şey onun durmasıydı.

Birdenbire göğsünü bıraktı ve doğrularak genç kadına baktı.

“Sana ait her şeyi keşfetmek istiyorum.”

“O halde bunu yapmalısın,” diye karşılık verdi Isabel mırıldanarak.

Winter parmak uçlarıyla önce göğsünün kıvrımını sonra da koltuk altını takip ederek köprücük kemiğine ulaştı. Genç kadının elini tutarak kolunu başının yanına arkaya doğru uzattı ve kolunun altını okşamaya başladı.

Isabel kıvrandı.

Winter yüzüne baktı. “Acıyor mu?”

“Hayır, tabii ki acımıyor,” dedi Isabel soluyarak. “Beni gıcıklyorsun!”

Winter’ın dudağının kenarı kıvrıldı. Eliyle kolunun altındaki hassas noktayı yokladı.

“Ah!” Isabel kıkır kıkır gülmeye başlayınca Winter onun üzerine yattı ve kıvrınarak uzaklaşmasını engelledi.

“Hareket etme,” dedi ciddiyetle. Dudakları kadının dudaklarının sadece birkaç santimetre uzağındaydı.

“O zaman sen de beni gıcıklandırmaktan vazgeç,” diye mırıldandı Isabel. Genç adamın derin ve gizemli gözlerine bakarken karnını sertçe dürtten erkekliğini hissetti.

Winter’ın yüzü yeniden ciddileşmişti. Başını eğdi ve genç kadının kaçıp kaçmayacağını görmek istercesine yavaşça üzerinden kaydı.

Isabel kollarını yana açarak kilimin üzerine uzattı ve titreyen dudaklarla gülümsedi.

Winter onu kısa bir an seyrettikten sonra geriye çekildi ve başını kadının göbeğine yaklaştırdı.

Isabel hızla soludu.

“Gıdıklanıyor musun?” diye mırıldandı Winter genç kadının teninde.

“Hayır,” diye fısıldadı Isabel.

“Mmm.” Genç adamın mırıldanması göbeğini titretmesiyle birlikte Isabel’in ayak parmak uçları büküldü.

Winter ağzını açarak Isabel’in göbek deliğinin etrafını sıyrıp geçtikten sonra yavaşlayarak diliyle karnının alt kısmını keşfetmeye başladı. Kadınlığını örten tüylere yaklaştığında duraksadı.

“Tenin ne kadar da yumuşak,” diye mırıldandı. “Öğret bana. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Genç adamın nefesi vajinasının tüylerini ısıtıp parmak eklemleri de kadınlığını hafifçe okşarken, Isabel’in kendisine tam olarak neyi öğretmesini istediğini açıkça belli ediyordu.

Isabel bacaklarını açtı ve derin bir nefes aldı. “Vajinamın en üst kısmında gizlenmiş küçük bir yumru var.”

Winter’ın parmakları oradaydı, tenini ayırıyor, yeniden bir şeyleri keşfediyordu. “Burası mı?” Isabel’in tarif ettiği noktayı nazikçe okşamaya başladı.

Isabel’in tepkisi, gözlerini kapamak oldu. “Evet. Tam orası... orama dokun.”

Winter durdu. Isabel neredeyse onun düşüncelerini duyabiliyordu. Parmakları başka bir yerde olsaydı belki gülümseyebilirdi ama şu anda... evet, böyle bir anda kendine hâkim olması imkânsızdı. Isabel nefes alıp vererek beklerken yanan ateşin çıtırdamasını dinledi. Tuhaf. Daha önce o hassas noktasına dokunan başka erkekler de olmuştu fakat hiçbiri *nasıl* dokunması gerektiğini sormamıştı. Belli bir beceriye sahip olduklarını gördüğünde Isabel memnun olurdu; eğer değilse de Isabel onları genellikle başka bölgelerine yönlendirirdi. Erkeklik gururu denen şey oldukça hassas bir konuydu. Onlara, günün birinde kendisine nasıl dokunmaları gerektiğini söyleyebileceği hiç aklına gelmemişti.

En çok nelerden zevk aldığını anlatacağı.

Winter nihayet hareket ederek ona belli belirsiz bir şekilde dokundu.

Isabel dudağını ısırıldı. "Lütfen... acaba okşayabilir misin?"

"Böyle mi?"

Derin bir nefes aldı. "Daha yumuşak."

"Böyle?"

Isabel gülse de sesi gergindi. Winter fazlasıyla yüksekteydi, tam olarak doğru noktayı bulduğu söylenemezdi. Belki de Isabel...

"Isabel," diye soludu Winter genç kadının kulağının dibinde. "Bütün gece boyunca zamanım var. Gün ağarmadan bunu öğrenebileceğimden eminim. Lütfen göster bana."

Evet, bu oldukça dürüst bir yaklaşımdı. Üstelik sesi, erkeklik gururu zedelenmiş gibi de çıkmamıştı. Söylediklerinde meraktan başka hiçbir şey yoktu.

Winter bu konu hakkında bu kadar açık konuşabildiğine göre kendisi de bunu yapabilmeliydi. Ne de olsa daha kültürlü, daha açık sözlü olan kendisiydi, öyle değil mi? Bu da cinsel keşiflere karşı Winter'dan daha açık olması gerektiği anlamına gelirdi.

Öyle değil mi?

Ya da belki de öğretmenlerin, bugüne dek hiç görmediği sade bir yönleri vardı.

Isabel'in duraksaması uzun sürmüştü.

"Isabel."

"Şey..." Isabel genç adamın kocaman ve becerikli eline uzandı. Bir an için parmakları birbirine dolandı. "Çok büyük değil, en fazla büyükçe bir bezelye kadardır ancak çok hassas olduğu için de okşamanın en doğru noktada olması gerekir."

Genç adamı yönlendiriyordu. "Küçük bir tepesi vardır, penisinin ucundaki deriye benzer diyebilirim. Dokununca çok güçlü duygular elde edilir ama geriye çekilmesinden hoşlanmam. Eğer sadece..." Genç adamın orta parmağına nazik daireler çizdirerek

kendisine en çok hoşlandığı biçimde dokunmasını sağladı. Daha önce hiçbir erkek kendisine bu şekilde dokunamamıştı.

“Bu şekilde mi?” diye sordu Winter sakın bir sesle. Genç adamın nefesini bacağına hissediyordu.

“Evet, evet, bu çok...” diyerek yutkundu Isabel, hissettikleri gerçekten de çok güzeldi. Orada öylece yatarak genç adamın kendisini okşaması harikaydı. Ancak böyle devam ederse... “Belki de başka bir yere geçmemiz iyi olacaktır.”

“Haklısın,” diye yanıtladı onu Winter boğuk bir sesle. “Seni izlemek, kokunu içime çekmek hoşuma gidiyor.”

Ulu Tanrım!

Winter genç kadının bacaklarını iyice açarak göğsüyle bacak arasına yerleşti ve kollarıyla bacaklarını kavradı. Yüzü tam kadınlığının üzerinde, kendisini izliyor olmalıydı...

Dudaklarını kadınlığının aralanmış kıvrımlarının üzerine koyunca Isabel nefesini tuttu. Parmağı kendisini hâlâ okşuyordu ve...

“Canını acıtıyor muyum?”

“Hayır!” Isabel genç adamın saçlarını kavrayarak onu daha da aşağıya çekti. İffet, kültür ve açık görüşlülük gibi kavramlar o anda önemini tamamen yitirmişti.

Winter çabuk öğreniyordu. Onu yalıyordu, dili kendi parmağına çarparak kıvrımlarını aralıyor, kadınlığını derin derin öpüyordu ta ki Isabel sert ve hızla esen bir fırtınanın etkisiyle soluk soluğa kalarak kendine ve zamana ait tüm hâkimiyetini kaybedene dek. Vücudu genç adamın altında yay gibi gerinirken, Winter’ın da o anda rüzgârla yarışan kalçasını elleriyle sıkıca kavradığını belli belirsiz bir şekilde fark etmişti.

Sonunda gözlerini açtığında, yanına uzanmış sabırla bekleyen ve elini sahiplenircesine genç kadının karnının üzerine koymuş olan Winter’ı gördü.

Elini uzatarak hayranlıkla genç adamın dudaklarının çevresinde gezdirdi. “Gel bana.”

Isabel içgüdüsel bir hareketle bacaklarını açınca Winter üzerine çıktı. Genç adamın sert uzvunu eline alarak ıslak girişine yönlendirdikten sonra yarı kapalı gözkapaklarının ardından Winter'ın yüzündeki gergin ifadeyi seyretti.

“Şimdi,” diye fısıldadı Isabel. “Şimdi.”

Winter doğrularak Isabel'in üzerinde, içinde gidip gelmeye başladı. Kendini tuttuğu belliydi.

Isabel kalçasını kaldırdı. “Bırak kendini.”

“Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi Winter bunun üzerine sıkılı dişlerinin arasından.

“Vermezsin,” diye fısıldadı Isabel gülümseyerek. “Seni hissetmek istiyorum, her bir santimetreni hem de.” Winter'ın göğüs ucunu başparmağıyla işaret parmağının arasına alarak sıktı.

Bunun üzerine Winter'ın içindeki bir şey boyun eğer gibi oldu. Gürleyerek kendini genç kadının içine itti, sertçe ve hızla. Gözleri birbirlerine kenetlenmişti ve Winter o anda gelen orgazmı kendisini ele geçirmesine, yüz ifadesini allak bullak etmesine ve de boyun kaslarını germesine rağmen kararlılıkla Isabel'in yüzüne bakmaya devam etti. Son bir kez genç kadının içine girdi ve kendini ona sıkıca kenetleyerek sanki onu sonsuza dek sahiplenircesine öylece kaldı.

Isabel'in dudakları titredi. Onlar için sonsuza dek diye bir sözcük yoktu.

Winter'ın aklı kısacık bir an için durdu. Tüm sorunları ve endişeleri, bütün düşünceleri yok olmuş gibiydi. Kilimin üzerinde yatarken göğsü hızla inip kalkıyordu ve hissedebildiği tek şeyse tüm kaslarının rahatlamış olduğuydu. Kadınsa, olanca sıcaklığıyla yanında yatıyordu.

Bu huzurun ta kendisiydi.

Isabel parmaklarını genç adamın göğsünde gezdirerek onu hafifçe gıdıkladı. “Winter?”

“Hımm?”

“Sen nasıl St. Giles Hayaleti oldun?”

Winter gözlerini açtı. Tüm düşünceleri ve hatıraları aklındaki boşluğu bir anda doldurmak istercesine büyük bir acıyla geri gelmişti sanki. “Sör Stanley Gilpin adında bir adam öğretmişti.”

Isabel dirseğinin üzerine dayanarak Winter’ın üzerine eğildi. Bu hareket göğüslerinin hafifçe sallanmasına ve Winter’ın dik-katini çekmesine neden oldu. “Ne demek istiyorsun?”

Winter, genç kadının gösterişli bir biçimde taranıp toplanmış saçına bakınca içinden açmasını diledi. Daha önce onu hiç açık saçla görmemişti. “Sör Stanley babamın eski bir arkadaşı ve iki sene önce ölünceye kadar da yetimhanenin başışçılarından biriydi. Bir duldu. Ben daha küçükken evimize gelir, babamla felsefe ve din konularında tartışmalar yapardı. Çocukluktan itibaren arkadaş olmalarına rağmen birbirlerinden çok farklıydılar.”

“Ne anlamda?”

Winter düşünürken elini Isabel’in saçına uzatıp tokalarından birini çıkardı. “Babam oldukça ciddi biriydi.”

Isabel gülümsedi. “Senin gibi.”

Winter başını sallayarak başka bir toka daha bulup çıkardı. “Evet, benim gibi. Gün boyunca çok çalışırdı ve geceleri de İncil okuyup benim ve ağabeylerimin ezberlerini dinlerdi. Elinde kalan tüm parayı biriktirip sonunda da yetimhaneyi kurmuştu. Bir insanın, hayatını başkalarına yardım etmeye adanması gerektiğine inanırdı.”

Isabel ellerini Winter’ın göğsünde birleştirip çenesini üzerine yasladı. “Peki ya Sör Stanley?”

“Babam onu dostu olarak çok severdi ancak uçarı bulurdu. Sör Stanley roman ve şiir okumaktan, tiyatro ve operaya gitmekten zevk alırdı, birkaç oyun yazmışlığı bile var ancak ben onların pek de iyi birer eser olduğunu düşünmüyorum.”

“Harika birine benziyor,” dedi Isabel sırtarak.

Winter gözlerini kırpıştırdı. Elleri hâlâ Isabel'in saçındaydı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. "Sanırım öyleydi. Her halükârda babamın tam zıttı biriydi ve ben daha küçük bir çocukken ona hayrandım."

İçinde tanıdık bir suçluluk duygusunun yükseldiğini hissediyordu. Babası iyi bir adamın sahip olması gereken tüm özelliklere sahipti; inançlı, çalışkan, eli açık biriydi. Sör Stanley ise gösterişli, bir sürü abartılı fikirlere sahip, çok da gerçekçi olmayan ve bu özellikleriyle de genç bir delikanlının ilgisini ve saygısını kazanmış biriydi.

"Böyle bir insandan hoşlanmamak zor olurdu," dedi Isabel yumuşak bir sesle.

Winter onun yüzüne bir bakış attı. Hissettiği suçluluk duygusunu nasıl anlayabilmişti? Başını sallayarak hikâyesine kaldığı yerden devam etti. "Sör Stanley gençliğinde kurnaz bir işadamıydı. Servetini, Doğu Hindistan Şirketi'nin hisselerine para yatırarak kazanmıştı. Sonrasında bir tiyatro satın aldığını duymuştum. Neyse, ben o zaman on yedi yaşındaydım ve babama yetimhanenin işlerinde yardım ediyordum..."

Isabel birdenbire doğruldu. "O kadar genç yaşta mı başladın?"

Winter, saçının bir buklesini serbest bırakmayı başarmıştı. Bukleyi parmağına dolayıp genç kadının yüzüne baktı. "Evet. Neden? Birçok kişinin o yaşta bir mesleği vardır."

Isabel'in ince kaşları çatılmıştı. "Elbette ama..." başını salladı, düşünüyordu "... yetimhanenin müdürü olma konusunda söz söylemeye hakkın var mıydı?"

"Yetimhaneyi ve içindeki çocukları terk etmeyi düşünüp düşünmediğimi soruyorsun..."

"Winter," dedi Isabel azarlıcasına.

Buklesini nazıkçe çekti. "Bu o anlama gelirdi."

Isabel'in yüzünde asi bir ifade belirmişti.

Winter o sırada saçında bulduğu başka bir tokayı daha çekip çıkardı. “Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bil ki yetimhanedeki işimi çok seviyorum ve her zaman da sevdim.”

“Ya sevmeseydin?”

“Yine de yapardım,” diye yanıtladı onu Winter nazıkçe. “Birinini bunu yapması gerekiyor.”

Isabel yeniden onun göğsüne yattı. “Ama sorun da bu değil mi zaten? Neden hep *senin* yapman gerekiyor?”

“Neden olmasın?” Genç kadının omuzuna ikinci bir saç buklesi düşünce Winter onu yakalayıp kendi dudaklarında gezdirdi. Isabel’in saçları menekşe gibi kokuyordu. “Bu konuyu tartışmaya devam etmek mi yoksa nasıl St. Giles Hayaleti olduğumu mu öğrenmek istersin?”

Isabel’in o güzel burnunu kıvrmasıyla birlikte Winter’ın göğsü saf ve tatlı bir mutlulukla kabardı. “Hayalet.”

Winter başını eğdi. “Yetimhanede çalışmaya başladıktan üç dört ay sonra... bir olay oldu.”

Winter kısa bir süreliğine dikkatini Isabel’in saçını ensesinde toplayan tokalardan birine verdi, zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydı. Isabel sessizlik içinde ve hiç hareket etmeden bekledi. Winter nihayet onun gözlerine baktı.

Yutkunduk. “Babasının ölümü üzerine yetim kalan bir çocuğu almak için gönderilmiştim. Babasıyla birlikte yaşadığı o sefil eve vardığım sırada çocuğun bir genelev patronu tarafından açık artırımla satışa çıkarıldığını gördüm.”

Winter Isabel’in keskin nefes alışını duydu. “Aman Tanrım.”

Evet ya, aman Tanrım. Winter içine bir düzine kadar insanın doluştuğu darmadağın odayı ve dehşet içindeki çocuğu hatırladı.

“Açık artırmayı durdurmaya çalıştım,” dedi Winter dikkatli konuşarak. Parmaklarına dolanmış olan saçın ipeksi yumuşaklığını hissediyordu. *Hoyratça atılan yumruklar. Kırılan kaburgaların*

yakıcı sancısı. Götürülürken çocuğun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü.
“Çocuğu kurtaramadım.”

“Ah, Winter,” diye fısıldadı Isabel. Birdenbire onu öpmeye, yumuşak elleriyle yüzünü okşamaya başlamıştı. “Üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.” Isabel, söylediği her kelimeyle birlikte Winter’ın yüzüne, boynuna ve dudaklarına bir öpücük konduruyordu.

Winter uzanarak Isabel’in başını tuttu ve onu öptü; derin ve gerçek bir öpücüktü bu. Geçmişin acısı, nihayet tamamen yok oluncaya kadar şimdinin tatlılığına karışmıştı. En azından bir süreliğine yok oluncaya kadar.

Winter ağır ağır geri çekilerek başparmağıyla kadının yanğını okşadı. “Teşekkür ederim.”

Isabel kızgındı. “O genç yaşta böyle bir olayla karşılaşmaman gerekirdi.”

“Peki ya o küçük çocuk?” diye sordu Winter nazikçe.

Isabel daha da çok kızmıştı. “O da karşılaşmamalıydı.”

Winter’ın gülümsemesi hüznünlüydü. Bu tür şeylerin St. Giles’ta her gün olduğunu bilmiyor muydu? “Neyse, Sör Stanley babamı bir sonraki ziyareti sırasında bu olayı öğrendi. Beni bir kenara çekip kendimi onurlu bir şekilde müdafaa etmeyi öğrenmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de evet dedim.”

Sör Stanley o zamanlar altmış yaşlarındaydı ve Winter onun geniş, kızarık ve genelde her zaman gülümseyen yüzünün ifadesinin o gün her zamankinden ciddi olduğunu hatırladı.

Saçındaki son tokayı da çekip çıkardıktan sonra parmaklarını kadının kalın buklelerinin arasında gezdirerek taradı ve açtı. “Sör Stanley beni evine davet etti ve o günü izleyen sene boyunca bana kılıç kullanmayı ve çeşitli akrobatik manevralar yapmayı öğretti. Kendisi de bunları tiyatrodan öğrenmişti ve işin titiz bir ustası sayılırdı.”

“Baban karşı çıkmadı mı?”

“Orada ne yaptığımı bilmiyordu,” dedi Winter omzunu kaldırarak. “Babam bira fabrikası ve yetimhane arasında mekik dokuyordu. Sanırım Sör Stanley’nin benimle ilgilenmesi hoşuna bile gitmişti. Sör Stanley de evinde neler olup bittiği hakkındaki gerçeği biraz değiştirmiş olabilir.”

Isabel kaşını kaldırdı. “Gerçeği değiştirmek mi dedin? Winter Makepeace, yoksa sen bir azize benzeyen babana yalan mı söyledin?”

Winter yüzünün yandığını hissetti. “Yaptığım kötüydü, bunu biliyorum.”

Isabel sırtarak onun burnuna bir öpücük kondurdu. “Seni kötü olduğun zamanlarda daha çok seviyorum desem?”

“Öyle mi?” diyerek genç kadının gözlerini aradı Winter. “Bense içimdeki kötülüğü kontrol altında tutabilmek için her gün çaba sarf ediyorum.”

“Neden?”

“Çıldırması bir canavar gibi sokaklarda dolaşmamı mı tercih ederdin?”

“Hayır.” Isabel alnını kırıştırarak başını kaldırıp ona baktı. “Ama böyle bir tehlikenin söz konusu olmadığını da biliyorum. Hem, her insanın içinde bir nebze de olsa kötülük yok mudur?”

Winter somurttu. “Belki de. Ama benim kötülüğüm çok karanlıktır.”

Isabel’in ihtişamlı saçı omuzlarına dökülmüştü. “Daha önce sözünü ettiğin şu dipsiz, karanlık kuyudan mı bahsediyorsun?”

“Evet.” Winter yüzünü ekşitti. “Olabilir. Bana bir keresinde kardeşlerimin St. Giles’ta olanlardan neden benim kadar etkilenmediğini sormuştun. Sanırım benim içimde St. Giles’taki kötülükleri özümseyen, onları içine çeken bir şey var. Birinin zarar gördüğüne ya da bir çocuğun taciz edildiğine şahit olduğumda o anda içimden birilerini... öldürmek geliyor.”

“Ama öldürmüyorsun.”

Winter başını salladı. “Hayır. Öldürmüyorum. O içgüdüye karşı savaşıyor onu yeniyorum ve sadece hak edenlere zarar vermek için büyük bir özen gösteriyorum.”

“Sen hiç?..” diye sordu Isabel. Kaşlarını çatarak parmağını uzattı Winter’ın göğüs kafesini okşadı. “Bu güne dek hiç kimseyi öldürmek zorunda kaldın mı?”

“Hayır.” Winter Isabel’in parmağının altında derin bir nefes aldı. “Çok yaklaştığım oldu ama kendimi her seferinde tutmayı başardım.”

Isabel kollarını onun bedenine doladı. “Her zaman da başaracağından eminim. İçindeki karanlıktan korkuyor olabilirsin ama ben korkmuyorum. Sen iyi bir insansın, Winter Makepeace. Söylediğin gibi St. Giles’in kötülüklerini içinde bir yerde topluyor olabilirsin ancak bunun nedeni de gerçek ve derin duygulara sahip olman.”

Winter’ın dudağının kenarı kıvrıldı. “Beni hiçbir şey hissetmemekle suçlayanların sayısı oldukça fazla.”

Isabel onun yüzüne anladığını belli edercesine baktı. “Çünkü duygularını gizlemek için elinden geleni yapıyorsun. Her şey karanlık değil, biliyorsun öyle değil mi? Bazı şeyler oldukça... güzel olabilir.”

Haklı mıydı? Winter gözlerini genç kadının kütüphanesinin tavanına dikerek düşündü. Haklı olabilirdi. Isabel’in zeki bir kadın olduğunu biliyordu. Ama ya eğer yanılıyorsa, ya kendini biraz olsun serbest bırakır da her şeyin kontrolünü bir anda yitirirse... Hayır, bu göze alamayacağı kadar büyük bir riskti.

“Şu anda karar vermen gerekmiyor,” dedi Isabel. “Bana şu kostümünden bahset. Onu giymene sebep olan şey nedir?”

“Bu da Sör Stanley’nin icadıydı,” diyerek yanıtladı onu Winter, konunun değişmesinden memnundu. “Gençliğinde St. Giles’in asıl Hayaleti oydu.”

“Ne?” Isabel yeniden doğruldu. “Birden fazla Hayalet olduğunu mu söylüyorsun?”

“Ah, evet,” diye gülümsedi Isabel’in şaşkınlığını gören Winter. “Aslına bakarsan... Pekâlâ, St. Giles Hayaleti’nin Efsanesi’nin epey uzun zamandır ortalıkta dolaştığını söylemek yeterli olur sanırım. En azından onyıllardır belki de daha fazla diyebiliriz. Sör Stanley efsaneyi alıp gerçeğe dönüştürdü. Tiyatro geçmişi de ona kostümle ilgili fikri vermiş oldu. Bana hep, insanların görmek istedikleri şeyi gördüklerini söylerdi. Karşılarına doğüstü güçlere sahip bir hayalet gibi çıkarsan, gördükleri şeyin bu olduğuna inanırlar derdi. Bunun bir kavga esnasında çok büyük bir avantaj olduğunu söyleyebilirim. Bazen rakibin maskeyi ve kostümü görüp de korkudan kaçması işten bile değildir.”

“Hımm,” diye mırıldandı Isabel parmağını genç adamın sol göğüs ucunun etrafında gezdirirken. Yeniden sertleştiğinin farkına varan Winter, azgınlığının genç kadını dehşete düşürüp düşürmediğini merak ediyordu. “Ve böylece gündüzleri yetimhaneyi yönetiyorsun, geceleriye Hayalet olarak St. Giles sokaklarında dolaşıyorsun, doğru mu?”

Winter kaşlarını çattı. Genç kadının ses tonu fazlasıyla tarafsızdı. “Her gece değil tabii ki...”

“Ah, tabii,” dedi Isabel. Sesi neredeyse bir hırıltı halinde çıkmıştı. “Arada bir geceleri uyuman da gerekir diye düşünüyorum. En azından haftada bir ya da iki gece?”

Winter, onu üzen şeyin ne olduğunu merak ederek kadının yüzüne baktı.

Isabel iç geçirerek genç adamın kalçasının üzerine oturdu. Dikkati anında dağılan Winter onun ıslak, dişil bölgesinin kendi uzvuna ne kadar yaklaşmış olduğunun farkındaydı. “Peki ya bunu her zaman yapacak mısın?”

“Neyi?” diye sordu Winter dikkatini yeniden onun yüzüne vermeye çalışarak. Isabel’in yüz ifadesi sertti. “St. Giles sokaklarında dolaşmayı mı?”

“Ya yaralanırsan?” Isabel öne eğilerek burnunu genç adamın burnuna yaklaştırdı. Baştan çıkarıcı biçimde sallanan göğüslerinin birini avcunun içine alan Winter, kadının teninin yumuşak ağırlığını hissetti. “Winter! Seni St. Giles’ta yaralı bir halde bulup eve getirdikten sonra ne oldu?”

Winter omuz silkerek başparmağıyla göğüs ucunu okşamaya başladı. “Yetimhaneye geri döndüm ve dinledim. Her defasında yaptığım gibi.”

“Her defasında mı?” Winter geç de olsa bir hata yaptığını fark etti. İtirafının genç kadını daha çok öfkелendirdiğini görebiliyordu. “Bu güne dek kaç kez yaralandın?”

“Çok değil,” dedi Winter yatıştırırcasına. Kadının öfkesinin kendi arzusunu azaltmadığını görmek ne tuhaftı. Tam aksine. Sevişme kendisi için henüz çok yeni bir konu olmasına rağmen, genç kadının daha yumuşak bir ruh halinde olmasının az önceki karşılaşmalarını tekrarlama şansını artıracığından şüphesi yoktu.

“Kaç kez?” diye sordu Isabel öfkeyle.

“Üç, belki dört kez,” diye karşılık verdi Winter gerçeği birazcık olsun değiştirerek. Gerçekte Hayalet olarak kaç kez yaralandığının sayısını hatırlamıyordu bile.

“Winter!” Isabel’in üzüntüsü gerçektir. “Bu meşgaleye son vermenin bir yolunu bulmalısın.”

Winter kaşlarını kaldırdı. “Niçin?”

Isabel elini Winter’ın göğsüne acıtırcasına çarptı. “Görmüyor musun? Eninde sonunda ya sakat kalacaksın, hatta belki de öldürüleceksin!”

“Şişşt.” Winter genç kadının elini aldı ve dudaklarıyla avuç içini okşadı. “Oldukça tecrübeliyim ve bu işi seninle tanışmadan önce de yıllarca yaptım, Isabel.”

“Endişelerimi basit bir toz kümesiymiş gibi bir kenara itemezsin,” dedi Isabel, diğer elini de aynı sertlikle genç adamın göğsüne indirerek.

“Isabel.” Winter kadının iki elini tutarak birbirinden uzaklaştırdı.

“Oof!” Isabel dengesini kaybederek üzerine düşünce göğüsleri genç adamın göğsünde ezildi. “Winter, mecbursun...”

Winter bu gereksiz tartışmadan sıkılmıştı bu yüzden genç kadını kendine çekerek öpmeye başladı. Isabel bir salise boyunca karşı koysa da sonrasında iç geçirerek teslim oldu ve dudaklarını aralayarak ona istediğini verdi. Winter’ın gırtlğından hırıltıya benzer bir inilti koptu. Bu kadın onu her türlü medeniyetten, mantıktan ve iradedden yoksun bırakıyordu. Yapabildiğı tek şey, hislerine göre hareket etmektir. İçindeki canavar kükreyerek ön saflara çıkmak üzereydi. Kadının altında kalan kalçası çoktan hareket etmeye başlamış, Isabel’i kendine daha da çok yaklaştırmaya çalışıyordu. O kadar sertleşmişti ki kendi organının nabzının atışını, arzusunun ve cinsel açlığının acısını hissedebiliyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Sanki genç adamın içinde bulunduğu durumu biliyormuşçasına, Isabel’in dudaklarından yatıştırıcı bir inilti koptu. Bir süre sonra Winter bileklerini serbest bıraktı. Isabel onu, bir çocuğun vahşi bir hayvanı yatıştırmak istercesine okşuyordu. Winter’ın bir yanı bu düşünceye gülmek için kendini zor tuttu.

Bir diğeriye sadece kadının sunduklarını almak istiyordu.

Isabel nihayet vücudunu hafifçe kaldırıp erkekliğini kavradı. Winter, genç kadının dokunuşunu hissedince dişlerini sıkarak gözlerini açtı.

Isabel kendini onun üzerine bırakırken yüzüne baktı. “Şişşt. İhtiyacın olan şey bende.”

Kendisiyle alay mı ediyordu? Bunun hiçbir önemi yoktu. Alay etse de etmese de kabulüydü; onun ya da kendi ihtiyaçlarını inkâr etme noktasını çoktan geride bırakmıştı.

Isabel, erkekliğinin başını içine aldığında Winter zevkten az kalsın boşalacaktı. Yanağının iç kısmını dişleyerek karşı koymaya, her şeyin bu kadar erken bitmesini engellemeye çalıştı.

Kısılmış gözlerinin ardından kadına baktı. Başını geriye atmış, saçı omuzlarından beline doğru bir şelale gibi dökülürken, kendi zevki içinde kaybolmuş gibiydi. Bunu gören Winter'ın içinde vahşice bir his uyandı. İçine aldığı onun penisiydi. Ona bu zevki veren Winter'ın bedeniydi. Genç kadın, bunun yalnızca fiziksel bir birleşmeden ibaret olduğunu düşünüyor olabilirdi ama Winter daha fazlası olduğunu biliyordu.

Isabel'in kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Onu, bu bedensel eylemin kendisi için ne anlama geldiği konusunda daha önce uyarmıştı. Bu bir birleşmeydi. Sonsuza dek. Ancak genç kadının bu durumu henüz kendisi gibi görmediğini bilecek kadar da zekiymi. Yavaş yavaş ilerlemeli, doğru zamanı kollamalıydı.

Ve bu arada da Isabel onu sadece seks için istiyorsa da, Winter bu durumu genç kadını kendine bağlamak için kullanacaktı.

Ellerini kaldırarak Isabel'in göğüslerini, onun hoşlandığı biçimde okşamaya başladı ve genç kadının buna karşılık nefesini tuttuğunu görünce de içinden yükselen sevinç dalgasını hissetti. *Bu kadın. Bu kadın onundu.*

Elini göbeğinden aşağıya doğru, kadınlığını süsleyen ince ve kıvrıkcık tüylere indirdi. Ona daha önce gösterdiği o küçücük yükseltiyi arayıp buldu ve etrafını çevreleyerek yumuşak hareketlerle okşamaya başladı.

Isabel yeniden soluyarak şehvetle parlayan mavi gözlerini araladı. "Yoksa dizginleri elimden almaya mı çalışıyorsun?"

Kadının derinliklerinde gömülü olan erkekliğinin hassasiyetine ve doruğa ulaşmasına sadece dakikalar kalmış olmasına

rağmen Winter kaşını kaldırmayı başardı. “Onları, sadece ben izin verdiğim sürece elinde tutabilirsin.”

“İzle.”

Isabel ellerini arkasına doğru uzattı ve sırtını gererek Winter’ın bacaklarına yaslandıktan sonra leğen kemiğini hafifçe eğerek bedenini yavaşça kaldırdı. Bu duruşu Winter’ın kadının nazik kıvrımlarının arasından çıkan ıslak uzvunu tüm açıklığıyla görmesini sağlıyordu. Winter bakışlarını çevirmekten âciz, genç kadının yavaşça yön değiştirmesiyle birlikte, erkekliğinin olanca sertliğiyle yeniden kadının tatlı deliğinin içinde kayboluşunu izledi.

“İyi mi?”

Winter onun nefes nefese güldüğünü duyunca bakışlarını kaldırdı. Isabel’in kızarmış yüzü terle parlıyordu. O bir tanrıçaydı.

Oyunlar oynayarak aklını başından almak isteyen bir tanrıça.

Winter hiç düşünmeden hareket etti ve kadının kalçasını kavrayarak döndü. Şimdi sırtüstü yatma sırası Isabel’deydi. Kadının üzerine çıkmış olan Winter pozisyonlarını değiştirdiği esnada içinde kalmayı başarmıştı.

Elleriyle genç kadının şaşkın yüzünü kavrayarak gülümsedi. Winter neredeyse öleceğini hissediyordu. “İzle.”

Isabel gözlerini bedenlerinin birleştiği noktaya indirdiğinde Winter içinde daha da çok büyüdüğünü hissetti. Her anı zevk dolu bir ıstırapla, sadece penisinin ucuyla birbirlerine bağlı kaldıkları noktaya kadar yavaşça geri çekildi. Sonra ise geri gelerek kasıtlı bir yavaşlıkla ve tüm uzunluğuyla kadınlığı sertçe birleşene dek tekrar içine girdi.

Eğildi ve dudaklarını tatlılıkla ve baştan çıkarırcasına kadının dudaklarına yaklaştırarak fısıldadı. “İyi mi?”

“Ah, Tanrım, Winter,” diye inledi Isabel. Bakışları şehvetten sersemlemişti. “Bunu tekrar yap.”

“Büyük bir zevkle,” diye cevap verdi Winter hırıltılı bir sesle.

Ve Winter istenileni yaptı. Bir daha. Ve bir daha.

Ta ki Isabel içine her girip çıkmasıyla birlikte inlemeye başlayıncaya kadar. Ta ki Winter'ın göğsü patlarcasına daralıncaya kadar. Ta ki Isabel genç adamın kalçasına yapışıp yalvarıncaya kadar.

Ve ta ki Winter kendini artık daha fazla tutamayıp içindeki canavarı serbest bırakarak kontrolden çıkmışçasına ve zevkten aklını kaçırdıncasına genç kadının içinde gidip gelinceye kadar.

Sonunda bedeni şiddetli bir hazla sarsılmaya başladığı ve Isabel ona yaşarmış mavi gözleriyle bakarak parmağının ucuyla terli çenesine dokunduğu anda anladı.

Az önce tohumlarıyla birlikte ruhunu da genç kadının içine akıtmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Sonrasında, Sevgili eline küçücük bir cam şişe alarak yerine oturdu. Palyaço'nun kendisi için ne ifade ettiğini ve onun kaybıyla ne kadar mutsuz olduğunu düşünmeye başladı. Kendini bu hüznü düşüncelelere teslim ederken gözyaşlarının her birini büyük bir özenle cam şişeciğin içine akıttı...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Isabel yatak odasına çıkan merdivenleri tırmandığı sırada hava hâlâ karanlık olsa da bu durum uzun sürmeyecekti. Winter'la ikinci kez seviştikten sonra birlikte yatarak birazcık uyuklamış, bir arada olmanın tadını çıkarmışlardı. Sonunda Winter yerinden kalkıp giyindiğinde Isabel istemeyerek de olsa kütüphaneden çıkmaya mecbur kalmıştı. Bunu yapmasının tek sebebi, hizmetçilerin geceyi orada geçirmiş olmasını tuhaf bulacak olmalarıydı. Isabel çalışanlarına güvenirdi. Üstelik onlara iyi para da veriyordu ama ne de olsa onlar da sadece insandı. St. Giles ile ilgili yaptıklarından sonra onlara daha fazla dedikodu malzemesi vermesinin bir anlamı yoktu.

Saat, odacıların kalkıp şömineleri yakmaları için bile henüz çok erkendi ancak Isabel yatak odasının önüne geldiğinde yalnız olmadığını fark etti. Kapının girişinde yatan küçük bedeni gördü.

Isabel duraksayarak şaşkınlıkla Christopher'a baktı. Koridora serilmiş olan bir halı vardı ama yine de uyumak için rahat bir

yer sayılmazdı. Bir fare gibi yana kıvrılmış oğlanın göğsü derin uykusunda düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Uyurken yaşından daha da küçük görünüyordu, neredeyse bir bebeğe benziyordu. Saçını annesinden almıştı ancak ona bakarken, Isabel çenesinin ve burnunun tıpkı babasını andırdığını fark etti. Günün birinde sevgili Edmund'a benzeyeceğinden emindi.

Isabel iç geçirdi. Etrafta hiç kimsecikler yoktu ve şüphesiz ki zavallı Carruthers da çocuk odasındaki yatağında her şeyden habersiz, derin bir uykuda olmalıydı. Yapılacak bir şey yoktu. Isabel dikkatle eğilerek çocuğun küçük, sıcak bedenini kucağına aldı; bu, alışkın olmadığı için biraz tuhaf bir histi. Isabel onu kendi yatağına taşıırken tamamen sessiz kalan çocuğun ağırlığı karşısında biraz şaşırmıştı. Çocuğu yavaşça yatağın üzerine bıraktıktan sonra örtüyü çenesine kadar çekti.

“O burada mı?” Christopher uykulu kahverengi gözlerini kırıştırarak Isabel'e baktı. Öylesine geveleyerek konuşmuştu ki Isabel onun uyanık olduğundan emin değildi.

“Kim?” diye fısıldadı Isabel.

“Hayalet,” dedi Christopher artık daha belirgin bir şekilde. “Rüyamda gelip sizi kurtardığımı gördüm, Leydim.”

Isabel'in dudağının kenarı kıvrıldı. “Beni neyden kurtardı?” Christopher kıvrılarak yan döndü, gözleri açıldı.

“Rüyamda sizin yüksek bir kulede tek başınıza ağladığınızı ve Hayalet'in de gelip sizi kurtardığımı gördüm.”

“Ah,” dedi Isabel. Kaşları çatılmıştı. Küçük bir çocuk için ne tuhaf bir rüyaydı bu. “Bu sadece bir rüya, Christopher. Ben gayet iyiyim.”

Çocuk esneyerek başını salladı. “Demek ki o zaman sizi kurtarmış.”

Isabel çocuğun bu mantığı karşısında gözlerini kırıştırdı. Christopher sessizce nefes alıp vermeye başladı.

Isabel ona bir an için bakakaldı. Bu çocuk, onu ne kadar kovarsa kovsun, gitmeyecekti. Isabel'in verebileceğinin en azıyla yetinerek anne sevgisini kazanmaya kararlı gibiydi. Gözleri yaşla doldu. Winter'ın tekrar tekrar söylediği o sözleri hatırladı. *Ben yapmazsam, kim yapacak?* Isabel asla onun kadar iyi biri olmayacağını biliyordu ancak belki en azından bir tek bu küçük şeyi yerine getirebilirdi.

Yatağa girmeden önce eğilip Christoper'ın alınına bir öpücük kondurdu.

Winter yatağında uyuyan Peach'i seyrederken bu küçük Yahudi kız için ne yapması gerektiğini düşündü. Londra'da yaşayan Yahudiler hakkında burada yasa dışı bir şekilde ve bundan dolayı da oldukça gizli bir yaşam tarzları olduğunun dışında pek fazla bir şey bilmiyordu. Kızın dinini değiştirerek onu bir Hristiyan olarak yetiştirebilirdi belki ama içinde, çocuğu böylesine köklü bir biçimde değiştirme düşüncesine karşı çıkan bir şey vardı. Ona gerçekte kim olduğunu inkâr etmeyi öğretmek istemiyordu.

En azından artık buraya geldiği ilk günlerdeki halinden daha iyiydi. Yanakları dolmuş ve pembeleşmişti, hatta bu kadar kısa bir sürede boyu bile uzamış gibiydi. Küçük kız kendisine yaslanmış bir halde yatan Dodo'ya sarılmıştı. Köpek gözlerini dikmiş Winter'a baksa da ona artık eskisi gibi hırlamıyordu.

Winter dar yatağın içinde uyuyan diğer kişiye baktı. "Joseph."

Bir kolunu başının üzerine koymuş, bacağını da yatağın kenarından sarkıtmış olan Joseph Tinbox gözlerini halsizce açtı. "Ne..."

"Peach'in yatağında ne yapıyorsun?" diye sordu Winter kibarca.

Oğlan arkası başına yapışmış, önleriye havaya kalkmış olan saçıyla yattığı yerden doğrularak oturdu. "Peach bir kâbus gördü."

Winter'ın kaşı kuşkuyla kalktı. "Kâbus."

“Evet.” Tamamen uyanmış olan Joseph yüzüne en ciddi ifadesini yerleştirmişti. “Ondan sonra yalnız başına uyumasına gönlüm el vermedi.”

“Ve sen de bu kâbusu koridorun sonundaki erkekler yatakhanelerinden duydun, öyle mi?”

Joseph önce ağzını açtı, sonra da problemin farkına vardı: Koridorun sonundaki bir odadan yüksek sesle atılan çığlık dışında herhangi bir şeyin duyulması imkânsızdı. Joseph çenesini indirerek çalılığa benzeyen saçının ardından Winter’a baktı. “Bana kâbuslar gördüğünü anlatmıştı.”

Winter iç geçirdi. Çocuğun içindeki bu koruma dürtüsü iyi bir şeydi ancak... “Joseph, sebebi ne kadar soylu olursa olsun, sen artık karşı cinsten bir çocukla bile olsa aynı yatakta yatmanın uygun olmadığı bir yaşa geldin.”

Joseph’in şaşkın bakışlarından Winter’ın neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikri olmadığı anlaşılıyordu. Ancak ne yazık ki dünya, insanların başkalarını, onların yaptığı iyiliklerle değil de, kendi akıllarından ve kalplerinden geçen kötülöklere göre değerlendirdikleri bir yer haline gelmişti.

“Gel, Joseph. Peach artık tek başına uyuyabilecek yaşta,” diyerek elini uzattı Winter. “Yanında onu koruyabilecek Dodo var nasılsa.”

Joseph, Winter’ın yüzüne çocuksu bir bilgelikle baktı. “Ama Dodo bir köpek efendim. Peach başına gelen şeyleri anlatmak istediğinde cevap veremez.”

“Üzgünüm. Çok haklısın,” dedi Winter. Başını kaldırdı. “Peach sana başına gelenleri anlatıyor mu?”

Joseph başını eğdi, dudakları sımsıkı kapalıydı.

“Anlıyorum.” Winter odanın içinde etrafına baktı. Kaşları çatılmıştı. “O zaman belki bir anlaşma yapabiliriz. Peach’in yatağının yanındaki karyolada yatma fikrine ne dersin? Bu durumda

konuşmak isterse onu yine duyabilirsin ama en azından ikiniz de daha rahat uyumuş olursunuz diye düşünüyorum.”

Joseph bu meseleyi bir hâkimin ciddiyetiyle kafasının içinde tartıyor gibiydi. Sonra kararlı bir şekilde başını sallamaya başladı. “Sanırım bu işe yarar.”

Karyolaya tırmanarak esnedi.

Winter şamdanını aldı ve odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Gün ağarmak üzereydi. Fakat o anda Joseph bir soru sorarak onu durdurdu.

“Efendim?”

“Evet?”

“Geceleri nereye gidiyorsunuz?”

Winter duraksayarak omuzunun üzerinden arkasına baktı. Joseph’in bakışlarının bu yaştaki bir çocuk için fazlasıyla olgun olduğunu düşündü.

İste o anda Winter yalan söylemekten yorgun düştüğünü anladı. “Yanlışları düzeltiyorum.”

Çocuğun daha fazla soru sormasını bekledi –ne de olsa Joseph sorudan yana hiç sıkıntı çekmeyen bir delikanlıydı ve az önce verdiği cevap da oldukça belirsizdi– fakat oğlan başını sallamakla yetindi.

“Günün birinde bana bunu nasıl yaptığınızı öğretir misiniz?”

Winter’ın gözleri kocaman açıldı. Öğretmek mi? Aklının Joseph’i tehlikeye atma düşüncesi karşısında birdenbire ayak direttiğini fark etti. Ama Hayalet için yeni bir çırac adayı araması söz konusu olsa, delikanlıdan daha cesur birini bulamayacağını da biliyordu.

Tereddütle cevap verdi. “Bu konuyu düşüneneğim.”

Çocuk uykulu gözlerini kırptı. “Peach’in yanında kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim, efendim.”

Winter’ın göğsü ani ve yoğun bir duyguyla kabarmıştı.

“Onunla ilgilendiğin için ben teşekkür ederim, Joseph,” diye fısıldadıktan sonra kapıdan çıktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyordu Christopher ertesi günün öğleden sonrasında büyük bir hevesle.

“Bir sürü çocuğun olduğu bir yere,” diye cevap verdi ona Isabel. “Aralarından bir iki tanesiyle oynamak istersin belki.”

Christopher kararsız görünüyordu. “Benden hoşlanırlar mı?”

Isabel’in içine bir sızı saplandı. İçindeki dürtüye uyarak yetimhaneye bu sefer yapacağı ziyarete Christopher’ı da almıştı. Bu sabah Isabel’in odasında uyanıp da azar işitmeyince öylesine mutlu olmuştu ki. Isabel çocuğun kendi yaşitlarıyla bir arada olmaktan zevk alabileceğini düşünmüştü ancak kendisi çocuklar hakkında ne kadar bilgiye sahipti? Belki de bu yaptığı çok büyük bir hataydı. Christopher çok endişeli görünüyordu! Isabel onun başka çocuklarla neredeyse hiçbir tecrübesi olmadığını fark etti. Louise çocuğu arada bir süreliğine yanına alırdı ancak onun da bir ailesi olmadığı gibi, arkadaşlarının da çocukları yoktu. Christopher bu küçük yaşta oldukça yalnız sayılırdı.

Isabel onun annesi değildi ama yine de kendini suçlu hissediyordu. Ufaklığın ne kadar yalnızlık çektiğini çok daha önce anlamış olmalıydı. Isabel ayrıca bu farkındalığı Winter’ın sayesinde kazandığını da biliyordu. O, içindeki bir şeyleri harekete geçirmişti. Kendi hayatına ve dünyaya başka gözlerle bakmasını sağlamıştı. Bu düşünce onu tedirgin etti. Aralarındaki şey olsa olsa kısa süreli bir şey olabilirdi. Günün birinde –ve belki de çok yakında– Winter’a arkasını dönmek zorunda kalacaktı. Ne var ki onunla zaman geçirdikçe onun ciddiyetle bakan, koyu gözlerinin esiri haline geliyordu. O gözler gerçek Isabel’i, daha önce hiç kimsenin göremediği gibi görebilmişlerdi.

Ürperdiğini hissetti. Winter’ı terk ettiğinde teninin bir katmanı soyuluyormuş gibi olacaktı.

“Leydim?” Christopher’ın tiz sesiyle gerçeğe döndü. Isabel çocuğun yüzüne bakarak onu sakinleştirmek istercesine gülümsedi.

“Diğer çocukların senden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum,” diye yanıtladı onu, “ancak onlara karşı nazik olursan onların da sana iyi davranacağını düşünüyorum.”

Christopher onun söylediklerinden tam olarak ikna olmamış gibiydi. Isabel iç geçirerek arabanın camından dışarıya baktı. Winter’in, çocuğu getirmekle aptalca davrandığını düşüneneğinden emindi.

Ancak yarım saat kadar sonra Winter’ı gördüğünde aklının başka şeylerle meşgul olduğunu anladı. Yetimhanenin merdivenlerinde durmuş, süvarilerin komutanı olan Yüzbaşı Trevillion ile konuşuyordu.

Erkekleri gören Isabel eteklerini kaldırarak hızlı adımlarla yetimhaneye doğru yürümeye başladı.

“İyi günler, beyler,” diye seslendi onlara yaklaştığı sırada.

Yüzbaşı Trevillion şapkasını çıkardı ve atının üzerinden Isabel’e doğru eğilerek selam verdi. Winter ise gözlerini yanındaki çocuğa çevirmeden önce Isabel’e kısacık bir bakış attı. Sonra da Yüzbaşı Trevillion’a döndü. “Daha önce de söylediğim gibi, dün gece Hayalet’i görmedim, Yüzbaşı.”

Isabel’in kalbi sıkışmıştı. Yüce Tanrım, yoksa yüzbaşı bir şeylerden mi şüpheleniyordu?

“Çocuklar dün gece geç saatlere kadar dışarıda olduğunuzu söylediler,” dedi Trevillion yumuşak bir sesle. Isabel’in korkuları artmıştı. “En azından bir şeyler duymuş olmalısınız?”

“Silah sesleri,” diye karşılık verdi Winter sakince. “Ancak ben şiddetin seslerinin geldiği yönlerden *uzaklaşmayı* alışkanlık haline getirmiş biriyim, bundan emin olabilirsiniz, Yüzbaşı.”

Yüzbaşı Trevillion homurdandı. “Hayalet’in dün gece bir aristokrati öldürdüğünü duyduğunuzdan eminim. Konuyla ilgili

kulağınıza gelen bir şey olursa beni ya da adamlarımı haberdar edeceğinize dair size güvenebilir miyim?”

“Size söz veriyorum,” dedi Winter büyük bir ciddiyetle.

Yüzbaşı başını salladı. “Güzel.” Isabel’e döndü. “Haberleri sizin de duymuş olduğunuzdan eminim, Leydim. St. Giles şu an için ortalıkta gezinmek için pek de emniyetli bir yer değil.”

“Endişeleriniz her zaman olduğu gibi kalbimi ısıtıyor, Yüzbaşı,” dedi Isabel gülümseyerek ve eliyle birkaç adım arkasında duran Harold’ı işaret etti. “Ancak gördüğünüz gibi uşağım yanımda.”

“Silahı var mı?” diye sordu askerlerin komutanı.

“Her zaman,” diye telkin etti onu Isabel.

“Pekâlâ, yine de akşam olmadan buradan çıkmaya bakın,” dedi Trevillion emredercesine. Sanki Isabel de onun askerlerinden biriymiş gibi konuşmuştu. Büyük siyah atının başını çevirdi. “Ve siz de verdiğiniz sözü unutmayın, Bay Makepeace.”

Yanıtlarını beklemeden uzaklaştı.

“Asker neden kızgındı?” diye sordu giden süvarinin arkasından bakan Christopher. Konuşmaları boyunca, hayranlıkla kocaman atının üzerindeki üniformalı askeri seyretmmişti.

“Bütün gece çalışmış,” diye yanıtladı Winter nazikçe. Doğrudan çocuğun yüzüne bakıyordu. “Yüzbaşı Trevillion bu yüzden yorgun olmalı. Bizi ziyarete mi geldin, Christopher?”

“Evet, efendim.” Çocuk çekinerek Isabel’in eteklerinin arkasına saklandı. “Leydim burada birlikte oynayabileceğim çocukların olduğunu söyledi.”

“Evet, bu doğru,” dedi Winter. Isabel’e o ender güzel gülümsemelerinden biriyle bakınca genç kadın kalbinin hızlandığını hissetti. “Leydi Beckinhall’un seni getirmeyi akıl ettiğine çok sevindim. Bana yine görgü kuralları üzerine ders vermek için mi geldiniz yoksa Leydim?”

“Bugün değil ancak korkarım daha öğrenecek çok şeyimiz var,” dedi Isabel dudaklarını büzerek. “Hayır, dün gecedan ve

Bay Fraser-Burnsby'nin," Christopher'a bir bakış attı, "vefatından sonra, Lord d'Arque'la aranızdaki yarışmanın bir süreliğine de olsa askıya alınmış olduğunu varsayıyorum. Ki bu da, baloyu hiç kimseye veda etmeden terk ettiğinize bakılacak olursa, iyi bir şey."

"Gerçekten de çok zorlu bir göreviniz var," diye mırıldandı Winter yetimhanenin giriş kapısını açıp onları içeriye aldığı sırada.

"Hımm." Isabel gözlerini devirse de bugün pek yerinde olan keyfini görgü kurallarını tartışarak bozmak istemiyordu.

"Eğer isterseniz aşçının bu sabah pişirdiği çöreklerden alabilirsiniz," dedi Winter Harold'a dönerek.

"Peki, efendim," diyen uşak mutfağa doğru yürüdü.

Christopher adamın arkasından özlem dolu gözlerle baktı.

"Belki biz de birazdan çörek yiyebiliriz," diye mırıldandı Winter. "Ama önce gidip oğlanların sınıfta neler yaptığına bakalım mı?"

Çocuklardan söz edilince Chrsitopher'ın yüzünde aynı anda hem endişeli hem de heyecanlı bir ifade belirmişti. Hiçbir şey söylemeden Winter'ın uzattığı eli tuttu. Winter çocuğun başının üzerinden Isabel'e baktı. Bakışları sıcacıktı.

Yatakhanelerin üst katında bulunan sınıflara çıkmaya başladılar. Yaklaştıklarında Isabel sınıfların ne kadar sessiz olduğunu düşünürken, içeriye girdiklerinde sebebini anladı: Çocuklar akşamüstü çaylarını içiyorlardı. Hazırlanan uzun masaların üzerinde, her çocuğun önünde içinden buharı yükselen bir fincan çay ve içinde çörek olan bir tabak duruyordu.

"Ah, tam zamanında gelmişiz," diye mırıldandı Winter.

Sesini duyan çocuklar başlarını onlardan tarafa çevirerek Nell'in hızlı bir işareti üzerine hep bir ağızdan selam verdiler. "İyi günler, Bay Makepeace."

"Size de iyi günler, çocuklar." Winter uzun banklardan birinin sonundaki boş yeri işaret ederken, gülümsemese bile yüzünde oldukça memnun bir ifade vardı. "Bize katılmak ister miydiniz, Leydi Beckinhall?"

Isabel ona intikam dolu bir bakış fırlatınca Winter'ın dudakları bir gülümsemeyle aralandı.

Winter onun yanına oturarak fincanını doldurduktan sonra sormaya gerek görmeden süt ve şeker ilave etti. Karşılarında kaskatı kesilmiş bir halde oturan Christopher çayına dokunmadan iştahlı gözlerle tabağındaki çöreğe bakıyordu.

“Bu senin annen mi?” diye sordu Christopher'ın yaşlarındaki bir çocuk öne eğilip yüksek sesle fısıldayarak.

Christopher Isabel'e dikkatli bir bakış fırlattı. “Hayır.”

“Annen var mı peki?” diye sordu çocuk bu kez.

“Evet,” diye cevap verdi Christopher. “Senin yok mu?”

“Yok,” dedi çocuk. “Hiçbirimizin yok. Biz bu yüzden bu yuvada yaşıyoruz.”

“Ah.” Christopher bir an için düşündükten sonra tabağındaki çöreği alıp ısırdı. “Benim babam yok.”

Çocuk bir ciddiyetle başını salladı. “Benim de yok. Fare görmek ister misin?”

Christopher'ın ilgisi uyanmıştı. “Evet, lütfen.”

“Henry Putman,” dedi Winter o an başını bile kaldırmadan.

“Evet efendim?” Christopher'la konuşan çocuk yüzünde masum bir ifadeyle bakıyordu.

“Sözünü ettiğin bu farenin yuvanın *dışında* olduğunu düşünüyorum?”

Henry Putman'ın kaşları çatılmıştı.

Winter iç geçirdi. “Belki de çayınızı içtikten sonra Christopher'la birlikte dışarı çıkarabilirsiniz, ne dersin?”

“Peki efendim.” Henry Putman başını sallayarak çayını yudumladı. “Joseph Chance de bize yardım edebilir. Fareyi Soot'un elinden o kurtarmıştı.”

Üçüncü çocuk da o sırada çöreğinin üzerinden gülümsedi. Beş dakika sonra Isabel, Christopher'ın yeni edindiği arkadaşlarıyla birlikte odadan çıkmasını izledi. Çocukların geri kalanı da yerle-

rinden kalkıp kapıya yönelmişlerdi. Belli ki dışarıdaki oyunların saati gelmişti. “Onlara karşı çok iyisin.”

“Bu o kadar da zor bir şey değil,” diye cevapladı Winter. “Onlara saygı gösterip söylediklerini dinlemek yeterli oluyor.”

“Senin için kolay olabilir belki,” dedi Isabel, “ama ben sürekli olarak Christopher’a ne söylediğim ya da *söylemediğimin* endişesini yaşıyor gibiyim.”

Winter başını eğdi. “Bütün annelerin çocuklarını yetiştirme biçiminden endişe ettiklerinden eminim.”

Isabel’in kaşları çatıldı. “Ben onun annesi değilim.”

“Ah, elbette değilsin,” diye mırıldandı Winter. “Ama yine de onu bugün buraya getirdin. Seni onunla birlikte son görüşümde onu odadan kovuyordun. Ne değişti?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Isabel. “Belki de bana azizliğinden bir parça bulaşmış olabilir, ne dersin?”

Winter kaşını kaldırıp genç kadına baktı.

Isabel iç geçirdi. “Ya da belki de onu uzaklaştırmaya çalışarak her ikimizi de üzmekten yorulmuşumdur.”

Winter’ın gülümsemesi ani ve sıcaktı. Isabel onun hiç gülüp gülmediğini merak ediyordu. “Her ne olursa olsun, onu buraya getirdiğine çok memnun oldum.”

Isabel rahatsızca omuz silkti ve gözlerini sınıfın içinde gezdirmeye başladı. Uzun masa ve taburenin dışında odanın içi bomboştı. Mermer zemin çıplaktı ve tek sıralı bir rafın üzerinde de tebeşirlerle tek bir kitap duruyordu. Büyüklüğüne bakılacak olursa, İncil olmalıydı.

Isabel yeniden Winter’a döndü. “Bu oda çok sade. Artık yetimhanenin dekorasyonu için kullanabileceğin bir miktar para olduğundan eminim.”

Winter genç kadının söyledikleri karşısında şaşırmış gibiydi. “Ne gibi değişiklikler yapmamızı isterdin?”

“Bu konuda söz hakkım olduğunu sanmıyorum...” Düşüncelere dalan Isabel başını salladı. “Bir halı olabilir mesela. Kış aylarında bu oda çok soğuk olur. Çocukların bakabileceği birkaç resim ya da tablo...” Winter’ın gülümsediğini görünce aklı yine karıştı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Sadece bir binayı bir yuvaya dönüştürebilme kabiliyetine hayranlık duyuyorum.”

Isabel homurdandı. “Bu o kadar da zor bir şey değil.”

Sınıfın içinde yalnızdılar. Winter onu birdenbire kendine çekerek dudaklarına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. Winter başını kaldırdığında Isabel hâlâ nefes almaya çalışıyordu. “Benim yuvamı bir yuvaya dönüştürür müsün, Isabel?”

Genç kadın kendinden beklenmedik bir sessizlikle başını sallamakla yetinince Winter’ın yüzüne mutlu bir ifade yerleşti. Isabel o anda dehşete kapılarak genç adamın az önceki sözlerinin farklı bir anlam taşıyıp taşımadığını merak etti.

Isabel onun o gece gelip gelmeyeceğini kestiremiyordu. Winter, sınıfta paylaştıkları o yakıcı öpücüğün dışında, onu yeniden görmek istediğine dair herhangi bir imada bulunmamıştı.

Isabel’le yeniden yatmak istediğine dair hiçbir şey söylememişti.

Fakat Isabel yine de herkes yattıktan sonraki geç saatlerde kendini kütüphanede bulmuştu. Rafların önünde dolanarak parmaklarını deri ve kumaştan yapılma kitap sırtlarında gezdirip arada gözüne çarpan bir kitabı sırf bir süre sonra yerine koymak için eline alıyordu. Peh! Annesinin oturma odasının perdelerinin arkasından yakışıklı bir beyefendinin arabasının yolunu gözleyen yeni yetme sosyetik kızlardan hiçbir farkı yoktu.

Sonunda kütüphane kapısının sessizce açılıp kapandığını duyduğunda bile soğukkanlı numarası yapmaktan âcizdi. Onu görmek için arkasını döndüğünde kalbi göğsünden çıkacak gibiydi.

Üzerinde Hayalet kostümü vardı.

“Asılmak mı istiyorsun?” diye çıkıştı Isabel ona doğru yürürken. “Bu St. Giles halkı için kendini feda etme dürtüsü de ne? Kendini onlara gece gündüz adaman yeterli değil mi? Artık canını da mı vermek zorundasın?”

“Kendimi feda etmek gibi bir isteğim yok,” diye cevap verdi Winter sakince. Isabel’in şapkasıyla deri maskesini yere fırlatmasını ve paltosunu çözmesini izliyordu.

“Bunu gösterme yöntemin oldukça tuhaf.” Tunığının düğmelerini çözerken sinirliydi. Yoksa ağlıyor muydu? “Seni yakalayacak olurlarsa, en kısa zamanda asacaklar ve Mickey O’Connor’ın kurtarıldığı gibi bir son dakika kurtuluşu da olamayacaktır. Seni kurtaracak hiç kimse yok.”

“Isabel.” Genç kadının titreyen ellerini yakaladı ve Isabel onları geri çekmeye uğraştığı halde sıkıca tuttu. “Şişşt. Kimse beni yakalamayacak.”

Onun önünde ağlamayacaktı. “Yenilmez değilsin sen,” diye fısıldadı Isabel. “Öyle olduğunu sandığını biliyorum ama değilsin. Sen de herhangi bir insan gibi et ve kemiktensin, üstelik yaralanabilirsin.”

“Bunu yapma,” diye fısıldadı Winter dudaklarıyla Isabel’in ensesine dokunarak.

“Hayatını riske atmaya ısrar ettiğin sürece nasıl yapmam?”

Winter onu kucakladı ve kütüphane masasının üzerine oturarak aralanmış bacaklarının arasına girdi. “O kaçırılan çocukları bulmak zorundayım. Bana ihtiyaçları var, Isabel.”

“St. Giles’taki herkesin sana ihtiyacı var.” İki eliyle genç adamın saçına yapıştı. “Ama senin onlara ihtiyacın olması durumunda, bu kimsenin umurunda olmazdı. Çünkü sen bir korsanı kurtardığında onlar peşine düşüp seni hunharca dövdüler.”

“Sadece bana yardım edebilecek kadar cesur olanlara mı yardım etmeliyim?” diye mırıldandı Winter genç kadının eteklerini toplarken. “Belki de sadece birtakım hayır sınavından geçebilecekleri kurtarmalıyım?”

“Hayır, tabii ki öyle değil.” Winter büyük ellerini baldırında gezdirince Isabel nefesini tuttu. Yüzüne baktı. “Öyle bir sınav yapılabilse bile sen dikkate almazdın. Sen kurtarılmayı hak edenleri de etmeyenleri de koşullara bakmaksızın kurtarırsın çünkü sen lanet olası bir azizsin.”

Winter gülmesine engel olmaya çalışınca Isabel bunca zamandır onun ağzından ilk defa böyle bir ses duyduğunun farkına vardı.

Genç adamın, ellerini birdenbire *o malum noktaya* götürmesiyle akli başından gitti. Parmakları en hassas noktasını bulup okşamaya başlayınca Isabel’e doğru eğilerek yüzüne baktı. “Seni endişelendirdiğim için üzgünüm. Seni mutlu etmek için ne gerekirse yaparım.”

Isabel gözlerini kocaman açarak elini kaldırdı ve Winter’ın yanağını okşadı. “St. Giles Hayaleti olmaktan bile vazgeçer misin?”

Fakat Winter buna cevap vermedi. Ya genç kadını hayal kırıklığına uğratmak istemediği ya da pantolonun önünü açmakla uğraşan ince parmaklar dikkatini dağıttığı için.

Isabel’in son düğmeyi de açıp elini pantolonunun içine sokmasıyla Winter onun yüzüne baktı. Sabırsızlıkla bekleyen Winter’ın organı sert ve sıcaktı fakat Isabel onun öyle olacağını önceden biliyordu. Genç adamın dilini ağzının, parmaklarını da kadınlığının içine kabul ettiği anda inleyerek Winter’ın dimdik erkekliğini kavradı. Onu ıslatması gerektiğini biliyordu fakat elinde değildi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, hiç bu kadar acil, bu kadar gerçek olmamıştı. Genç adamın yakınında olduğu zamanlarda dünyasının bütün renkleri aynı noktada toplanıyordu sanki. Bu adam kendisini uyandırmış, hayata döndürmüştü.

Isabel uçuşunun kenarındaydı ancak onsuz düşmek istemiyordu. Öpücüğünü yarıda keserek genç adamın dudaklarında soluyarak, “İçime gir,” diye fısıldadı.

Winter onu aralanmış dudaklarla vahşice öperek parmaklarını yavaşça içinden çekti. Kalçasıyla Isabel’in bacaklarını daha da açarak kadınlığının merkezine iyice yaklaştı.

Genç kadının gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Böyle mi?"

Isabel erkekliğinin başını kendi ıslaklığına daldırıp tepe noktasına değdirdiğinde bir an için gözlerini kapadı. Sonra da genç adamın gözlerine bakarak penisini hafifçe aşağıya eğdi ve vajinasının girişine yerleştirdi.

"Evet," diye soludu. "Tam da böyle."

Sonrasında Winter içinde gidip gelmeye, onu genişletmeye, kaslarını gererek kendine yer açmaya başladı. Isabel onun omuzlarına tutunarak bacaklarını Winter'ın kalçasına sardı ve masanın kenarında dengesini korumaya çalışarak kendini genç adamın karşısında tamamen açarak savunmasız bir halde bıraktı.

Winter genç kadının kalçasını kavrayarak yavaşça geri çekilirken gözünü teninin kadının teniyle birleştiği noktaya dikti. Isabel penisinin içinde kaymasını, genç adamın geriye çekilirken sarf ettiği kontrolü hissederken, içinde bu şekilde yavaş yavaş gidip gelmeye devam ederse aklını kaybedeceğini de biliyordu.

"Daha hızlı," dedi talep edercesine, genç adamın omuzlarını sıkarken. "Daha hızlı."

Winter başını salladı. "Aceleye getirme."

Winter kendini geriye çekerek içine merhametsiz bir yavaşlıkla, santim santim girmeye başladı. Yavaşça.

Çok yavaş.

"Winter," diye yalvardı Isabel genç adamın bedenine doğru kıvrılarak. İstedikini almaya, Winter'ı hızlandırmaya çalışıyordu.

Winter onu aniden kucaklayarak masanın üzerinden kaldırdı. Isabel bir çılgılık attı, düşmekten korkarak tutundu ona.

Genç kadının bedeni kendi bedenine sarılı bir halde öylece durdu ve derin bir nefes aldı, göğsü Isabel'in altında inip kalkıyordu.

"Yavaş," diye fısıldadı Winter genç kadının dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmeden. Isabel bir an için her şeyi unuttu. Genç adamın yumuşak ve ısrarcı dili ağzında, erkekliği ise bütün

kıvrımlarını genişletircesine derinliklerinin içindeydi. Ona sahipti. Kontrol tamamen Winter'ın elindeydi.

Isabel'i öpmeye devam ederek yürümeye başladı. Bu hareket öylesine baştan çıkarıcıydı ki Winter adım attıkça içinde hissettiği o hafif dürtü, tatlı, ritmik bir okşayıştan farksızdı.

Isabel onun dudaklarının altında inledi. "Winter."

"Evet," diye mırıldandı o da. "Evet."

Kadının sırtını bir duvara yaslayıp bacaklarından aldığı güçle birdenbire içinde gidip gelmeye başladı. Hızlıca. Sertçe. Derin derin. Tam da olması gerektiği gibiydi.

Winter dişlerini sıkarak parıldayan gözlerle Isabel'e baktı. "Evet."

Isabel çok yaklaştığını biliyor, kontrolünü yitirmekten korkuyordu. Genç adamın dudaklarına yapışarak ısırды ve hıçkırarak zevkin doruğuna ulaştı. O kadar güçlü, iriydi ki ve bir o kadar da *doğruyd*. Isabel hayatı boyunca bir daha asla onun gibi birini bulamayacağını biliyordu. Genç kadını başka bir erkeğe dönüp bakamayacak bir hale getirmişti ve bunu yaparken ona yaşattığı hazlar da dayanılır olmanın çok ötesindeydi.

Isabel sırtını arkasındaki duvara çarparken genç adamın kaslarının gerildiğini hissetti. Orada öylece tutunmuş, nabızı genç kadının içinde gidip gelen erkekliğinde atarken dudaklarının altındaki dudakları neredeyse eritiyordu.

Winter vücudu kasılmaya devam ederken bir şeyler fısıldayıp mırıldanıyordu fakat Isabel'in kendince hissettiği zevk öylesine müthişti ki genç adamın ne dediğini anlayabilmesi için saniyelerin geçmesi gerekti. Ve anladığında da kendini geri çekerek dehşetten açılmış gözleriyle Winter'a baktı.

Winter kelimeler dudaklarından tekrar tekrar dökülürken her zamanki gibi görünüyordu, kendinden ve yapabileceklerinden fazlasıyla emindi. "Seni seviyorum."

On Dördüncü Bölüm

Sonunda Palyaço'nun sevgilisi başını öne eğdi ve ellerini birleştirerek tüm azizlere, meleklerle ve Tanrı'ya, Palyaço'yu içinde bulunduğu acımasız kaderin elinden kurtarmak için ihtiyacı olan umut için dua etmeye başladı.

O gece ay ortaya çıkana kadar dua ettikten sonra; aşkın Kordonunu, hüznün Şişeciğini ve kendi umudunu da yanına alarak yerinden kalktı ve dışarı çıkarak St. Giles'in yolunu tuttu...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Winter birdenbire yaptığı taktik hatasının farkına vardı. Kendi kendine mücadele ederek aklını toplamaya çalıştı. Bu hatayı örtbas etmeye çalışmasının bir anlamı yoktu. *Savaş anında zayıflığını açık ettiğinde, atağa devam et, sakın geri çekilme.*

Henüz çok erken olduğunu biliyordu fakat artık ok yaydan çıkmıştı. Derin bir nefes alıp Isabel'in gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenir misin?"

Isabel'in gözleri hissettiği şokun etkisiyle zaten büyümüşü ancak genç adamın bu sözleri karşısında şimdi de ağzı açık kalmıştı. İçinde bulundukları durum bu kadar korkunç olmasaydı Winter güleceğini hissetti.

"Sen delirdin mi?"

Winter dudaklarının seğirmesine engel olamadı. “Bazılarının hakkımda böyle düşündüğü doğrudur.”

“Seninle evlenemem!” Winter genç kadının bu çıkışını beklediği halde yine de hissettiği darbeyle sarsıldı. Isabel’in yüzünde öylesine inanmaz bir ifade vardı ki.

En azından artık içinden gülmek gibi bir istek gelmiyordu. “Aslına bakarsan evlenebilirsin. Benim başkasına bir sözüm yok, bildiğim kadarıyla senin de yok. Seni sevdiğimi söyledim ve zaten sen de kendini bana teslim ettin.”

Hâlâ iç içeydiler, erkekliği henüz tam olarak yatışmış sayılmazdı. Isabel bunu inkâr edecek durumda olmadığı halde yine de etti.

“Ben kendimi sana *teslim* etmedim,” diye homurdandı, yüzü az önceki sevişmelerinden hâlâ kızarıktı ve parlıyordu. “Bu yaptığımız sadece fiziksel bir eğlenceden ibaret.”

Isabel iradesi güçlü olan bir kadındı, kendinden yaşça büyük ve sosyal statüsünün de çok üstündeydi. İzin verse kendisini ezip geçeceğinden emindi Winter. İşte bu noktada ayağa kalkarak bundan sonraki ilişkilerine nasıl devam edeceklerine dair bir çözüm bulması gerektiğini biliyordu.

Çünkü Winter’ın niyeti, onunla birlikte kanunların ve kilisenin de onayıyla toplum içine çıkmak, özel hayatlarında ise sevgili gibi yakın olmaktı. Bugüne kadar ruhunu hiç kimseye karşı açık etmemiştir. Genç kadın içindeki canavarı görmüş ve onu okşayarak ehlileştirme cesaretini göstermişti.

Winter onu seviyordu.

Ve onun da kendisini sevdiğine inanıyordu, henüz farkında olmasa bile. Eğer Isabel’in kendisini uzaklaştırmasına izin verirse bir daha asla bu bağı kuramayacaklarını biliyordu. Daha önceki hallerine dönerlerdi: Boşlukta sürüklenen ve etrafındaki insanlardan tamamen kopuk halde yaşayan iki yalnız ruh.

Winter bir daha öyle yaşayamayacağını biliyordu ve Isabel'in de o cehennemin sınırına dönmesine izin vermeye niyeti yoktu.

İşte bu yüzden üzerine eğildi ve sözlerinin altını çizmek istercesine kadından üstün olan gücünü ve uzun boyunu kullanmaya karar verdi. Ah ve azgın erkekliği hâlâ içindeydi. Winter bunu da kullandı.

Kalçasını kadına doğru iterek az önce yaptıkları şeyi hatırlattı ona. "Daha önce hiçbir kadınla sevişmedim. Bunu sana açıkça ifade etmiştim. Beni öyle kolayca baştan çıkarmana izin vereceğimi mi sandın? Hayır, izin vermedim. *Sen*, bedenine sahip olmama izin verdiğin anda benimle bir anlaşma yapmış oldun."

"Ben seninle herhangi bir anlaşma yapmadım!" Gözlerinde öfkenin yanı sıra korku vardı ancak Winter Isabel'in kendisine geri adım attırmasına izin vermeyecekti.

"Sevgili Isabel," diye fısıldadı Winter. "Sen kalbinle, ruhunla ve vücudunla bir anlaşma yaptın; bu anlaşmayı da defalarca ulaştığın doruğun, aletimin üzerine attığı dalgalarla mühürlemiş oldun."

Isabel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Winter'ın daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştı. En azından kendisiyle ancak şu anda açık sözlü olmanın tam sırasıydı.

"Ben... ben seninle evlenemem," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. Gözlerindeki yaşlarla tuzağa düşmüş gibi bir hali vardı. Genç kadının endişesine üzülse de gitmesine izin veremezdi. "Sen fakir bir öğretmenden başka bir şey değilsin. Seninle evleneceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Isabel'in sözleri acı vericiydi ve duydukları Winter'ın hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden yanıtı ilkel ve son derece doğrudandı. Leğen kemiğini kadınıninkine sertçe dayayarak yeniden uyanan erkekliğini ıslak girişine kaydırmaya başladı.

Isabel soluğunu tuttu. Gözleri birbirine kenetlendiğinde Winter Isabel'in tüm o yanıltıcı karşı görüşlerinin bir bir dağıldığı ana

şahit oldu. İçinde bulunduğu bu durumdan kolayca çıkabileceğine dair umudunun öldüğü o ana.

“Ben kısırım.”

Isabel’in bu sözleri kati ve sertti. Winter bir süre için başka hiçbir şey duyamadı. Kadının kederli yüzüne baktı.

“Üçüncü düşükten sonra artık çocuk sahibi olamayacağımı anlamıştım,” diyordu Isabel Winter’ın kulakları yeniden duymaya başladığı sırada. “Edmund’un getirdiği tüm doktorlara rağmen. Fakat yaptığım dördüncü düşük en kötüsüydü. Çok uzun süren bir kanamam oldu ve doktorlar hayatta kaldığım için şanslı olduğumu fakat bunun bir bedelinin olduğunu söylediler. İçimde bir şeylerin tamir edilmesi artık mümkün değildi.”

Isabel’in sesi sakindi fakat Winter onun bir zamanlar bu haberi aldığı anda bağırıp haykırmış olduğundan emindi çünkü o asla pasif bir kadın olamazdı. Verilen bu karara karşı çıkmış, bir kez daha çocuk sahibi olabilmek için ölesiye savaşmış olduğunu biliyordu. Neyse ki bu mümkün değildi.

Winter yakında, hem de çok yakında asla sahip olamayacakları çocukların yasını tutacağından emindi. Fakat şu anda tek bir amacı vardı.

“Bunun bir önemi yok,” dediği anda Isabel’in soluğu kesilmişti.

Winter’a neredeyse küçümseyerek baktı. “Tabii ki önemi var. Her erkek kendi kanından bir çocuğu olsun ister ve ben de onları sana verebilecek durumda değilim. Ben, başka kadınların kolayca sahip olabildiği şeye asla sahip olamayacağım. Bir bebek, bütün *çocuklar* benim için artık imkânsız.”

“Evet, bu bir kayıp, katılıyorum,” dedi Winter içinden nazikçe çıkararak. Kadının bacaklarını yere bıraktı fakat Isabel’in kendisinden uzaklaşarak kaçmasını engellemek için onu kucağına alıp bir kanepenin yanına giderek küçük bir çocuk gibi kucağına oturttu. Bugüne dek kaç tane ağlayan çocuğu bu şekilde teselli ettiğini hatırlamıyordu.

“Winter,” diye söze başladı Isabel.

“Şişşt.” Winter Isabel’in dudaklarına parmaklarıyla dokundu. “Dinle beni. Seninle çok sayıda bebeğim olmasını istediğimi inkâr etmeyeceğim. Senin saçına ve gözlerine sahip küçük bir kız hayatıma büyük anlam katardı. Fakat benim öncelikli olarak istediğim *sensin*, sözde çocuklar değil. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyin kaybına dayanabilirim. Fakat *seni* kaybetmeye dayanamam.”

Isabel, Winter daha sözünü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. “Sen genç bir erkeksin, Winter Makepeace. Şimdi, ileride kendi çocukların olmasını önemsemeyeceğini düşünebilirsin ama bu durum değişecektir. Neden bir daha hiç evlenmediğimi sanıyorsun? Günün birinde bana bakıp çorak bir kocakarıdan başka bir şey görmeyeceksin.”

Genç kadının sesindeki bir şey Winter’ın ona daha da yakından bakmasına neden oldu. Gözlerinde acı, yüzündeyse utanç vardı. “Kocan sana bu şekilde mi bakıyordu?”

“Hayır, hayır, elbette öyle bakmıyordu.” Isabel bu acıya daha fazla katlanamayacakmış gibi gözlerini yumdu. “Edmund her zaman son derece nazikti.”

“Ama yine de onu büyütmen için piçini sana bıraktı. Yarana tuz basarcasına.”

Isabel’in gözleri birdenbire açıldı. Bakışları vahşi ve çaresizdi. Başını sallayarak Winter’a karşı çıktı. “Boynuna asılmış bir değirmen taşı gibi gerçek bir aileye sahip olmana engel olmayacağım. Erkeklerin bana bir daha o şekilde bakmasına dayanamam, hele senin... senin bana o şekilde bakmana hiç dayanamam.”

Kelimelerin sonundaki o küçücük kekeleme Winter’ın yüreğini kabarttı. Bunun bir zaman ve sabır meselesi olduğunu biliyordu. Belki de fazlasıyla sabır göstermesi gerekecekti.

“Benim sana olan bakışlarımda asla hayranlıktan başka bir şey göremeyeceksin.” Sakinleştirircesine saçını okşadı. “Sen asla benim boynumdaki değirmen taşı olmayacaksın. Onun yerine

günümü aydınlatan güneş ışığım olacaksın.” Winter yutkundu. “Görmüyor musun? Sen beni aydınlığa çıkardın. Asla günışığına çıkmasına izin vermediğim yönlerimi kucakladın sen. Lütfen beni bir daha karanlığa mahkûm etme.”

Isabel bitkince gözlerini kapadı. “Bu yeterli değil. Bunu kendine ve *bana* yapma. Param bile birkaç yıla kalmaz beni evlenmeye değer kılacak yeterlilikte olmayacaktır.”

Winter Isabel’in bu alaycı sözleri karşısında sarsıldığını hissetti. Kocasını onu derinden yaralamıştı ve Isabel de şimdi panik halde kaçmaya çalışıyordu. Onu şimdi ikna etmesine imkân yoktu. Genç kadını nazikçe kanepenin üzerine oturtturarak yerinden kalktı ve kemerini bağladı. “Belli ki seni bu gece ikna edemeyeceğim. Yorgunsun ve kabul ediyorum ki ben de öyleyim. Bu konuyu yarına bırakalım.”

Isabel o anda tabii ki ağzını yeniden açtı fakat Winter bunu beklediği için de kadının tatlı dudaklarını kendi dudaklarıyla örtüp sakinleşinceye kadar onu öptü.

Sonra başını kaldırdı. “Ayrıca tartıştığımız zamanlarda beni çok fazla aşağılamamayı da ihmal etme lütfen, olur mu, tatlı Isabel?”

Isabel’in herhangi bir karşılık vermesine fırsat vermeden hızlı adımlarla yanından uzaklaşarak gitti.

“Leydim!”

Isabel gözlerini açınca yatağının yanında tereddüt içinde duran Pinkney’yi gördü.

Hizmetçinin elinde katlanmış bir kâğıt parçası vardı. “Leydim, bu not size az önce geldi. Getiren çocuk buraya acil gelmesi için kendisine fazladan bir şilin ödendiğini söyledi. Önemli bir şey olmalı, sizce de öyle değil mi?”

Isabel daha kendini tam olarak toparlayamadan dün geceki olaylar aceleyle geri gelmişti. Winter’ın evlilik teklifi. Şok içinde kendi verdiği ret cevabı. Keyifli vakit geçiriyorlardı. Neden şimdi

her şeyi değiştirmek istiyordu? Isabel başını yastığın altına gömmek için büyük bir istek duydu.

Homurdandı. "Saat kaç?"

"Henüz öğlenin biri," dedi Pinkney özür dilercesine. Tabii ya. Hizmetçi kız öğleden sonrasına kadar uyuyacağını düşünmüş olmalıydı.

Ama Isabel artık uyanmıştı.

Yatağın içinde doğrularak oturdu. "Biraz kahve getirmelerini söyle lütfen, olur mu? Hem ver de şu notu bir göreyim."

Kâğıt katlanmış ve mühürlüydü. Isabel, Pinkney'nin yatak odası kapısına kadar gidip kahveyi istediği sırada mührü kırdı ve içindeki yazıyı okudu:

L. Penelope bugün öğleden sonra yetimhaneye gidecek olan L. D'Arque'a eşlik edecektir. Sanırım niyetleri Bay Makepeace'i göndermektir.

A.G.

Artemis Greaves. Leydinin yardımcısı kendi pozisyonunu tehlikeye atıyordu. Isabel yataktan kalkarken elindeki kâğıdı buruşturdu.

Winter onu sevdiğini söylemişti. Fakat şimdi bunu düşünecek durumda değildi. Winter'a yardım etmek istiyorsa bunu düşünemezdi.

"Leydim?" Pinkney arkasını dönüp hanımını yataktan kalkmış bir halde dolabının çekmecelerini karıştırırken görünce şaşırılmıştı.

"Kahveyi boş ver," dedi Isabel dalgın bir şekilde elindeki notu ateşe atarken. "Giyinmeme yardım et."

Tam on dakika sonra –bu hazırlanması için rekor sayılacak bir süre– Isabel arabasına biniyordu.

"Eğer beş dakika daha zamanım olsaydı yeşil renkli yeni asker ceketinizi giydirirdim size," diye inledi Pinkney.

Isabel minderlere yaslanarak sabırsızca dışarıyı seyretmeye başladı. “Ama sorun da bu zaten. Fazladan beş dakikam yoktu. Umarım bu zaman zarfında fazla gecikmemişizdir.”

Londra sokakları bugün her zamankinden daha kalabalıktı sanki. Arabası sokakta yollarını kapatan hayvanlar yüzünden iki kez durmak zorunda kalmış ve hareket ettiklerinde bile neredeyse yürüme hızında ilerleyebilmişlerdi.

Kimsesizler Yurduna ulaşmaları saatler sürmüş gibi olsa da gerçekte yarım saati geçmiş olamazdı.

Fakat durduklarında d’Arque vikontunun arabasının yetimhanenin önünde durduğunu gördü.

“Burada bekle,” dedi Isabel aceleyle arabadan atlarken.

Yetimhanenin giriş merdivenlerini tırmanarak kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Tokmağı alıp kapı aniden ve sertçe açılıncaya kadar vurmaya devam etti. Dışarı çıkan Mary Whatsun’ın yüzü solgundu. Isabel yetimhanenin içinden yükselen sesleri duyabiliyordu.

“Acele edin, Leydim,” dedi Mary soluk soluğa.

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp içeriye koştu. Isabel eteklerini toplayarak aceleyle onu takip etti. Ulu Tanrım, Lord d’Arque neden böyle bağırıp duruyordu? Isabel duyduğu sesin ona ait olduğunu biliyordu.

Şöminenin önünde duran vikontun aniden dönmesiyle birlikte Mary’yle oturma odasına girdiler.

“... katili tanıyorsunuz, Makepeace! Bu kadarını itiraf etmişsiniz. Ya bize kim olduğunu söylersiniz ya da sizi bir hırsıza ve katile yataklık etmekten ihbar, eder adalet önüne çıkarılmanızı sağlarım.”

Isabel’in önündeki sahne dramatikti. Lord d’Arque arkadaşının iki gece önce öldürüldüğünden bu yana gözünü kırpmamış gibi görünüyordu. Yüzü bitkin, gözlerindeki bakış ise deliceydi ve ceketiyle pantolonu gerçekten de leke içindeydi. Kendisiyle

birlikte gelmiş olan Kershaw Kontu ve Bay Seymour'un da yüz ifadeleri sertken Leydi Penelope de heyecandan her an patlayacakmış gibiydi. Hanımının arkasında duran Bayan Greaves ise Isabel'e tedbirli bir bakış fırlattı.

Sinirli görünen küçük grubun aksine Winter odanın diğer köşesinde tek başına durmuş olanları sessizce izliyordu. Isabel onun yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordu fakat o anda yanına gidebilmeyi çok arzu ediyordu.

Ama bu imkânsızdı.

"Size daha önce de söylediğim gibi," dedi Winter o anda buz gibi sakinlikteki bir sesle. "St. Giles Hayaleti'ni daha önce gördüm ama onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Ah, lütfen kaçamak cevaplar vermeyin, Bay Makepeace," diye bağırdı o anda Leydi Penelope.

Winter yavaşça döndü. "Böyle bir şeyi neden yapayım, Leydim?"

"Evet, gerçekten neden yapasınız?" diye araya girdi Bay Seymour sakince. "Belki de Hayalet... sizin bir arkadaşınızdır? Ya da daha yakın biri. Hayaletin ortaya çıktığı iki olayda da yoktunuz: Operada ve d'Arque'in verdiği balo daveti gecesinde."

Isabel'in damarlarında dehşetin ta kendisi dolaşıyordu sanki. Winter'in kimliği ortaya çıkarsa, masum olsun ya da olmasın, Roger Fraser-Burnsby'nin cinayeti sebebiyle asılabilirdi.

İçgüdüsel bir hareketle öne atıldı. "Fakat Bay Seymour! Bu ne kadar düşüncesizce yapılmış bir suçlamadır. Bay Makepeace operaya geç gelmiş olabilir ama Lord d'Arque'in da şahitlik edebileceği üzere, bana balo salonuna eşlik etmiştir. Bay Makepeace'i d'Arque'in şehir malikânesinden St. Giles'a saniyeler içinde uçarak gitmiş olmakla mı suçluyorsunuz? Üstelik Hayalet'i bugüne kadar gören çok insan var. Hepsini böyle bir ithamla suçlamaya kalkışabilir misiniz?"

Lord Kershaw Isabel'e doğru eğildi. "Çok haklısınız, Leydim. Sizin de Hayalet'le birkaç kez baş başa görüşmüşlüğünüz var, öyle değil mi?"

"Yoksa *beni* mi suçluyorsunuz, Lordum?" diye sordu Isabel tatlılıkla gülümseyerek.

"Belki de Hayalet'in zavallı Bay Fraser-Burnsby'yi öldürmesine yardım ettiğimi düşünüyorsunuzdur?"

"Elbette ki hayır," dedi Lord Kernshaw. "Ancak Bay Makepeace'i savunmak için tam zamanında çıkıp gelmeniz ne kadar memnuniyet verici bir tesadüf olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

Isabel Bayan Greaves'e bakmamaya özen göstererek kaşını kaldırdı. "Tesadüf mü? Pek sayılmaz. Bugün Bay Makepeace'le yurdu gezmek üzere randevulaşmıştım."

"Asıl konumuzdan uzaklaşıyoruz, beyler," diyerek atıldı Vikont. Bütün bu süre zarfında gözlerini bir an olsun Winter'dan ayırmamıştı. "Belki bana en azından Hayalet'i nerede bulabileceğimi söyleyebilirsiniz, Makepeace."

Winter başını salladı. "En az sizin kadar çaresizim, Lordum. Bunu duymaktan hoşlanmayacağınızı biliyorum ancak ben Bay Fraser-Burnsby'nin Hayalet tarafından öldürüldüğünden zaten pek emin değilim."

Yüzüne kan hücum eden Lord d'Arque'ın ifadesi öfkeliydi fakat cevap veren Bay Seymour oldu. "Unuttuğunuz bir şey var, Makepeace. Bir şahidimiz var. Roger Fraser-Burnsby'nin uşağı katili ayrıntılı biçimde tarif etmişti."

"Bunu duydum," diye mırıldandı Winter. "Hayalet'in arkasında şahit bırakmamak için uşağı da öldürmemesi oldukça tuhaf."

"Bütün bunlara vaktim yok," dedi Lord d'Arque o anda. "St. Giles Hayaleti'ni siz yardım etseniz de etmeseniz de bulacağım, Makepeace. Yüzbaşı Trevillion'un adamlarının cinayet gecesinde Hayalet'i neredeyse yakalamak üzere olduklarını söyledi. Onu yakalamamız sadece an meselesidir."

Gitmek üzere arkasını döndü fakat Leydi Penelope onu durdurdu. "Ama ya hediyeniz ne olacak, Lordum?"

Lord d'Arque durdu ve döndü. Yüzünde tuhaf ve kötü bir gülümseme vardı. "Bunu nasıl unutabilirim ki? Sanırım son günlerdeki olaylara bakarak şu küçük centilmenlik yarışını benim kazanmış olduğum ortadadır. Leydi Hero ve Leydi Caire'in şehre dönmelerini ve bu meseleyi halletmelerini bekleyebiliriz ancak hanımlara öncesinden çözümlenmiş bir durumun alınmış kararını sunmamızın daha iyi olacağı düşüncesindeyim."

"Size yetimhaneyi bırakmayacağımız söylemiştim," dedi Winter dümdüz bir sesle.

Vikont mantıklı bir tavırla başını salladı. "Bunu hatırlıyorum. Ama yine de size bir teşvik sunmam halinde... şey... ikna olup olmayacağınızı merak ediyorum.

Winter gerildi. "Eğer paranın beni ikna edebileceğini düşünüyorsanız..."

Lord d'Arque elini sallayarak Winter'ın sözünü kesti. "Böylesine kaba bir şey düşünmem. Birinci önceliğim yetimhanenin ve içinde yaşayan çocukların iyiliğidir elbette. Eminim bu sizin için de geçerlidir?"

Winter gözlerini kıstı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Isabel sertçe. Lord d'Arque'ın beylik laflarından hoşlanmamıştı. Vikont her zaman için kendi yararına hareket eden biriydi. Bu durum çoğu zaman sorun teşkil etmese de Bay Fraser-Burnsby'nin cinayetine karşı duyduğu öfke ve üzüntü tamamen kontrolden çıkmış gibi görünüyordu. "Teklif ettiğiniz şey nedir, Lordum?"

Lord d'Arque'in kaşları havalandı. "Tek istediğim, yetimhanenin yaşça en büyük erkek çocuğuna -bu her kimse artık- bir denizcilik atanma belgesinin bağışlanmasıdır. Sizin ve Bay Makepeace'in böyle bir hareketi uygun bulacağınızı düşünüyorum?"

Isabel derin bir nefes aldı. Satın alma zorunluluğu bulunan denizcilik atama belgeleri yalnızca üst tabakaya ve asillere mensup ailelerin oğullarına verilebiliyordu. Kökeni belli olmayan bir yetim çocuğuna verilmesi duyulmuş şey değildi. Lord d'Arque'ın amacı neydi?

Fakat Isabel o anda bir şeyi fark etti; Yetimhanenin yaşça en büyük erkek çocuğu Joseph Tinbox'tı.

Winter'ın çenesindeki kas gevşemişti. "Çok cömertsiniz, Lordum."

Vikont başını eğdi. "Teşekkür ederim. Biliyorum. Ancak bu cömertliğimin elbette ki bir koşulu var. Atanma belgesini ancak yetimhanenin müdürü olduğum zaman verebilirim. Bu durumda incelik gösterip geri çekilmeniz gerekiyor. Şimdi."

Isabel başını sallayarak öne çıktı. "Şimdi bakın..."

Fakat o anda konuşmaya başlayan Winter'ın sesi Isabel'in sesini bastırdı. "Bir centilmen olarak bu dediklerinizi ben gider gitmez yapacağınıza dair şeref sözü verir misiniz, Lordum?"

Lord d'Arque şaşırarak baktı. "Evet."

"Pekâlâ. Anlaştık o halde."

"Winter," diye fısıldadı Isabel fakat Winter yüzünde kararlı bir ifadeyle kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Genç kadın Lord d'Arque'a bakarak yanına kadar gitti ve parmak uçlarında yükselerek adamın kendini beğenmiş yüzüne baktı. Tıslayarak, "Şu anda sizden nefret ettiğimi söyleyebilirim," dedikten sonra arkasını dönerek Winter'ın peşinden gitti.

Winter, Isabel'in kendisini yaklaşık beş dakika sonra yetimhanenin en üst katındaki küçücük bir odada bulduğu sırada çantasını toplamakla meşguldü.

Isabel onun çantaya koyduğu gömlekleri çıkarıp fırlattı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Winter duraksayarak genç kadına bitkin, sabırlı ve ifadesiz bir yüzle baktı. "Eşyalarımı topluyorum."

Isabel öfkeyle, "Sakın bana kurban numarası yapmaya kalkışma," diye çıkıştı ona. "Lord d'Arque'in ekmeğine yağ sürüyorsun."

"Biliyorum," dedi Winter. "Bunun bir önemi yok."

"Tabii ki önemi var!"

"Ben kararımı, onun bu teklifi yaparken göz önünde bulundurduğu gerekçelere göre değil, en iyisinin ne olacağını düşünerek verdim."

"Ama yetimhaneden ayrılmanın kendin için en iyisi olacağını nasıl düşünürsün? Joseph Tinbox'ın buradan ayrılarak denize açılmasını?"

Winter dikkatini yeniden, toplamakta olduğu çantasına verdi.

"Düşüncem budur."

Isabel çaresizce odanın içinde etrafına bakınarak Winter'in fikrini değiştirmesine faydası olabilecek bir şeyler aramaya koyuldu. Saçakların altında sıkışmış olan oda küçük ve az eşyayla döşenmişti. Belli ki burası bir müdürden çok bir hizmetçi için düşünülmüştü. Isabel daha da çok öfkелendi.

"Neden?" diye sordu. "Neden sürekli mağduriyet peşindesin? Mümkün olduğunca sade giyinip seni yakaladıkları anda gözünün yaşma bakmadan öldürebilecek olan insanlar için hayatını tehlikeye atıyorsun ve bu yetimhanenin içinde bile, uyumak için odaların en küçüğünü ve gösterişsiz olanını kendine seçiyorsun."

Winter şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu yatak odasının nesi var?"

"Burası bir hizmetçi odası ve sen de bunu biliyorsun," diye tersledi onu Isabel kızgınlıkla. "Ve konuyu değiştirmeye de çalışma."

Winter dizüstü çökerek yatağın altına uzandı. "Bu aklımın ucundan bile geçmez."

Isabel ellerini kalçasına dayadı. Öfkeli davranarak bütün zarafetini bir kenara bıraktığının farkındaydı. "Lord d'Arque senin St. Giles Hayaleti'yle bir alakan olduğunu düşünüyor..."

"Haklı da." Winter yatağın altından Hayalet kostümünü çıkardı.

"Sen delirdin mi?" diye tısladı Isabel ve koşarak gidip kapıyı kilitledi.

"Bana sürekli bunu soruyorsun," diye mırıldandı Winter.

"Çünkü geçerli bir sebebim var!" Isabel yumruklarını sıkarak düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Bunu yalnızca senden intikam almak için yapıyor. Yetimhane gerçekte umurunda bile değil, burası onun için sadece bir hevesten ibaret. Burayı nasıl yöneteceğini sanıyorsun?"

"Pek iyi olmayacaktır," dedi Winter kostümünü katlayıp çantasının içine yerleştirirken. "Ancak bu tartışılabilir bir durum, ayrıca d'Arque yurda yeni bir yönetici ayarlayacağını da söyledi."

"Ve sen de bu işi senin kadar iyi yapacak birilerinin olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu Isabel çaresizlik içinde.

Winter ona alaycı bir bakış attı. "Bu soruya kibirli görünmeden cevap vermem çok zor ama hayır, hiç kimsenin bu işi benim kadar iyi yapabileceğini sanmıyorum."

Isabel ellerini havaya kaldırdı. "Al işte. Kendin de kabul ediyorsun, yetimhaneden ayrılamazsın."

Winter başını salladı. "Ben sadece yerime gelen kişinin işinde benim kadar iyi olamayabileceğini kabul ediyorum. Ama yetimhanenin bu durumdan çok fazla zarar göreceğini sanmıyorum. Nell Jones uzun yıllardır yanımızda çalışıyor, neredeyse benim kadar uzun zamandır burada. Artık daha fazla çalışanımız var, aşçımız ve önderlik edebilecek Leydiler Sendikası'nı da unutmamak lazım. Yetimhanenin bensiz de ayakta kalabileceğine inanıyorum."

"Yetimhane sensiz de ayakta kalabilir, öyle mi?" diye sordu Isabel yumuşak bir sesle.

Winter duraksayarak bakışlarını ona çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Burası senin her şeyin, öyle değil mi?” diyerek eliyle odayı işaret etti. “Kendin de defalarca söylediğin gibi, St. Giles, bu yetimhane, içindeki çocuklar, bunlar senin hayatının anlamı.”

Winter başını evet anlamında salladı. “Doğru. Sanırım artık kendime başka bir amaç edinmenin zamanı geldi.”

Isabel’in yüreği üzüntüyle kabardı. Onun için. İtiraf etmeyeceği her şey için. “Nereye gideceksin Winter?”

Omuzlarını silkti. “Olanaklarım var. Yaşayacak başka bir yer bulurum.”

“Peki ya Joseph Tinbox gibi başka bir çocuk bulabilecek misin?”

“Hayır,” dedi Winter yavaşça. Çantasına birkaç kitap koyduktan sonra ağzını kapatırken üzgün görünüyordu. “Hayır, Joseph Tinbox’ın eşi benzeri yoktur.”

“Onu seviyorsun, Winter,” dedi Isabel. “Onun denize açılmasına izin veremezsin.”

Winter bir an için gözlerini yumdu ve Isabel o anda yüzünde beliren acıyı ve kederi gördü.

Sonradan açtığı gözlerinde kararlılık vardı. “Joseph’in gitmesine, onu sevdiğim için izin vereceğim.”

On Beşinci Bölüm

Genç kadın, sevgilisini St. Giles'in dar sokaklarında ararken gölgelerin içinde kalmaya özen gösteriyordu. İki kez tehlikeli görünen adamlardan kaçtı ve bir keresinde de uzun dakikalar boyunca bir kapı girişinde sarhoş ve gürültücü bir kalabalıktan saklanmak zorunda kaldı. Fakat kalbi korkudan yerinden çıkacak gibi atsa Palyaço'yu aramaktan asla vazgeçmeyecekti...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Yetimhanede dedikodular çok çabuk yayılırdı. Duyduklarını etrafa yaymaya hevesli bir sürü kulak ve merakla bakan küçük gözler vardır.

Oğlanların hepsi dersteydiler. Yarım saat sonra dersliğe giren Winter Joseph'i gördüğü anda çocuğun olanları duyduğunu anladı.

"Joseph Tinbox, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Diğer çocuklar Joseph'e hüküm giymiş bir mahkûma bakar gibi bakıyorlardı. Joseph yutkunarak yerinden kalktı. Winter, çocuğun kendisine doğru gelişini izlerken boyunun ne kadar uzamış olduğunu fark etti. Neredeyse Winter'ın göz hizasına gelmişti. Daha bir yıl öncesine kadar omuzuna bile gelmiyordu. Şimdiyse neredeyse yetişkin bir erkek boyundaydı.

Joseph önünde durup diğerlerinin duymayacağı şekilde fısıldamaya başladı. "Mecbur muyum?"

Winter'ın kalbi, çocuğun çatallaşmış sesiyle dile getirdiği sözleri üzerine neredeyse ikiye ayrılacak gibi oldu. "Evet, mecbursun."

Joseph başını eğerek Winter'ın önünden koridora çıktı. Winter bir an için şaşkınlıkla koridorda etrafına bakındı ve sonra da Joseph'i hasta odasına yönlendirdi. Oda boştu, Peach kızlar sınıfında derse girecek kadar iyileşmişti.

Kapıyı kapadı ve delikanlıya baktı. "Anladığım kadarıyla olanları duymuşsun?"

Joseph Tinbox sessizlik içinde başını salladı. "Züppenin teki beni denize göndermek istiyormuş."

Winter Peach'in boş yatağına oturdu. "Bundan fazlasını yapmak istiyor, Joseph. Sana Kraliyet Donanması'na bir atama belgesi almak niyetinde."

Joseph'in yüzünde Winter'ın verdiği haber karşısında anlık bir hayret ifadesi belirdi. Sadece bir an. Fakat sonra yüzü yeniden az önceki inatçı ifadeyle karardı. "Gitmek istemiyorum."

Winter başını salladı. "Tabii istemiyorsun. Daha önce hiç denize açılmadın ve tanıdığın bildiğin herkesten –her şeyden– ayrılmak zorunda kalacaksın. Ama korkarım ki bunun bir önemi yok. Her zamanki gibi cesur olmak zorundasın Joseph çünkü ne olursa olsun bu fırsatı tepemezsin."

Joseph'in bakışları Winter'ın üzerinde oturduğu yatağa kaydı. "Gidemem. Peach'in bana ihtiyacı var."

Winter bir an için gözlerini kapayıp yenildiğini kabul etmek istedi. Çocukların çoğu yurda yalnız gelmişlerdi, akrabalarından ve arkadaşlarından yoksun kalmışlardı. Bu yüzden burada arkadaşlık kurduklarını görmek çok daha mutluluk verici oluyordu. Bir çocuğun dünyada yapayalnız olan başka bir çocukla yakınlıştığını görmek çok güzeldi. Joseph sırf başkalarını düşünebilme yetisinden ötürü Peach'in koruyucusu ve arkadaşı olmuştu. Böyle bir bağı koparmak elbette günah sayılırdı.

Ancak bunun bir önemi yoktu.

Winter dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. “Buradan ayrılan çocukların çoğu çırak oluyorlar. Bunu biliyorsun, öyle değil mi, Joseph?”

Joseph ihtiyatlı biçimde başını salladı.

“Eğer şanları yaver giderse de yıllarca çalıştıktan sonra da birer kasap, ayakkabı tamircisi ya da dokumacı olabiliyorlar. Bunların her biri, hayatlarını iyi bir şekilde yaşayabilecekleri dürüst mesleklerdir.”

Winter ellerini uzattı. “Ama sen Joseph, sen şimdi daha fazlasını elde edebilmek için bir fırsat kazandın. Bir centilmen olabileceksin. Kraliyet Donanması’na girdiğinde –hem de basit bir denizci değil de, bir subay olarak– çok çalışıp cesur olup akıllıca davranırsan, buradaki çocukların hepsinden çok daha fazlasına sahip olabilirsin. Günün birinde kendi geminin kaptanı bile olabilirsin.”

Dudağını ısıran oğlanın gözleri kocaman açılmıştı. “Ama denizde. Ya denizi sevmezsem ne olacak efendim?”

Winter bunun üzerine gülümsedi çünkü emin olduğu bir şey vardı. “Seveceksin. Bir gemiyi kullanmayı öğrenecek, senden yaşça büyük delikanlıların ve adamların anlattığı hikâyeleri dinleyeceksin ve Londra’nın çok çok uzağındaki ülkelere seyahat edeceksin. Joseph, bu hayatındaki en muhteşem macera olacak.”

Winter bir an için maçı kazandığından emindi. Bu kararın, Joseph’i bundan sonraki hayatı için en doğrusu olduğuna inandırıldığını düşündü.

Sonra Joseph’in gözleri hâlâ Peach’in başının izini taşıyan yastığa düştü. Bir an için ne yapacağını bilmez bir halde baktıktan sonra bakışlarını Winter’a çevirdi. Kararlıydı.

“Üzgünüm efendim. Bu kulağa gerçekten de çok güzel geliyor ama ben Peach’i yalnız bırakamam.”

Winter yutkundu. Sürekli çabalamaktan kendini o kadar bitkin hissediyordu ki. Bir türlü dinlenemiyordu.

Sonra da bu anlamsız kendine acıma duygusunu bir kenara itti.

“Ben de çok üzgünüm, Joseph Tinbox, çünkü sanırım sen meseleyi yanlış anladın,” diyerek yataktan kalktı. “Senden gitmeni rica etmiyorum. Sana emrediyorum.”

Isabel o akşamın geç bir saatinde yatak odasında tek başına akşam yemeğine oturdu. Arkasındaki şöminede ateş yanıyordu, yuvarlak masanın ortasındaki küçük bir vazanın içine taze çiçekler konmuştu ve aşçı da olağanüstü lezzette bir çorba hazırlamış olsa da Isabel’in hiç iştahı yoktu.

Bir akşam partisine davet edilmişti fakat Winter’ın yurttan ayrılması ve Bay Fraser-Burnsby’nin de cinayete kurban gitmiş olması, akşam dışarıya çıkma hevesini kırmıştı. Zavallı Leydi Littleton’ın bu akşamki daveti oldukça sönük geçecekti. Isabel kimsenin gitmeyeceğinden neredeyse emindi.

“Balığı getirmemi ister misiniz, Leydim?” diye sordu o anda uşak Will.

“Lütfen,” diye iç geçirdi Isabel dalgınca.

Winter’ın yaptığı evlilik teklifinden ve yetimhaneye ihanet etmiş olmasından dolayı hâlâ fazlasıyla rahatsızdı. Çünkü o çok iyi düşünülmüş sebepleri ne kadar geçerli olursa olsun yaptığıнын adı buydu. Tek bir çocuğun geleceği için yetimhaneden vazgeçmişti. Yaptığı şey, gerekçeleri ne olursa ya da Joseph Tinbox kendisi için ne anlam ifade ederse etsin, ahlaki açıdan doğru değildi.

Bundan daha büyük bir endişesi de vardı: *O neredeydi?* Pinkney ona gün içinde, Hayalet’in, Trevillion’un askerlerinin peşine düşmesiyle St. Giles çatıları üzerinden koşarak kaçışını büyük bir heyecanla anlatmıştı. Isabel onun bir yerlerde ağır yaralı, hatta ölmüş bir halde yatıyor olmasından korkuyordu.

Isabel şarap kadehini kenara itti. Bir anda midesinin bulandığını hissetmişti.

“Leydim, bir ziyaretçininiz var,” diyordu kapıda duran Butterman son derece onaylamaz bir tavırla. “Onu göndermek istedim ancak sizi görmek için ısrar etti. Aslına bakarsanız...”

“Sorun değil,” dedi o sırada arkasından gelen erkek sesi.

Ah, Tanrı’ya şükürler olsun!

Winter, Butterman’ın arkasından çıkarak odaya girdi. “Teşekkür ederim, Bay Butterman.”

Uşak irkilmişti. “Butterman demeniz yeterli, efendim.”

Winter ciddiyetle başını eğdi. “Bunu unutmamaya gayret edeceğim.”

“Bay Makepeace,” dedi Isabel o anda. “Akşam yemeğinde bana katılmak ister misiniz?”

Winter şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırarak genç kadına baktı, başka ne yapmasını bekliyordu ki onu dışarı atmasını mı?

“Çok nazıksınız, Leydi Beckinshall.”

Pekâlâ. Daha dün gece genç kadına kütüphanede vahşice sahip olduğu düşünülüyordu aralarındaki bu resmiyet biraz fazla değil miydi?

“Lütfen Bayan Butterman’a bir servis daha açmasını söyler misiniz?” dedi Isabel uşağa.

Uşak yüzünde inanmaz bir ifadeyle geri geri adımlarla odadan çıktı, bunu sadece çok iyi bir uşağın yapması mümkündü.

Kapı ardından kapanır kapanmaz Isabel parlak maun masanın üzerinden eğildi ve tıslayarak fısıldadı. “Neredeydin? Hayalet’in gece boyunca St. Giles sokaklarında koşuşturduğunu anlatanlar var. *Bir kez daha* hayatını tehlikeye mi atıyorsun yoksa bu anlatılanların hepsi yalan mı, bilemedim.”

“Ah, bazıları yeterince gerçektir.” Isabel’in karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. “Bu gece Trevillion ve adamlarıyla karşılaşmamak için epey uğraştığımı söyleyebilirim.”

Bu adam onu delirtiyordu. St. Giles sokakları kendisi için ne kadar tehlikeli bir hâl almış olursa olsun, vazgeçmeye niyeti

yoktu anlaşılan. Elindeki çatal bıçağı yüzüne fırlatmakla yerinden kalkıp onu öpmek arasında kararsız kaldı.

Neyse ki o anda Bayan Butterman yanında bir hizmetçi kızla birlikte odaya girdi. Winter'la aralarındaki sessizlik oldukça bariz olmasına rağmen kâhya kadının gergin ortamın farkındaymış gibi bir hali yoktu.

Winter'ın şarap kadehini doldurduktan sonra kendinden memnun bir halde başını salladıktan sonra başka bir ihtiyaçları olup olmadığını sorarak odadan çıktı. Balığı almaya giden uşak Will de henüz odaya dönmediği için odada baş başa kalmışlardı.

Isabel bu fırsattan yararlanarak Winter'a bir soru sordu. "Çocukları çalıştıran atölyeyi bulabildin mi?"

Winter, şarap kadehini eline aldığı sırada yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifadeyle başını salladı. "Sadece söylentiler var. Bir yerlerdeki bir çatı katında yaşayan çocukların olduğu söyleniyor ama konuşması için iki katı para ödediğim muhbirim yeri konusunda oldukça kararsızdı. Tam anlattığına benzer bir binaya girecektim ki askerlerin peşimde olduğunu fark ettim. Başka bir gece şansımı yeniden denemem gerekecek."

Askerler peşinde iz sürerken her gece dışarıda olması Isabel'i çok tedirgin ediyordu.

"Üzıldüm," dedi genç kadın ihtiyatlı bir biçimde. "Ama tekrar aramaya çıkmadan önce birkaç gece bekleyemez misin?"

Winter ona çatılmış kaşlarının altından sabırsız bir bakış fırlattı. "O çocuklar, onları bulamadığım her gün tacize maruz kalıyorlar."

Isabel başını sallayarak kaşlarını çattı ve aklına bir diğer konu gelmeden hemen önce nasıl yardımcı olabileceğini düşünerek tabağına baktı. "Peki ya Joseph Tinbox? Atanmasıyla ilgili haberi nasıl karşıladı?"

"İyi değil." Winter yudumladığı şaraptan aldığı güzel lezzetle bir an için gözlerini yumdu. Sonra yeniden Isabel'e baktı. "Ona bu

teklifi kabul etmesinin dışında bir seçeneği olmadığını söylemek zorunda kaldım. Oradan ayrıldığımda benimle konuşmuyordu artık.”

“Ah, Winter.” Uzanarak genç adamın eline dokunmak istediği anda kapının açılmasıyla uşak Will göründü.

Will balığın servisini sessizlik içinde yaparken ürkek bakışları Isabel’le Winter arasında gidip geliyordu.

“Hepsi bu kadar,” dedi Isabel kararlı bir sesle.

“Pekâlâ, Leydim,” diye mırıldandı uşak geri adımlarla ka-pıya doğru giderken. Bütün hizmetçilerin Will’in anlatacaklarını duymak için koridorda beklediklerinden şüphesi yoktu Isabel’in.

İç geçirerek şarabından bir yudum alan Winter’a baktı. “Bu çok lezzetli bir şarap, İtalya’dan mı?”

“Evet, daha yeni getirttim.” Isabel gözlerini kıstı. “Sen bir *biracının* oğlusun. Nasıl oluyor da şarap hakkında bu kadar bilgi sahibi olabiliyorsun?”

Genç adamın gözlerinde gördüğü anlık bir utanç mıydı? Winter omuzlarını silkmekle yetindi. “Şarabı severim.”

“Tam seni artık tanıdığımı düşündüğüm sırada kendinden beklenmedik bir şeyle çıkageliyorsun,” dedi Isabel.

“Ah.” Winter şarap kadehini masanın üzerine bıraktı. “İşte gördün mü, ikimizin arasındaki fark burada. Benim, senin tüm sırlarını bilmek gibi bir beklentim yok. Ben, yıllar sonrasında bile her gün yeni bir şeyler keşfedeceğimi düşünerek mutlu olanlardanım.”

“Winter...” Genç adamın kahverengi gözlerindeki sıcak ifadeyi görünce Isabel’in kalbi kırılacak gibi oldu. Fikrini değiştirdiğini düşünmesine izin veremezdi. “Birlikte bir geleceğimizin olmadığını biliyorsun.”

Winter ona cevap vermeden balığından bir lokma aldı fakat kati sessizliği inadını haykırır gibiydi.

Isabel yeniden iç geçirdi. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Belki de yeniden öğretmenlik yapabilirim diye düşündüm,” diye karşılık verdi Winter. “Küçük bir erkek çocuğuna.”

Isabel’in kaşları çatıldı. “Küçük çocuğu olan birileri mi...”

Winter, Isabel’in anlayışla büyüyen gözlerini görünce gülümsedi.

“Ama Christopher daha beş yaşında,” diye karşı çıktı Isabel. “Bir öğretmenden ders almak için henüz çok küçük.”

“Ben çocukları eğitmenin –özellikle de erkek çocuklarını– mümkün olduğunca erken yaşta başlaması gerektiğini düşünürüm,” dedi Winter istifini bozmadan. “Christopher’ın derslerini yarın başlatacağım.”

“Ama... ama...” diyerek Christopher’a ders vermeye başlamaması için uygun bir bahane bulmaya çalışıyordu fakat diğer yandan da çocuğun biraz erkek disiplini almasının hiç de fena olmayacağını düşünüyordu.

Christopher, sadece Carruthers’in eğitimiyle neredeyse vahşi bir çocuk halini almıştı.

“Güzel. Bu konuyu halledebildiğimize sevindim,” dedi Winter sanki Isabel memnuniyetle onay vermişçesine. “Ben eşyalarımı yukarıya götüreyim.”

“Şey... bana kalırsa,” diye başladı Isabel Winter’ın son sözünü idrak edemeden. Başını aniden kaldırıp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

Winter kendini masadan itip ayağa kalkarken yüzündeki gülümseme tamamen vahşiydi. “Okul öğretmeni değil de bir özel öğretmen olmanın faydalarından biri de, özel öğretmenlerin aileyle birlikte yaşıyor olmasıdır. Evet, beni hangi odaya yerleştirmek istersin?”

Üç gün sonra Winter, Isabel’in evinin çocuk odasında duran alçak masanın başında oturuyordu. Burası evin en üst katında bulundan bir oda olmasına rağmen yeri oldukça güzeldi. Yüksek

pencereler gün ışığını içeri alırken, altlarında ise herhangi bir kazayı önlemek için demir parmaklıklar vardı. Kitaplık raflarından birine gösterişli bir kurşun asker takımı dizilmişti ve öğrencisinin yanındaki koltuktaysa oldukça yıpranmış, içi doldurulmuş kocaman bir aslan oturuyordu.

Winter içinde minik keklerin olduğu tabağı masalardan birinin ortasına itti. "Pekâlâ, Christopher. Aşçı çay saati için bize bu kekleri pişirmiş. Bize kaç tane kek vermiş?"

Karşıda oturan çocuk dirseklerinin üzerine yaslanarak şeker kaplı kekleri inceledi. Her birinin üzerinde bir çilek vardı ve çok lezzetli görünüyorlardı.

"On iki!" dedi içinden sayarken dudaklarını oynatan çocuk.

"Çok doğru," dedi Winter. "Peki, bu kekleri ikimiz arasında paylaşılacak olursak, her birimize kaç tane düşerdi?"

Christopher'ın kaşları bu sorunun cevabını düşünürken çatılmıştı. Winter çocuğun cevabını beklerken ona bir fincan sütlü çay doldurup bir kaşık dolusu da şeker ilave etti.

"Altı mı?" diye sordu çocuk sonunda.

"Doğru," dedi Winter gülümseyerek. "Ama altı tane keki bir anda yememiz senin karnının ağrmasına benimse gut hastalığına yakalanmama neden olabileceği için," derken odaya giren Isabel'e bakarak başını salladı Winter, "Leydi Beckinhall gelip de bizimle birlikte çay içeceği için çok şanslıyız."

Isabel gülümsedi. "İyi günler, Bay Makepeace. Christopher."

"Matematik çalışıyoruz, Leydim!" diyerek oturduğu yerde zıpladı Christopher. "Ve aşçı da bize çilekli kek pişirdi."

"Harika!" Isabel yerine otururken Winter'ın yüzüne baktı ve gülümsedi. Son günlerde Christopher'ın yanında kendini çok daha rahat hissediyordu. "Bay Makepeace'le bugün başka neleri konuştunuz?"

Winter Isabel'in gözlerine bakmamaya çalışarak çayından hızlıca bir yudum aldı. Christopher ise küçük bir işbirlikçi edasıyla öne eğildi.

"Hastings Savaşı'nı. Kral Harold'ın *gözüne* saplanan bir ok tarafından öldürüldüğünü biliyor muydunuz?"

"Öyle mi?" Isabel'in sesi zayıf çıkmıştı. "Peki, sizce bu küçük çocuklar uygun bir konu mudur, Bay Makepeace?"

Winter boğazını temizledi. "Bana göre tarih anlatırken, bir çocuğun dikkatini canlı tutmanın tek yolu, şey... renkli anlara değinmekten geçer."

"Hımm." Isabel kendine bir fincan çay doldurarak üzerine krema ve şeker ilave etti. "Küçük erkek çocuklarını eğitmenin bu denli... heyecan verici bir şey olduğundan haberim yoktu."

"Bu çok çekici bir meşgaledir," dedi Winter büyük bir ciddi-yetle. "Mesela Christopher ve ben şu anda bölmeleri konuşuyoruz. Evet, Christopher, bu çilekli kekleri Leydi Beckinhall, sen ve benim aramda paylaştırmamız gerekiyor. Sence her birimiz kaçar tane kek almalıyız?"

Christopher burnunu kıvrarak düşünmeye başladı. "Beş mi?"

"Ah. Bu tahminimizi denememizi ister misin?"

Çocuk çekingen bir tavırla başını salladı.

"O zaman lütfen kekleri eşit bir şekilde dağıtmaya başlar mısın?"

Winter çayından bir yudum aldı ve Christopher'ın servis tabağındaki kekleri bitinceye kadar tek tek tabaklara pay etmesini izledi.

"Güzel," dedi Winter. "Şimdi..."

"Bu kekleri sonunda yiyebilecek miyiz?" diye mırıldandı Isabel tabağındaki keklere bakarak.

"Sabırlı olun, Leydi Beckinhall. Öğretim aceleye gelmez," diye çıkıştı Winter ona. Isabel ona intikam vaadiyle dolu bir bakış attı. "Pekâlâ Christopher, tabağındaki kekleri sayar mısın lütfen?"

Christopher denileni yaptı. "Dört."

"Ve biz de üç kişi olduğumuza göre?" diye sordu Winter. "Bu durumda üç kere dört kaç eder?"

Christopher'ın gözleri, önündeki tabakların arasında gidip geldikten sonra küçük yüzü aydınlandı. "On iki! Üç kere dört on iki eder, Bay Makepeace!"

"Çok doğru, Christopher," dedi Winter çocuğu onaylayarak. "Ve şimdi Leydi Beckinhall, artık keklerimizi yiyebiliriz."

"Yaşasın!" diye bağırان Christopher bütün bir keki ağzına tıkmaya çalıştı.

Anlaşılan o ki görgü kurallarının da bundan sonraki eğitim konularının arasında yer alması gerekiyordu.

Winter, kekinden küçük bir ısırık aldıktan sonra dudağının kenarında kalan kırıntıyı diliyle yalayan Isabel'i görünce kasıkladaki kasılmayı hissetti. Bugüne dek kendini iyi gizleyebildiğini düşünüyordu ancak onunla aynı evin içinde yaşamak, Isabel'in ısrarı üzerine yemeklerini onunla birlikte yemek ve hatta onunla aynı havayı solumak bile acı çekmekle eşdeğardı.

Winter somurarak ısırdığı keki çiğnemeye başladı. Evlilik konusunu Isabel bu fikre alışınca kadar bir daha açmamaya yemin etmişti. Belli ki teklifi biraz erken olmuştu. Şimdi de bekleme oyununu oynayarak genç kadının zamanla Winter'ın hayatındaki varlığına alışmasına izin vermesi gerekiyordu. Ve Winter bu süre içerisinde seksten de uzak durmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Bu, gitgide pişmanlık duymaya başladığı bir karardı.

"Biraz daha çay alır mıydınız, Bay Makepeace?" Kendi fincanını yeniden doldurmak için hafifçe öne eğilmesiyle birlikte harika güzellikteki göğüslerini gözler önüne sermişti. "Bay Makepeace?"

Winter bakışlarını kaldırdı. Isabel ona masumca göz kırpyordu. "Evet. Evet, isterim tabii."

Bu bekleme olayı Winter'ı öldürüyordu.

Isabel onun fincanını doldururken gülümsüyordu. “Umarım odanız yeterince rahattır?”

“Elbette.” Çayından aceleyle aldığı yudumla dilini yaktı.

“Manzarası da hoşunuza gitti mi?”

Odasının manzarası tuğladan bir duvardı. “Evet.”

Isabel ona fincanının kenarından bakarak kirpiklerini oynattı. “Peki ya yatak? Yeterince yumuşak ve esnek mi?”

Winter, az önce ısırıldığı kekin boğazına kaçmasıyla birlikte neredeyse boğulacaktı. “Yoksa yatağınızın daha sert olmasını mı tercih ederdiniz?” diye sordu Isabel tatlılıkla. “Fazlasıyla çabuk esnemeyen bir yatak mesela?”

“Sanırım bana vermiş olduğunuz yatağın mükemmel olduğunu düşünüyorum. Fakat siz söyleyin Leydim, sizin tercih ettiğiniz yatak türü nedir? Tamamı yumuşak kaz tüyünden olanını mı seversiniz... yoksa biraz daha sert olanını mı?” dedi Winter ona kısılmış gözlerle bakarken.

Çok çabuk olmuştu fakat Winter’ın gözünden kaçmadı: Isabel bakışlarını genç adamın kalçasına indirip yeniden yukarı kaldırmıştı. Orada daha önce görülecek bir şey yoktu belki ama artık vardı.

“Ah, ben sert yatakları daha çok severim,” diye cevap verdi Isabel mırıltıyla. “Sıcak ve uzun bir biniş için hazır olanından.”

Winter’ın burun delikleri istem dışı titredi. Kadının kokusunu alabildiğine yemin edebilirdi, yumuşak ve hazırdı. Eğer yalnız olsalardı ve yakınlarda bir yerde bir yatak olsaydı, eğer...

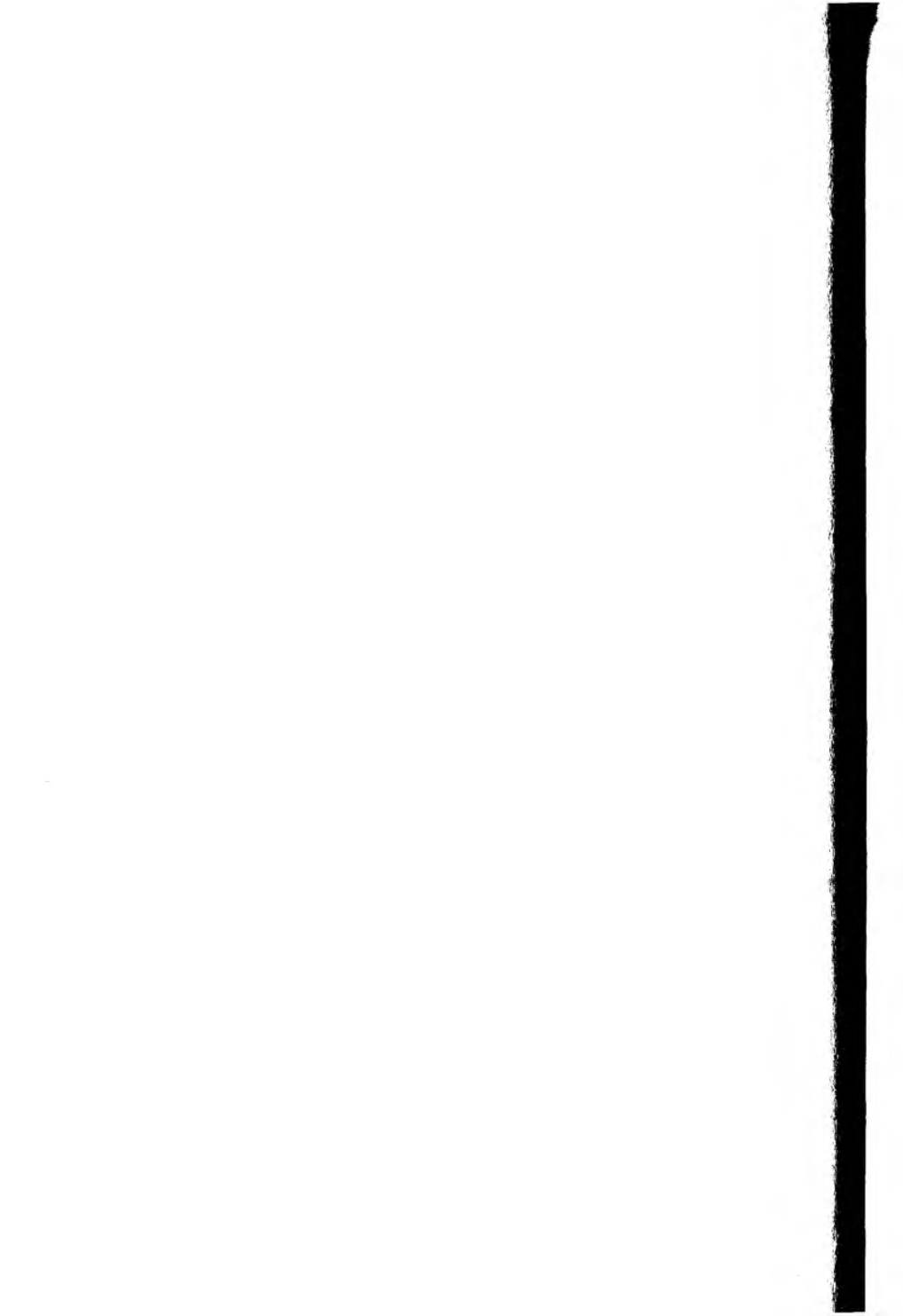
“Yatağınıza niçin biniyorsunuz, Leydim?” diye sordu Christopher o anda ağzına doldurduğu keklerin arasından. “Ben yatağımda *uyumayı* severim.”

“Ee,” diyerek gözlerini kısıtı Isabel çocuğun bu masum sorusuna verebileceği uygun bir cevap ararken.

“Leydi Beckinhall da yatağında uyuyor, Christopher,” dedi Winter dümdüz bir sesle. “Şimdi lütfen ağzın doluyken konuşmaman gerektiğini hatırla ve biraz daha çay iç.”

Çocuk sevinçle fincanını uzattı.

Winter fincanı doldururken Isabel’e bakmamaya özen gösterdi. Keşke Christopher’ın dikkatini dağıttığı gibi kendi arzularını da dağıtabilseydi...

On Altıncı Bölüm

Genç kadın en nihayetinde erkeklerin yüksek sesle bağırsarak kavga ettiklerini duydu. Şiddetten kaçmaktansa kavganın olduğu yere sessizce yaklaştı ve köşeden kimseye görünmemeye çalışarak baktı. İşte orada, küçük bir daire içindeki Palyaço'nun aynı anda beş kişiyle savaştığını gördü. Etrafında duran adamlar tüm güçleriyle bağırıp çağırırsalar da Palyaço'nun ağzından düşmanlarını tek tek öldürürken en ufak bir ses bile çıkmıyordu....

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Isabel o gece ipek yatak örtüsünü çenesine kadar çekmiş bir halde yatağında yatarken yaptıklarını düşünüyordu. Winter'ı reddetmiş, onunla evlenemeyeceğini söylemişti. Başka bir erkek olsaydı bu durum rahatlatıcı bile olabilirdi; o erkek Isabel'le, evlilik bağı olmaksızın gizli kapaklı ilişkisini sürdürebilirdi. O zaman da ilişkilerini olduğu gibi devam ettirebilir ya da bitirebilirlerdi.

Fakat onun yerine evine taşınmanın yolunu bulmuştu.

Isabel saf değildi. Bu adam fazlasıyla inatçı ve gururluydu.

Bu gülünç evlenme fikrinden vazgeçmemişti. Belki de kendisini gerçekten seviyordu.

Isabel karanlıkta gözlerini yumdu. Kalbinin korkuyla daraldığını hissediyordu. Şimdiye kadar kendine bunları düşünme izni vermemişti. Gözünde canlandırması bile korkunçtu. Isabel onun

gibi değildi, böylesine derin duygular hissedebilecek bir insan değildi. Hayatı boyunca derin duygulara kapılmaktan kaçınmıştı. Isabel gerçeğin farkındaydı. Winter'ın aşkına layık değildi. O da bunu günün birinde anlayacaktı fakat o zaman da...

Hiçbir ses duymadı ama bir hareketin varlığını sezdi, sanki odasının içindeki hava hareket etmiş gibi, başka bir insanın sıcaklığını hissetti.

Isabel gözlerini açtı. Oradaydı, elinde tek bir mumla yatağının ayakucunda duruyordu. Üzerinde sadece gömleği, yeleği ve pantolonu vardı.

"Affet beni," diye fısıldadı Winter elindeki mumu bırakırken. "Daha fazla uzak duramadım."

Isabel dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kalbi hızlanarak Winter'ın yeleğinin düğmelerini çözmesini izledi.

"Aslında bu çok tuhaf," dedi sanki kendi kendine konuşur gibi. "İradem bir kural kadar güçlüdür. Hayaletin sırrını dokuz yıl boyunca hem arkadaşlarımdan hem de ailemden saklamayı başardım. Çok sık sinirlendiğim söylenemez. Birçok defa yaralanmalara maruz kaldım ama ne hal ve hareketlerimden ne de sözlü olarak kimseye bir şey belli ettim, yaralarımı tek başıma temizleyip dikmek pahasına da olsa."

Omuzlarını kaldırarak yeleğini üzerinden attı. "Tarafsız olarak düşünüldüğünde irademin birçok erkeğinkinden üstün olduğunu söylememiz yanlış olmaz sanırım. Ne de olsa seninle tanışincaya kadar bekârdım ve halimden de oldukça memnundum."

Yeleğini katlayarak bir sandalyenin üzerine bıraktı. "Ama sonra sen çıkageldin ve bütün davranış kurallarım da dahil olmak üzere, her şey pencereden uçup gitti ki bu durumda suçun tamamen sana ait olduğunu düşünüyorum."

Bu itham üzerine Isabel, Winter odaya girdiğinden beri ilk defa ağzını açtı. "Benim suçum mu?"

Winter başını salladı, bir yargıç kadar ciddiydi. “Evet. Gerçeklere bir göz atalım. Yurdun yararına kurulan Leydiler Sendikası’na katıldın ve anında benimle alay etme planları yapmaya başladın.”

Isabel oturduğu yerde doğrularak hem onun düşünce biçimine hem de şu anda gömleğini çıkarmakta olduğu gerçeğine hayranlık duydu. Gerçekten de bu genç adamın göğsü dünyada en sevdiği şey olabilirdi.

Gerçi bunu ona söylemek gibi bir niyeti yoktu. “Alay mı?”

“Evet. Alay.” Winter gömleğini de katlarken kollarındaki kasları dikkatini dağıtıyordu. “O küçük iğnelemeler; kendini benden daha akıllı ve üstün olarak gördüğünü belli eden bakışların ve tavırların; yakası açık, baştan çıkarıcı elbiselerin...”

Isabel’in bakışları istemsiz bir şekilde göğüslerine indi. “Elbiselerim baştan çıkarıcı değil!” Yani, en azından *her zaman* öyle olmadıklarından emindi.

Winter ona sertçe baktı. “Baştan çıkarıcılar.” Pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında Isabel neredeyse ne hakkında konuştuklarını unutacaktı. “Buna daha sonradan sarf ettiğin çift anlamlı sözlerini, flört derslerini ve popoma dokunmak için her fırsatı değerlendirdiğin dans derslerini de eklememiz lazım tabii.”

“Ben hiçbir zaman,” yani neredeyse, “senin popona dokunmadım. En azından kasıtlı olarak.” Gözlerini kocaman açarak Winter’a, normal şartlarda bir Engizisyon hâkiminin kalbini eritecek türden sayılabilecek, aynı anda hem şoke olmuş hem de masumca bir bakış fırlattı.

Winter genç kadına indirdiği kaşlarının altından fırtınalı gözlerle bakarken hem pantolonunu hem de iç çamaşırını indirerek göbek deliğine neredeyse dikey bir paralellikte duran uzun ve sertleşmiş erkekliğini açığa çıkardı.

“Sen,” dedi Winter yumuşak ve tehditkâr bir sesle, yatağa yaklaşıırken, “cazibenden kaçınmak isteseler bile bunu yapama-

yacak kadar toy olan genç ve masum erkekleri ahlâksızca baştan çıkaran bir kadınsın.”

Birdenbire yatağın üzerine çıkıp üzerine eğilmesiyle kalbi Isabel'in kalbinde çarparken, genç kadın bir çığlık attı.

Tek kolundan destek alarak diğer elini Isabel'in boynundan göğüslerinin arasına, oradan da göbeğine indirerek parmaklarını kadınlığının üzerine yayarak bastırdı. Bir an için bakışları Isabel'in kadınlığını kavrayan kendi parmaklarına takıldı.

Başını yeniden kaldırmasıyla Isabel genç adamın gözlerindeki muzipliğin kaybolduğunu gördü. O kadar koyulaşmışlardı ki neredeyse siyaha dönmüşlerdi. “Cazibene teslim olmamam mümkün müydü? Tuzaklarına düşmemem? Bu gece burada olmama şaşırarak mı gerekir?”

Isabel yutkundu, onu hiç bu halde görmemişti. Az önceki takılmalarının altında, ona kurduğu “tuzaklardan” ötürü kendisine neredeyse kızgın olduğu gerçeğini görebiliyordu şimdi. “Ne istiyorsun?”

Winter'ın gözkapakları genç kadının dudaklarına bakarken indi. “Ah, ne istediğimi gayet iyi biliyorsun.”

Ne bir cevap ne de iznini bekledi. Dudaklarını kendi ağzına hapsederek genç kadını yutarcasına öpmeye başladı.

Sanki ona tamamen sahip olabilecekmış gibi.

Isabel'in dudaklarını yalayıp dişlerken, bunun derin bir öpücüğe dönüşmesine izin vermedi. Sevişmelerini kontrol altında tutup yönlendiriyordu. Isabel avuçlarının altında onun çıplak göğsünü ve kalbinin güçlü, heyecan dolu atışını hissedebiliyordu. Genç adamın nabızı ve gerilimi her yerindeydi sanki ama yine de onu tamamen üzerine yatması için ikna edemiyordu. Dilini ağzının içine çekemiyordu.

Genç adamın bu alaycı saldırısı altında inleyince Winter'ın kıkırdağını duydu.

Isabel başını birden geriye çekerek tırnaklarını genç adamın göğüs kaslarına gömdü.

“Hayır,” dedi Winter kararlılıkla. Sanki küçük bir çocukla konuşuyordu. “Bu gece kararları ben veriyorum, Leydim. Dizginler benim elimde.”

Isabel’in üzerinde çevik ve hızlı bir hareketle doğrularak kalçasından tuttuğu gibi onu yüzüstü çevirdi.

“Oof!” Isabel altından ellerini çekmek için uğraştı fakat şimdi de Winter tüm ağırlığıyla üzerine yatarak yatağa bastırmaya karar vermişti. “Winter, bırak kalkayım.”

“Hayır,” diye mırıldandı Winter kulağının dibinde. Sıcak nefesi, Winter eliyle genç kadının buklelerini okşadığı sırada başının yanındaki saçlara karışıyordu. Sanki dünyadaki zamanın tamamı kendisine aitmiş gibi bir yavaşlıkta okşuyordu saçını.

Sanki kalınlaşmış erkekliği sertçe poposuna değmiyormuş gibi.

Üzerinde yatarken giydiği incecik ipek geceliği vardı, kumaşı yumuşacıktı ve bedenlerinin arasında herhangi bir engel teşkil etmiyordu. Aksine genç adamın hareket ettikçe üzerinde kaymasıyla birlikte aldığı hazzı daha da artırıyor gibi.

“Saçına tapıyorum. Bunu biliyor musun?” diye fısıldadı Winter. “Geceleri yalnızken yatağında saçını hayal eder dururdum, rüyamda uzun maun rengi buklelerinin uzuvlarıma sarındığını görürdüm. Uyarılmış bir halde uyandığımda seni arzular, lanetler okurdum.”

Az önce söylediklerinin altını çizmek istercesine kalçasını kadının poposuna bastırarak penisini tenine tatlı tatlı değdiriyordu.

Isabel kadınlığının yandığını ve ıslandığını hissetti ama buna rağmen dudaklarını yalayarak ona meydan okudu. “Sana inanmıyorum. Senin lanet okuduğunu hiç duymadım, büyük acılar içinde olsan bile.”

“Tanrı’nın adını boşa harcamanın bir günah olduğuna inanmıyordum,” dedi Isabel’in saçını yana çekip boynunu açığa çıkarırken. “Fakat buna rağmen sen beni günaha sürüklüyorsun.”

Dudaklarını tam da boynunun omuzuyla birleştirdiği o hassas noktaya değdirdi. Tadının özüne varmaya çalışır gibi, bir deney yapıyormuş gibi yalıyordu tenini. Sonra onu aniden keskin dişleriyle sertçe ısırınca Isabel nefesini tuttu.

“Canını yakıyor muyum?” diye sordu Winter genç kadının teninde.

“Hayır,” dedi Isabel titrek bir sesle çünkü tüm saldırganlığına rağmen gerçekten de canını yaktırmamıştı. Winter ona karşı her zaman nazikti, kendi cüssesinin ve gücünün farkındaydı.

“Ama sen benim canımı yakıyorsun,” dedi Winter sohbet eder gibi bir sesle. “Her gün. Her saat. Saniye saniye.”

“Üzgünüm.” Isabel dönmeye çalışarak genç adamın yüzünü ellerinin arasına almak ve onu gerçekten üzmemek istemediğini söylemek istedi. Sadece her ikisi için en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Ama bunu yapmak isterken Winter bir noktada o sonsuz sabrını yitiriverdi.

“Hayır,” dedi. Bir aygırın kısırağını cezalandırması gibi onu yeniden ısırıldı. “Benim istediğim gibi yapacağız.”

Ellerini vücudunun yanlarından, ipek kumaşın üzerinden kaydırarak geceliğin eteğini buldu. Sonra da yavaşça, santim santim yukarı çekerken gecenin karanlığında genç kadının vücudunun açıkta bıraktığı her noktasıyla birlikte duyumsadığı hislerin tadına vardı. Kısa bir an için kalçasını kadının poposunun üzerinden kaldırarak güçlü ve sıcak eliyle poposunu avuçladı. Başparmağıyla yanaklarının kat yerini bulup hafifçe, neredeyse gıdıklar gibi aşağılara kaydırarak bütün duyularını harekete geçirdi. Poposunun bacaklarıyla birleştirdiği noktada durdu ve parmaklarını hızlıca bacaklarının arasına kaydırıldı.

“İslaksın,” dedi hafifçe. Sohbet edercesine konuşmuş olmasına rağmen sesinin boğuklaştığını fark etmemek imkânsızdı.

Isabel’in tahrik olması kendisini de tahrik ediyordu. Genç adamın bedeni, içindeki hayvan tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Tek fark, hayvanların sevgi, pişmanlık ve üzüntü gibi duyguları bilmiyor olmasıydı.

Isabel şu anda bunları düşünmek istemiyordu. Winter’ın parmakları onu arkadan yoklayarak kalçasını arzuyla kaldırmasına neden oluyordu. Bir parmağını yavaşça içine sokarken Isabel aklını kaçırarak gibi oldu. Parmağı içine arkadan rahatça girmişti ve Isabel onu bu haldeyken içine aldığı anda içini nasıl dolduracağını hayal etti.

Dudağını ısırarak gözlerini kapadı ve genç adamın parmağının içine girip çıkmasını hissetti. Vajinası en az geceliğinin kumaşı kadar kaygandı. Winter onu bir an için bıraktı.

“Bu kokuya bayılıyorum,” dedi kulağının dibinde fısıldayarak. Elini Isabel’in yüzünün yanındaki yastığa koyunca genç kadın kendi ıslaklığının kokusunu hissetti. Arzusunun kokusunu. “Bu senin kokun. Egzotik, gizemli ve tamamıyla ilkel. Aletimin istediği tam da bu. Kokunu duydukça aklımı kaçırarak gibi oluyorum.”

Isabel inledi. Winter’ın sözleri daha da çok ıslanmasına neden oluyordu. Neden onu kendine çevirip içine girmiyordu? Isabel de onu arzuluyordu.

Ancak Winter ellerini yeniden aşağıya, kalçasına doğru kaydırmaya başladı, hiç acele etmiyordu. “Kalçanı kaldır.”

Isabel denileni yapınca Winter elini kadının vücudunun altına kaydırarak ona alttan dokundu. Parmaklarını açarak vajinasının kıvrımlarında gezdirmeye başladı.

“İslak. Sırlıslık hem de,” diye mırıldandı.

Isabel, Winter’ın bacaklarını dizleriyle yanlara doğru açmasını ve dizleriyle araya yerleşmesiyle kadınlığının girişinde zonklayan sert ve ısrarcı penisini hissetti. Winter’ın bunu bu açıdan yapı-

bileceğinden emin değildi. Neredeyse karnının üzerinde dümdüz bir halde yatıyordu. Fakat Winter'ın itmesiyle, erkekliğinin büyük, yuvarlak başının kendisini yararak kıvrımlarını amansızca ayırdığını ve kaslarının tathılıkla gerilmesini hissetti.

Winter aklına bir şey gelmişçesine duraksadı fakat hemen sonra bedenini yeniden öne doğru iterek kendine Isabel'in sıcaklığında yer açmaya çalıştı.

Isabel yüzünün altındaki yastığa tutunarak dizlerinin üzerinde doğrulmak ve kendini Winter'a doğru itmek istedi. Kaçınılmaz sona bir an önce ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Fakat Winter fazlasıyla güçlü ve inatçıydı. Isabel'e herhangi bir hareket alanı tanıımıyordu. Yeniden gerindi ve kalın uzvunun bir kısmını daha kadının içine sürdü.

Isabel onun homurdandığını duyduğunu sandı fakat genç adamın sesi kendi inleyişinin altında kayboldu. Winter aralanmış dudaklarını genç kadının ensesine yapıştırarak tüm uzunluğuyla aniden ve sertçe içine girdi.

Isabel neredeyse zirveye ulaşacaktı.

Winter parmak uçlarıyla dikkatle ve nazıkçe genç kadının klitorisini buldu ve işaret parmağının ucunu üzerine bastırdı. Başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Isabel'in kendi ağırlığı ve üzerine yatmış olan genç adamın ağırlığı Winter'ın parmağının üzerindeydi. Isabel kalçasını yuvarlamaya, o parmağa doğru hareket etmeye çalıştı fakat arkadan içine girmiş olan erkekliği Winter'ın isteği dışında hareket etmesine izin vermiyordu.

"Şimdi," diye fısıldadı Winter ve penisini yavaş yavaş Isabel'in içinden çekti. O kadar belli belirsiz bir şekilde geriye çekilmişti ki sadece bir santim kadar hareket etmiş olabilir miydi?

Ancak içine yeniden hızlı ve sertçe, neredeyse gaddarca girmesi, kalçasının Winter'ın kendisiyle yatak arasında hapsolmuş eline gömülmesine sebep oldu. Isabel hissettiği hazzın sinir uçlarına acıya benzer bir şehvetle ulaşmasıyla soluk soluğa kalmıştı.

“Seni seviyorum,” dedi Winter, içinde bir kez daha gidip gelirken. Ve bir daha. Her hareketi kontrollüydü. Her birinin yarattığı etki yıkıcıydı. “Seni seviyorum.”

Isabel zaman mevhumunu yitirmişti. Yer ve etrafında olup bitenlerin farkında değildi artık. Onun kim olduğunu, *kendisinin* kim olduğunu hatırlamıyordu. Aklını yitirmişti.

Hissettiği zevk ve acının şiddeti o kadar yoğun ve tatlı, sonsuz bir kutsallığa o kadar yakındı ki devam etmesi dışında hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Winter’ın sevişmesiyle baştan çıkarılmış, büyülenmiş ve uyuşturulmuş gibiydi. Şu anda dünyadaki tek önemli olan şey buydu.

Ve Winter durmadı. İçinde gidip geldikçe ve hızla soludukça nefes alış verişleri ciğerlerini parçalayacak gibi oldukça hareketleri de düzensizleşmeye başladı.

“Gel, lanet olası,” diye homurdandı Isabel’in kulağında. “Erkekliği mi ıslaklığında boğ.”

İşte bu dünyevi istek fazla gelmişti. Isabel, Winter’ın parmaklarıyla penisi arasında hapsolmuş bir halde onun sonu gelmeyen gidiş gelişlerinin gücü altında, her türlü umut, hayallerin ve insani beklentilerin ötesine geçerek kıvranmaya başladı.

Tamamen hislerden oluşan bir varlıktı artık, damarlarında dolaşan o ısıltılı haz kalbinin hızla çarpmasına ve ayaklarının altının karıncalanmasına neden oluyordu. Isabel aynı anda her şeydi ve hiçbir şeydi ve bunun tek sebebi Winter’dı. Winter genç kadının orgazmının uzatarak sürmesini sağlarken içinde sonsuza kadar gidip gelecekmış gibiydi.

Ama ne de olsa o da bir ölümlüydü. O anda onun da doruğa ulaştığını hissetti Isabel. Kasılarak gidip gelmeye devam ederken parmağını sertçe Isabel’in hassas noktasına bastırdı ve bir anda kendini genç kadının içine gömercesine hareketsiz bir halde durdu ve seçirerek spermlerini saçtı.

Isabel’in omuzunda bağırdı.

Genç kadın o anda akıcı bir madde gibi mutluluktan neredeyse baygın bir halde süzüldüğünü hissetti. Sırtına yığılmış olan Winter ağır, kulağındaki nefesi yakıcıydı fakat bu Isabel'in umurunda değildi. Neredeyse rahat sayılırdı ve o anda aklına Winter'dan geceyi kendisiyle birlikte geçirmesini istemek gibi delice bir fikir geldi. Hizmetçilerin onu ertesi sabah görmesinin ne önemi vardı? Ne de olsa burası eviydi ve o da bir duldu. Elbette ki...

Winter çevik bir hareketle üzerinden kalkınca Isabel vücudunun genç adamın koruyucu sıcaklığından mahrum kalmasıyla üşüdüğünü hissetti. Winter tek kelime etmeden pantolonunu giydi ve kıyafetlerinin geri kalanını da topladıktan sonra yerdeki mumu aldı.

Ve odadan çıktı.

Winter gecenin içinde hayalet gibi süzülüyordu. St. Giles'm karanlık ve boş sokaklarında saatler gece yarısını çoktan geçmişti fakat Isabel'in yanından ayrıldıktan sonra uyuyamamış, tavan arasında tutuldukları söylenen kayıp çocukları yeniden aramaya karar vermişti. Daha önce de buna benzer söylentilerin peşine takılmış –hem de defalarca– ve hayal kırıklığına uğramış olmasının hiçbir önemi yoktu. Bu gece fiziksel aktiviteye ihtiyacı vardı. Bu gece unutmak istiyordu.

Bu gece içindeki canavar ortaya çıkmıştı. Isabel'den uzak durma yeminini bozmuştu, bunun tek nedeni ise onsuz kalmaya daha fazla dayanamamış olmasıydı. Yanına gittiğinde ise onunla vahşi bir hayvanın dürtüleriyle sevişmişti. Gerçi o da sıırılsıklamdı, olağanüstü ve çok güzel bir şekilde ıslaktı, belki de kendisine böylesine ilkel bir biçimde sahip olmasından Winter kadar rahatsızlık duymamıştı. Hiç korkmamıştı ve bu da iyi bir şeydi çünkü içindeki karanlık Winter'ı bile korkutacak cinstendi. Sanki Isabel bir daha asla kapanmayacak bir kafesin kapısını açmıştı. Canavar artık serbestti, vahşiydi ve Isabel'e tapıyordu.

İnce zekâsına, savunmasızlığına ve bir daha asla çocuk sahibi olamayacağını bilmenin sebep olduğu o acıya bile *tapıyordu*. Özellikle de kadınlığına dokunduğunda mavi gözlerinde beliren o bakış vardı ya, canavar en çok o bakışı seviyordu işte.

Binadan binaya atlarken homurdandı. Aradaki mesafe çok uzak, atlaması çok tehlikeliydi ancak yine de kolayca diğer binanın üzerine sıçradı.

Belki de karşılıksız aşk onu bir çeşit yarı tanrı haline getirmişti.

Ne kadar da kâfirce bir düşünceydi bu. Çatının üzerinde dururken ay ışığı sırtını ve önünde duran köşeli çatı katı penceresini aydınlatıyordu. Winter başını salladı ve her iki kılıcını da çekerek kapıyı tekmelediği sırada bütün duygularından arınmaya çalıştı.

Menteşelerinden kurtulan kapı açılarak görünmeyen bir duvara çarptı. Odanın içinde hiç ışık yoktu. Birbiri ardına yattıkları yerden doğrulan uykulu ve şaşkın bedenleri gördü. Karşısındakini şaşırtmanın ve yüksekte duruyor olmanın avantajına sahip olan Winter'ın gözleri karanlığa alışmıştı.

Mümkünse her zaman yukarıdan saldırıya çalış.

Winter altındaki odanın içine atlarken ustasının bu sözleri kulağında yankılanıyordu. En iri bedenın üzerine düştü. Geniş omuzlu, leş gibi ter kokan bir adamdı bu. Winter'ın ancak diz boyuna kadar doğrulabilen adam onun ağırlığıyla yeniden yü-züstü yere kapaklandı. Adamın hareket etmediğini gören Winter diğerinin üzerine atlayarak başının yanına vurdu.

BAM! Patlayan silahın alevi karanlıktaki herkesi kör etmişti.

Winter gözlerini kapayarak mücadelesini sürdürdü. Yıllar öncesinde Sör Stanley'nin kendisine kılıç kullanma sanatını öğretirken başına bir çuval geçirmesinin en önemli nedeni buydu. Birinin kendisine doğru devrildiğini hisseden Winter adamın midesine bir dirsek darbesi indirdi. Adamın yere düşme sesiyle beraber kaçışan ayak seslerini de duydu.

Winter gözlerini açtı.

Az önce yere indirdiği adam ayaklarının dibinde debeleliyordu. Tavanı alçak olan oda, duvara dizilmiş yarım düzine kadar büyükçe oturma koltuğu şeklindeki tuhaf makinelerin ve ilk başta saldırdığı ve yerde baygın yatan adamın dışında boştu.

Hayal kırıklığına uğrayan Winter ayaklarının dibinde yatan adama yapışıp onu sertçe sarstı.

“Neredeler?” diye sordu, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. “Çocuklar nerede?”

Kurbanın eliyle odanın diğer köşesini işaret etmesiyle şaşkınlığa uğradı. “Orada.”

Winter’ın gözleri duyduğu şüpheyle kısıldı. Bu, adamın elinden kurtulmak istediği için kurduğu bir tuzak olabilirdi fakat Winter emin olmak zorundaydı.

Adamı ceketinin yakasından tutup odanın diğer köşesine doğru yürüttü. Winter ilerledikçe duvardaki küçük kapıyı görebildi. Yüreği umutla dolsa da Winter bu duyguyu bastırmaya çalıştı. Daha önce de bu tür duvar içine gizlenmiş delikler görmüştü. Ya boş çıkmışlardı ya da içinde yetişkinler vardı.

Winter kapıyı büyük bir dikkatle açmadan önce üzerindeki kalın ahşap sürgüyü çekti. İçerisi, dış odanın kendisinden bile daha karanlıktı. Burası en ufak bir ışık ya da umut huzmesinin olmadığı küçücük bir çukurdu. Havada çaresizlikten başka bir şey yoktu. Winter odanın ilk başta boş olduğunu düşündü. Sonra ise hareket eden küçük bir beden gördü, bir tane daha ve bir tane daha.

Çukurun içinden beliren küçük bir kızın incecik ve aılıktan ölmek üzere olan yüzünü gördü. Söyleyebildiği tek şey, “Lütfen,” oldu.

Onları bulmuştu. Onları nihayet bulmuştu.

“Bir ziyaretçiniz var, Leydim.”

Ertesi sabah Megs, başını kucağında açık duran kitaptan hafifçe kaldırdı. Kütüphanede, elinde okuyormuş gibi tuttuğu bu

kitapla ne kadar süredir oturduğunu hatırlamıyordu fakat dirseğinin dibinde duran boş çay fincanına bakılacak olursa oldukça uzun bir zaman geçmiş olmalıydı.

“Ziyaretçi kabul etmiyorum,” dedi donuk bir sesle.

“Ah, eminim ki bu benim için geçerli değildir.” Leydi Beckinhall uşağın arkasından kütüphaneye girdi ve adama gidebileceğini anlatan bir işaret verdi.

Uşak odadan çıkarken rahatlamış görünüyordu.

“Sizi dışarıya çıkarmaya geldim,” diye duyurdu Leydi Beckinhall, kitaplık rafındaki kocaman İncil’e bakarak.

“Baş ağrısı çekiyorum.”

“Daha iyi ya işte,” dedi Leydi Beckinhall kararlı bir şekilde. “Temiz hava başınıza iyi gelecektir.”

“Normalde doktorlar baş ağrısının dinlenerek geçtiğini söylerler,” diyerek karşılık verdi Megs.

“Doktorlar *her şey* için yatak istirahati vermezler mi zaten?” dedi Leydi Beckinhall anlaşılmaz bir sesle. İncelemekte olduğu İncil’den dönerek Megs’e baktı. Yüzü yumuşamıştı. “Lütfen? Bay Makepeace yetimhaneden ayrılalı neredeyse iki hafta oldu. Leydi Penelope’nin orayı yerle bir ettiğinden emin olabiliriz. En azından bir gidip görmemiz gerektiğini düşündüm.”

“Bay Makepeace ayrıldı mı?” Megs’in ilgisi bir an için uyanmıştı.

“Evet. İki gün...” Leydi Beckinhall irkilerek durdu. Çaresizce Megs’e baktı.

Roger öldükten iki gün sonra.

Megs kucagındaki kitaba bakarak mırıldandı. “Gelemem. Üzgünüm.”

Leydi Beckinhall’un yaklaştığını hissetti. “Neden? Neden gelemiyorsunuz?”

“Gelemem işte.”

“Sebebi nedir?” Leydi Beckinhall serin avucuyla Megs’in alnını yokladı. “Gerçekten hasta mısınız? Bir doktora görüldünüz mü?”

“Hayır!” Megs başını yana çekti. “Konu bu değil.”

“O zaman nedir?”

Megs ağzından çıkan kelimeleri durduramadı. “Hamileyim.”

Gözlerini açarak Leydi Beckinhall’un daha önce hiç kimsenin yüzünde görmediği yüz ifadesine baktı. Kadının yüzü kelimenin tam anlamıyla griye dönmüştü, gözlerinde ise dehşetin ta kendisi vardı.

Ah Tanrım. Belli ki hiçbir şekilde şoke edilemeyen Leydi Beckinhall’u şoke etmişti. “Üzgünüm,” diye mırıldandı Megs bunun üzerine anlamsızca. “Bunu söylerken aklım neredeydi, bilmiyorum. Lütfen unutun.”

“Bana, yardıma ihtiyacınız olduğu için söylediniz.” Leydi Beckinhall’un yüzündeki az önceki ifade geldiği gibi kaybolmuş, yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı. “Sevindirici olan şu ki en doğru kişiye söylediniz.”

On Yedinci Bölüm

Palyaço son adamı da bıçtığınde sevgilisi yanına koşmak istedi fakat Palyaço arkasını dönerek bir geyiğin hızıyla uzaklaşıp oradan kaçtı. Genç kadın Palyaço'yu saatler boyunca peşini bırakmadan, ta ki bir çıkmaz sokağa girinceye kadar takip etti. Gerçek aşk kısacık bir anda öne atıldı ve kendi saçından ördüğü kordonu Palyaço'nun bedeninin üzerine atarak kollarını iki yanına hapsedip çekti ve iyice sıktı.

Bunu yaparak onu kendi sevgisiyle bağlamış oldu...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Isabel evinin güzel döşenmiş, küçük yemek odasına girip durdu. O ve Leydi Margaret yetimhaneye gidememişlerdi. Isabel evine dönmüş ve Leydi Margaret'in adına yazdığı mektubu göndermişti, şimdi de yemeğe hazırdı. Winter, önünde bir fincan çayla gül ağacı masada oturuyordu. Bu çok tuhaftı. Winter genelde sabahın erken saatlerinde kahvaltı ettikten sonra ya çocuk odasına ya da derslik olarak tahsis edilen odaya giderdi. Fakat şimdiyse Christopher'la derslerinin çoktan başlamış olması gereken bir saatte hâlâ buradaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Isabel doğrudan.

Winter bakışlarını fincandan kaldırmadı. "Onları buldum."

Isabel köşede dinlemiyormuş gibi duran uşağa baktı. “Aşçıya yemekte iki kişi olacağımızı söyleyin.” Uşağın odadan çıkmasını bekleyerek Winter’a döndü. “Kimi buldun?”

“Çocukları.” Sesi ölü gibiydi.

Isabel’in kaşları çatıldı. “Ama bu iyi haber, öyle değil mi?”

Winter nihayet başını kaldırıp ona baktığında, Isabel gözlerinin kızarmış ve çökmüş olduğunu gördü. Daha önceki düşüncesini gözden geçirdi: Bu sabah geç kalkmamıştı Winter. Hiç yatmamıştı.

Bir sandalye çekerek oturdu. “Anlat bana.”

Winter ellerini öne doğru uzattı ve sanki geçmişini ya da geleceğini anlamaya çalışıyormuşçasına avuçlarının içine baktı. “Bir evin çatı katının bir sürü odasından birinin içindeki gizli bölmedeydiler. On beş kız çocuğun doluşmuş olduğu, penceresi ya da havalandırması olmayan ve tavanı da en fazla benim omuz hizamda olan bir çukur. Kapıyı açıp onları kurtardığımda bir tanesi bile sevinçten ya da hissettiği rahatlamadan ötürü gülümsemedi. Sanırım umutlarını kaybetmişlerdi.”

Isabel gözlerini yumarak hapsedilmiş ve taciz edilmiş o çocukların yasını tuttu. Winter’ın acısının yasını tuttu. “Ama onları buldun. Yeniden gülümsemeyi öğreneceklerdir.”

“Öyle mi dersin?” Isabel gözlerini açıp Winter’ın başını salladığını gördü. “Bilemiyorum.”

“Şimdi neredeler?”

“Onları yetimhaneye götürdüm. Kapıyı çaldım ve karanlıkta kapının açılmasını ve sağ salım bir şekilde içeriye alınmalarını bekledim. Hiç hareket etmeden, kaçmaya bile yeltenmeden beklediler.”

O sırada yeniden odaya giren uşağın ve iki yardımcısının ellerinde soğuk et, peynir, ekmek ve meyve dolu servis tabakları vardı.

“Şuraya bırakın lütfen,” dedi Isabel eliyle masayı işaret ederek. “Servisimizi kendimiz yaparız.”

Isabel uşakların odadan çıkmasını bekledi ve Winter'ın ta-bağını yiyeceklerle doldurdu. "Al, bunları ye."

Winter tabaktaki yiyeceklere sanki ömrü boyunca hiç görme-diği şeylere bakıyormuş gibi baktı. "Oraya ilk gittiğimde, birinci odada yetişkinler vardı ama çoğu kaçtı. İçlerinden birini yakaladım ama o da kafadan normal değil gibi. Atölyenin arkasında kimin olduğunu söyleyemedi bana. Küçük çocukların sırtından para kazanan soylunun kim olduğunu anlatamadı. Belki de d'Arque'ı hiç görmedi bile."

Isabel ona taze bir fincan çay doldururken aniden durdu. "Lord d'Arque mı?"

"Evet." Winter sabırsızlıkla saçını sıvazladı. "Sana söyle-miştim: St. Giles'ta o insanlardan son anda kurtardığım küçük çocuğun elinde d'Arque'ın mührünün olduğu küçük bir kâğıt parçası bulmuştum."

Isabel kaşını kaldırarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Sen bana o kâğıt parçasını St. Giles'ta küçük bir çocuğun elinde bulduğunu söylemiştin. O çocuğun aradığın atölye insanlarıyla bir bağlantısı olduğunu hiç anlatmadın."

"Anlatmadım mı?" Winter'ın kaşları çatıldı. O kadar bitkin görünüyordu ki. "Evet vardı. St. Giles'taki insanlar onlara 'kız çocuğu hırsızları' diyorlar çünkü belli ki işlerinde çalıştırmak için küçük kız çocuklarını tercih ediyorlar. Küçük kızların daha küçük parmakları olduğu için ince işlerde daha becerikli oluyorlarmış."

Isabel kaşlarını çattı. "Fakat ben Vikont d'Arque'ın bununla nasıl bir alakası olduğunu anlayamadım."

Winter genç kadına kuşkulu bir bakış attı. "D'Arque'ın ara-bacısı o gün gördüğüm çocuk hırsızlarından biriydi."

Isabel bir an için duraksadı. "Arabacıyla konuştun mu?"

"Evet." Winter yüzünü ekşitti. "Bunun arkasındakinin d'Arque olmadığını söyledi."

"Pekâlâ, o halde..."

“Sonra da daha fazlasını öğrenemedi kaçmıştı. Bana kalırsa efendisini koruyordu.”

“Ya da belki de doğruyu söylemiştir,” dedi Isabel. “Vikont’tan hoşlanmadığını biliyorum ve ben de onun son derece sinir bozucu biri olduğunu kabul ediyorum fakat bu onun suçlu olduğu anlamına gelmez. Bu onun para için küçük bir kızın zarar görmesine izin verdiğini göstermez.”

Winter başını salladı. “Taraflı düşünüyorsun.”

Isabel, Lord d’Arque Arlington Düşesi’nin balosunda kendisiyle flört ettiğı zaman Winter’ın yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. “Bana kalırsa sen de taraflı düşünüyorsun.”

Winter somurtarak ve konuşmadan omuz silkti.

Isabel bu fırsattan yararlanarak tabağına biraz peynir ve meyve koydu. “Neden Lord d’Arque’a o kâğıt parçasını göstermiyorsun? Kime yazdığını sorabilirsin.”

Winter sessizliğini koruyarak genç kadına alaycı bir bakış fırlattı.

Isabel fincanına koyduğu çayı yudumlamadan önce içine süt ve bir kaşık dolusu şeker ilave etti. “O atölyede yaptıkları şey neymiş? Hiç söylemedin.”

“Çorap.” Sesinde acı vardı. “Düşünebiliyor musun? O çocukları ölesiye çalıştırıp aptal kadınlar için bileklerinde süslü tokaların olduğu Fransız stili dantel çoraplar yaptırıyorlar.”

Isabel dehşetten göğsünün daraldığını hissetti. Elindeki fincanı masaya bıraktı. “O çorapları hiç gördün mü?”

“Dün geceye kadar görmemiştim,” diye cevap verdi Winter. “Bir kutu dolusu tokayı daha sonra dantel çorapların üzerine dikilmek üzere bırakmışlar.”

Yemek odasında yalnızdılar. Isabel oturduğu yerden kalktı ve masanın etrafından dolaşıp Winter’ın yanına gitti. Winter, yanındaki sandalyenin üzerine ayağını koyup eteklerini kaldıran genç kadının yüzüne anlamaz gözlerle baktı.

“Tokalar buna benziyor muydu?” diye sordu Isabel yavaşça.

Winter donakaldı. Genç kadının bileğindeki zarif pembe, altın ve mavi işlemeye baktı. Ayağının tabanından dizinin üstüne kadar beyaz dantelden yapılmış olan çoraba dikilmişti. Dünyanın başka yerinde olsa fahiş fiyata satılacak olan dantel bir çoraptı bu. Isabel kendini aptal gibi hissediyordu.

Winter gözlerini kaldırıp yüzüne baktı. “Bunları nereden aldın?”

Isabel elbisesinin eteklerini bırakarak ayağını yere indirdi.

“Hizmetçim Pinkney almıştı. Tam olarak nereden aldığını bilmiyorum ama fiyatı ona fazlasıyla cazip gelmişti.”

Winter dudaklarını sıktı. “Onu çağırabilir misin, lütfen?”

“Tabii,” dedi Isabel sesine hâkim olmaya çalışarak. Kapıya doğru ilerleyerek dışarıda bekleyen uşağa hizmetçisini çağırmak üzere talimat verdi.

Winter’ın öfkeli olduğunu görebiliyordu. *Aptal hanımlar*. Kendisini de bahsettiği o aptal kadınlardan biri olarak mı görüyordu? Onun için son moda uygun oldukları sürece giydikleri çorapların kimler tarafından yapıldığını umursamayan hanımlardan hiçbir farkı yok muydu? Evet, sonuçta Isabel de o hanımlardan biri değil miydi?

Isabel sandalyesine yığılıp Pinkney’yi beklemeye koyuldu.

Winter başka hiçbir şey söylememiş, kaşlarını çatarak bakışlarını, üzerine ellerini koyduğu masaya dikmişti.

Yemek odasının kapısının açılmasıyla Pinkney içeriye girdi. “Beni mi görmek istediğiniz, Leydim?”

“Evet.” Isabel ellerini kucağında birleştirdi. “Benim için aldığın dantel çorapları soracaktım sana.”

Pinkney’nin zarif alını kıışmıştı. “Çoraplar mı, Leydim?”

“Onları nereden aldınız,” diye sordu Winter karanlık bir sesle.

Pinkney’nin büyüyen gözlerinde şaşkınlıkla karışık korku belirdi. Winter oldukça ürkütücü görünüyordu. “Ben... ben... şey, Baker Caddesi üzerinde küçük bir dükkân var, Leydim. Dükkân

sahibi çorapları arkada tutuyor. Almak isteyenlerin bunu bilerek sorması gerekiyor.”

“Peki, senin nasıl haberin oldu?” diye sordu Isabel.

Pinkney omuzlarını çaresizce kaldırdı. “Bu tür söylentiler çabuk yayılır, Leydim. En son moda çocuk eldivenlerinin nerede bulunduğu, en zarif topuklu ayakkabıların hangi ayakkabı ustasının elinden çıktığı ve en güzel Fransız stili dantel çorapların hangi dükkânda neredeyse yarı fiyatına satıldığı duyulur. Benim işim bu, Leydim.”

Pinkney onlara yüzünde bir tür gurur ifadesiyle bakıyordu çünkü haklıydı. Bu onun işiydi ve işini çok da iyi yapıyordu.

“Teşekkür ederim, Pinkney, hepsi bu kadar,” dedi Isabel yumuşak bir sesle.

Hizmetçi kız bir reverans yaptı. “Peki, Leydim.” Odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

“Bekle.” Isabel aceleyle eteklerini kaldırdı ve çorapları baldırlarından indirerek çıkardı. Yumuşak kumaş parçalarını hizmetçisine uzattı. “Bunları diğerleriyle birlikte yakmamı istiyorum, lütfen.”

Isabel’in, eteklerini Winter’ın önünde kaldırdığını gören Pinkney, o anda açık kalan ağzını telaşla kapadı. “Elbette, Leydim.”

Genç hizmetçi çorapları aldı ve koşarak odadan çıktı.

“Onu niçin gönderdin?” diye sordu Winter aniden. “Sorsaydık belki bize daha fazlasını anlatabilirdi.”

“Sanmam.” Isabel başını salladı. “O çok iyi bir hizmetçi fakat işiyle ilgili tüm o önemsiz ayrıntıların –yani bize az önce anlattıklarının– aklının neredeyse tamamını meşgul ettiğinden eminim.” Isabel özür dilercesine omuz silkti. “Modanın dışında herhangi bir şeyle ilgilendiğini söylemek mümkün değil.”

Winter masadan kalktı. “O zaman gidip şu Baker Caddesi’ndeki dükkânı bir ziyaret etsem iyi olur. Belki de dükkân sahibi bana daha fazla bilgi verebilir.”

“Fakat Christopher ne olacak?” diye sordu Isabel. “Bugün onunla dersiniz yok mu?”

Winter kapıda dönüp Isabel’e baktı. “Aslında vardı fakat anlaşılan o ki, annesinin bugün için başka planları varmış. Sabahın erken saatinde gelip çocuğu aldığını söylediler.”

“Ne...” diyerek söze başladı Isabel fakat Winter çoktan çıkıp gitmişti.

Bu çok tuhaftı. Louise Christopher’ı olsa olsa ayda sadece bir kez ziyaret ederdi ve bu ziyareti de genelde sadece günün öğleden sonrasında gerçekleştirdi. Öğleden önce bırak yataktan kalkmayı, uyanmazdı bile.

Isabel iç geçirerek yemeğini yedi. Meşru atölyelerde üretildiklerinden emin olmak için Pinkney’nin getirdiği bütün elbiseleri onaylaması mı gerekirdi? Yoksa son moda çoraplardan, altın sırmalı topuklu ayakkabılardan ve işlemesi aylar süren gece elbiselerinden tamamen mi vazgeçmeliydi?

Bir rahibe gibi giyinip hayatından tüm renkleri çıkarabilirdi. Delirmesi bir hafta bile sürmezdi. Isabel gösterişli gece elbiselerini, güzel iç çamaşırlarını, işlemeli çorapları ve Winter’ın tasvip etmediği süslü püslü ne varsa, hepsini çok *seviyordu*. Bir tavus kuşu nasıl tüylerinden vazgeçemezse, Isabel de bunları giymekten vazgeçemezdi artık.

İşte bu da evlenmemeleri için başka bir sebepti. Winter onu gerçekten sevse bile, Isabel’in giydiği elbiselerden ve taktığı mücevherlerden hep nefret edecekti. Bu da bu meselenin çıkmazlarından biriydi. Birbirlerine hiçbir açıdan uygun değillerdi.

Isabel burnunu kıvrarak çatalıyla kalan peynir parçacıklarını topladı. Winter’la niçin evlenemeyeceklerine hatta *evlenmeyeceklerine* dair bir sebep daha bulmuş olmasından memnuniyet duyması gerekirken içinin sıkıntıyla dolmasına engel olamıyordu. Aklında en ufak bir şüphe olmasa da kalbi bu duruma karşı çıkıyordu.

Isabel kapının açılmasıyla, kasvetli düşüncelerinin dağılacak olmasına sevinerek döndü.

Üzerine yepyeni bir elbise giymiş olan Louise, yanakları pembeleşmiş, gözleri ıslıl ıslıl bir halde ve altın sarısı saçına taktığı kurdeleyle karşısında duruyordu.

“Ah Isabel, harika bir şey oldu! Bir koruyucu buldum, üstelik bana bir *ev* bile verdi. Hafta sonundan itibaren Christopher’ı da yanıma alıp o evde yaşamaya başlayabileceğim.”

Ağzını açan Isabel tek kelime edemedi. Louise yeni koruyucusu ve yakında sahibi olacağı yeni ev hakkında hiç durmadan konuşuyordu fakat sesinin bir uğultudan farkı yoktu.

Isabel Christopher’ın sorumluluğunu hiç istemeden ve çocukla ilgilenebilecek başka kimse olmadığı için üstlenmişti. Çocuk aslında Isabel için bir yükü, Edmund’un sadakatsizliğinin ve kendi kısrılgının da masum bir hatırlatmasıydı. Louise’in sonunda kendi çocuğuna bakabilmenin bir yolunu bulmuş olmasına sevinmesi gerekmez miydi? Bir çocuğun annesine ihtiyacı vardı ve Louise de bütün kusurlarına rağmen Christopher’ın annesiydi.

Küçük Christopher’ın gidecek olmasından dolayı hissettiği hayal kırıklığı da beklenen bir şeydi. Ne de olsa çocuğu... sevmeye başlamıştı.

“Yarın gelip onu alırım, olur mu?” diye sordu Louise o anda.

Isabel gözlerini kırpıstırdı. “Evet. Elbette. Bu gayet uygun olur.”

Olurdu, öyle değil mi?

Winter o gece Isabel’in evindeki odasının kapısını iterek açarken kendini hem bedenlen hem de ruhen çok bitkin hissediyordu. Yine de karşısında gördüğü manzara tüm duyularını alarına geçirmeye yetmişti. Isabel yatağında yatıyordu ve gördüğü kadarıyla da üzerinde hiçbir şey yoktu.

Winter kapıyı kapadı. Isabel’in kendisine verdiği oda yurttaki eski odasından çok daha güzeldi. Genç kadının yatak odasının

katında olan odanın bir hizmetçi odasından çok bir misafir odası olduğunu düşünüyordu Winter. Yatak büyük ve rahattı ve odaya konfor sağlayacak yeterli sayıda mobilyası vardı: şöminenin önünde bir koltuk, çekmeceli bir büfe ve yıkanmak için üzerinde bir leğenle sürahinin olduğu bir şifonyer. Isabel gösteriş ve abartıya kaçmadan, Winter'ın kendini evinde gibi hissedebileceği bir odanın hazırlanmasını sağlamıştı.

"Burada ne işin var?" diye sordu Winter.

Isabel gözkapaklarını indirirken dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Derslerimizin kısa ve öz olduğunu biliyorum, Bay Makepeace ancak burada ne işimin olduğunu anlayabileceğiniz düzeyde olduklarından eminim."

Sesi öylesine kırılğan çıkmıştı ki Winter anında endişelendi. "Ne oldu?"

Isabel'in suratı asıldı. "Buraya gelmem için bir şeyin mi olması gerekiyor?"

"Bu koşullar altında, evet." Winter yatağın yanına giderek genç kadına baktı. "Anlat bana, Isabel."

Isabel hiçbir şey söylemeden başını yana çevirdi fakat tatlı dudakları titriyordu.

Winter bunu görmeye dayanamazdı. Giyinik bir halde yatağa oturdu ve genç kadının küçük sıcak bedenini kendine çekerek güzel saçını okşadı. "Isabel."

Genç kadının nefesi düzensizdi. "Buraya ilk geldiğinde Christopher'la tanışmanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Winter bu konunun nereye varacağını merak ederek.

"Ona karşı oldukça soğuk davranmıştım," dedi genç kadın.

"Isabel," diye karşı çıktı Winter.

Isabel eliyle yüzünü sildi. "Hayır, öyleydim. O sadece küçük bir çocuk ve bütün bu olanlar onun suçu değil ama bana sahip olmadığım –ve asla sahip olamayacağım– her şeyi hatırlatıyordu.

Bu yüzden onu görmeye dayanamıyordum. Bana çok fazla şey hissettiriyordu. O zamanlar Louise'in gelip onu almasından başka hiçbir isteğim yoktu. İçinde yaşayabileceği başka bir ev bulmasını o kadar çok istiyordum ki." Nefesini tuttu. "Güleceksin belki ama dileğim gerçek oldu."

Winter üzüntüyle gözlerini kapadı. Çocuğa kalbini yeni yeni açmaya başlamıştı Isabel. Onunla olan ilişkisinden kendine biraz olsun mutluluk duymaya izin vermişti. Christopher'ın şimdi gidecek olması korkunç bir darbeydi.

"Çok üzgünüm," dedi Winter. "Onunla nereye gitmeyi planlıyor?"

Isabel'in parmakları Winter'ın ceketinin önündeydi. "Kendine bir koruyucu bulmuş, zengin bir ürün ithalatçısı. Bu sabah da Chrstopher'la birlikte o adamın parasıyla hem kendine hem de çocuğa yeni elbiseler almaya gitmiş. Söylediğine göre Louise'i delicesine seviyormuş ve ona içinde yaşaması için çok şık bir şehir malikânesi tutmuş."

Winter kaşlarını çatarak gözlerini Isabel'in başının üzerinden boşluğa dikti. "Bu küçük bir çocuğun yetişmesi için pek uygun bir yermiş gibi görünmüyor."

Isabel duraksadı. "Aynı şeyi ben de düşündüm ama çocuğa olan düşkünlüğüm mantığımı etkiliyor olabilir. Chrstopher'ın mutlu olmasını istiyorum. Eminim ki en mutlu olacağı yer annesinin yanındır, öyle değil mi?"

Bu soruyu soran genç kadının sesinde aynı zamanda hem umut hem de korku vardı.

Winter iç geçirdi. "Orada mutlu olup olamayacağını bilmiyorum. Bildiğim tek şey burada oldukça mutlu görüldüğü. *Sen* de onun burada, evinde olmasından mutlu görünüyorsun."

"Evet ama benim ne hissettiğimin ve ne düşündüğümün bir önemi yok," dedi Isabel ciddiyetle. "Öncelikli olarak Christopher'ın iyiliğini düşünmeliyim. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak zorundayım."

Winter başını Isabel'in başına yaslayarak kokusunu içine çekerken ona sadece sarılmaktan çok mutluydu. "Bazen doğru şeyi yapmak fedakârlık olmayabilir."

Isabel yatak örtüsü omuzlarında olduğu halde, Winter'ın yün ceketine sokularak onun nefesini dinliyordu.

"Dahası da var." Genç adamın sesi Isabel'in yanağında titreşti. "Christopher konusunun dışında bir şey daha var, öyle değil mi?"

Isabel onun sıcaklığına daha da çok sokuldu. Şu anda bununla yüzleşmek, düşünmek istemiyordu. Winter kendisiyle sevişip unuttursa olmaz mıydı sanki?

Fakat Winter genç kadının saçını okşamaya devam ediyordu. Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı ve Isabel ayrıldıklarında genç adamın ellerini ömrünün sonuna kadar özleyeceğinden emindi.

"Söyle bana," dedi Winter.

Isabel onu görmeden anlatmasının daha kolay olacağını düşünerek küçük bir kız çocuğu gibi gözlerini yumdu. "Bugün bir... arkadaşımı, çok sevdiğim bir arkadaşımı gördüm ve o da benimle bir bebek beklediğine dair sırrını paylaştı."

Winter'ın, saçını okşayan eli duraksadı. "Üzgünüm," dedi. Sesi derin bir fısıltı halinde çıkmıştı. "Bunu duymanın senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Olmamalı," diye directti Isabel ellerini genç adamın ceketinin yakasına yapıştırıp çekiştirirken. "Sevinçli haberlerini aldığımda arkadaşım için mutlu olabilmeliyim. Kendi sorunlarıma bu kadar odaklanıp düşüncesiz davranmamalıyım. Daha iyi bir insan gibi davranabilmeliyim."

Winter omuzunu kaldırıncı Isabel'in yanağının altında yatan göğsü hareket etmişti. "Hepimiz öyle davranabilmeliyiz."

"Senin buna ihtiyacın yok," diye fısıldadı genç kadın. "Sen olduğun halinle zaten mükemmelsin."

“Ben mükemmel olmanın çok uzağındayım,” diye mırıldandı Winter. “Bunu şu ana kadar anlamış olman gerekirdi.”

Hayır, Isabel onu tanıdıkça daha da mükemmelleşiyordu; kendini düşünmeyen, güçlü, nazik, ilgili... bu liste böyle uzayıp giderdi. Bunun aksine Isabel kendini önemsiz, kötü ve sevgiye layık olmayan biri olarak görüyordu.

“Daha en kötüsünü bilmiyorsun,” dedi genç kadın.

“O halde anlat bana.”

Isabel derin bir nefes alarak itirafına hazırlandı. “Arkadaşım evli değil. Karnında taşıdığı çocuk gayrimeşru. Doğal olarak o da perişan bir halde. Ne yapacağını bile bilmiyor. O, çaresizlik içinde bana olanları anlattığında bile benim tek düşünebildiğim...”

Bu o kadar korkunçtu ki Isabel kelimeleri telaffuz bile edemiyordu.

Fakat Winter zaten biliyordu. “Bebegin senin olmasını istedin.”

“Neden?” Isabel geriye çekilse de elleri hâlâ genç adamın yakasındaydı. “Neden? Neden o, karnında hayatını mahvedecek bir çocuğu taşıyabiliyor da ben... ben taşıyamıyorum?” Isabel konuşmasını sürdüremedi. Boğazı yıllardır tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla düğümlenmişti.

Winter kollarım genç kadının bedenine sarınca Isabel bir an için karşı koymak istercesine geri çekildi. Tüm korkuları, küçük kıskançlığı, ağlaması, bütün bunlar korkunçtu. Çirkindi. Winter ondan nefret ediyor ya da en azından ona acıyor olmalıydı fakat Isabel’in ondan istediği son şey acıma duygusuydu.

Tanıdığı tüm erkeklerin içinde koruyucu maskesinin altındakileri görenin Winter olması hiç de adil değildi.

Fakat Isabel sonunda yumuşadı çünkü karşısındaki Winter’dı ve son günlerde de ona zaten uzun süre karşı koyamayacağını anlamıştı. Bir şekilde onun için bir sevgiliden ve arkadaştan daha fazlası olmuştu. Winter’ın kendisi için ne ifade ettiğini kelime-

lere dökemese de bunun kalıcı ve daimi bir şey olmasından çok korkuyordu. Sanki etine kazınmış gibiydi.

Isabel Winter'ın bunu asla anlamaması için dua etti.

Yüzünü kaldırarak Winter'ı tecrübesiz bir kız gibi öptü. Dudakları yumuşak ve kapalıydı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kapalı gözlerle öptüğü genç adamın kollarının gerildiğini hissetti.

Winter geri çekildi. "Isabel, bunu yapmamalıyız, sen bu şekilde hissediyorken olmaz."

Kendisine *acıyordu*. Isabel bunu Winter'ın yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu. Winter, yüzüne daha fazla bakamadığı için onu bir kenara itip terk edecekti.

Örtülerinden kurtularak genç adamın üzerine atıldı ve onu yatağa çivileyerek üzerine tırmandı.

"Isabel, yapma," dedi Winter fakat sesi şimdiden boğuklaşıp çatallaşmıştı. Isabel onu çok yakında ikna edebileceğini biliyordu. Pantolonunun ve ceketinin kumaşını çıplak teninde hissediyordu.

Winter'ın yüzünü avuçları arasına alıp onu aralanmış ve arzulu dudaklarıyla tekrar öptü çünkü onu, Winter'ın tahmin edebileceğinden de çok arzuluyordu. Winter dudaklarının altında inleyerek genç kadının dilini ağzına alabilmek için başını çevirdi. Isabel, şarap, erkek ve ihtiras tadı alıyordu. Daha önce istediğini bile bilmediği fakat ömrü boyunca aradığı her şeyin tadını alıyordu.

Winter'ın tadını alıyordu.

"Isabel," diye fısıldadı Winter, parmaklarıyla genç kadının yanaklarını okşayarak. "Isabel, hayır."

"Neden?" diye mırıldandı Isabel genç adamın dudaklarını hafifçe dişleyip çenesini okşarken. "Sana şu anda ihtiyacım var. Unutmak istiyorum."

Winter'ın bakışları üzgündü. "Belki de bana gerçekten ihtiyacın vardır ama bu şekilde değil. Kendimi bir erkek fahişe gibi kullandırtmayacağım ve sen Isabel, sevgilim, sen bundan çok daha iyisin."

Isabel'in başı geriye düştü. Kendisine tokat atılmış gibi hissediyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu genç kadın Winter'ın üzerinden inerken gaddar bir sesle. "Ya seni gerçekten sadece bir erkek fahişe olarak görüyorsam? Ya bundan daha iyi biri değilsem?"

Winter aniden doğrularak onun üzerine çıktı. Isabel nefes almaya bile fırsat bulamadı. Genç kadının kollarını alıp vücudunun yanlarına mıhlayıp sıkıca tuttu. Isabel onun yüzüne bakınca göreceği şeyin öfke olduğunu sandı.

Fakat onun yerine gördüğü şey tutkuydu.

Bu çok fazlaydı. Isabel göğsünü delen, tüm öfkesini, korkularını ve hayal kırıklıklarını açığa çıkaran, derin bir nefes aldı. Ağlamaya başladı, hıçkırıkları nefesini kesip gözyaşları gözlerini kör ederken dudaklarında sessiz bir feryat vardı.

Winter onu kollarına alıp yüzünü genç kadının yüzüne yasladı ve onu sanki yeni doğmuş bir bebekmiş gibi sallamaya başladı.

Fakat bu şefkati Isabel'in çaresizliğini daha da çok alevlendirmişti. Kıvrınarak genç adamın omuzlarını yumruklarken hissettiği kederle sarsılıyordu. Isabel hayal ettiği gibi gerçekleşmeyen evliliği, düşürdüğü bebekleri ve asla sahip olamayacağı çocukları için hıçkırarak ağlarken, Winter onu kollarının arasında tutarak kulağına sakinleştirici sözler fısıldıyordu. Kederi içinden dolup taşacak gibi olmuştu. Çok uzun süredir içinde tuttuğu, kaynayan ve çirkin bir kederdi bu.

Isabel, saçı terden sıırılsıklam oluncaya, gözleri şişinceye ve ağlaması kesilinceye kadar hıçkırdı. O sırada Winter'ın kendisini okşarken söylediği sözleri duydu.

"Çok cesursun," diye mırıldandı Winter saçını okşarken. "Çok güzel ve çok cesursun."

"Ben güzel değilim," dedi Isabel yaralı sesiyle. "Beni bu halde görmemeliydin."

Cadaloz gibi görünüyor olmalıydı, beceriksizce ortaya koyduğu öfkesinin ve savunmasız çıplaklığının utancıyla yüzünü Winter'ın omzuna sakladı.

Winter yumuşak elini Isabel'in çenesinin altına koyarak yüzünü kendine çevirdi. "Seni bu halde görmek benim için bir ayrıcalıktır," dedi Winter yanan gözlerle. "Sosyal maskeni gittiğin balolarda, davetlerde ve arkadaşlarını ziyarete gittiğinde takabilirsin ama yalnız olduğumuzda, burada ikimiz baş başa kaldığımızda bana şu sözü vermeni istiyorum: Ne kadar çirkin olduğunu düşünürsen düşün, bana daima gerçek yüzünü göstereceksin. Budur bizim gerçek mahremiyetimiz; seks değil, birlikte olduğumuz zamanlarda birbirimize gerçek yüzümüzü gösterebilmemizdir önemli olan."

Isabel ona şaşkınlıkla baktı ve avcunu genç adamın uzamaya başlayan sakalıyla sertleşen yanağına koydu. "Nasıl bu kadar akıllı olabiliyorsun?"

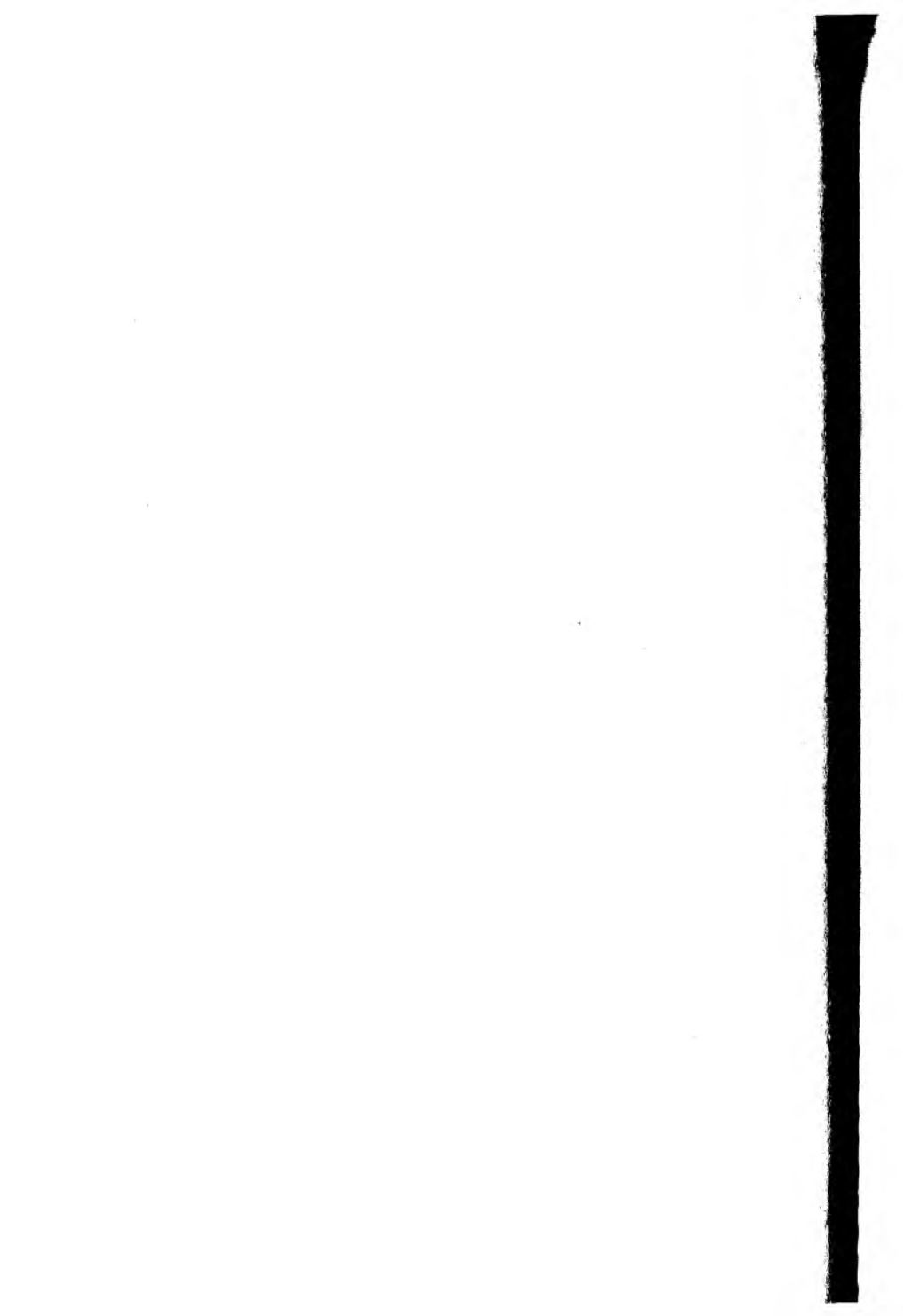
Winter başını salladı. "Akıllı olan ben değilim. Bunu başlatan sensin. Bana doğru yolu gösteren sensin."

Winter'ın övgüsü hak ettiğinden fazlaydı fakat Isabel bunu tartışamayacak kadar yorgundu.

Winter sırtüstü yatarak genç kadını kendine çekti. "Uyu."

Isabel onun sözünü dinleyerek gözlerini kapadı. Tam uykuya dalacakken gerçeği kavrayıverdi:

Bu adamı seviyordu, daima da sevecekti.

On Sekizinci Bölüm

Palyaço aşkın bağı ile bağlanmış olsa da gözleri hâlâ görmeyen bir beyazlıkla bakıyordu. Sevgilisi, içi gözyaşlarıyla dolu olan küçük şişenin ağzını dikkatle açtı ve parmak uçlarında yükselerek şişedekini Palyaço'nun gözlerine damlattı. Gözüne düşen ilk damlayla haykıran Palyaço başını öne ve arkaya savurdu fakat sevgilisi ona direnerek ve büyük bir sabırla Palyaço'nun her iki gözünü de hüznün gözyaşlarıyla yıkamayı sürdürdü. Şişecik boşalınca bir adım geriye çekildi ve genç adamın gözlerinin yeniden kahverengiye dönüşerek görme yetisini kazandığını gördü...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Winter ertesi sabah gün doğmadan uyandı. Yanında yatan Isabel uykusunda derin derin nefes alıp veriyordu. Kokusu sıcacık ve kadınsıydı. Ona bir gece önce söylediği şeyi hatırladı: *Bazen doğru şeyi yapmak, fedakârlık değildir.* Belki de kendi sözlerini gerçekleştirmesinin zamanı çoktan gelmiş de geçiyordu. Isabel'le evlenmek istiyorsa St. Giles Hayaleti olmaktan vazgeçmeliydi. Bu düşünce uzun zamandır kafasının içinde dolaşıp duruyordu: Hem Isabel'e sahip olup hem de Hayalet olmaya devam edemezdi. Bunca yıldır bekâr hayatı yaşamasının sebebi bu değil miydi zaten? Hayalet olmak çok tüketici bir işti. Evli bir erkeğinse

birinci önceliği ailesi olmalıydı ve Winter da Isabel için bundan daha azını yapmayacaktı.

Fakat Hayalet son bir kez ortaya çıkıp kaybolmadan önce çocuk hırsızlarını ve onların arkasındaki “züppeyi” yakalaması gerekiyordu. D'Arque ile yüzleşerek ya söz konusu züppenin o olduğunu ortaya çıkarmalı ya da onu seçenekler arasından çıkarmalıydı.

Ve yapması gereken bir şey daha vardı.

Sessizce yataktan kalkarak giyindi ve çantasına birkaç eşya yerleştirdi. Isabel'e baktı. Genç kadın derin uykudaydı, elinin birini küçük bir çocuk gibi çenesinin altına koymuştu. Gitmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurmayı her ne kadar çok istese de bu arzusunu bastırmayı başardı, onu uyandırmak istemiyordu.

Dışarıya, daha yeni uyanmakta olan Londra sokaklarına çıktı. Isabel'in evinin yanındaki merdivende diz çökmüş, kapıyı parlatmakla meşgul olan bir hizmetçi gördü. Winter yanından geçerken başını kaldırıp bakmadı bile. Kendisine şımarıkça bir selamla seslenen sütçü kıza başını eğerek karşılık verdi.

St. Giles'a vardığı sırada güneş artık doğmuş olmasına rağmen gökyüzü öylesine bulutluydu ki sanki akşam olmuş gibiydi. Uzun mantosuna iyice sarınırken bugün onu giymiş olmasına sevindi. Eğer yanılmıyorsa saatler daha öğlen vaktini göstermeden yağmur yağacaktı.

Yetimhane de uyanmıştı elbette, mutfağın tek penceresinin ardında ışık yanıyordu. Arka kapının tokmağını yavaşça vurdu.

Kapıyı Medina Hanım açtı, her zaman muntazam duran başlığı yerinden kaymıştı. Yaşlı kadın Winter'ı görünce kaşlarını kaldırdı. “Yoksa yurda geri mi dönmeye karar verdiniz, Bay Makepeace?”

“Üzgünüm ama hayır,” diye karşılık verdi Winter. “Gideceğime dair söz verdim ve bunu yaptım. Acaba Joseph Tinbox'la dışarıda biraz konuşabilir miyim?” diye sordu Winter eliyle sokağı işaret ederek.

Bayan Medina'nın dudakları büzüldü. "İçeriye girmemeniz bana hiç doğru gelmiyor, hem de hiç. Üstelik Tanrı biliyor ki size çok ihtiyacımız var."

Winter'ın cevap vermesine fırsat vermeden içeriye girdi. İçeriden gelen patırtıların ardından bir de öfkeli bir bağırış duyuldu.

Kapıda bekleyen Winter'ın kaşları havalandı. İçeride bir savaş varmış gibiydi.

Yaklaşık bir dakika sonra Joseph Tinbox dışarıya çıktı. Normalde arkadan düzgünce topladığı saçı bugün açtı ve yeleğinde bu sabahki kahvaltıdan kalma değil de çok daha uzun süredir oradaymış gibi görünen bir leke vardı.

Delikanlı başını eğip ayaklarına baktı, dudaklarının kenarı mutsuzca aşağı kıvrılmıştı. "Ne istiyorsunuz?"

"Sana veda etmeye geldim, Joseph," dedi Winter nazikçe. "Gemine yarın bineceksin, öyle değil mi?"

Joseph sessizce başını salladı.

Winter büyük bir vicdan azabıyla, bakışlarını çocuğun somurtkan yüzünden çevirdi. Belki de aslında Joseph için doğru olan şey bu değildi. Belki de delikanlı hayatının sonuna kadar ondan nefret ederek, kendisini denize göndererek bir denizcinin zor hayatına mahkûm ettiği için Winter'ı suçlayacaktı.

Fakat Joseph sadece bir denizci değil, aynı zamanda bir subay olacaktı. Böyle bir iş ona iyi bir kariyerin kapılarını açarak zenginlik içinde olmasa da günün birinde güzel bir evde rahat bir hayat yaşamasını sağlayacaktı. Bu görev Joseph'in hayatını tümünden değiştirerek ona bir centilmenin özgürlüğünü verebilecekti.

Winter yeniden çocuğa baktı. "Mektup yazacağını umuyorum, Joseph. Bana olmasa bile Peach, Nell ve yurttaki tüm diğer çocuklara."

Dudakları titremeye başlayan Joseph, "Evet efendim," diye mırıldandı.

“Gitmeden önce sana vermek istediğim bir şey var,” dedi Winter. Çantasını yere bırakarak içinden tahta bir kutu çıkardı.

Merak, her zaman için Joseph’in en önemli özelliklerinden biri olmuştu. Öne eğilerek kutuya baktı. “Bu nedir, efendim?”

Winter kutunun mandalını çekti ve kapağını açtı. İçinde küçük bir kavanoz mürekkep, bir deste kâğıt, uçları yenice açılmış birkaç kurşun kalem ve hatta küçücük bir çakı bile vardı. “Bu seyahat tipi bir yazım takımı. Babam şerbetçiotu almak için şehir dışına çıktığında yanında götürürdü. Gördün mü? Her şey o kadar düzgünce yerleştirilmiş ki içindekiler kutu sarsılsa bile yerinden oynamayacaktır.”

Winter kutunun mandalını kapayarak doğruldu ve Joseph’e uzattı. “Bunu almanı istiyorum.”

Joseph’in gözleri öylesine büyümüştü ki kocaman açılan ağzından tek kelime bile çıkmadı. Winter’ın çocuğu ne kadar şaşırttığı apaçık ortadaydı. Joseph, Winter’ın elinden aldığı kutuya uzunca bir süre sessizce baktı.

Sağ elinin parmak uçlarını nazikçe kutunun eskimış kapağında gezdirdikten sonra Winter’a baktı.

“Teşekkür ederim, efendim.”

Winter başını eğdi. Bir an için ne diyeceğini bilemeden yutkundu. Konuşmaya başlayabildiğinde ise sesi boğuktu. “Joseph, benimle el sıkışmak ister misin?”

Çocuğun alt dudağı titriyordu. “Evet, efendim,” diyerek elini uzattı.

Winter Joseph’in elini tuttu ve daha önce yetimhanede yaşayan başka hiçbir çocuğa yapmadığı bir şey yaptı. Acemice öne eğilerek elinde yazı kutusunu tutan çocuğa sarıldı. Joseph boşta kalan kolunu Winter’ın boynuna dolayarak sıktı. Winter çocuğun üzerine sinmiş reçel ve çocuksu ter kokusunu alabiliyordu. *İnsanın ruhunun derinlikleriyle hissetmesi böyle bir şey olsa gerek.*

Winter gözlerini kırpıştırarak bir adım geri çekildi. “Kendine iyi bak, Joseph.”

Delikanlının gözleri parlıyordu. “Bakarım, efendim.” Yetimhaneye koşarak giren Joseph’in başı bir saniye sonra kapıda yeniden belirdi. “Size mektup yazacağım, efendim. Söz veriyorum.”

Joseph içeri girdikten sonra Winter bir süre daha kapıya baktı. Boğazı düğümlenmişti. Joseph’i bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu. Çocuk, kendisini denize gönderdiği için Winter’a minnet mi duyacaktı yoksa onu lanetleyecek miydi?

Winter başını kaldırınca yüzüne buz gibi düşen ilk yağmur damlalarını hissetti. Her iki durumda da kararının aynı olacağını biliyordu.

“Yetimhaneden ayrılacağınıza dair sözünüzü aldığımı sanıyordum, Makepeace,” dedi arkasından Vikont d’Arque’in sesi.

“Sözüm söz, Lordum,” dedi Winter yavaşça arkasını dönerek. Eliyle kapalı mutfak kapısını gösterdi. “Gördüğünüz gibi yetimhanenin *dışında* duruyorum.”

D’Arque, arkadaşları Kershaw Dükü ve Bay Seymour’la birlikte Winter’ın arkasındaki sokağın başında duruyordu.

Vikont kuşkuyla homurdandı. “Pekâlâ, uzak kalmaya da devam edin. Bu pazarlıktan istediğim zaman dönebilirim.”

“Hayır, dönemezsiniz,” dedi Winter nazik bir sesle. “Bir centilmen olarak söz verdiniz. Sözünüzden dönmeniz halinde, haberinin ertesi gün şehrin bütün kahvaltı masalarında konuşulmasını sağlarım.”

D’Arque Winter’ın sesindeki bu ani soğukluk karşısında şaşırılmıştı. Güzel. Bu adamın herkesin hayatıyla istediği gibi oynayamayacağını öğrenmesi gerekiyordu.

O sırada Bay Seymour boğazını temizledi. “Yetimhaneyi ziyaret etmeye gelmediyseniz, Bay Makepeace, niçin buradasınız acaba?”

“Aynı şeyi ben de size sorabilirim,” dedi Winter. “Hem sizin hem de Lord Kershaw’un buralarda sıkça dolaştığınızı görüyorum.”

Lord Kershaw ırkildi. Belli ki Winter'ın bu içli dışlı konuşmasına kızmıştı. Fakat Bay Seymour safca gülümsemekle yetindi. "Boş vakti bol olan bizleri mazur görmelisiniz, Bay Makepeace. Bir yetimhane başlı başına ilginç bir yerdir. Üstelik St. Giles Hayaleti'nin geçen gece buraya bir grup vahşi çocuğu getirip bıraktığını duyduk. Kershaw'la birlikte konunun ne olduğunu anlamak istedik."

"Ah, bu durumda sizin amacınız da benimkinden pek farklı değilmiş," diye karşılık verdi Winter. "Ben de bu çocukları kimin tutsak ettiğini öğrenmek niyetindeyim. Bu durumda Hayalet'in onları bulduğu yere bir daha bakmanın iyi olacağını düşündüm."

"Öyle mi?" diye sordu Bay Seymour büyük bir ilgiyle. "Hayalet'in onları nerede bulunduğunu biliyor musunuz?"

Winter başını evet anlamında sallayarak adamı izledi. Kaçak atölyeyle ilgilenen sadece oydu. Kershaw esniyordu ve d'Arque da gözlerini başka bir şey düşünüyormuşçasına boşluğa dikmişti.

"O zaman izniniz olursa ben de size eşlik ederek bahsi geçen yeri görmek isterim," dedi Bay Seymour.

Winter'ın kaşları çatıldı. "Aslında yalnız gitmeyi düşünüyordum..."

"Fakat iki çift göz, bir çiftten daha iyi görür, sizce de öyle değil mi?" diye sordu bu kez Bay Seymour.

"Bu doğru." Winter diğer iki adama baktı. "Aranızda araştırmamıza katılmak isteyen başka biri var mı?"

Sıkılmış ve sabırsız görünen d'Arque başını sallamakla yetindi. Lord Kershaw da kaşlarını mağrurca kaldırarak Winter'a baktı. "Sanmıyorum."

Winter başını eğerek Bay Seymour'a döndü. "O halde gidelim mi, ne dersiniz?"

"Hayır," dedi Isabel otoriter çıkmasını umduğu bir sesle. Sabahın erken saatiydi, aslında bir nezaket ziyareti için de henüz saat

fazlasıyla erken sayılırdı, buna rağmen Louise, Isabel yataktan henüz kalkmışken gelmişti.

Louise'in güzel gözleri kocaman açılmıştı. "Ama ben Christopher'ın annesiyim. O benim yanımda olmalı."

"Evet, başta ben de böyle düşünüyordum," diye mırıldandı Isabel çay servisini yaparken. Louise'i, Christopher'ın durumunu konuşmak için oturma odasına davet etmişti. "Fakat sonra meseleyi bir daha düşündüm ve bunun doğru olmadığına karar verdim."

Louise gözlerini kırpıştırdı. "Annesi olduğumu inkâr edemezsin."

"Aslında bakarsan, bir bakıma inkâr ediyorum." Isabel, uzattığı fincanı dalgınlıkla alan Louise'e baktı. "Bak, Christopher bebekliğinden beri benimle yaşıyor. Ben ona baktım, ona giyecek ve yiyecek verdim. İyi de bir dadısı var. Üstelik son zamanlarda varlığı beni çok mutlu etmeye başlamıştı. Sense onu ayda ya bir kez ya da hiç görmedin ve iyi olup olmadığıyla bile ilgilenmedin."

"Ben... ben çok meşguldüm," dedi Louise asi bir tavırla.

"Elbette meşguldün," dedi Isabel onu sakinleştirircesine. Bir sonraki adımında dikkatli olmalıydı. "Ama sorun da bu zaten, görmüyor musun? Seni çok meşgul eden, hareketli bir sosyal hayatın var. Sana ayak bağı olacak bir çocuğun varlığını gerçekten ister miydin?"

Louise'in kaşları çatıldı.

"Ve benim de" Isabel elini sallayarak malikânesini işaret etti, "kocaman, bomboş bir evim var. Bu durumda Christopher'ı alıp büyütmem mantıklı değil mi sence? Üstelik onu sevmeye de başladım."

Louise'in yüzü aydınlanmıştı. "Eh, madem sen öyle diyorsun..."

"Ah, evet diyorum," diye mırıldandı Isabel. "Biraz daha çay alır mısın?"

"Teşekkür ederim." Louise elindeki fincana bakarken ne kadar da genç görünüyordu. "Ama onu yine de ziyaret edebilirim, öyle değil mi?"

Isabel öylesine mutluydu ki o anda yerinden kalkıp odanın içinde dans etmek istiyordu. Onun yerine sakın bir tavır takınarak, “Christopher’ın bundan çok hoşlanacağından eminim,” dedi.

On beş dakika sonra Isabel, Butterman’ın Louise’in arkasından kapıyı kapamasını izliyordu.

Uşağına döndü. “Arabam geliyor mu?”

“Evet, Leydim.”

“Güzel. Lütfen Pinkney’ye dışarı çıkmak istediğimi söyleyin.”

Hizmetçisinin gelmesini sabırsızca bekleyen Isabel sonunda aceleyle arabasına bindi. St. Giles’a olaysız bir yolculuğun sonunda daha da sabırsızlanmıştı.

Isabel yetimhanenin önünde arabadan indi ve Winter’ı arayan gözlerle etrafına bakındı. Ne saçma! Winter’ın şu anda evinde olmaması, tek kelime etmeden çıkıp gitmiş olması kendisini terk ettiği anlamına gelmezdi. Evet, çantası da yoktu ama bunun için telaşlanmaya gerek var mıydı? Ne de olsa yanında getirdiği kıyafetlerini bırakmıştı ve Winter gibi tutumlu bir erkek hâlâ giyilebilir durumda olan kıyafetlerini yanına almadan bir yere gitmezdi.

Yoksa gider miydi?

Isabel derin bir nefes aldı ve merdivenleri çıkmaya başlamadan omuzlarını dikleştirdi. Harold birkaç adım arkasındaydı. Dün gece farklı bir uyum yakaladıklarını düşünmüştü ama belki de yanlışmıştı. Belki de Winter’ın tüm karşı çıkmalarına rağmen Isabel dramıyla onu kendinden uzaklaştırmıştı. Ne berbat bir düşünceydi!

En azından buraya kadar gelmişken yetimhaneyi teftiş edebilirdi. Leydi Hero, Amelia ve genç Leydi Caire hâlâ uzaktaydılar. Leydi Phoebe ise henüz genç bir kız olduğu için tek başına hareket etmesi mümkün değildi. Bu durumda Leydi Penelope’nin bütün erkek çocuklarına çuhaçiçeği renginde ceketler giydirip giydirmediğini ya da bütün çocukları, daireler çizdirerek yürütüp

yürütmediğini görmekten başka çaresi yoktu. Karışık kafasının içinde çok daha tuhaf fikirler de uçuşuyor olabilirdi.

Isabel ön kapıyı çaldı.

Genelde hemen açılan kapıda bu kez uzun süre beklemesi gerekti. Isabel beklerken gökyüzüne yağmur yağacak mı baktığı sırada içeriden bir şeyin kırılma sesi gelince şaşırdı.

Kaşlarını kaldırdı.

Kapı aniden açılmıştı. Hâlâ geceliğinin içinde olan yaşça küçük kızlardan biri orada durmuş başparmağını emerek Isabel'e bakıyordu.

Isabel boğazını temizledi. "Herkes nerede, canım?"

Çocuk eliyle arkasındaki koridoru gösterdi.

Pekâlâ. Isabel eteklerini kaldırarak içeri girmeye hazırlandı.

"Dışarıda beklememi ister misiniz, Leydim?" diye sordu Harold çekinerek. Isabel önce ona sonra da yetimhanenin içine baktı. İçeriden tuhaf bir çığlık duyuldu. "Sanırım benimle gelmeniz daha iyi olacaktır. Sen de gel, Pinkney."

Merdivenin en alt basamağında beklemekte olan Pinkney isteksizce yukarı çıkmaya başladı.

Koridor, duvar üzerinde, çocuk boyu hizasında yer alan, büyük yeşilimsi lekenin dışında her zamanki gibi görünüyordu. Isabel biraz daha yakından baktı. Leke sanki bezelye çorbasını andırıyordu. Oturma odası, yerdeki kırık kâse dışında boştu ve mutfak da öfkeyle kendi kendine bir şeyler mırıldanan Bayan Medina'nın dışında normaldi. Başının üzerindeki tavandan gelen patırtı üzerine Isabel eteklerini kaldırarak aceleyle yukarı çıktı.

Merdivenin en üst basamağına varmak üzereyken kedi Soot'un, peşinden gelen Dodo'yla birlikte koştuğunu gördü. Köpeğin boynunda uzun, kırmızı bir kurdele vardı. Isabel merdivenden hırlayarak inen hayvanların mermer üzerindeki tırnak seslerinin hemen ardından mutfaktan çığlıkla beraber gelen şangırtıyı duydu.

Ah, Tanrım.

Isabel birinci kata çıkarak ilk sınıfa girmek üzereydi ki kapının eşiğinde durdu ve başını eğerek yanından hızla geçen bir cisimden son anda kurtulabildi.

Ne yazık ki Harold o kadar hızlı değildi.

“Ay!” Harold eğilip yerden bir şey aldı. “Küçük yaramazlar, ceviz atıyorlar!”

Pinkney kıkırdamamak için iki eliyle ağzını kapamıştı.

“Ah, çok üzgünüm Harold,” dedi Isabel belli belirsiz bir sesle. O anda sınıfın içindeki korkunç manzarayı izlemekle meşguldü. Böylesine terbiyeli, tatlı çocukların... *bunları* yapabileceklerini kim tahmin edebilirdi?

Bir tarafta ellerinde sapanlarla, yastıklarla ve kahvaltıdan kalan yulaf ezmesine benzer bir nesneyi birbirine fırlatarak kıyasıya kavga eden bir grup erkek çocuğu vardı. Odanın diğer tarafında ise henüz yeni ayaklanmaya başlamış olan küçücük yaştaki bebekler ellerinde yulaf ezmesi ve reçele benzer bir şeyle oldukça sakın bir şekilde duvarı boyamakla meşguldüler. Ortada da masaları ve bankları birleştirmiş olan kız çocukları birinden diğerine atlarken deliler gibi çığlık atıyorlardı.

Ve bütün bunların ortasında da Leydi Penelope yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle öylece duruyordu. “Çocuklar,” diyordu yalvarırcasına. “Çocuklar, *lütfen*.”

Isabel önündeki manzarayı seyrederken havadan gelen büyükçe bir yulaf ezmesi topağı Leydi Penelope’nin saçına, sol kulağının hemen yanına isabet edip yapıştı.

Isabel hemen çocukların elinden sapanları almak, kızları masalardan indirmek ve bebekleri temizlemek niyetiyle öne atıldı. Ağzını açıp sert bir komuta vermek üzereydi ki... birdenbire ne yaptığının farkına vardı. Leydi Penelope’yi şimdi kurtarıp ona yetimhaneyi yönetmesinde yardımcı olur ve çocuklara nasıl disiplin vermesi gerektiğini öğretirse, ortada Winter’ı geri çağırmak için hiçbir sebep kalmayacaktı.

“Ah, Leydi Beckinhall!” O anda Leydi Penelope kendisini görmüştü. Zarif, beyaz ellerini ne yapacağını bilmez bir halde havaya kaldırmıştı. “Eminim ki siz bu çocuklarla nasıl başa çıkılacağını biliyorsunuzdur? Artemis’i aşağıya gönderip Lord d’Arque’ı ya da Nell’i ya da aşçıyı ya da *herhangi birini* çağırmasını söylemiştim ama henüz dönmedi. Onu yakalamış olamazlar, öyle değil mi? Bağlayıp bir yatağın altına saklamış olmasınlar sakın?”

Leydi Penelope gülmeye çalıştı fakat sesi daha çok ürkek bir kıkırdama şeklinde çıkmıştı.

Isabel ona büyük bir ciddiyetle baktı. “Korkarım ki çocuklarla ilgili hiçbir tecrübem yok, Leydim ama olsa bile size şu anda yardımcı olamazdım. Bu çocukları kontrol altında tutabilen tek kişi Bay Makepeace olmuştur. Yoksa bilmiyor muydunuz? Bu çocuklar St. Giles’ta yaşıyorlar.”

“Ama... ama...” Leydi Penelope ellerini başına koyunca ne yazık ki saçına yapışan yulaf ezmesini buldu. Aniden attığı çığlıkla bütün çocuklar susmuştu.

Isabel odadan çıkmaya yeltendi. “Ah, Tanrım. Sanırım Bayan Greaves’i bulsam iyi olacak, öyle değil mi?”

Tam arkasını dönüp merdivenlere yaklaşmıştı ki Penelope’nin feryadını duydu. “*Bekleyiiiiinnn!*”

Isabel, yanında Pinkney ve Harold’la birlikte bu kez basamakları çıktığından çok daha sakin bir şekilde iniyordu. Oturma odasına baktıktan sonra mutfığa doğru yürüdü.

Aşçıyla birlikte mutfak masasında oturmuş çay içen Bayan Greaves, Isabel’i görünce ayağa fırladı. “Ah, Leydim. Ben şey... şey...”

“Çay içiyordunuz, bunu görebiliyorum,” dedi Isabel genç kızı sakinleştirmek istercesine. “Ben de bir fincan alabilir miyim, lütfen? Harold, Lord d’Arque’ı bulup kendisiyle konuşmak istediğimi söyler misin?”

Uşak başını sallayarak mutfaktan çıktı.

“Pekâlâ.” Isabel oturarak kendine bir fincan çay doldurup aşçıya ve Bayan Greaves’e baktı. “Bu durum ne kadar zamandır devam ediyor?”

Bayan Greaves derin bir iç geçirdi.

Aşçı yüzünü ekşitti. “Bay Makepeace gider gitmez büyük bir kargaşa başlattılar. Bu küçük canavarlar hiç kimsenin sözünü dinlemiyorlar. İçlerinden biri Lord d’Arque’in kafasına kocaman bir ceviz bile fırlattı.”

Bayan Medina’nın sesinde neredeyse memnuniyet var gibiydi.

“Leydi Penelope elinden geleni yaptı,” dedi Bayan Greaves o sırada. “İkinci gün çocuklara seradan aldığı kirazlardan bile getirdi fakat...”

“Çekirdekler,” dedi Medina Hanım kısaca. “Kiraz lekelerinden bahsetmiyorum bile. Yarım akıllı olan herkes *bunu* bilir.”

“O olaydan sonra yetimhaneyi geri vereceğini düşünmüştüm,” diye mırıldandı Bayan Greaves. “Ama Lord d’Arque ısrar etti. Yeni bir müdür almaya bile gerek görmediler.”

“Ama neden?” diye sordu Isabel.

“Çünkü,” dedi o sırada kapıdan giren Lord d’Arque, “burada olmam Makepeace’i rahatsız ediyor. Nedeni bu. Ayrıca şu sıralar Hayalet avımın tam ortasıdayım. Ortaya çıktığı anda ilk haberi olacak olanlardanım.”

Lord’un mutfak kapısında belirmesiyle küçük bir çığlık atan Bayan Greaves hemen özür diledi. Medina Hanım ise masadan hakarete varan bir yavaşlıkla kalkmıştı.

Neyse ki Lord d’Arque bunu fark edecek durumda değildi. Kapıya yaslanmış dururken, neredeyse bir ilgisizlik abidesi gibiydi. Belli ki içkiyi fazla kaçırmıştı. “Benden hâlâ nefret ediyor musunuz?”

“Ah, evet,” dedi Isabel içtenlikle. Nedenleri ne olursa olsun –eğer bir sebebi varsa– Winter’a çok büyük bir zarar vermişti.

Düşünceleri tasdiklenmişti. “Ancak yine de size bir şey sormaya geldim.”

Lord d’Arque kendini kapının eşiğinden iterek dikkatli adımlarla Isabel’e yaklaştı. “Ondan vaz mı geçtiniz? Gerçek bir sevgili mi arıyorsunuz?”

Isabel burun kıvrırdı. “Bu kadar kaba olduğunuzu hiç bilmezdim.”

D’Arque ani bir hareketle Isabel’in karşısındaki sandalyeye çöktü. “Üzgünüm.”

Isabel ona baktı. Belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı. Belki de Winter haklıydı. Gördüğü *bu* d’Arque kötü ve ahlâk dışı bir şey yapmış olabilirdi. “Size arabacınız hakkında bir soru sormalıyım.”

“Arabacım mı?” Vikontun bu soruyu hiç beklemediği belliydi. Gözlerini kırıştırdı. “Sakin bana başının dertte olduğunu söylemeyin, onu daha geçen gün işe aldım.”

Şimdi şaşırma sırası Isabel’deydi. “Onun aylardan beri yanınızda çalıştığını sanıyordum.”

Lord d’Arque gözlerini devirdi. “Hayır, o bir önceki arabacımdı. Operaya gittiğimiz gece ortadan kayboldu. Ne kadar rahatsız edici bir durumdu. Uşaklardan birinden beni eve götürmesini istemek zorunda kaldım. Gördüğüm kadarıyla o da o akşam dizginleri ilk defa eline almıştı.”

Isabel’in düşünceyle kaşları çatıldı. Yoksa birileri Winter’a bir şey anlatmaması için arabacıyı öldürmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse Lord d’Arque’ın aklanması çok zor olacaktı. Cebinden üzerinde Lordun mührünü taşıyan kâğıt parçasını çıkardı. “Bu sizin mi?”

D’Arque eğilerek kâğıt parçasını inceledi. Kaşları çatılmıştı. “Evet, üzerindeki mühür ve elyazısı da bana ait.” Kâğıdı ters çevirdi ve arkasındaki hatalı yazılmış kelimelere baktı. “Belli ki birisi bu kâğıdı üzerine not almak için yeniden kullanmış.” Omuz silkerek doğruldu. “Bunu nereden buldunuz?”

“St. Giles’ta bulunmuş,” dedi Isabel. “Ve ben de bunun oraya nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum.”

“Ben nereden bileyim?”

Isabel sabırsızca dudaklarını sıktı. “Bu sizin mektubunuz.”

“Siz yazdığınız her mektubu hatırlıyor musunuz?”

“Aslına bakarsanız, evet, hatırlıyorum,” diye karşılık verdi Isabel. “Çünkü genelde mektup yazdığım insanlar benim dostlarımdır.”

D’Arque kısa bir süre yüzüne baktı. “Şuna bir daha bakayım.”

Isabel elindeki kâğıt parçasını uzattı.

D’Arque mektuba bakarak çevirdi. “Evet, burada yazdığına göre ekim ayıymış...” Birdenbire başını kaldırdı. “Bunu kime yazdığımı niçin öğrenmek istiyorsunuz ki?”

“Çünkü,” dedi Isabel yüzünde sert bir gülümsemeyle. “Kime yazdığınızı niçin gizlemeye çalışıyorsunuz?”

“Gizlemeye çalışmıyorum.” D’Arque yeniden omuz silkerek kâğıdı masanın üzerine attı. “Şehir dışına gittiği zamanlarda büyükanneme yazarım fakat kendisi ekim ayında Londra’daydı. Bu mektubu bir metrese ya da...” Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı.

“Kime?” diye fısıldadı Isabel.

“Ekimde Seymour’a işle ilgili bir not yazmıştım.”

Isabel’in kalbi duracak gibi oldu. “Hangi iş?”

D’Arque başını salladı. “Bu oldukça özel bir meseleydi. Açıklayacağıma dair söz vermiştim.”

“Adam.”

Vikont o anda gülümseyince aşına olduğu çekiciliği geri gelir gibi olmuştu. “Adımı söyleme şekliniz çok hoşuma gidiyor.”

“Buna vaktim yok,” dedi Isabel sertçe.

Vikont iç geçirdi. “Ah, pekâlâ. Seymour’ın para kazandıracak bir planı vardı, benden de yatırım yapmamı istemişti. Ben de bu teklifini bir mektupla reddettim.”

“Niçin reddettiniz?”

“Bu tür planların insanın gözünü kör ettiğini düşünüyorum.” Yakışıklı yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ve dış görünüşüm ‘cehennemin dibine kadar yolun var’ dese bile özünde muhafazakâr ve tutumlu biriyimdir.”

“Hımm.” Isabel bir süre düşündü. Bay Seymour’ın planının dantel çorap üreten atölyeyle bir bağlantısı olabilir miydi? Yoksa tamamen yanlış iz üzerinde miydi?” “Seymour’ın planı neydi?”

“Bilmiyorum.”

“Ne?”

Vikont zarifçe omuz silkti. “Detayları hiç konuşmadık. Ben teklifini daha en başta reddetmiştim.”

Isabel yüzünü ekşitti. “Pekâlâ. Ona gidip kendim soracağım. Bay Seymour’ı evinde ziyaret edeceğim.” Isabel yerinden kalkıp Harold’a bir işaret yaptı fakat Lord d’Arque yeniden başını salladı.

“O burada değil. Buraya geldiğimizde Makepeace ile karşılaşmıştık. İkisi birlikte Hayalet’in geçen gece kurtardığı kız çocuklarının bulunduğu yere bakmaya gittiler.”

Isabel’in elleri telaştan titremeye başlasa da sakin bir sesle konuşmak için kendini zorladı. “Yanlarında başka kimse var mıydı?”

“Hayır, ikisi yalnız gittiler. Neden sordunuz?” Vikont Isabel’in yüzüne büyük bir merakla bakıyordu.

“Hiçbir şey olmayabilir.” Isabel düşünmeye çalıştı. Sonra d’Arque’a baktı. “Daha önceki arabacınızı nereden bulmuştunuz?”

“Bu sabahki sorularınız oldukça tuhaf,” diye mırıldandı Lord d’Arque. Genç kadına sert bir bakış fırlatarak ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ! Onu bana Seymour tavsiye etmişti.”

Aman Tanrım! Atölyelerin arkasındaki aristokrat Bay Seymour olmalıydı ve Winter da onunla tek başına gitmişti. Hayalet’in gerçekte Winter olduğunu ve atölyeleri işleten kişiyi öldürmek istediğini anlamasa niçin onunla gitmek istesindi? Winter’ı uyar- mak için ona zamanında yetişebilecek miydi?

Isabel yumruklarını sıktı. "Nereye gittiklerini bilmiyorum. Atölyenin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Bundan kolay mı var," dedi Vikont ağır ağır. "Ben biliyorum."

Isabel'in ağzı açık kalmıştı. "Biliyor musunuz?"

Vikont'un gülümsemesi neredeyse çocuksuydu. "Makepeace buradan Seymour'la ayrılmadan önce yerini söylemişti."

Winter büyük bir binanın yanında duraksadı. Dört katın üzerinde bir de çatı katı vardı. Bu, geçen gece çocukları bulduğu binaydı.

Bakışlarını indirerek yanındaki adama baktı. "Burası."

"Emin misiniz?" diye sordu Seymour binaya kuşkulu gözlerle bakarak. "Diğer binalardan hiçbir farkı yok sanki."

"Eminim," dedi Winter. "Önden girmek ister misiniz?"

"Ah, hayır," diye karşılık verdi Seymour. Gülümseyerek eliyle binayı işaret etti. "Önden buyurun, Bay Makepeace."

Winter başını eğerek binaya girdi. İçerisi kiralık, devren kiralık ve hatta oda içinde kiralık yataklar olmak üzere çok sayıda küçük odaya bölünmüştü. Burası tipik bir St. Giles eviydi. Neyse ki merdivenler binanın ön kısmındaydı ve onları bulmak için aramak zorunda kalmamışlardı.

Winter merdivenleri çıkmaya başladı. "Sizi ve Lord Kershaw'u bugün St. Giles'ta gördüğüme şaşırdım."

"Öyle mi?" Seymour'ın sesi binanın boş duvarlarında yankılandı.

"Hımm," dedi Winter köşeyi dönerken. "Buraya niçin gelmiştiniz?"

"D'Arque'a Fraser-Burnsby'nin katilini aramaya yardım etmek için geldik," dedi Seymour. "St. Giles Hayaleti'ni yani. Onun hakkında hâlâ bir şey bilmiyor musunuz?"

Sesi birdenbire çok yakınlaşmıştı.

Winter duraksayıp arkasına döndü ve Seymour'ı kendinden sadece bir basamak altta görünce hiç şaşırmadı. "Oldukça sessiz hareket ediyorsunuz, Bay Seymour."

Diğer adam artık gülümsemiyordu. “Siz de öyle. Buraya gelirken St. Giles’ta kendinizi evinizde gibi hissettiğiniz gözümünden kaçmadı.”

Winter hafifçe gülümsedi. “Dokuz yıldır burada yaşıyorum. Ve hayır, Hayalet hakkında bir şey bilmiyorum.”

“Emin misiniz?”

“Oldukça.”

Winter yeniden merdivenlere yöneldi, diğer adamın kendisini yakından takip ettiğinin farkındaydı. Eski binadan gıcırtya benzer tuhaf sesler çıkıyordu. Günün bu saatinde neredeyse tamamen boştu. İçinde yaşayanlar dışarıda bu sefil yerde bir gece daha konaklamalarını sağlayacak parayı kazanmanın ya da çalmanın peşindeydiler.

Saldırıya uğrasalar birilerinin duyması imkânsızdı. Duyulsa bile hiç kimse bir şey yapmazdı. St. Giles’ta yaşayan herkes kendi işine bakardı, insanların başka çaresi yoktu. Şu anda Afrika’nın bir çölünde bile yürüyor olabiliyorlardı.

“Hayalet’in yurda getirdiği çocuklardan haberdar olmanız beni şaşırttı,” dedi Seymour. En üst kata varmak üzereydiler.

Ah, *nihayet*. “Öyle mi?”

“Yetimhanenin dışındaki hemen herkesten önce haberinizi olmuştu sanki. Neredeyse Hayalet’le bile aynı anda.”

“Kaynaklarım var,” diyerek karşılık verdi Winter hafif bir sesle. Merdivenleri tırmanmaktan sıcaklayınca ceketinin yakasını geriye katladı.

“Kaynaklarınız en az Hayalet’inki kadar iyi olmalı.”

“Belki de.” Winter küçük bir kapının önünde durdu. “Atölye bu odada. Önden girmek ister misiniz?”

“Siz buyurun lütfen, Bay Makepeace,” dedi Seymour.

Winter ona kısa bir an için baktıktan sonra kapıyı açtı. Dışarıdaki çatı katı odası gün ışığında daha da küçük görünüyordu. Parçalanmış çatıdan dökülen kırık ahşap parçaları tozlu zeminin

üzerine gelişigüzel bir şekilde yayılmıştı. İşin garibi, makinelerin hepsi yok olmuştu.

Arkasında, çatı katı odasına açılan kapının kapandığını duydu.

Winter içinden bir uyarı dalgasının geçtiğini hissetti. Fakat bir saniye geç kalmıştı.

Döndüğünde Seymour'ın kılıcını çekmiş olduğunu gördü. "Önümde diz çökseniz iyi olur, Bay Makepeace. Yoksa size St. Giles Hayaleti diye hitap etmemi mi tercih ederdiniz?"

On Dokuzuncu Bölüm

Palyaço'nun gözleri artık görse de sevgilisinin önünde sessizce durmaya devam ediyordu. Sevgili bir kez daha parmak uçlarında yükselerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir zamanlar yan yana yattığımızı hatırlıyor musun, aşkım? Sevgili olup geleceğin hayalini kurduğumuzu? İşte o gelecek şimdi burada yaşıyor."

Sevgilisinin elini alarak içinde yeni bir hayat barındırarak büyümeye başlayan karnının üzerine koydu. Böylece sevdiğine umudu tattırması oldu...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Onu defalarca iterek kendinden uzaklaştırmıştı ancak bu kadar uzağa gideceğini tahmin etmemişti Isabel. O her zaman hayatında, bu *dünyada* olacak, kendi hayatını yaşayacaktı. Belki evlenecek, yetimhanesini yönetecek ve lanet olsun, belki çok da *mutlu* olacaktı.

Winter Makepeace ölmemeliydi. Isabel'in aklı bunu bir türlü almıyordu. O çok çevik, çok genç ve capcanlıydı. Diğer erkeklerle benzemiyordu. Isabel'e meydan okuyordu. Genç kadının sayısız eksikliklerini görmüştü ve onu yine de seviyordu. Bin kez yaşasa Winter gibi birini bulamayacağını biliyordu. Bulmak da istemiyordu.

Winter Makepeace'ten başkasını sevmesi imkânsızdı.

Bu düşünce başını döndürmüştü. Isabel St. Giles'ın korkunç, küf kokulu sokağında yürürken sendeledi.

“İyi misiniz, Leydim?” diye sordu kolunu tutan Harold.

“Evet, evet,” diye cevap verdi Isabel nefes nefese. “*Acele* etmeliyiz.”

Vikont d’Arque’in verdiği adrese giden yol arabayla gidilemeyecek kadar dardı. Üstelik St. Giles sokaklarında yaya olarak hareket etmek daha kolaydı. Cadde ve sokaklar araba ve atların yürüyemeyeceği kadar dar ve dönemeçliydi. Bu yüzden Isabel bütün yol boyunca koşmuştu. İlk anda görüldüğünden daha da içkili olduğu ortaya çıkan d’Arque’i geride bırakmışlardı. Harold’a önden yürümesini emrettiği halde adam Isabel’in yanından bir an olsun ayrılmıyordu. St. Giles’in bir hanımefendi için fazlasıyla tehlikeli olduğunu öne sürerek Isabel’in isteğini inatla reddetmişti.

Harold haklıydı fakat bu durum Winter’i, Seymour’ın belki de şu anda sırtına sapladığı hançerinden koruyamayacaktı.

Önlerinde beliren yüksek binayı gördü.

“İşte burası,” dedi Isabel nefesini tutarak. “Koş!”

Harold kapıyı hızla iterek açtıktan sonra kâbus gibi bitmek bilmeyen merdivenleri çıkmaya başladılar. Basamakları hiç durmadan çıktıkları sırada Isabel olası bir tabanca sesine, yaralı bir adamın haykırışına ve öfke dolu bağırışlara kulak kabarttı.

Fakat bunların hiçbirini duymadı.

Nihayet binanın son katını da geride bırakarak çatı katına vardılar. Önlerinde küçük bir kapı vardı.

Harold kolunu uzatıp onu tutmak istediye de Isabel koşarak kapıyı hızla açtı ve bir adamın sırtına çarptı.

Bir çift güçlü kolun Isabel’i sarmasıyla birlikte ortalık bir saniyeliğine sessizleşmişti.

Sonra da üst taraftan bir ses duyuldu. “Ah, Bay Makepeace, görüyorum ki sevgiliniz de bize katılmaya karar vermiş.”

Winter sırtından akan ter damlalarını hissetti. Seymour’ın kendisine atölyeye eşlik etmeyi teklif ettiği anda aradığı “züppenin” o

olduğundan şüphelenmişti. Atölyenin yerini bildiğini söylediğinde üç aristokratın içinde duruma tek ilgi gösteren Seymour olmuştu. Bu da St. Giles Hayaleti'nden başka kimsenin edinebileceği bir bilgi değildi. Winter'ın adamın kılıcını gördüğünde, tahmininin doğru çıkmış olmasından dolayı hissettiği zafer duygusu Isabel'in aniden çıkıp gelmesiyle yok olmuştu.

Seymour kolunu boynuna dolamış bir halde Isabel'i sıkıca göğsüne bastırıyordu. Winter dövüşme anının heyecanını ve bir darbenin acısını defalarca hissetmişti.

Ama korkunun ne demek olduğunu bilmezdi.

Seymour kapının yanında tereddüt içinde bekleyen Harold'a bir bakış fırlattı. "Lütfen tabancanızı yere atın, yoksa hanımınızı öldürürüm."

Harold denileni hemen yaptı.

Seymour Winter'a bakıp gülümsedi. "Şimdi. St. Giles Hayaleti yanında daima iki kılıç taşımaya tanınır. Gerçi şu anda Hayalet kılığında değilsiniz ama lütfen beni memnun edin. Mantonuzu açın, Hayalet."

Winter, Isabel'in kocaman mavi gözlerinin içine bakarak mantosunun yakasının kenarlarını tutup iki yana açtı. Isabel dehşet içindeydi. Bu bile Seymour'ın kaderini çizmesine yeterliydi. "Bir kez daha gelip beni kurtarmak istemeniz beni çok sevindirdi Leydim ancak Harold'ın bundan daha akıllıca davranmasını beklerdim."

Isabel'in arkasında duran Harold omuzlarını kaldırdı.

Genç kadın dudaklarını yaladı. "Seni seviyorum. Her ne olursa olsun, seni seviyorum, Winter. Eğer..."

"Yeter." Seymour, Isabel'i boynundan sertçe çekip susturdu. "Mantonuzun astarında bir kabza görür gibi oldum. Her iki kılıcınızı da yavaşça yere bırakın ve odanın diğer ucuna doğru itin."

Winter'ın yüreği Isabel'in sevgisiyle kabarmıştı ancak şimdi bunu düşünemezdi. Seymour'ın dediğini yaptı.

"Şimdi diz çökün."

Winter yavaşça başını salladı. "Hayır. Eğer diz çökersem beni ve Leydi Beckinhall'u öldüreceksiniz. Buna izin vermeye niyetim yok."

Seymour'ın bir anlık şaşkınlığından yararlanan Winter ona yaklaştı.

"Onu... onu öldürürüm," diye kekeledi Seymour.

Winter yeniden başını salladı. "Onu öldürürseniz ben de sizi öldürürüm, kılıcım olsun ya da olmasın. Hiçbir güç beni engelleyemez. Gerçek bu."

"Demek gerçek bu," diye karşılık verdi Seymour alaycı bir sesle. "O halde ne yapmamı önerirsiniz?"

Winter başını eğdi. "Benimle erkek erkeğe dövüşün."

"Hayır!" diye bağırdı Isabel boynuna dolanmış olan kolu çekiştirerek. "Silahsızsın, Winter! Aptallık etme."

Seymour sırtıyordu. "Pekâlâ."

Isabel'i ani bir hareketle yana itince genç kadın yere savruldu. Seymour Winter'a doğru bir hamle yaparak kılıcıyla kalbini hedef aldı.

Isabel acıyla ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. *Winter!* Seymour'ın kılıç darbesiyle ölüp ölmediğini görmek için yattığı yerden hıçkırarak doğruldu. Yoksa ölüyor muydu? Kanlar içinde kalan bedeni artık cansız mıydı?

Fakat Winter kendini savunmak için mantosunu koluna sarmış ve kılıçlarına doğru bir hamle yapmıştı. Isabel, Seymour'ın kılıcının her darbeye birlikte Winter'ın mantosuna sarınmış koluna isabet ettiğini gördü. Ulu Tanrım, eğer sakat kalacak olursa bütün bunlar o daha kendi kılıçlarına ulaşmadan sona ermiş olacaktı.

Isabel telaşla etrafa bakındı ve Harold'ın tabancasını gördü. Bay Seymour'ın arkasındaki duvarın dibinde, yerdeydi. Tabancaya doğru emeklemeye başladı.

O anda Winter kolunu uzatarak kılıçlarına doğru atıldı. Bay Seymour peşinden giderek kılıcını hışımla saplamaya devam etti.

Winter elinde uzun kılıcıyla birlikte yana yuvarlandığı sırada Seymour'ın kılıcının ucu Winter'ın az önce yattığı yere, ahşap zemine saplandı. Winter zarif bir hareketle zıplayarak ayağa kalktı ve Bay Seymour'a doğru bir hamle yaptı.

Isabel ağır tabancayı iki eliyle tutarak dövüşenlere doğrulttu. İkisi de şu anda tek çizgi halinde tam önünde duruyorlardı. Eğer ateş edip iskalarsa Winter'ı vurup öldürebilirdi. O sırada harekete geçmeye hazırlanan Harold'a baktı ve ona durmasını işaret etti. Yapacağı her şey onu dövüşen iki erkeğe ve Isabel'in atış çizgisine yaklaştıracaktı.

Tabancayı düzleştirerek Bay Seymour'ı hedef aldı ve kısa bir süre bekledi.

Seymour o sırada Winter'dan gelen hızlı bir darbeyi savuşturdu. "Silahsız olmanız gerekiyordu. Bu hiç adil değil."

"Ah, siz asilzadeler yok musunuz?" diye tısladı Winter atağa geçtiği sırada. "Sadece kendi çıkarınıza olan kuralları yaratıyorsunuz, bir de herkesin bunlara uymasını bekliyorsunuz."

Bay Seymour alayla güldü ve Winter'ın uzun kılıcını yana itti. "Güçlülerin zavallılara hükmetmesi son derece doğaldır. Eğer bu hoşunuza gitmiyorsa gidip meselenizi Tanrı'yla çözün."

Ve hain bir engereğin hızıyla savurduğu kılıcıyla Winter'ın mantosunda uzun bir yırtık açtı. Isabel korkuyla inledi. Winter hareket edince yeleği hemen koyulaşmaya başladı, sol kolundan ve vücudunun yan tarafından damlayan kan yere sıçradı. Ulu Tanrım, çok kan kaybediyordu! Eğer bu dövüş yakında son bulmazsa halsiz düşecekti. Fakat iki adamın birbirine olan yakınlığı hâlâ ateş etmesine izin vermiyordu.

"İyisiniz," dedi Winter nefes nefese bir sonraki darbeden kaçarken. "Fakat siz asiller çoğu zaman öylesiniz zaten. Kılıç sanatınızı sürekli geliştirmek dışında yapacak başka ne işiniz var ki?"

“Kılıç kullanmayı öğrenebilirsiniz,” dedi Seymour alay dolu bir sesle, “fakat bu bir papağanın konuşması gibidir; papağan gerçekte anlamadığı şeyi sadece taklit edebilir.”

Öne atılınca Winter bu saldırıya kendi kılıcıyla karşılık verdi. Birbirine çarpan kılıçların sesi odanın içinde keskin bir çığlık gibi yankılanırken her iki adam da olanca cüsse ve ağırlığıyla diğerinin üzerine abandı. Winter, ayağı yerlere bulaşan kanda kayınca Seymour’ın kılıcının ucundan kaçınmak için ani bir hareketle yana çekildi.

Bay Seymour sırtıttı. “Halktan olan siz zavallıların kanı pek de suluymuş. İşinizi bitirince kanınızla duvarları boyayacağım.”

Winter bu dramatik tehdit karşısında kaşlarını kaldırdı. “Siz paranızı küçük kızların sırtından kazanıyorsunuz. Burada kazanmanıza izin vereceğimi sanmayın sakın.”

“Böyle bir şansınız olduğunu sanmıyorum,” diye homurdandı Seymour. Winter’ın tam karşısına atıldı.

Nihayet! Isabel tetiği çekti. Tabanca sağır edici bir gürültüyle patlayınca Isabel silahın geri tepmesiyle yere düştü. Ayağa kalkmaya çalıştı ve bir an için önündeki dehşet dolu sahneye baktı.

Winter ve Seymour birbirlerine öylesine yakın bir mesafede duruyorlardı ki sanki sarılmış gibiydiler. Ulu Tanrım, yoksa ikisini birden mi vurmuştu? Winter, Seymour’ın yere yığılmasıyla başını kaldırıp baktı.

“Ah, Winter!” Isabel oraya nasıl vardığını bilemeden kendini birdenbire Winter’ın kollarında buldu. Gözlerinden yaşlar süzülürken sevdiği erkeği öpücüklere boğuyordu. Az kalsın onu kaybedecekti. Eğer tetiği tam zamanında çekmemiş olsaydı, Winter...

Yerde yatan Seymour’a bakıp kaşlarını çattı. “Fakat kurşun yarası nerede?”

Harold boğazını temizledi. “İskaladınız, Leydim,” diyerek duvardaki kocaman açılmış kurşun deliğini işaret etti.

“Iskaladım mı?” Başını kaldırdığı anda Winter’ın, uşağına ters bir bakış fırlattığını gördü.

Winter Isabel’in yüzüne bakıp gülümsedi. “Ama çok yakından geçti. Eğer isteseydin onu kalbinden bile vurabileceğinden eminim.”

“Hım.” Winter onu memnun etmek için olağanüstü bir çaba sarf ediyordu ve bu durumda Isabel’in ona karşı çıkması mümkün değildi. “Peki, o zaman nasıl öldü?”

Winter baştan aşağıya kana bulanmış olan kılıcını gösterdi. Kendi yüzü bembeyazdı. “Canavarı serbest bıraktım.”

“Ah.” Isabel ona dokunmak için elini uzattı. Ne kadar da sakin ve içine kapanıktı. Neredeyse yeniden kendi içine çekildiğini görebiliyordu.

“Tanrım!” diye bağırdı Lord d’Arque’ın kapıdan gelen sesi. “Burada ne oldu böyle?”

Dehşet içinde etrafına bakınıyordu. Isabel donakaldı. Winter’ı cinayetle suçlamaya kalkışırса onu savunması çok zor olacaktı. Az önce bir soyluyu öldüren, halktan biriydi.

“Arkadaşınız Seymour Leydi Beckinhall’a saldırdı,” dedi Winter Isabel konuşmadan. Sesi sertti.

Vikont d’Arque’ın yüzü bembeyaz olmuştu. “Saldırdı mı? Aman Tanrım, Leydim, umarım iyisinizdir?”

“Evet.” Isabel elini boynundaki morluğa götürdü. D’Arque’ın, Seymour’ın davranışından dolayı şoka uğraması Isabel’in içini rahatlatmıştı. “Bay Makepeace ve yardımcım sayesinde iyiyim. Beni kurtarmak için hayatlarım tehlikeye attılar.”

Lord d’Arque gözünü Seymour’ın yerde yatan cesedine dikti. “Makepeace’in tehlikede olduğunu söylediğinizde hayal gücünüze yenildiğinizi düşünmüştüm.”

“Ama beni yine de takip mi ettiniz?” diye sordu Isabel yumuşak bir sesle.

“Kızlar burada bulunduktan sonra Seymour’ın davranışları tuhaflaşmıştı,” diye karşılık verdi Lord d’Arque yavaşça. “Ne

zaman kızlarla konuşmaktan bahsetsem dikkatimi başka yöne çekmek için elinden geleni yapıyordu. Bir de Makepeace'i saplantı haline getirmişti. Onun St. Giles Hayaleti olduğunu ve Roger'ı öldürdüğünü söyleyip duruyordu."

"Bunun kendi düşünceniz olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Winter.

Lord d'Arque Winter'a baktı. "Kısa bir süreliğine belki fakat çok saçma bir düşünceydi, yani bir öğretmenin maskeli bir çılgın olarak ortalıkta dolaşması. Hem Roger'ı öldürmek için nasıl bir sebebiniz olabilirdi?"

"Hiçbir sebebim olamazdı," dedi Winter ciddiyetle. "Arkadaşınızı kimin öldürdüğünü bilmiyorum, Lordum. Keşke bilsem."

Lord d'Arque başını sallayıp çevirdi. "Seymour'm o tutsak kızların arkasındaki korkunç işin içinde olduğunu tahmin ediyorum. Para kazanma planı bu muymuş?"

"Evet," dedi Isabel. "Sırrının ortaya çıkmaması için bizi öldürmek istedi."

"Korkunç." Vikont eliyle alnını sıvazladı. "Bu şekilde para kazanmak, hem de böylesine sefil bir yerde küçük kız çocuklarını çalıştırarak." Küçük, dağınık odanın içinde etrafına bakındıktan sonra yeniden onlara döndü. "Seymour için kalbimde en ufak bir üzüntü hissedemiyorum. Böyle bir sonu hak etmiş olsa bile eşi çok iyi bir hanımefendidir. Ortaya çıkacak olan skandal onun için yıkıcı olacaktır."

"O zaman ortaya çıkmasına izin vermeyin," dedi Winter. Gülümsemesi hüznünlüydü. "Hayaletin yeni bir kurbanı olduğunu söyleyebiliriz."

Lord d'Arque başını onaylarcasına salladı. "Bu konuyu bana bırakın."

Yirminci Bölüm

St. Giles Hayaleti bir an için hareketsiz kalarak sevgilisine baktı. Avcu, içinde çocuklarının büyüdüğü karnının üzerindeydi.

Sevgilisi nefesini tuttu çünkü bu onun tek şansıydı. Eğer kendisini tanımayacak olur da gün ışığına ve hayata dönmezse onu bu büyüden kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu artık. Bekleyip onu izlerken St. Giles güneşi doğmaya başladı...

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Bir hafta sonra...

"Mektubun var Peach." Winter elindeki mektubu küçük kıza uzattı.

Yatağının üzerinde Dodo'yla oturarak ip eğirmesini geliştirmekle meşgul olan Peach başını kaldırdı.

Winter'ın elindeki mektubu saygılı bir biçimde alarak çevirdi ve sonra geri verdi. "Lütfen efendim, ne yazıyor?"

Winter yetimhaneye müdür olarak döndüğü günden beri öğretmenlerden aldığı raporları hatırlayınca Peach'in bu isteği karşısında hiç şaşırmadı. Belli ki Peach bugüne kadar okumayı hiç öğrenmemiştir.

Bu, kısa sürede düzeltilmesi gereken bir durumdu. Ama şimdilik Winter küçük kızın yanına oturmakla yetindi. Peach sekiz yaşında olduğunu itiraf ettikten sonra ona büyük kızların yatakhaneğinde bir yatak ve küçük bir sandık verilmişti.

“Adını görüyor musun?” diye sordu Winter mektubun üzerinde yazılı olan adresi göstererek.

“P-E-A-C-H,” dedi küçük kız harfleri tek tek okuyarak.

“Çok güzel.” Winter kızın yüzüne gülümseyerek mektubu açtı. Kâğıdı Peach’in göreceği şekilde eğerek okurken parmağını takip etmesine izin verdi.

Sevgili Peach,

Sana bu mektubu, gemim Londra’dan ayrılmadan yazıyorum. Geminin adı Terrier ve çok güzel! Londra’ya döndüğümüz zaman onu sana göstereceğim. Ben bir tür sallanan yatağın içinde uyuyacağım. Benden yaşça büyük olan çocuklar alışmamın biraz zaman alacağını söylüyor.

Neyse, senin ve Dodo’nun iyi olduğunuzu umuyorum. Bayan Jones ve Bayan Medina’nın ve diğerlerinin sözünü dinlemeyi unutma sakın. Ve eğer Bay Makepeace geri dönecek olursa onu da dinlemeyi unutma. O...

Winter okumayı bırakıp boğazını temizlemek zorunda kaldı. Peach ona meraklı gözlerle bakıyordu. “Ne diyor?”

Winter gözlerini kırıştıırarak okumaya devam etti:

O dünyanın en iyi insanı.”

*Arkadaşın,
Joseph Tinbox*

Winter mektubu Peach’e verdi. Küçük kız kâğıdın üzerindeki elyazısına baktıktan sonra iç geçirerek özenle katladı.

“Eminim ki kar yağmaya başladığında bunu kendin de okuyabileceksin,” dedi Winter nazikçe.

“Gerçekten mi?” Peach’in yüzü bir an için aydınlandıktan sonra Winter’a şüpheyile baktı.

“Kar, düşündüğünden daha da erken yağacaktır.” Winter önce ayağa kalktı fakat sonra küçük kızın önünde durarak oyalandı ve ellerini tuttu. “Ben Joseph’e yakında mektup yazacağım. Sen de içine bir şey yazmak ister misin?”

“Ama ben yazmayı bilmiyorum.”

“Sana yardım edebilirim.”

Peach ona çekingen gözlerle baktı. “Evet, bunu çok isterim.”

“Buradasın demek,” diye seslendi o sırada ablası Temperance kapıdan.

“Abla,” diyerek doğrulan Winter ablasının yanına giderek ona sarıldı. “Dönmüşsün.”

“Winter!” Temperance geri çekilerek kardeşini garip bakışlarla süzdü.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi Winter omuz silkerek.

“Ama...” dedi Temperance, kendilerini meraklı bakışlarla süzen çocuklarla dolu olan odaya baktı ve onu koridora çekti. “Sen normalde hiç sarılmazsın. Hem az önce o küçük kızın ellerini tuttuğunu mu gördüm?”

Winter göz kırptı. “Evet.”

Temperance elini Winter’ın alnına yaslayarak ateşi olup olmadığına baktı. “Sen iyi misin?”

“Elbette.” Temperance’ın elini alnından çekerek gülümsedi. “Ev partisi nasıl geçti?”

“Korkunç!”

“Gerçekten mi?”

“Eh, hayır,” dedi Temperance iç geçirerek. “Hanımların bazıları gerçekten çok iyidiler. Etrafta da gezilecek harabeler vardı ve bundan da büyük keyif aldım.”

“O zaman korktuğun kadar kötü bir tecrübe olmamış.”

“Bak gördün mü, sana demiştin mi diyeceksin yoksa?” diye sordu Temperance kuşkuyla.

“Hayır, hiç de değil.” Winter ablasının yüzüne şaşkınlıkla baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Temperance. Elini burnuna götürdü. “Bir yerimde leke mi var?”

“Hayır ama farklı olan bir şey var,” diye karşılık verdi Winter.

“Ah!” Ablasının eskisine göre daha dolgun görünen yanakları kızarmıştı. “Henüz öğrenmemen gerekiyor.”

“Neyi öğrenmeyeceğim?”

“Önümüzdeki kış olmasını beklediğim önemli bir olay var,” dedi Temperance resmi bir tavırla.

“Gerçekten mi?” Winter bir an için kalbinin sızladığını hissetti: Isabel bu sevinci asla tadamayacaktı. Ama sonra yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ne kadar güzel bir haber bu!”

“Teşekkür ederim.” Temperance dudaklarını ısırırken da kendi gülümsemesine daha fazla hâkim olamadı. “Ah, ne kadar heyecanlı olduğumu asla tahmin edemezsin, Winter.”

“Peki ya Caire?”

Temperance ofladı. “O kadar gergin ki sanırsın bebeği kar-
nında taşıyan o. Buraya gelme nedenlerimden biri de bu. Senden
bir iyilik isteyeceğim.”

Winter kaşını kaldırdı. “Mary Whitsun’ı alabilir miyim diye soracaktım. Gelip benimle yaşaması için. Caire kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda bana yardımcı olacak birinin olmasını istiyor ve bebek doğduktan sonra da bir bakıcıya ihtiyacımız olacak. Mary bu iş için mükemmel olurdu, üstelik yetimhaneden ayrıldığımdan beri onu çok özledim. Lütfen?”

“Elbette,” dedi Winter büyük bir memnuniyetle. “Mary Whitsun’ın buna çok sevineceğinden eminim.”

“Ah, bu harika!” Temperance’ın yüzü ıslı ıslıldı. “Bunu da hallettiğimize göre artık geri dönsen iyi olacak.”

Winter gözlerini kırptırdı. “Nereye döneceksin?”

“Kimsesiz çocuklar yararına kurulan sendikanın toplantısına,” dedi Temperance. Sesi biraz sabırsız çıkmıştı. “Aşağıdaki oturma odasında bir toplantı yaptığımızdan haberin yok mu?”

“Şimdi mi?”

Damarlarının enerjiyle dolduğunu hissetti. Leydiler Sendikası toplantısı varsa, Isabel de burada olmalıydı. Onu yaklaşık bir haftadan beri, Seymour’ı öldürdüğünden bu yana görmemişti. Bütün bu zaman boyunca yetimhaneyi devralmakla ve atölyede çalıştırılan küçük kızların korkularını atlatmalarına yardımcı olmakla uğraşmıştı. Fakat Isabel’den uzak durmasının asıl sebebi bunlar değildi.

O gün içindeki karanlık yine su yüzüne çıkmıştı. Bir adamı öldürmüştü, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Birinin hayatını almak kolayca yapılacak bir şey değildi. Bu konuyu defalarca düşünmüş ve Isabel’i kendi iyiliği için terk etmeyi bile göze almıştı. Ancak karanlığıyla ilgili başka bir husus daha vardı; bu Winter’in her zaman bildiği bir şeydi. Eğer onu özgür bırakmayı başarabilirse, Isabel’e sarılmayı da başarabilecekti. Teselli etmek istediği küçük bir kızın elini kendi avuçları arasına alabilecekti. Winter artık asla babası gibi bir müdür olamayacağını biliyordu: mesafeli, içine kapanık fakat nazik. Onun yerine fazlasıyla ilgili, fazlasıyla endişeli ve bir çocuk kaybolduğunda da fazlasıyla üzgün olacaktı. Peki, ya bir çocuk başarılı olduğunda? Ya da büyüyüp, gelişip hayatı kurtulduğunda? O zaman da muhtemelen sevincinden ne yapacağını bilmez halde olurdu.

Bu yönünü, istese bile değiştiremeyeceğini biliyordu. Kaderinin ona ön gördüğü müdürlük geleceği böyleydi ve Winter artık bu gerçeği kabullenmeye hazırды.

Ancak birisi vardı ki o da artık onsuz yaşayamayacağını bildiği ve şu anda alt kattaki odada oturan güzel ve inatçı kadındı.

Son bir hafta çok zor geçmişti.

“Affedersin,” diye mırıldandı ablasına bakarak.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Temperance arkasından.

“Kaderimi bulmaya,” diyerek karşılık verdi Winter.

“Aklınızdan ne geçiyordu?” Isabel, Amelia Caire’in soylu kaşlarını kaldırarak Leydi Penelope’ye sertçe bakmasını keyifle izliyordu.

Amelia, belli ki Leydi Margaret’ın kendisine haftalar önce yazdığı bir mektubun üzerine dün gece şehre dönmüştü.

“Çocukların iyiliğini düşündüğümden emin olabilirsiniz,” diye karşılık verdi Leydi Penelope menekşe rengi gözlerini yalvarırcasına açarak. “Ve Artemis de bunun iyi bir fikir olduğunu söylemişti.”

O anda çayından bir yudum alan Bayan Greaves neredeyse boğuluyordu.

“Duyduğum kadarıyla Bay Makepeace otuz üç adet sapan ele geçirmiş,” dedi Leydi Hero düşünceli bir sesle. “Hayatım boyunca bu kadar çok sapanı bir arada gördüğümden bile şüpheliyim.”

“Ayrıca bütün sınıfları yeniden boyamamız gerekti,” dedi Amelia. “Ve dört tane yeni yatak almak zorunda kaldık.”

“Aşçı bu sabah bir kiraz çekirdeği daha buldu,” diye seslendi Leydi Phoebe neşeyle. “Mutfaktaki un çuvalının içindeymiş.”

Bütün hammlar aynı anda tabaklarındaki çörelere baktılar. Yüzünün rengi atan Leydi Hero tabağını dikkatle bir kenara bıraktı.

“Pekâlâ, denemeye değer olduğunu düşünmüştüm,” dedi Leydi Penelope cesurca. “Lord d’Arque’ı işin başına getirmemiş olsaydım, seradan alınan kirazların çocuklar için uygun bir hediye olmadığını asla öğrenemeyecektik.”

Çok önemli bir konuya parmak basmış gibi etrafına bakındı.

Amelia iç geçirince Isabel yaşlı kadına acıdı. Ne kadar kuş beyinli olsa da Leydi Penelope ne yazık ki leydiler arasında en zengin olanıydı. Onu idare etmeyi öğrenmekten başka çareleri yoktu.

“Bence, Bay Makepeace’i kimsesizler yurdunun değişmez ve tek müdürü olarak tayin ettiğimizi belirten bir kanun çıkarmalıyız,” dedi Amelia. “Bu düşünceme katılanlar el kaldırsın lütfen.”

Bir sürü el havaya kalkmıştı. Leydi Penelope elini sadece omuz hizasına kadar kaldırırsa da Isabel bunun geçerli bir oy olduğunu düşünüyordu. Leydi Margaret ise toplantının başından beri yaptığı gibi boş gözlerle kendi kucağına bakıyordu.

“Megs?” diye fısıldadı Leydi Hero yumuşak bir sesle.

“Ne var?” Leydi Margaret başını kaldırdı. “Ah, evet,” diyerek elini kaldırmasıyla bu oylamanın oybirliğiyle kabul edilmesini sağlamış oldu.

Isabel’e kalırsa, Leydi Margaret’in az önce ne için oy kullandığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Amelia memnuniyetle başını salladıktan sonra hanımların boşalan fincanlarına çay koymaya başladı.

Isabel bu fırsattan yararlanarak yanında oturan Hero’ya doğru eğildi. “Şehre döndüğünüze çok sevindim, Leydim.”

Leydi Hero gülümsedi. “Şehir dışından dönmeye hazırдық zaten.”

“O halde kocanız da size eşlik etmiş olmalı,” diye mırıldandı Isabel.

“Ah, evet. Londra’da acilen halletmesi gereken işleri var.” Leydi Hero Leydi Margaret’a bir bakış fırlattı.

Isabel başını eğdi. İşlerin icabına bakılıyor olmasından memnundu. “Umarım başarılı olur.”

Leydi Hero’nun gülümsemesi üzgündü. “Lord Griffin başarıya alışkın biridir, işlerin sonu her zaman iyiye varmasa bile.”

Isabel bundan iyisini dilemenin imkânsız olduğunu biliyordu.

O anda oturma odasının kapısı açılınca Isabel dönüp baktı ve nefesini tuttu. Winter yüzünde oldukça ciddi bir ifadeyle orada duruyordu. Onu toplantıdan sonra köşeye sıkıştırmayı planlamıştı.

Geçen haftayı kendisinden köşe bucak kaçmakla geçirmişti ve Isabel de bundan artık iyice sıkılmıştı.

Ama belli ki o da fikrini değiştirmişti.

Winter kısaca eğilerek selam verdi. Isabel dışında hiçbir hanımın yüzüne bakmıyordu. “Seninle konuşabilir miyim, lütfen?”

Isabel yutkundu. “Ben... toplantımız sona erdiğinde...”

“Şimdi Isabel.”

Ah Tanrım. Isabel, Winter’ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden aceleyle yerinden kalktı. Yanakları kızarmıştı. Odadaki hanımların hepsi kuşkucu bir sessizlik içindeydi.

Isabel koridora çıktı. “Ne oldu?”

Winter ona sadece baktı ve Isabel de o anda onun için ne ifade ettiğini anladı.

Kalbi sıkıştı. *Şimdi mi? Bunu şimdi mi yapmak istiyordu?*

Bir son dakika paniğine kapıldığını hissetti. “Asla çocuk doğuramayacağım,” diye fısıldadı mümkün olduğunca sakın bir şekilde. Şu anda derslere ara verilmiş olmalıydı çünkü bütün çocuklar merdivenlerden koşarak iniyorlardı. “Sana göre çok yaşlı, çok zengin ve mevkii olarak da senden çok daha üstünüm...”

Winter onu en basit şekilde, burada, yetimhanenin koridorunda, Leydiler Sendikası’nın, *tüm* çocukların ve burada olmayan herkesin de kısa sürede duyup da geleceği kocaman bir topluluk önünde öperek susturmayı seçti...

Ve Isabel de umursamadı. Kollarını genç adamın bedenine sararak öpücüğüne mutlulukla, coşkuyla karşılık verdi. Onu tüm benliğiyle seviyordu.

Winter hafifçe geri çekildi ve gülümseyerek fısıldamaya başladı. “Bu kez beni gerçekten de büyük bir tehlikeye attınız, Leydi Beckinhall. Bu durumda yerle bir olan itibarımı ancak benimle evlenerek kurtarabilirsiniz.”

Bunları söyledikten sonra da çok tuhaf bir şey yaptı. Winter Makepeace başını geriye attı ve *bağırarak* kahkaha attı.

Isabel'in yüzüne sırtarak baktı ve kolunu şimdi her yaşta ve boyda çocukla dolmuş olan merdivenlere doğru uzattı. "Ah, benim çok sevgili Isabel'im, işte *bunlar* benim çocuklarım. Kalben çok sevdiğim ve hayatımın anlamı olan çocuklarım. Ben düzinelerce çocuğun babasıyım ve gelecekte de yüzlerce çocuğun babası olmak niyetindeyim. Gel. Evet de, karım ol ve bana çocuklarımı yetiştirmemde yardımcı ol."

"Evet," diye fısıldadı Isabel. Bazı çocukların dediğini duymayarak kendisine doğru eğildiğini görünce bağırdı: "*Evet!*"

Winter gülümseyerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra döndü ve çocuklara baktı. "Çocuklar, size büyük bir onurla, Leydi Beckinhall'un benimle evlenmeyi kabul ettiğini duyuruyorum."

Bir anlık tuhaf sessizlikten sonra çocukların sevinciyle yer yerinde oynadı. "YAŞASIN!"

Winter yeniden güldü ve Isabel'i belinden kavrayarak havaya, başının üzerine kaldırarak döndürdü.

"YAŞASIN!" diye bağırdı çocuklar bir kez daha sevinçten havalara uçarak.

"Nell!" Winter çocukların arasında duran hizmetçi kıza seslendi. "Sanırım çay ve çörek saatimiz gelmiştir."

Bunu duyan çocuklar bir çığlık daha attıktan sonra masalarda kendilerine yer bulabilmek için yarışarcasına koşuşturmaya başladılar. Çocukları yerleştiren Nell'in yüzü ıslı ıslıldı ve hatta Medina Hanım bile gözlerini önlüğünün ucuyla silerek mutfağa geri koştu.

"Hayatım, umarım işini çok iyi yapan bir yetimhane müdürünü mahvetmemişsindir," dedi o sırada oturma odasının kapısında duran Amelia. Yüzü yumuşadı. "Ama sana mutlulukların en güzelini dilerim."

“Teşekkür ederim.” Gözleri buğulanan Isabel hanımların tebriklerini tek tek kabul etti. Leydi Penelope’nin şaşkınlığı görmeye değdi.

“Sana arabana kadar eşlik etmeme izin ver,” diye mırıldandı Winter Isabel’in kulağına.

Genç kadın çabucak başını salladı çünkü onunla birkaç dakika olsun yalnız kalabilmek için can atıyordu. Fakat kapıya yaklaştıklarında arkalarından gelen ayak seslerini duydular.

Döndüklerinde Bayan Medina’nın üzerinde bir kurdele olan bir anahtar uzattığını gördüler. Yaşlı kadın göz kırptı. “Geçen haftaki onca telaşın arasında az kalsın unuttuyordum. Anahtarı geri almak isteyeceğinizi düşündüm, efendim. Bütün o sapanların yeniden ortaya çıkmasını istemeyiz, öyle değil mi?”

Dışarıda hava kararmak üzereydi.

Isabel yurdun kapısı kapanana kadar bekledi. “Bütün bunlar neyin nesiydi?” diye sordu.

Winter’ın yüzünde hafif bir suçluluk duygusu belirdi. “Şey, d’Arque’ın emriyle yetimhaneden ayrılırken bu anahtarı Bayan Medina’ya vermiştim.”

Isabel küçük, masum anahtara baktı ve her şeyi anladı. “Ve bu da...”

“Çocuklardan topladığım bütün o sapanları içinde kilitli tuttuğum dolabın anahtarı, evet.” Winter başını sallarken yüzü ısıldıyordu.

“Oldukça büyük bir koleksiyonum var. Onları neredeyse dokuz yıldır topluyorum...”

Isabel, Bayan Medina’yı bütün çocukları silahlandırırken gözünde canlandırınca küçük bir kahkaha attı. Zavallı Leydi Penelope! Aslında hiç şansı olmamıştı.

Winter, Isabel’in boynunun altından pelerinini tutarak sıkıca bağladı. “Mutlu musun?”

“Kendimden geçmiş bir haldeyim.” Isabel gülümsüyordu. Kendisini öylesine özgür hissediyordu ki sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. “Nişanlılık süremiz kısa olsun. Dekorasyonunu bitirir bitirmez yetimhaneye taşınmak istiyorum.”

“Dekorasyon mu?” diye sordu Winter eğlenerek.

“Dekorasyon,” dedi Isabel kısaca. “Burası çocuklar için fazla sade bir yer. Bay ve Bayan Buttermann’ı, uşaklarını Will ve Harold’ı ve tabii ki belki de bir yetimhanede yaşamının şokunu asla atlatamayacak olan Pinkney’yi de getirmek istiyorum. Christopher ve Carruthers da gelecek elbette.”

Winter durdu ve Isabel’in yüzüne baktı. “Christopher annesiyle gitmedi mi?”

Her şeyin karmakarışık olduğu geceden beri konuşamamışlardı.

“Hayır.” Isabel onun yüzüne baktı. Kendisine verdiği her şey için o kadar minnettardı ki. “Tavsiyene uydum ve Louise’e Christopher’ın yanımda kalmasını istediğimi söyledim. Louise de çok rahatladı. Belli ki yaşadığı yeni aşta küçük bir çocuğa fazla yer yokmuş.”

Winter’in dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Sanırım bu biraz da aşkın türüne bağlı.”

Sonra eğilerek Isabel’i yeniden öptü. Dudakları öylesine sıcak ve hayat doluydu ki genç kadın nerede olduğunu unutarak öpücüğüne coşkuyla karşılık verdi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Isabel geri çekilirken. “Daima da seveceğim. Seymour’ın seni öldürebileceğini düşündüğüm anda fark ettim.”

“Böyle bir ihtimal hiçbir zaman yoktu,” diye mırıldandı Winter. “Senin için yaşamam gerektiğini biliyordum.”

“Ama...” dedi Isabel. Winter’in omuzunun üzerinden bakarken gözleri büyümüştü.

Winter da bakmak için arkasını döndü.

Orada, birkaç basamak ötede Palyaço kostümü, siyah çizme ve uzun burunlu maske giymiş bir adam gördüler. Isabel ona bakınca, başını eğerek parmak ucuyla siyah şapkasının kenarına dokundu ve hemen arkasından alçak bir balkona oradan da binanın çatısına sıçrayarak gözden kayboldu.

Isabel Winter'a baktı. "Ne?.. Nasıl?.. *Kim?*?"

Winter gülümseyerek Isabel'in burnunu öptü. "Sana St. Giles Hayaleti olduğumu söylemiştim ama hiçbir zaman benden başka Hayaletlerin olmadığını söylemedim."

Son Söz

Gökyüzünün doğan güneşle aydınlanmasıyla St. Giles Hayaleti titredi. Şafağın ilk ışıkları yüzüne değdiğinde sarsıldı. Ve son olarak gökyüzü maviye, başının üzerindeki güneş de sarıya döndüğünde ise ağlamaya başladı.

"Affet beni, sevgilim," diye hıçkırdı dizlerinin üzerine çökerken. "İki dünya arasında, karanlık bir yerde kaldığım, kim olduğumu ve senin benim için ne ifade ettiğini unuttuğum için affet."

"Seni affediyorum," diye karşılık verdi genç kadın, genç adamın dudaklarını öpmeden önce. "Sen benim dünyamın ışığıydın. Seni hayatın kendisinden bile daha çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Palyaço. Avcunu sevgilisinin karnına koyarak yüzüne baktı. "Buralardan gidip evlenelim ve Umudumuzu birlikte dünyaya getirelim."

Ve gittiler. Palyaço ve sevgilisi St. Giles'i terk ederek evlendiler ve hayatlarını mutluluk içinde sürdürdüler...

Ama dikkatli olun, canlarım! Çünkü Hayalet'in yeni hayatında bile ay ışığıyla aydınlanmış gecelerin bazılarında huzursuzluğa kapıldığı söyleniyor. Alacalı renkli kostümünü giyip St. Giles sokaklarında keskin kılıçlarıyla kol gezdiği, bunu yaptığında da, katillerin, hırsızların, masumları incitenlerin ve karanlık çöktüğünde uğursuz emellerini gerçekleştiren bütün kötülerin

St. Giles Hayaleti'nin adını duydukları anda korkudan titredikleri anlatılıyor!

St. Giles Hayaleti Efsanesi'nden

Godric St. John sessizce şehir malikânesinin bahçesine atlayarak çömeldi ve bir dakika boyunca hareketsizce bekledi. Bu önlemi aslında neredeyse tamamen gereksizdi. Clara'nın ölümünden bu yana –ve ölümünden çok uzun zaman öncesinde de– hiç kimse onun eve ne zaman gelip gittiğiyle ilgilenmemişti.

Olsun. Formunu kaybetmemesi gerekiyordu.

Godric, hiçbir hareket görmeyince ayaklarının üzerinde doğrulup gölgeden gölgeye kayarak evinin, doğrudan kütüphanesine açılan arka kapısına doğru ilerledi. Bu gece neredeyse tamamen boşuna uğraşmıştı. Bir hırsızın peşine düşmüş sonra da onu karanlık sokakların arasında kaybetmişti. Bu arada evinin dönüş yolunu tutmuş ve başına geleceklerden habersiz olan bir börekçi yi soymaya kalkışan bir haydudu da korkutarak kaçırmıştı. Sonrasında ise Maiden Caddesi'nin ortasında öpüşen Winter Makepeace'le Leydi Beckinhall'u görmüştü. Bu –her ne kadar garip bir çift olsa da– yakında bir evliliğin olacağı ve Winter'ın da bu... hobiden emekli olacağı anlamına geliyordu.

Godric kütüphanesinin kapısını açarken homurdandı. Bir Hayaletin eksilmesinin anlamı...

"İyi akşamlar, Bay St. John." Ses şöminenin yanındaki gölgelerin arasında kalmış olan eski deri koltuktan gelmişti.

Godric kılıçları ellerinde hazır bir vaziyette o tarafa atılarak çömeldi.

Köşedeki belli belirsiz gölge dilini şaklattı. "Rica ediyorum, Bay St. John. Şiddete gerek olmadığına dair sizi temin ederim."

"Kimsiniz?" diye fısıldadı Godric.

Koltukta oturan adam şömine ateşinin yaydığı ışığa doğru eğilerek yüzünü gösterdi. "Adım Griffin Reading."

Godric, dirseğini koltuğa dayamış olan adamın parmak ucunda sallanan nesneyi gördü.

Adama doğru ilerledikçe bu nesnenin bir maskeye dönüştüğünü fark etti: uzun burunlu, deri ve siyah bir maske. Aslına bakılırsa

bu maske řu anda yüzünde taşıdığıının birebir aynısıydı. Hatta yatak odasına saklı olduğunu düşündüğü yedek maskesinin de birebir aynısıydı.

Ama belli ki durum öyle değilmiş. Godric, gülümsemesinde neşeden en ufak bir iz bile olmayan Lord Griffin'e baktı. "Size bir teklifim var."

MASKELİ BİR ADAM

Winter Makepeace çifte yaşam sürmektedir. Gündüzleri bir yetimhanenin disiplinli müdürüdür ancak geceleri ayın gökyüzünde yükselmesiyle koruyucu, hâkim ve kaçak St. Giles Hayaleti olarak sokaklara iner. Hayalet yaralanmışken güzel bir aristokrat tarafından kurtarıldığında Winter iki dünyasının çarpışmak üzere olduğunu farkında değildir.

TEHLİKELİ BİR KADIN

Leydi Isabel Beckinhall zorluklarla başa çıkmaktan zevk alan biridir. Ama yetimhanenin soğuk ve mesafeli müdürüne sosyete kurallarını öğretmek zorunda kaldığında genç adamın gözlerinin neden bu kadar tanıdık, dudaklarınınsa bu kadar çekici geldiğini çözemeyecektir.

GÖZ ARDI EDEMEDİKLERİ BİR TUTKU

Isabel ve Winter gündüzleri iradelerini çarpıştırır. Geceleriye tutkuları ortaya çıkar... Fakat St. Giles'taki küçük kızlar ortadan kaybolmaya başlayınca Winter intikam peşine düşer. Bunun içinse her şeyi feda etmesi gerekebilir; yetimhaneyi, Isabel'i, hatta hayatını bile...

"Yaratıcı, duygusal, etkileyici... Hoyt'un masalsi bir anlatımla aktardığı nefes kesici aşk hikâyesi okurları şaşkına çevirecek."

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlar

ISBN: 978-605-343-

9 786053 433

Kapak Tasarımı: Diane Luger

Kapak Görseli: Alan Ayar

Elyazısı: Ron Zinn © Hachette Book Group Inc., 2011